

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK ROSE

KARINA HALLE
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Siyah Gül

KİTAP 2 - DRAKULA DÜETİ

KARINA HALLE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Hang Le

Editör: Laura Helseth

Düzeltilen: Chanpreet Singh

OceanofPDF.com

Biraz meraktan daha fazlasıyım.
Ölülerin gönlünü almak için nasıl bir yol izlemeyi planlıyorsunuz?

"The Noose" A Perfect Circle

Seni suyun içinde buldum, sırlısklamdın Damlayan
kalbinin derinliklerine düştüm yine

"Vivien" +++ (Haçlar)

Geçmişi hatırlayamayanlar onu tekrar etmeye mahkumdur.

George Santayana

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[İÇERİK UYARISI](#)

[Önsöz](#)

1. [Gül](#)
2. [Valtu](#)
3. [Gül](#)
4. [Valtu](#)
5. [Gül](#)
6. [Valtu](#)
7. [Gül](#)
8. [Valtu](#)
9. [Gül](#)
10. [Gül](#)
11. [Valtu](#)
12. [Gül](#)
13. [Valtu](#)
14. [Gül](#)
15. [Gül](#)
16. [Valtu](#)
17. [Gül](#)
18. [Gül](#)
19. [Valtu](#)
20. [Gül](#)
21. [Valtu](#)
22. [Gül](#)
23. [Valtu](#)
24. [Gül](#)
25. [Valtu](#)
26. [Gül](#)
27. [Gül](#)
28. [Gül](#)
29. [Valtu](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[Karina Halle](#)

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

"Vivien" - +++ (Haçlar)

"The Vampyre of Time and Memory" - Queens of the Stone Age

"The Noose" - A Perfect Circle

"Last Cup of Sorrow" - Faith No More

"Sensation" - +++ (Crosses)

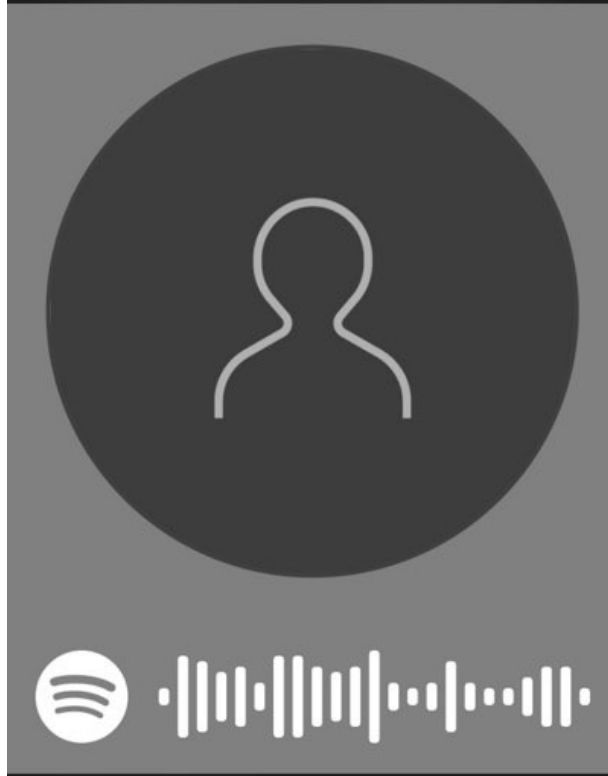
"Ocean Blvd'nin altında bir tünel olduğunu biliyor muydunuz?" - Lana

Del Rey "Some Kind of Ghost" - Black Rebel Motorcycle Club

"Bitches Brew" - +++ (Crosses)

"Born to Die" - Lana Del Rey
"Stripsearch" - Faith No More
"Ever (Foreign Flag)" - Team Sleep
"Sunspots" - NIN
"Initiation" - +++ (Crosses)
"Head like a Hole" - NIN
"16 Psyche" - Chelsea Wolfe
"Ultraviolence" - Lana Del Rey
"Change (In the House of Flies)" - Deftones
"Ashes to Ashes" - Faith No More
"The Hollow" - A Perfect Circle
"God Hates a Coward" - Tomahawk
"The Blackest Day" - Lana Del Rey

Daha kapsamlı bir çalma listesi için lütfen [BURAYA](#) tıklayarak veya "Karina Halle Black Rose" araması yaparak Spotify'ıma göz atın veya bu resmi tarayın:

OceanofPDF.com

Bruce için: Dünyanın en iyi köpeği olduğun için teşekkür ederim. Sonsuza dek sevineceksin, tatlı oğlum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇERİK UYARISI

Merhaba sevgili okuyucu! Black Rose'u okumak istediğiniz için çok teşekkür ederim ve eğer bu kitabın çıkmasını bir süredir bekliyorsanız, sabrınız için minnettarım! Drakula Düeti artık tamamlandı.

Bunu bir hevesle aldıysanız, BU KİTAPTAN ÖNCE KAN TURUNCU'NU OKUMALISINIZ... Siyah Gül bağımsız bir kitap değildir. Ancak Kan Portakalı'nı zaten okumuş olacağınız için içerik uyarılarına aşina olacaksınız ve Siyah Gül için de benzer uyarılar var:

Grafik şiddet, kan, dehşet, sert dil, hafif BDSM unsurları, cinsel içerikli durumlar, doğmamış bir çocuğun hayaleti, intihar ve hamilelik kaybı, ölüm ve keder hakkında konuşmalar.

OceanofPDF.com

Önsöz

SONRA

!!

O öldü."

Bellamy kemikli parmaklarıyla masasının kenarını kavırıyor ve kalbinin durabileceğini düşünüyor. Kalbi göğsünde sıkışır, sonra sanki silinmiş gibi tamamen kaybolur. Adının söylenmesine gerek yoktur çünkü gerçeği içten içe bilmektedir.

Bunu biliyordu. Atlas Poe daha o sözleri söylemeden, ofisinin kapısında durup içeri adım atmaya korkarken bile biliyordu. Bütün sabah kendini kopmuş hissetmiş, bunu gördüğü bir rüyaya bağlamıştı, sanki çok önemli bir parçasını kaybetmiş ve hatırlayamıyormuş gibi. Ama şimdi nedenini biliyordu. Yıllarınızı bir cadıyı eğiterek, onu kendinizin başka bir versiyonu olarak şekillendirerek ve onun koruyucusu rolünü üstlenerek geçirdiğinizde, size doğal olanın ötesinde şekillerde bağlanırlar. Her ne kadar sevgisi koşullu olsa da, birçok yönden onun için bir kız çocuğu olmuştu.

"Ne oldu?" Bellamy soruyor, sesi ofisinin ucsuz bucaksız derinliklerinde zar zor duyuluyor.

"Öldürüldü," diyor Atlas. "Öldürüldü."

Bellamy'nin gözleri kısılıyor. "Kim tarafından?"

Atlas, "Vampir olduğuna inanıyorlar, efendim," diyor. Boğazını temizliyor. Oh, *kahretsın*.

Bellamy sandalyesinde arkasına yaslanmış, nefes almakta zorlanmaktadır. İçinde yükselmek isteyen derin bir hüznün vardır ama hayatında hüzne asla yer yoktur, bu yüzden onu iter ve hayal kırıklığının onu yıkamasına izin verir. Dahlia'ya kendini kanıtlaması için bir şans daha vermişti. Neredeyse loncadan temelli atılmasına neden olan son görevi sırasında, öldürmeden önce arkadaş olmaya karar verdiği dişi vampire fazla yaklaşmış ve vampir ona karşı akıllanmıştı. Eğer Bellamy son anda Dahlia'yı kurtarmasaydı, Dahlia o anda ölecekti.

Ve bu sefer Bellamy onu kurtarmak için orada değildi. Buna ihtiyacı olmayacağını düşünmüştü. Kendini kanıtlama arzusunun ekstra önlemler almasını gerektireceğini düşünmüştü. Ama bir şekilde büyü bozulmuş olmalıydı. Gerçeği ortaya çıkmış olmalıydı. Valtu muhtemelen onu oracıkta öldürmüştü. Livia'dan son duyduğuna göre ikisi çok yakınlaşmışlardı. Valtu'nun en tatlı ihanete uğradığı düşüncesiyle neredeyse gülümseyecekti ama mutlu olmaktan da kendini alıkoydu.

Sevgili Dahlia'sı ölmüşken nasıl olabilir ki?

"Bu benim hatam," diyor sessizce, çoğunlukla kendi kendine. Atlas onu duyuyor. "Nasıl yani?"

Bellamy homurdanıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. Duyguları ona fazla geldiğinde olduğu gibi hafifçe titriyorlar. Dünyadaki tüm sihirler onlardan kurtulamamış gibi görünüyor; anti-depresanlar gibi geleneksel ilaçlar da öyle. Bunun dışında her yönden altmış yaşında bir genç. On, yirmi yıl sonra nasıl olacağını düşünmekten nefret ediyor. Vampirlerle ilgili en nefret ettiği şey, onların yaşlanmaya katlanmak zorunda olmamaları. Bu tamamen haksızlık.

"Hazır değildi," diyor Bellamy, Atlas'a kısa bir süre bakarak. "Hazır olmadığını biliyordum. Çok aptaldı, çok zayıftı, amaç ve benlik duygusundan yoksundu. İnsanların kendisini sevmesini sağlamak için çok hevesliydi. O vampir için tüm görevini bir kenara attığına şüphe yok. Ve bakın bu ona ne kazandırdı."

Atlas başını sallıyor. Fazla konuşmuyor, Bellamy de bu yüzden ondan hoşlanıyor. Atlas aynı zamanda kendi çapında güçlü bir cadı. Birkaç yıl önce yanlışlıkla bir insanı, Atlas'la vampir cadı Lenore'u öldürme girişimi arasında kalan bir sivili öldürdüğü için loncadan atılmıştı. Ama Bellamy çoğu zaman loncanın dışında faaliyet gösteriyordu. Erken emeklilik bahanesiyle kontrolü yeni lider Qiang'a devretti ama loncanın dışında, Qiang'ın ya da komitedeki herhangi bir cadının göremediği büyüyle korunan bir tarikatı yönetmeye devam ediyor.

Bellamy, Atlas Poe gibi sırf koşullar yüzünden dışlanmış cadıları bu tarikatta ağırlamaktadır. Bellamy'nin hedeflerine ulaşması için cinayet çoğu zaman gereklidir, o halde neden aynı şeyi yapanları yargılasın? Cadıların kurucu babası Jeremias, ruhu şad olsun, karanlığa kucak açmıştır ve Bellamy de aynısını yapmak istemektedir. Özellikle de Jeremias bir süredir ölü olduğu için.

Ne de olsa birinin onun yerini alması gerekiyor. "Başka kötü haberlerim de var," diyor Atlas.

Bellamy iç çekiyor. Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar. "Ne?" "Livia da öldü."

Bellamy içinde alevlerin yükseldiğini hissediyor. Önce Dahlia, şimdi de Livia mı? İkisi de cadı, ikisi de bir şekilde onun kızı gibi.

"Peki ya kitap?" diye soruyor.

"Bu konuda herhangi bir istihbaratımız yok. Henüz." Atlas duraklar. "Başka bir şey var. Ama bu iyi bir haber. Bundan faydalanmak isteyebilirsiniz."

"Peki neymiş o?"

"İkizler korumasız."

Bu gerçekten dikkatini çekiyor. Dik oturuyor ve Atlas'ın loş ofiste kara delik gibi görünen koyu renk gözlerine sertçe bakıyor. "Nereden biliyorsun?"

Atlas bir an için hiçbir şey söylemez. Bellamy onun açık sözlü olmayacağını biliyor. Bırakalım sırlarını saklasın. Atlas'ın San Francisco şehriyle konuşmayacağı pek çok bağlantısı var, ayrıca Atlas'ın sahip olduğu bir büyü var, Bellamy'nin bile kökenini tam olarak anlayamadığı bir büyü. Soyunun Edgar Allan Poe'ya bağlı olmasıyla ilgili bir şey.

Atlas sonunda, "Solon ve Lenore, Valtu'yla birlikte İtalya'da," dedi. "Solon gittiği için evde gerçek bir koruma yok. Eğer Ezra'ya ulaşabilirsem, o zaman-"

Bellamy, uzun tırnaklarını yıpranmış masaya vurarak, "Bunu tek başına yapmayacaksın," diye sözünü kesiyor. "Bizi buradan ilk uçakla çıkar."

"Efendim, ben halledebilirim-"

"Hayır. Astlarıma karşı daha fazla risk almayacağım. Bak son yaptığımda ne oldu. O öldü, Atlas. Bunun sen olmasını ister misin? Hayır. İkizleri alacağız, anneyi alacağız, geri kalanları öldüreceğiz. O lanet eve bizzat gireceğim." Duraklıyor, gözleri vitray pencereden gelen anemik güneş ışığına gidiyor. "Ayrıca, İskoçya'nın kasvetini San Francisco'nun kasvetiyle takas etmek güzel olurdu, öyle değil mi?"

Ve böylece, planlarını yaparlar.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Gül

ŞİMDİ

Bize hayatın sırrının kim olduğumuzu bilmek olduğunun öğretilmesi ne

kadar komik.

gerçekten olduğumuzu. Derinlere indiğimizde, yıllarca ruhumuzu araştırdığımızda ve özümüzde gerçekten kim olduğumuzu bulduğumuzda, hayatımızın geri kalanı yerli yerine oturacaktır. "Otantik, gerçek benliğimizi" bulmak, sonunda huzuru bulacağımız anlamına gelir.

Kimlik takıntılı toplumumuzun bize söylediği diğer tüm yalanlar gibi bu da bir yalan. Kim olduğumuzu bilemediğimizden değil, her zaman değiştiğimizden. Bizler akışkanız. Kim olduğumuzu ve ne istediğimizi çözdüğümüzü düşündüğümüz anda, içimizdeki bir şey değişir. Daima hareket halindeyiz, asla durağan değiliz. Sıkışıp kaldıklarından korkanlar bile aslında hareket halindedir, kurtulmak için ellerinden geleni yaparlar, kendilerini yeniden duvara fırlatırlar ve tekrar, sınırlarının parçalanacağını umarak.

Hayatım boyunca tek bir kimliğim olduğu söylendi: Vampir.

Daha doğrusu yirmi bir yaşına geldiğimde vampir olacağımı.

Bu yüzden kimliğim, benliğimin netleşmesini bekleyen biri oldu. Rose Harper'dım, çok fazla yer değiştirdim, bir ağabeyim, beni seven ebeveynlerim vardı, çocukluğumu çoğu insanın yaptığı gibi geçirdim ve bir gün hayatta kalmak için insan kanına ihtiyaç duyacaktım. Biyolojim ve kimyam değişecek, Oluş'tan geçecek ve diğer taraftan daha önce olduğumdan daha fazla bir şey olarak çıkacaktım. Sonunda bir bütün

olacaktım.

Hayatım boyunca, geceleri yatağında yatarken zihnimin içinde sessiz, acınası çığlıklar atarak bilinmeyen bir yaratıcıya doğru atıldım, bir kez döndüğümde, olmam gereken şey olduğunda, diğer her şeyin yerine oturması için dua ettim. Hayatım boyunca beni bir duygudan diğerine savuran içimdeki bu öfkeli, çalkantılı kaos yerine huzuru tanıyacaktım. Eksik olma, bir şeyleri kaçırma, topluma uyum sağlayamama, *öteki* olarak görülme hissi nihayet ortadan kalkacaktı.

Her zaman içimde farklı insanların kilitli olduğunu hissettim ve nereye düşeceğimi bilmeden hepsi arasında gidip geldim.

Ama şimdi gerçeği biliyorum.

Şimdi gerçek, ilkel kan içme dürtüsüyle birlikte damarlarımda patladı.

Az önce bir vampire dönüştüm.

Gerçekte kim olduğumu yeni

keşfettim. Ve huzur olmayacak.

Garajda durmuş, buzdolabındaki kan torbalarına bakıyorum. Hepsini tek seferde içmek istiyorum çünkü kana olan ihtiyacım doymak bilmiyor - susuzluk ve açlığın acı verici bir birleşimi gibi, onsuz delireceğime inanmama neden oluyor. Ve yine de kim olduğumun, kim olduğumun farkına varmak beni aynı derecede çıldırtıyor. Gerçeğe ihtiyacım var ve buna hemen ihtiyacım var.

Vampir içgüdülerime yenik düşüp torbaları kapıyorum ve dişe dönüşen dişlerimle onları yırtarak açıyorum; bu süreç kusursuz, diş etlerimde sadece sıcak bir his uyandırıyor ve dişlerim gerçek zamanlı olarak keskinleşiyor. Kan saniyeler içinde boğazımdan aşağı iniyor ve iki torba da boşalana kadar o bitmek bilmeyen açlığın azaldığını hissetmiyorum.

Sonra yeni bulduğum bir güçle kapıyı çekip açıyorum ve eve giriyorum. Son birkaç gündür içeride kilitliydim ama annem artık kendim ya da başkaları için tehlike arz etmediğimi anladığında beni çözmüştü ve şimdi gitmekte özgürüm. Duş almam gerektiğini biliyorum.

Şiddetli bir şey, koku alma duyum o kadar güçlü ki artık bunaltıcı, ama tüm bunlar içimdeki gerçek ihtiyacın yanında sönük kalıyor.

Gerçeğe duyulan ihtiyaç.

Koridordan mutfığa doğru ilerliyorum, orada annemin bir şeye güldüğünü duyabiliyorum. Babamın sanki yanımdaymış gibi konuştuğunu duyabiliyorum. Duyularım rahatsız edici bir noktaya kadar yükseldi.

Mutfığa dalıp ortadaki granit adada durduğumda ikisi de durup bana bakıyor, ellerim tezgahı sanki onsuz dizlerimin üzerine çökecekmişim gibi kavıyor.

"Rose?" diye soruyor annem, menekşe rengi gözleri endişeyle dolu. "İyi misin?"

"Drakula nerede?" Söylemeyi başarıyorum, sesim yabancı, daha derin, sanki başka birinin konuştuğunu duyuyormuşum gibi geliyor.

Annem kaşlarını çattı. "Ne? Drakula mı? Tatlım, oturmalsın, çok şey yaşıyorsun. Kanını içtin mi?"

Bana doğru geliyor ama ben kendimi tutuyorum, vücudum öfkeyle titremeye başlıyor.

"Hayır!" Haykırdım. "Hayır. Drakula. Gerçek hayatta bir Drakula var, olduğunu biliyorum, ondan bahsettiniz. Nerede o?"

"Rose," diyor babam nazikçe. "Daha yeni geçiş yaptın. Şu anda kafanda pek çok soru olduğunu anlıyorum. Ama annen ve ben bu süreçte sana yardımcı olacağız. İkimiz de seninle aynı şeyleri yaşadık."

Sözleri kalbimde keskin bir sızı yaratıyor, çünkü yalan söylediğini biliyorum. Artık biliyorum. Geçmişte beni şaşırtan şeyler vardı, annemin vampire dönüşmesiyle ilgili söylediği şeyler birbiriyle çelişiyordu. Ama şu anda buna odaklanamam.

Cevaplara ihtiyacım var.

Valtu'yu bulmam gerek.

Son yirmi bir yıldır benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir isim ve şimdi, şimdi bu isim benim için her şey demek.

Çünkü o benim her şeyimdi.

Tekrar ve tekrar.

"Bana Bram Stoker'a Drakula'yı yazması için ilham veren bir vampir olduğunu söyledin," diyorum, her yönden gelmelerine rağmen duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak. Kendimi dalgaların çarptığı bir gemi gibi hissediyorum, lombozlardan içeri su doluyor. "Onu tanıdığını söylemiştin. Bir keresinde sana yardım etmişti. Nerede yaşıyor? Hâlâ hayatta mı?"

Aman Tanrım. Ya değilse?

Babam kıllanıyor, ela gözleri rahatsızlıkla parıldıyor. Daha önce de Drakula'dan bahsedildiğinde böyle yaptığını görmüştüm ve bu konuda bir şey var, tüm bunlarla ilgili bir şey var, sanki biraz daha düşünsem, biraz daha derine insem, büyük bir şey keşfedecekmişim gibi geliyor.

Tüm geçmiş yaşamlarımı hatırladığım gerçeğinden daha büyük.

"Sanırım öyle," diyor annem, kafası karışmış bir sesle. "Ama onu hiç görmedik... Uzun zaman oldu."

"Onu bulmam gerek,"

diyorum ona. "Neden?"

Babam boğazını temizliyor. "Rose, sana ne oldu böyle? Drakula'ya neden bu kadar ilgi duyuyorsun? Onun vampirlerin kralı olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle olmadığını biliyorsun."

Bir süre ona baktım. Annemle babamın yaşını hiç görmemeye o kadar alışmışım ki, bazen yaşlarımızın ne kadar yakın görüldüğünü unutuyorum. Babam asla otuz beşin üzerinde görünmeyecek. Her zaman uzun boylu, büyük kasları ve kalın koyu sarı saçları olan İskandinav bir adam gibi görünecek.

Anneme bakıyorum. O da benim gibi görünmeli. Tam anlamıyla değil elbette - onun menekşe rengi gözleri ve siyah saçları var, benimse yeşil gözlerim ve kızıl saçlarım var, her zaman baba tarafımdan miras kaldığını varsaydım. Ama yirmi bir yaşında görünmeliydi, yani geçiş yaptığı yaşta.

Ama öyle değil. İlk defa annemin yirmi bir yaşından daha yaşlı göründüğünü fark ediyorum. Babam kadar yaşlı değil, ama otuza yakın.

"Rose," diyor annem kollarını kavuşturarak. "Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ama lütfen bize neler olduğunu anlat."

Bunu nasıl açıklayabilirim ki? Deli olduğumu düşünecekler.

Sanırım ben deliyim.

Valtu'yu bulmam gerektiğini biliyorum.

Birden daha fazla anı, daha fazla farkındalık beynime

hücum ediyor. Birlikte olduğum son insanları Dahlia

Abernathy olarak hatırlıyorum. Lenore.

Solon.

San Francisco'daki vampirler.

Öldüğümde yanımdaydılar.

Sevgilim beni

öldürdüğünde. Aman

Tanrım.

Annem tekrar bana doğru gelerek "Ağlıyor musun?" diye soruyor ve ben onu itmeden gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ediyorum.

Valtu'nun gözlerindeki öfke. İhanetimden, cadı olduğumu öğrenmesinden ne kadar incinmişti. Yine de gerçekte kim olduğumu bilmiyordu. Ben ölene kadar değil. Büyüm kaybolana ve gerçek aşkını öldürdüğünü anlayana kadar.

Annemin kolları bana dolanıyor ve beni sıkıca tutuyor. "Sorun değil. Çok fazla olabileceğini biliyorum."

"Gidip viskimi getireyim," dedi babam. "Küçük bir şeye ihtiyacın var."

"Wolf, daha fazla kana ihtiyacı var," diyor annem babama, mutfaktan çıkarken ona lakabıyla seslenerek. "Alkol değil." Bana bakarken başını sallıyor. "Her şeyin cevabının bu olduğunu sanıyor."

Geri çekiliyorum, duygularımı açıklayamıyorum ama denemek zorundayım. "Lenore ve Solon. Onlar senin vampir arkadaşların, değil mi? Onlarla daha önce tanışmıştım, hatırlıyorum."

"Evet," diyor huzursuzca. "Sen gençken." "Ne kadar gençken?"

Kaşlarını çattı. "Rose, ne oldu-" "Ne kadar gençtim?"

"Bilmiyorum. On mu? Dokuz mu?"

Bu Lenore ve Solon'un beni neden tanımadıklarını açıklıyor. O yaşlarda ay yüzlü ve çelimsizdim, şimdiki gibi keskin çeneli ve dolgun vücutlu değildim. Bana bakıp Dahlia Abernathy'yi tanıdıkları gibi göremezlerdi.

"Onlar hala San Francisco'da mı?"

Bir an bana baktı. Gözlerinde bunu neden sorduğuma dair bir şaşkınlık var ama başka bir şey de var. İkiyüzlülük. Yalan söylemek istiyor gibi.

"Sanırım öyle," diyor sonunda. "Ama neden soruyorsun?"

"Onların senin ve babamın en yakın arkadaşları olduğunu söylemiştin. Neden onları son on yıldır görmediniz?"

Gözlerini kırıştırıyor, ağzı bir an için açılıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin. Çok taşındık Rose."

"Peki neden?"

"Nedenini biliyorsun. Biz vampiriz. Eğer yaşlanmazsanız insanlar şüphelenir."

Gerçeğin bu olduğunu biliyorum ama daha fazlası olduğunu da biliyorum. Tüm bunlar bir şekilde birbiriyle bağlantılı ve ben hayatım boyunca büyük bir yalandan uzak tutuldum, sadece ne olduğunu bilmiyorum.

"Dahlia Abernathy'nin kim olduğunu biliyor musun?" Soruyorum ve bu isim, onun ismi, *benim ismim*, kulağa güçlü bir lanet gibi geliyor.

Herhangi bir tanıma belirtisi için annemi dikkatle izliyorum. Düşünüyor gibi görünüyor ama yüzü bomboş. "İsim tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Neden? Kim bu kız?"

Babam mutfağa girdiğinde derin bir nefes alıyorum, bir elinde bir torba kan, diğesinde bir bardak likör. "Seçemedim," diyor, yanıma gelip ikisini de tezgâhın üzerine koyuyor.

Onlara bakmıyorum bile. Şu anda iki içkiyi de istemiyorum.

"Sanırım viskiye ihtiyacı olacak kişi sensin," diye uyarıyorum onu.

Bunun üzerine kaşlarını çattı. Annem ona döndü ve "Dahlia Abernathy'nin kim olduğunu biliyor musun?" dedi.

Babam ismi hemen tanıdı. "Onu şahsen tanımıyordum..."

Şimdi annem bundan rahatsız olmuş görünüyor, omuzları dikleşiyor, gözleri kısılıyor. Muhtemelen tanıdığı bir kadın olduğunu varsayıyor. Her zaman kıskanç bir tip olmuştur. Keşke gerçeği bilseydi, ki her an öğrenebilir.

"Peki, kimdi o?" diye soruyor.

"Drakula... Valtu," diyor babam, sesi alçalarak. "Onun sevgilisiydi. Reenkarne olan. Cadı. Onun..." "Öldürdüğü kişi," diye ekliyorum.

İkisi de bana bakıyor. "Neden Valtu ve onun reenkarne olmuş cadı sevgilisi hakkında sorular soruyorsunuz?" diye soruyor annem. "Aslında onunla hiç tanışmadık, sadece diğerlerinden duyduk."

Gözlerim büyüdü. "Onu Valtu'dan mı duydun?"

Babam kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Dinle Rose, biz cevaplamadan önce tüm bu soruları neden sorduğunu açıklamam gerekecek. Burada ciddiylim."

İkisinin arasına bakıyorum. Söylemek istediğim ve bilmek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Ama bir yerden başlamak zorundayım.

"Valtu Dahlia'yı öldürdü çünkü Lenore onun büyüünü fark etmişti," diye açıkladım gözlerindeki şaşkınlığın büyümesini izleyerek. "Lenore onun kılık değiştirmiş bir cadı olduğunu gördü, onu ancak başka bir cadının tanıyabileceği şekilde tanıdı. Ama

Lenore'un göremediği şey Dahlia'nın sadece bir cadı değil, aynı zamanda Valtu'nun reenkarne olmuş sevgilisi olduğuydu... ve tüm bu bastırılmış anılar Dahlia'nın kafasına geri gelmeden hemen önceydi. Dahlia tüm geçmiş yaşamlarını hatırladı... ama çok geç."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye soruyor babam dikkatle. Bir derin nefes daha. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. "Çünkü yine oldu."

Karşılıklı şaşkın bakışıyorlar. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor annem. "*Ben* Dahlia'ydım. Ve Lucy'ydim. Ve Mina'ydım."

Bir süre bana bakıyorlar. Sonunda annem başını salladı ve elini omzuma koydu. "Tamam tatlım, oturman gerek."

Dişlerimi birbirine geçirerek sabit duruyorum. "Oturmama gerek yok. Beni dinlemene ihtiyacım var. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben onun reenkarne olmuş aşkıyım. Kanın boğazımdan aşağı indiği an, her şeyi hatırladığım andı. Her bir hayatı hatırlıyorum. Dahlia'nın sanki dün olmuş gibi, diğerleri daha sisli, uzun zaman öncesinden bir rüya gibi, ama duygular hala orada. Ben sadece Rose Harper değilim. Ben aynı zamanda diğer herkesim ve kaderimde Valtu ile birlikte olmak var."

Gerçekler havada sis gibi asılı duruyor. Ama ikisinin de inanmadığını söyleyebilirim.

Ben.

"Bunu internetten okumuş olmalısın," diyor babam, elindeki Bir bardak viski. İhtiyacı olacağını biliyordum. "Reenkarnasyon... nadirdir, tamam, Valtu'nun aşıklarının başına geldi ama senin başına gelmedi. Kızımıza değil."

"Bana inanmak istemiyorsun, çünkü ondan hoşlanmıyorsun," diyorum. "Çünkü bir zamanlar kızını çaldığı kişi sensin." Ve bu sözler dudaklarımdan çıkarken, gerçeğin netliği soğuk bir kürek gibi yüzüme çarpıyor.

Farkına vardığımda yüz ifademini düştüğünü hissediyorum. "Kurt senin takma adın değil. Wolf senin gerçek adın, değil mi? John değil." Gözlerimi

Anne. "Ve sen... senin adın Yvonne değil. Gerçek adın Ametist."

Annem de babam da doğuştan soluk benizli olmalarına rağmen, yüzlerindeki renk hep birlikte akıp gidiyor.

"Neden isimlerinizi değiştirdiniz?" Endişeyle dudaklarımı yalıyorum, sanki bir şeyin eşiğindeymişim ve hayatımda kanıksadığım diğer her şey yıkılmak üzereymiş gibi hissediyorum. "Neyden kaçıyorsun?"

Babam anneme doğru bir adım atıyor, elini beline dolayarak onu sabitliyor. şimdiden dizlerinin bağı çözülmüş gibi görünüyor ve annem hiçbir şekilde zayıflık gösterecek türden bir kadın değil.

Ona karşı sadece bir kız çocuğunun hissedebileceği bir öfke hissediyorum, hayatı boyunca şımartılmış ve yalan söylenmiş bir kız çocuğunun. Gerçeği ortaya çıkarmak için onu sakatlamak istiyorum. Vampir olmak beni şimdiden bir canavara dönüştürdü.

"Dönüşmedin bile," diye suçluyorum onu, sesimin ne kadar vahşi çıktığını görünce irkiliyorum. "Sen vampir olarak doğmadın. Vampir yapıldın."

"Rose," diyor babam sert bir sesle, annemin gözleri ıslanıp acıyla dolarken.

"İkiniz de bana yalan söylediniz! Bütün hayatım boyunca!" Kollarımı iki yana açarak ağlıyorum, öfkenin içime aktığını hissediyorum. "Bunu hiç sorgulamadım, ama nasıl sorgulayabilirdim ki? Bana bir başkası tarafından dönüştürülen vampirlerin sadece canavara dönüşmekle kalmayıp asla üreyemeyeceğini de öğrettiniz. Peki ne oldu?"

"Rose, sen benim kızımsın," demeyi başarıyor, sesi titriyor. "Sana bunun sözünü verebilirim."

"Ama sen vampir olarak doğmadın. Lenore seni bir vampire dönüştürdü. Değil mi?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken, rimeli akarken dudaklarını ince pembe bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

Babam eğilip onu başından öpüyor ve omuzlarını sıkıyor. "Hadi bebeğim," diyor ona. "Onlara gerçeği söylemenin zamanı geldi. Dylan'a da."

O zaman sadece ben değilim. Kardeşim de yalanlarla beslendi.

Tanrım, ne çok yalan var. Dahlia olarak ben de yalanlarla beslendim, tüm hayatımı ailemin vampirler tarafından öldürüldüğüne inanarak geçirdim, aslında onları öldürten cadı loncasının başı Bellamy'ydi, böylece onun için daha itaatkâr bir asker olacaktım.

İçime keskin bir ateş saplanıyor. Onlar benim başka bir hayattaki ebeveynlerim olabilirler, ama onları Dahlia'nın hatırlayacağı gibi hatırlıyorum ve onların kaybı ve gerçek derin bir acıya neden oluyor.

İçimde o kadar çok intikam duygusu var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Dylan!" diye bağıyor babam koridorda.

Birkaç dakika içinde kardeşim ortaya çıkıyor, saçları dağınık ve tişörtü sanki onu uykudan yeni uyandırmışız gibi yamuk.

"Ne oldu?" diye soruyor, annemle babama şaşkınlıkla bakarken kafasını kaşıyor. Sonra bana bakıyor ve tembelce sırtıyor. "Ah, hey Rose. Uyanmışsın. Kendine geldin mi?"

"Bize yalan söylüyorlarmış Dylan," diyorum ona.

Önce bana, sonra onlara bakarken kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Yani her şeyi açıklamak üzereyiz," diyor babam.

"Hayır," diyor annem usulca. Elleri babamın kolunu kavırıyor. "Tatlım, öğrenirlerse tehlikede olurlar."

"Bebeğim, onlar her zaman tehlikedeydi. Nedenini öğrenmelerinin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Valtu

SONRA

"Valtu?" Lenore nazikçe söylüyor.

Mutfakta yerde oturmuş, Dahlia'yı yeni doğmuş bir bebek gibi kucağıma almıştım. Ama o yeni doğmuş bir bebek değil. Tam tersi. O öldü ve ben ona tutunuyorum çünkü eninde sonunda durmak zorunda kalacağımı biliyorum. Kalbi durmuş ve ruhu göçüp gitmiş olsa da onunla geçirdiğim bu son anlar elimde kalan tek şey.

Onu sonsuza dek tutmak istiyorum. Benimle birlikte mezara konsa ve avuçlarımda çürüse bile asla bırakmayacağım.

Bu sabah aşık bir adam olarak uyandım. Dahlia için bir daha hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey hissettim. Umut hissettim. Bir gelecek hissettim. Lucy öldüğünden beri ilk kez mutlu hissettim.

Bana hayatta ikinci bir şans verildi.

Ama sonra her şey başıma yıkıldı. Her şey kendi elimle sona erdi.

Kendi öfkem.

Kendi şiddetim.

İçime gömdüğüm canavarı asla unutmama izin vermiyor.

Ve şimdi Dahlia'nın gerçekte kim olduğunu görüyorum. Şimdi sevdiğim kadın, ama aynı zamanda o zamanlar sevdiğim kadın. Aşk, aşkın üzerine yığıldı ve ben hepsini kendi ellerimle paramparça ettim.

Onu yine kaybettim.

"Valtu," diyor Lenore tekrar, yanıma çömelerek. İstese de Dahlia'ya bakmamak için kendini zor tutuyor. Yaptığı şey için kendini suçlu hissettiğini biliyorum ve ona kızamayacak kadar bitkinim. Öfkem geri dönecek ve o da bu öfkeden nasibini alacak, biliyorum ama o zamana kadar öyle büyük bir boşluk hissediyorum ki, yok olup gideceğimden korkuyorum.

Hayır. Bu tam olarak doğru değil. Bundan

korkmuyorum. Bunu *istiyorum*.

Yok olmak için.

O uçsuz bucaksız hiçlikte Dahlia'yla birlikte olmak.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye devam ediyor Lenore. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama onun için bir şeyler yapmalıyız..." cümlesini tamamlayamıyor. "Vücut" kelimesini söyleyemiyor.

"Onu arayan insanlar olacak," diye ekliyor, sesinde şimdi aciliyet var. "Arkadaşları, ailesi, okul onun kaybolduğunu fark edecek. Bunu örtbas etmek zorundayız."

Başımı sallıyorum. Bu, harcayabileceğim en büyük enerji gibi geliyor. "Ailesi yok."

"Emin misin? Bunun yalan olmadığına emin misin-"

"Ailesi yok," diye tekrarlıyorum, kelimelerim artık daha keskin. Ona öyle sert bakıyorum ki irkiliyor ve geri çekiliyor. "Bu yalan değildi. Onu kendin de duydun. Ailesi öldürüldü. Bu *Bellamy* tarafından. Hayatında başka kimse yoktu. Dahlia'yı tanıyordum, cadı olması dışında onun hakkındaki her şeyi biliyordum. Yalan söylemiyordu. Kimsesi yoktu."

Ama kısaca, beni yakalamıştı.

Lenore bir an için dudaklarını birbirine bastırarak düşünür. "Tamam. Sana inanıyorum. Ama cadıları da tanırım. Valtu, buraya seni öldürmek için gönderildi. Bu işte yalnız değildi. Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Bu şehirde başka birini tanıyordu. Bir arkadaşı vardı, başka bir cadı, bir bağlantı, bunu garanti ederim. Kayıp olduğunu öğrendiklerinde alarmı çalacaklardır."

"Belki de yapmazlar. Belki de Dahlia'nın bu şehirde pek çok insanın yaptığı gibi ortadan kaybolduğunu düşünürler."

Lenore, "Bu da araştırmamız gereken başka bir konu," diyor.

Bu anın dışında acil şeyler olduğunu biliyorum ama gerçekten umurumda değil. Bırak Saara ve Aleks'i'nin iblisleri tüm şehri yesin. Herkes çürüsün. Ne anlamı var ki? Böyle bir şeyin olmasına izin veren bir dünyada insanları kurtarmanın ne anlamı var?

Ama onun intikamını almalısın, diyor içimden bir ses ve Dahlia'nın burnundaki çillere bakıyorum. *Onun ölümünün boşuna olmadığından emin olmalısın.*

Ve yine de onu öldüren benim. Benim. Bunu ben yaptım. Kendimden nasıl intikam alabilirim?

"Belki de onun dairesine gitmeliyiz. Sanırım nerede olduğunu biliyorsun?" Lenore soruyor.

Tabii ki. Onun dairesi. İçine hiç adım atmadım. Evini hiç görmedim. Bu bana neden garip gelmedi bilmiyorum ama şimdi anlıyorum ki kendini korumaya, gerçek benliğini benden saklamaya çalışıyordu. Bu da orada işe yarayabilecek şeyler olabileceği anlamına geliyor.

"Orada her ne varsa, onu ortadan kaldırmamız gerekecek," diyor Lenore nazikçe, düşüncelerimi anlayarak. "Kendi isteğiyle gitmiş gibi görünmesini sağlayabiliriz."

Bundan nefret ediyorum. Her şeyin bu kadar çabuk değişmesinden nefret ediyorum. İzlerimizi örtbas etmek ve onu öldürmemiş gibi görünmek zorunda kalmadan onun yasını bile doğru düzgün tutamıyorum.

Çünkü ben buyum. Bir katilim.

Bu yeni bir şey değil. Geçmişimde sayısız ruhu öldürdüm ve yine öldüreceğim. Ama bu sefer affedilemez bir şey olacak.

"Valtu," diyor Solon, arka bahçenin kapılarını kapatıp içeri girerken telefonunu cebine atıyor. "Seni bu durumdan kurtaran kişi olmaktan nefret ediyorum."

ve her zaman saygılı olduğumu biliyorsun ama Dahlia'ya ne yapacağımıza karar vermeliyiz ve buna şimdi karar vermeliyiz. Geciktiğimiz her an hepimizi doğrudan tehlikeye atıyor. Buradaki hayatının sona ermesini istemezsin."

Ona "*Neden olmasın?*" der gibi bir bakış attım.

Derin bir nefes veriyor ve ben onun en iyi ve doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyorum. Ne yapacağını biliyor -vampirler ölüleri saklamakta ustadır- ve bunu ben engel olmadan yapabilmek istiyor.

Dahlia'ya, yüzüne sıçramış kurumuş kana bakıyorum; benim kanımı alması için boşuna uğraşmışım. Onu terk etmem gerekiyor. Ona veda etmeliyim.

Bu sefer nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Solon yanıma gelip ellerini Dahlia'nın kollarının altına koyuyor ve onu kaldırıp ellerimden kurtarıyor. Ölü ya da değil, bedeninin artık benimkine baskı yapmadığı hissi beni anında yoksun bırakıyor. Bir hiç haline geldim. Onsuz ben sadece bir boşluğum.

"Onu nereye götürüyorsun?" Sesim zar zor duyuluyor, boğazım düğümleniyor, parmaklarım boş yere kıvrılıp yumruk oluyor.

"Onu saklamalıyız," diyor bana bakarak. Onun kollarındaki cansız görüntüsü kalbimi kanatıyor. "Onun için bir tören düzenleyebiliriz. Ama bence yapılacak tek şey onu tekneye koyup tuğlalarla bağlamak ve suya bırakmak. Geceye kadar bekler, Lido'nun ötesine götürürüz."

Kelimeler çok duygusuz.

"Şimdi onunla ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyor," diyor Lenore, dirseğimden tutup beni ayağa kaldırarak. "Temizlenmen gerek. Hepimiz temizlenmeliyiz. Sonra da onun dairesine gitmeliyiz. Tamam mı?"

Başımı salladım ve şaşkınlık içinde Lenore'un beni merdivenlerden banyoya götürmesine izin verdim. Beni temizlemesine izin verdim, kendi kanımı temizlemek için bir bezle sildim.

Sonra o gidiyor ve ben yeni kıyafetlerimi giyiyorum. O kadar yavaş hareket ediyorum ki sanki zamanın bütününden kopmuşum gibi geliyor. Sanki zamanın dışındaymışım gibi. Vampir olmak, vücudunuzla ve etrafınızdaki dünyayla çok uyumlu olduğunuz anlamına gelir, ancak hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Sanki dünya akmaya devam ediyor ama ben zamanın yolunun dışına çıkmışım gibi.

Ancak üçümüz evimden ayrıldığımızda -Solon biz dönene kadar Dahlia'yı bir yerde dinlenmeye bıraktı- içime biraz daha hayat sızdığını hissediyorum. Bir amaç için. Çünkü aşkımı geri alamam bile en azından ona haksızlık edenlere bunu ödetmeye başlayabilirim. Bellamy ve cadılar loncası ailesini öldürüp onu avcı olmaya zorlamasaydı beni öldürmeye gönderilmezdi, yozlaşmazdı.

Yine de, dairesine doğru yürürken bir rüya gibi hissediyor. Kabus bile değil, çünkü kabus her şeyi daha gerçek hissettirirdi. Ama o korkunç kopukluk geri geldi. Sevgili şehrim Venedik'te bir hayalet gibi hissederek yürüyorum.

Dairesine vardığımızda, sadece görüntüsü bile beni donduruyor. Birdenbire yapmak istediğim son şey oraya girmek oldu. Ama Lenore görünmediğimizden emin olmak için üzerimize bir gizlenme büyüsü yapıyor ve bir şekilde kendimi binanın içinde buluyorum. Onun dairesine hiç girmemiş olmama rağmen, hangi birimin ona ait olduğunu biliyorum ve köhne merdivenlerden en sondaki, lagüne bakan daireye çıkıyoruz. Dahlia'ya kaldığı yerin tüm Venedik'teki en perili bölgelerden biri olduğunu söylemişim ve şimdi ne yaptığımı bilen yüzlerce huzursuz ruhun etrafımda toplandığını hissediyorum.

Beni yargılıyorsun.

"Bu karanlık enerji de ne?" Lenore, yer karolarının yer yer çatladığı koridorda etrafına bakınırken burnunu kıvrarak şöyle diyor. "O kadar parası olan loncanın onu biraz daha güzel bir yere yerleştireceğini düşünürdünüz."

"Loncanın ne kadar parası var?" Solon soruyor.

"Çok," diyor vurgulayarak.

Dahlia'nın kapısının önünde duruyorum, kilitli olduğunu bilmeme rağmen elimi kapı koluna koymak üzereyken içeriden hafif bir ses duyuyorum. Zar zor duyabiliyorsam, içeride kim varsa gerçekten sessiz olmaya çalışıyor demektir.

Diğerlerine kaçamak bir bakış atıyorum ve parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Bir cadı kokusu almayı umarak hep birlikte derin bir nefes alıyoruz. Ama hiçbir şey yoktu. Bir an duraksadıktan sonra geri çekiliyorum ve omzumu kapıya çarpıyorum. Kapı kolaylıkla açıldı ve bir kadının kapıya doğru gittiğini gördüm. Pencereden dışarı tırmanacakmış gibi.

Saniyeler içinde onun yanındaydım, elim ağzında, kolum karnındaydı ve onu yerinde tutuyordum.

"Kimsin sen?" Feveran ediyorum. Neredeyse kırmızı görüyorum.

Kadın altımda kıvranıyor. Güçlü ama benimle savaştık kadar değil. Bir bina yöneticisi ya da Dahlia'nın sınıf arkadaşı olabileceğini ve bir sivilî incitmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı biliyorum ama ben de doğru düşünemiyorum. Sadece cevap istiyorum. Sadece acımın geçmesini istiyorum.

"O bir cadı!" Solon kapıyı arkasından kapatmaya çalışırken Lenore haykırıyor. Gürültü yaptığımızın farkındayım, bu yüzden gizleme büyüsünün tutması için dua ediyorum. "Üzerinde bir büyü var!"

Kadın daha da fazla mücadele ediyor ve işte o zaman bunun doğru olduğunu anlıyorum. Artık cazibede neye bakmam gerektiğini biliyorum, bu anlayabileceğiniz bir şey. Bir şeye benzeyen ve ışık farklı bir açıdan vurduğunda başka bir şeye dönüşen tablolarıdan birine bakmak gibi.

"Daireyi arayın," diye homurdandım.

"Ne arıyoruz?" Solon soruyor.

"Bıçak," diyor Lenore, ikisi de çekmecelere ve yatağın altına bakmaya başlarken. "Muhtemelen o da bu yüzden burada. *Mordernes*'in bıçağını istiyor."

"Demek loncadansın," diyorum kıza, kelimelerim zehir gibi çıkıyor. "Söyle bana, başarısız olması için onu sen mi ayarladın? Beni öldürmede başarısız olacağını bilerek mi buraya gönderildi? Bu, loncanın ondan kurtulmasının bir yolu muydu, tıpkı ailesinden kurtuldukları gibi?"

"Buldum," diyor Solon.

Dolaptan sahte bir duvarın arkasına gizlenmiş bir kutu çıkarıyor. Biz vampirlerin hiçbiri kutunun içinde ne olduğunu anlamak için ona bakmak zorunda değiliz. Bıçağın orada olduğunu hissedebiliyoruz, enerjisi sinsi.

Kız tekrar çırpınmaya başladı. Adrenalin ve korku kokusu çok yüksek ama bu beni öyle sıkı tutmaktan alıkoymuyor ki ellerimin bir hareketiyle tüm kemiklerini kırabilirim.

"Nerede o?" demeyi başarıyor kız. "Dahlia'ya ne yaptın?"

"Umursuyormuş gibi mi yapıyorsun?" Alay ediyorum. "Dahlia'yı kurtların önüne attın."

"Ve siz de kurtlarsınız," diyor kız soluk soluğa. "Onu parçalayan kurtlar. Sana aşık olduğunu bilmeliydim. Bunca zamandır onu kullandığını bilmeliydim. Siz vampirler kendinizle nasıl yaşayabiliyorsunuz bilmiyorum."

Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum.

İçimdeki öfke kabarıp taşıyor ve sadece kırmızıyı görmekle kalmıyor, onu hissediyorum da. Cadılara karşı, bu kıza karşı, kendime karşı.

Başını ellerimin arasına alıyorum, avuç içlerim tenine bastırıyor, parmaklarım kafa derisine giriyor ve Solon "Hayır!" diye bağırmaya fırsat bulamadan Bileklerimi hızla büküyorum.

Dahlia'nın dairesinin duvarlarında yankılanan hastalıklı bir çatırtıyla kızın boynunu kırıyorum.

Geri adım attım ve kız yere yığıldı, öldü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

Gül

ŞİMDİ

Annemle babam mutfak masasını işaret ettiler. Kardeşim ve ben oturduk ve dikkatim kısa bir süreliğine büyük cumbalı pencerelerin dışındaki ufukta bulutlar tarafından çalınıyor. Evimiz çok büyük değil ama Newport'un hemen kuzeyindeki sahilde yer alıyor ve manzara her gün değişiyor gibi görünüyor. Ruh halimle hava durumunu kontrol edebileceğimi düşünmeyi severdim ve şimdi okyanus kükrerken, koyu gri ve su rengi güçlü bir beyaz deniz köpüğü spreyine dönüşürken, daha da merak ediyorum. Bulutlar alçakta ve kömür grisi bir renkte asılı dururken, gökyüzüyle aramda sanki ikimiz de aynı prize takılıymışız gibi bir elektrik bağı hissediyorum.

Eskiden olduğu gibi, diye düşünürken buluyorum kendimi. Ben Dahlia iken.

Bu, onun sahip olduğu büyücülüğün hâlâ damarlarımda olduğu anlamına mı geliyor?

Tanrım, umarım öyledir.

"Biri bana neler olduğunu anlatsın," diyor Dylan, sesi son derece sinirli geliyor.

"Rose," diye açıklıyor babam ona, "kendisiyle ilgili bir şey keşfetti."

Dylan kuru bir ifadeyle bana bakıyor. "Onun bir vampir olduğunu mu?"

"Geçmiş yaşamları hatırlıyorum," diyorum ve cam gibi gözleri inançsızlıkla açılıyor. "Ama bütün bunların amacı bu değil. İnsanların, vampirlerin ben doğmadan önce annem ve babam hakkında konuştuklarını hatırlıyorum."

Kardeşim yavaşça göz kırpmıyor. Uykusu sersemi olmasa ya da muhtemelen kafası iyi olsa bile, bu onun için yine de kafa karıştırıcı olurdu.

"Ve," diye devam ediyorum, "isimlerinin John ve Yvonne olmadığını hatırlıyorum.

Kurt ve Ametist."

Dylan homurdanıyor. "Babamın lakabı Kurt."

"Bu onun lakabı değil. Bu onun gerçek adı."

"Peki bunu sana kim söyledi?"

Masanın yanında duran anne ve babama bakıyorum, babam annemin sırtını sıvazlıyor.

"Eski bir arkadaşım," diyorum dikkatle, ona dönüp bakarak. şu anda Valtu/Dracula konusunu açmak istemiyorum nk kardeşimin ona ve vampirlerle ilgili her türlü bilgiye hayranlık duyduğunu biliyorum ve konudan sapmamam gerekiyor. Eminim gelecekte sonsuz soru olacaktır ve bunları açıklamaktan mutluluk duyarım nk bu konuda ne kadar çok konuşursam o kadar çok hatırlayacağımı biliyorum.

Ve o kadar çok anlam çıkaracağım.

Olduğum tüm insanları o kadar çok anlayacağım.

nk şu anda, sadece yüzeyin altında süzülüyor ve kabarmayı bekliyor.

"Peki, o zaman tehlike ne?" Dylan anne ve babasına soruyor. "Eğer Rose'un söylediği doğruysa, ki bu çok uzak bir ihtimal, bunun bizim tehlikede olmamızla ne ilgisi var? Kelimenin tam anlamıyla *tehlike* kelimesini kullandınız."

Gözlerimi aileme dikmiş, gerçeği bekliyorum. Midem biraz gurulduyor, içimden hafif bir susuzluk hissi geçiyor ama bunu görmezden geliyorum.

Babam elini açık kahverengi ve koyu sarının mükemmeli bir karışımı olan saçlarında gezdiriyor. Bana hep kırmızı saçlarımı onun Norveçli tarafından aldığım söylenirdi ama şimdi bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Onun gerçekten babam olup olmadığını merak etmeye başladım. Eğer hatırladıklarım doğruysa, beni nasıl doğurdular? Annem onun çocuğu olduğumu söyledi ama bize hep başka vampirler tarafından yaratılan vampirlerin reyemediği söylenirdi.

"Senden bazı şeyler saklıyor olabiliriz," diyor babam. "Ama bu senin iyiliğin içindi."

"Tamam... Ne gibi şeyler?" Dylan soruyor.

Annemle babam birbirlerine bir kez daha telaşlı telaşlı bakıyorlar. Sonra annem dikkatini pencereye çeviriyor ve fırtına bulutlarının yaklaşmasını izliyor. Yağmur camlara sıçramaya başlıyor ve sanki o yağmuru göğsümün içinde, kaburgalarımnda hissedebiliyorum.

Derin bir nefes alıyor ve siyah saçlarını kulağının arkasına doğru tarıyor. "Ben vampir olarak doğmadım," diyor alçak bir sesle.

Bunu anlamıştım, ama bunu duymak yine de şok edici. Ve kardeşimin yüzündeki ifadeye bakılırsa, o benden daha çok şaşırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar. "Bu nasıl mümkün olabilir? Dönüşenler canavara dönüşür. Bazen sinir bozucu oluyorsun ama canavar değilsin. Çocuk sahibi olamadıklarından bahsetmiyorum bile." Yüzünde daha derin bir korku ifadesi belirliyor. "Biz evlatlık mıyız?"

"Hayır," diyor babam ısrarla. "Siz biyolojik olarak bizim çocuklarımızınız." "Gerçekten mi?" diyor annem, gözleri dolu dolu.

"Öylesiniz. Ben yaratıldım yarı cadı olan bir vampir tarafından. Nedeni ne olursa olsun, insanları canavara değil vampire dönüştürebiliyor."

"Lenore," diyorum, artık bir vampir olduğuma göre hâlâ yarı cadı mıyım acaba? Ben aynı mıyım?

Başını sallıyor. "Evet. Lenore. Ondan bunu yapmasını ben istedim." "Neden?" diye sordum.

Babama baktı. "Çünkü babanın hayatını bensiz geçirmesini istemedim."

"Bilseydim muhtemelen ona izin vermezdim," diyor babam yorgun bir sesle. "Çok uzun zamandır arkadaşlık ve yeni bir araya gelmiştik..."

"Annem yeni ölmüştü," diye açıklıyor. "Ve ben çok üzgündüm. Ve Lenore... sevgilisi Solon'u ölümden geri getirdi ve o iyiydi, biz de şansımızı denedik. Neredeyse sonsuza dek ölüyordum. Ama işi bittiğinde, ben

bir vampirdi. Tabii ki hamile kalabileceğimi düşünmemiştik ama sonra hamile kaldım."

"Benimle," diyor Dylan.

Yüzünde bir tereddüt beliriyor. Sonra ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Evet. Sen Dylan olarak doğdun. Sen bir mucizeydin." Bana baktı. "Ve sonra sen bizim bir sonraki mucizemiz oldun."

Bir mucize olma fikrinden hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Öyleyse neden bunu bizden sakladınız? Ve neden isimlerinizi değiştirdiniz? Soyadımız gerçekten Harper değil, değil mi?"

Babam iç geçiriyor ve karşımızdaki sandalyeyi çekip oturuyor, uzun boyu sandalyeyi küçücük gösteriyor. "Öyle değil. Annen ve ben resmi olarak hiç evlenmedik. Ama hamile olduğunu öğrendiğimizde Dylan'ın soyadının benimki olmasına karar verdik. Gerçek soyadım. Eriksen."

"Peki neden Harper? Neden değiştin?" Ben soruyorum.

Annem geldi ve elini omzuna koydu. "Benim bir anomali olduğum söylentisi yayıldı. Sadece delirmeden bir başkası tarafından yaratılan ve dönüştürülen bir vampir değil, aynı zamanda çocuk sahibi olabilen bir vampir." Titreyen bir nefes alıyor, menekşe rengi gözleri yeniden yaşlarla doluyor. "Korkuyorduk..."

"Saklanmanın en güvenli yol olduğunu düşündük," diye bitiriyor babam. "Bu dünyada dikkatli olmamız gerekenler sadece insanlar değil. Cadılar da var. Diğer vampirler."

"Diğer vampirler? Cadılar mı?" Dylan sorar.

Cadıları söyleme şekline sinirlenmemeye çalışıyorum. Bize cadıların düşmanımız olduğu öğretildi, vampirlerin değil. Ama Dahlia bir cadı olduğu için, vampirlerin onlardan neden korktuğunu çok iyi biliyorum. Bizden. Kahretsin, bu kafa karıştırıcı.

"Bütün vampirler bizimle aynı ahlaki kurallarla hareket etmez," diye açıklıyor babam sabırla. "Arada sırada rızık için adam öldürmekten bahsetmiyorum. Böyle şeyler olur. Gurur duyulacak ya da göz yumulacak bir şey değil. Ama oluyor. Öldürmek için öldüren vampirlerden bahsediyorum."

öldürmek. İnsan türüne bir bütün olarak hükmetmek isteyenler. Onları evcil hayvan olarak tutmak. Bu tür bir zihniyet."

İşte o zaman neden Venedik'te olduğumu hatırladım.

Saara ve Aleksî'nin eline geçen kitabı geri almak için.

"Vampirler!" Aniden haykırdım. "Venedik'tekiler. Saara ve Aleksî. Bir kitapları vardı, bu yüzden lonca beni onu geri almam için oraya gönderdi. Onlara ne oldu? Kitaba ne oldu?"

"Valtu onları öldürdü," diyor annem ve bir gurur patlaması yaşıyor. Ben.

"Yani, öldürdüğünü sanıyordu," diye düzeltiyor babam. "Aleksî'yi öldürdü, ama

Saara hâlâ hayatta. Bir şekilde hayatta kalmayı başarmış. Ölümü engellemek için bir büyü öğrenmiş olabileceğini düşünüyoruz, emin değiliz. Şu anda o vampir tarikatının başı. İnsanlığı köleleştirmek ve direnen her vampiri öldürmek isteyenlerin. O ve Enoch adında başka bir vampir. Bir vampir ordusuyla yeni Skarde olmaya çalışıyorlar."

Ürperdim. "Peki ya kitap?"

Annem uzun bir süre dudağını çiğniyor. Tam tekrar soracaktım ki sonunda "Kitap Valtu'da" dedi.

"Hangi kitap?" Dylan soruyor. "Dostum, bu *çılgınlık*," diye ekliyor ellerini dizlerine vurarak.

"Verimagiaa Kitabı," diyor babamız. "Vampirlerin erişimine açık bir büyü kitabı, söylentiye göre bir vampir ve bir cadı tarafından birlikte yaratılmış. Yanlış ellerdeyse çok güçlüdür..." sözleri yarıda kalıyor ve sesi derinleşiyor, sanki Valtu'nun yanlış ellerde olduğunu ima ediyormuş gibi.

"Yani artık onların elinde değil," diyorum. "Ve loncanın da elinden çıktı. Bu iyi haber. Valtu onu koruyacaktır."

Annemle babam bir an birbirlerine bakıyorlar ve göğsüme bir şey düşünüyor.

Annem boğazını temizliyor ve bana bakıyor. "O zamandan beri çok şey değişti Rose," diyor. "Valtu tam olarak seninle aynı vampir değil.

öyleydi."

Yutkunuyorum. "Ne demek istiyorsun? Ona ne oldu?"

"Rose," diyor babam nazikçe, "tüm bunları kabullenmemiz için bize biraz zaman vermelisin. Sana neden saklandığımızı söylemek bizim için bir şey.

."

Dylan elini kaldırarak, "Ama bize nedenini söylemedin," diye araya giriyor. "Bu başka bir şey," diye devam ediyor oğlunu görmezden gelerek, "sizin için başka bir şey bize eski hayatlarınızı anlatmak için. Hâlâ inandığımdan emin değilim."

"Yalan söylediğimi mi sanıyorsun?!" Sandalyemi büyük bir güçle geriye iterek neredeyse sandalyeden düşecekmişim gibi bağıyorum.

"Tatlım, lütfen," diyor annem, bir an için babama ters ters bakarak. "Sorun bu değil. Sadece... belki de kafan karışmıştır. Belki de geçiş sürecinden önce Drakula'nın gerçek hikâyesini okuyordun ve sonra beynindeki tüm bu hormonlar ve kimyasal değişiklikler, belki de-

Ayağa kalktım. "Yalan söylemiyorum!" Tam da dev bir şimşek güneşlenme güvertesine çarpıp patlayıcı bir gürültüyle ahşabı kızartırken bağıyorum.

"Ne oluyor lan?" Dylan bağıyor ve şimdi herkes ayağa kalkmış, yağmurun altında yanan ateşe bakıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor babam kısık bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dahlia olarak bile şimşek çaktıracak sihre sahip değildim. Şimdi duygularım hava durumuna bağlıymış gibi hissediyorum. Elemental bir cadı mı? Başka bir şey mi? Başka bir şey mi?

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Sanırım bu konuyu kapatsak iyi olacak," diyor annem endişeyle. "Daha önce

."

Dylan dikkatini tekrar onlara çevirerek, "Kesinlikle hayır," diyor. "Sen asla bize isimlerinizi neden değiştirdiğinizi söylediniz. Diğer vampirler yüzünden saklandığınızı söylemişsiniz. Ya da cadılar." Bana şüpheyle bakıyor. "Seni neden umursasınlar ki?"

"Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu," diyor babam.

"Başka zaman mı? Neden şimdi değil? İsimlerinizi değiştirmenizden annemin vampir olarak doğmamasına, saklanmamızdan Rose'un reenkarne olmasına kadar her şey ortaya çıkıyor. Bize her şeyi anlatabilirsin."

"Senin yüzünden!" diye bağırıyor annem. "Senin ve Rose'un yüzünden. Çünkü Lenore'un bana verdiği gücü aktarmış olabilirim. Belki de canavara dönüşmeyen vampirler yaratabilirsin. Bu tam da Saara ve Enoch'un isteyeceği şey. Vampirlerin dünyayı ele geçirmesi için bir yol. Senin üzerinde testler yapabilir, seni daha fazlasını yaratmaya zorlayabilir, ordularına daha fazla köle ekleyebilirler. Cadıların neler yapabileceğinden bahsetmiyorum bile..."

"Belki onlar da anneni aynı sebeplerden dolayı istiyorlardır," diyor babam huysuzca. "Daha fazla risk alamayız..." Gözleri buğulanır ve başka tarafa bakar. Boğazını temizler. "Her neyse. Hepimizi güvende tutmak için elimizden geleni yaptık."

Annemin yanına gitti ve kolunu ona doladı. "Şimdi, eğer çocuklar için bir sakıncası yoksa, annenizle yalnız konuşmam gerekiyor. Bu konuyu bir seferde açmak çok zor. Geçmişimizin bu kısmını arkamızda bıraktığımızı sanıyorduk ama sanırım öyle değilmiş."

Başını nazıkçe öpüyor ve sonra mutfaktan çıkmasına rehberlik ediyor.

Dylan onların gidişini izliyor ve sonra başını sallayarak peşlerinden gidiyor. "Asla olmaz. Çok fazla sorum var."

"Dylan," diye uyarıyorum, onları yalnız bırakmasını dileyerek, ama koridorda gözden kayboluyor.

Nefes veriyorum, kendimi zayıf ve titrek hissediyorum, sanki örümcek ağlarını temizleyecekmiş gibi elimi yüzümde gezdiriyorum. İçten içe yanan güverteye bakıyorum, ahşap tahtalar kömürleşmiş. Artık gök gürültüsü ya da şimşek yok, sadece yağmur ve günü alacakaranlığa çeviren alçak bulutlar var. Cadı tarafım mı yoksa vampir tarafım mı bilmiyorum ama her şey çok daha canlı görünüyor.

Ve çok daha acı verici.

Annemle babamın bana söylediklerinden fazlası var. Dylan da şüpheleniyor ama ona bir şey söylemiyorlar. Babamın daha önce de bazı şeyleri kapattığını görmüştüm.

ve bu da bir istisna olmayacak.

Geçiş için ne lanet bir yol. Hayatım boyunca yirmi bir yaşına gireceğim günü bekledim, sonunda kaderimdeki vampire dönüşecektim.

Şimdi kader beni bir kez daha mahvediyor gibi hissediyorum.

Sadece vampir olmakla kalmadım, cadı olduğumu ve belki de yarı cadı olduğumu keşfettim. Ve sürekli yeniden dünyaya gelen uzun bir ruh soyunun parçası olduğumu. Ama ne amaçla geri getirildim? Valtu'ya söz verdiğim gibi, kalbim her zaman onunkini bulacak mı? Yoksa bundan daha büyük bir şey mi?

Neden hatırlıyorum?

Neden *tekrar*

buradayım?

Gözlerimi kapatıyorum ve güçlü bir aşk dalgası beni sarıyor, kemiklerimin iliklerine işliyor, midemin bulanmasına ve başımın dönmesine neden oluyor.

Valtu'yu severdim, hâlâ da

seviyorum. Hâlâ seviyorum.

Ama o bu büyük kötü dünyanın neresinde?

Kitapla ne yaptı? Kitap ona ne yaptı? Ve ben onu tekrar nasıl bulacağım?

...o benim yapmamı istiyor mu?

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Valtu

SONRA

Aynı gün iki kadın benim elimde öldü.

İki cadı.

Yine de Dahlia'nın kaybından sonra, diğer cadının canını aldığım için hiçbir şey hissetmiyorum. İnsanlığımın tehlikeye girdiğinin bir işareti, ama ruhum umursamayacak kadar harap olmuş hissediyor. Açıkçası, herhangi bir şeyi umursamak zor.

Ama Solon ve Lenore önemsiyor. Büyük resmi önemsiyorlar. Bana göre ortada bir resim yok, sadece negatif var, tıpkı filmin tersten banyo edilmesini izlemek gibi.

Bu gece iki cesetten kurtuluyoruz.

Ay yok, ışıklarımız yok ama görebiliyoruz. Küçük motorlu teknemde üçümüz yaşayan varlıkları, iki de ölü.

Uzun Lido adasını geçip kanal işaretlerini geçerek Venedik Körfezi'ne çıkıyoruz. Burada dalgalar büyük, tekneler ve vapurlar gidip geliyor, ışıkları dalgayla birlikte sallanıyor, ama karanlıkta kolayca ilerliyoruz.

Suyun yeterince derin olduğunu düşündüğümde tekneyi durduruyorum.

Hava soğuk. Üşümemeliyim ama üşüyorum. Rüzgârda kar ve hüzn kokuyor. Mürekkepli derinliklere bakıyorum ve tuğlaları kendime bağlarsam ne olacağını merak ediyorum. Güvercinimle birlikte dibe batarsam.

Artık kanatları kırılmış olabilir ama bu onsuz olmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Valtu," diyor Solon nazikçe, ama sesinde bir uyarı var. Düşüncelerimi biliyor. "Sana burada ihtiyacımız var."

Neden? Başka birini
öldürebilmek için mi? Başka
birini kaybedeyim diye mi?

"Önce cadıdan kurtulacağız," diyor Lenore. Eğiliyor ve kızı omuzlarından tutup kaldırıyor. Sanki ilk kez ona gerçekten bakıyormuşum gibi hissediyorum. Adını bilmiyorum ama güzel bir kız, belki otuzlu yaşlarının sonunda, pürüzsüz bir teni ve koyu renk saçları var. Dahlia'nın gerçek bir dostu muydu yoksa Bellamy'nin parmağı altında mı çalışıyordu merak ediyorum. İkisi de olabilir.

Solon uzanıp kadının ayaklarını tutar, tuğlalar karnına dayanır ve cesedi kabaca denize atarlar. Cadı bir sıçramayla suya giriyor ve hemen batıyor. Derinlerde kaybolurken yüzünü görmek istemediğim için başka tarafa bakıyorum.

"Valtu?" Lenore usulca sesleniyor ve bir süredir karanlık mesafeye baktığımı fark ediyorum. "Vakit geldi."

Aşağı baktığımda onu ve Solon'u Dahlia'yı tutarken görüyorum, bu sefer daha saygılı bir şekilde.

"Birkaç kelime söylemek ister misin?" Lenore sorar.

Başımı sallıyorum. Söyleyecek bir şey yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey ona, aşkımıza, tüm bunlara bir övgü olamaz.

Bir zamanlar ona, onu tekrar göreceğimi söyledim. Bu sefer o kadar emin değilim.

Bu sefer onu öldüren ben olduğum için geri gelmeyeceğini hissediyorum.

Eğer veda edecek olsaydım, bu son olurdu.

Lenore ve Solon tereddüt ediyor, sonra Dahlia'yı dikkatlice okyanusa bırakıyorlar. Bu sefer batışını izliyorum.

Solgun yüzünün derinler tarafından yutuluşunu, saçlarının ipeksi deniz yosunu gibi etrafından akışını izleyin.

Ve sonunda kelimeler aklıma geldi.

"Özür dilerim," dedim.

Çok özür dilerim.

BİRKAÇ GÜN GEÇER. En azından ben öyle düşünüyorum.

Zaman yeni bir şekil alıyor. Artık benim yanımda olan, sonsuza dek dostum olan bir şey değil. Şimdi düşman. Benimle birlikte siperdeyken çıldırdı. Bir silah çekti. Artık beni rehin tutacağını, hiç bitmeyen bir ıstıraba hapsedeceğini söyledi.

Zaman daha önce de bana sırtını dönmüş ve beni bir gezintiye çıkarmıştı. Sonra, ihaneti yakıt olarak kullandım, canavarca yollarım için bir sıçrama tahtası olarak. Onun beni kullandığı kadar ben de onu kullandım. Ama bu sefer, tüm ölümsüzlerin sahip olduğu o bitmek bilmeyen akımın kölesiyim. Hayır. Hayır, şimdi bunun bir lütuf olmadığını görüyorum. Ama bir lanet, kökleri derinlerde kıvrılıyor, beni taşta büyüyen bir ağaç gibi sonsuzluğa bağlıyor.

"Valtu," diyor Bitrus nazik bir sesle, aynı derecede nazik bir eli benimkinin üzerine koyarak.

Başımı ona doğru çeviriyorum, kanalın karşısındaki komşumun pencerelerinden yansıyan güneş ışığından hafifçe irkiliyorum.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sorar.

Göz kırpıyorum ve güneş gözlüklerimi ayarlıyorum. Etrafıma bakıyorum. Yalnız değiliz. Venedik'teki arka bahçemde Lenore ve Solon'un yanı sıra Bitrus ve Van Helsing de oturuyor. Sadece iki gece önce sevgili Dahlia'ma suyun derinliklerine gömülürken veda ettim. Hiçbir şeyi sindirecek zamanım olmadı ama kaybettiğim aşkım için duyduğum kederin bilişsel yeteneklerimi etkilediğini biliyorum. Elimdeki acıl meselenin ne olduğunu biliyorum.

Saara ve Aleksî'nin kitaptan, canavarlardan ya da bu şehirde dolaşan her ne haltsa ondan sorumlu olması, ama umurumda değil. İçimde yok.

Arkadaşlarımın yüzlerine bakmayı başarıyorum. Bitrus'un karanlık yüzü bana endişeyle bakıp elini nazikçe geri çekerken, diğerleri hararetle bir şekilde konuşuyor. Lenore'nin gözlerindeki öfkeden, Solon'un gözlerindeki sert kararlılığa ve Van Helsing'in gözlerindeki kıvılcıma kadar, tüm odak noktalarının vampirleri yok etmek ve kitabı geri almak olduğunu biliyorum. Burada toplanmalarının tek nedeni benim arkadaşlığa ihtiyacım olduğunu düşünmeleri değil (yalnız olmayı her şeyden çok tercih ederim), bu gece Poveglia'yı, haydut vampirlerin yaşadığı adayı pusuya düşürmemizi istiyorlar.

Bunu yapmak zorunda değilsin, diyor Bitrus kafamın içinden bana. Lenore ve Solon'un senin arkadaşların olduğunu biliyorum ama sence de kitabı ele geçirmek için biraz fazla hevesli değiller mi?

Bitrus'a sabit bir bakış atıyorum. Ona *güvenilir olduklarını* söylüyorum.

Sorun onlar değil. Sorun bende. İçimdeki bu sürekli acı ve ıstırapı, beni canlı canlı yiyen bu kara ve geniş ağzı sona erdirmenin bir yolu dışında artık hiçbir şey umurumda değil. Bitrus, Lenore ve Solon'u benim kadar tanımıyor ama kitabı almayı planlıyor olsalar bile bunu yapamayacaklar. O kitap benim olacak. O lanetli sayfaların içinde cevaplar, acılarıma son verecek anahtarlar yatıyor. Eğer kitabı onlardan önce ele geçirirsem, diğer tüm vampirlerden daha fazla güce sahip olacağımı ve bu gücü Dahlia'yı ölümden döndürmek için kullanacağımı biliyorum.

Bir yolu olmalı. Onu geri getirecek bir büyü olmalı. Nekromansi en eski karanlık sanatlardan biridir, vampirlerin hiç bilmediği bir sanattır, çünkü ona hiç ihtiyaç duymamış olan bizleriz ve bunun için birkaç büyü olmasaydı bir grimoire olmazdı.

Tabii ki, kitaba sahip olmak sihrin benim için işe yarayacağını garanti etmez ve kitabı elime almak

garanti de değil. Ama bu gece Poveglia adasına gidecek olmamın tek nedeni bu.

Bitrus hala bana bakıyor, ben de ona daha derin bir bakış atıyorum. *Ben iyiyim*, onu temin ederim. *Ve gidiyorum*.

Bitrus başıyla onayladıktan sonra beyaz şarabından bir yudum alır ve dikkatini Solon'a çevirir. "Sadece Valtu ve benim adaya gitmemize izin verilecek. Belki de bu gece sadece ikimizin gitmesi en iyisi olur."

"Kesinlikle olmaz," diyor Solon kararlılıkla. "Bu çok riskli. Ve Lenore ve ben kendi sihrimize sahip olan tek kişileriz. Onları yok etmek istiyorsan alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

Bitrus, "Fark edileceksiniz," diye karşı çıkıyor.

"Yapmayacağız," diyor Lenore, dik oturarak. "Gizleme büyüm bizi koruyacaktır. Eğer Abe kaçış için teknede beklerse, onu da kapsayacaktır."

"Suyu koruyan dev şeytani veba doktorları olsa bile mi?" Bitrus soruyor. Bir an neden bahsettiğini anlamıyorum, sonra her şey aklıma geliyor. Yapacağımız şey riskli ve Bitrus ne düşünürse düşünsün, bu işi başarmak için Lenore ve Solon'un büyüsüne ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Saara ve Aleksi'yi yenebilmemizin tek yolu bu. Çünkü Bitrus haklı. Sadece vampirleri değil, bu ikilinin Venedik'in sularına saldığı iblis, hayalet ve canavar lejyonunu da alt etmemiz gerekiyor, aynı yaratıklar şehirdeki insanları da avlıyor. Bunu sihir olmadan yapabileceğimizi düşünmek aptallık olur.

"Büyüsü çok güçlü," diyebiliyorum, gözlerim kısa bir süreliğine Lenore'a kayıyor. İltifatıma hem şaşırmış hem de utanmış görünüyor, şüphesiz Dahlia için hâlâ taşıdığı suçluluk duygusu yüzünden. "Ve Solon'un ki de yardımsever. Bu gece alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

Neredeyse herkes rahatlamış görünüyor. Muhtemelen ilk kez bu geceden ya da başka bir şeyden bahsettiğim içindir. Gözlerindeki bakışı, o küçük kıvılcımı ve belki de iyi olacağıma, belki de iyileştiğime, normale döndüğüm bir gelecek olduğuna dair umudu görüyorum,

Bildikleri Valtu'ya geri dönecekler ve bu keder ve üzüntü bir kez daha geçmişte kalacak. Lucy ve Mina'ya yaptığım gibi Dahlia'yı da atlatacağım. *Ah Valtu*, diye düşünüyorlar, *Tanrı'ya şükür o kadar dayanıklı ki*.

Bu bakıştan nefret ediyorum. Nefret ediyorum çünkü bana kederimin onları rahatsız ettiğini hatırlatıyor. Hiç yokmuş gibi davranmayı tercih ediyorlar. Benim hiç var olmadığımı. Çünkü keder olmadan ben neyim? Benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Varlığım sona ererdi. Keder benim her şeyim.

Van Helsing, "O zaman anlaştık," diyor. Herkesin içinde onun yüz ifadesi endişeli. Daha önce kederimde benimle birlikte olan ve dönüştüğüm hayvanı gören kişi o. Sıranın ona gelmesini beklediğini, ne zaman geleceğini merak ettiğini biliyorum. Gözlerinde hiç rahatlama yok. "Bu gece adaya gideceğiz. Valtu, kendini davet ettirmek için bir bahane bul. Eğer bu da olmazsa, şansımızı deneyeceğiz. Hepimiz tekneyle gideceğiz ama sadece ben, Lenore ve Solon vampirlerden ve adada pusuya yatmış başka ne varsa onlardan gizlenmiş olacağız. Etraflarını saracak şekilde bir saldırı planı hazırlayacağız. Elimizde adanın bir tür planı ya da krokisi olsaydı çok faydalı olurdu."

Bitrus, "Ne bulabileceğime bakacağım," diyor. "Her şeyin nasıl düzenlendiğine dair oldukça iyi bir hafızam var. En azından bizim gördüklerimiz. Bu ikisi insanlara işkence etmekte usta olduklarından, bunun için adanın daha fazla bölümünü kullanıyor olabilirler."

Öğleden sonrasının geri kalanı yine bulanıklaşıyor. Sesler, bakışlar ve planlar var ve her şey bana yabancı geliyor, gökyüzündeki güneş, çamurlu su, balık ve portakal kokusu ve dilimde şarabın tadı bile. Kayıp gerçekliği yeniden düzenlediğinde insanın evreni ne kadar da çabuk tanıdık olmaktan çıkıp yabancılaşıyor.

Gece çöktüğünde, kitaba odaklanarak kendimi ayakta tutuyorum. Dahlia'ya odaklanıyorum. Onu geri getirme ihtiyacımın beni beslemesine, körüklemesine izin veriyorum; ta ki Saara ve kardeşini de en az diğerleri kadar öldürmek isteyene kadar, sırf kitabı isteyerek almama asla izin vermeyeceklerini bildiğim için. Kitap

Onları bozdu ve bana da aynısını yapma gücüne sahip olduğunu biliyorum, ama Dahlia'yı geri getirmek için ihtiyacım olan büyüü elde ettiğimde, o kitabı memnuniyetle saklaması için Solon'a teslim edeceğimi biliyorum.

Kaçışımız için şeytani bir gece. Ay bir yerlerde saklanıyor, şehir garip bir şekilde sessiz ve soğuk. Daha önce de olduğu gibi sis var, kalın ve nemli bir örtü ellerini kanallardan aşağıya doğru kıvrıyor. Sanırım bu durum bazılarımızı tedirgin ediyor ama bana doğru şeyi yaptığımızı hissettiriyor. Birkaç vampir öldürmek, bir kara büyü kitabı çalmak ve ölüleri diriltmek için mükemmel bir gece.

Yine de hâlâ gerginim. Bitrus ve ben bir süreliğine Kırmızı Oda'ya gittik, birileri neden ders vermediğimi merak ederse diye her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin normal olduğunu göstermek için ve orada Saara'ya rastladım ve beslenmek ve öldürmek için bir insan isteme kisvesi altında kendimi adalarına davet ettim. Saara başkalarını okumakta usta görünüyor ve sanırım onu en içteki düşüncelerimden uzak tutmayı başarırken sadece yüzeysel olanları görmesine izin verdim, kafama yem olarak yerleştirdiklerimi. Nasıl yapılacağını öğrendikten sonra o kadar da zor değil, sadece aynı düşünceleri kafanızın içinde bir top gibi zıplatmaya devam etmeniz gerekiyor.

Bununla birlikte, beni kolaylıkla davet etti, bu da beni bir şeylerin döndüğünü bildiğinden ve tüm bunların büyük bir tuzak olabileceğinden şüphelendiriyor. Özellikle de bizi alması için vebalı doktorlarından birini göndermek yerine Bitrus'la birlikte kendi teknemizi götürmemizi kabul ettiği için.

Villamın arkasındaki kanala bağlı motorlu teknemde toplanırken diğerlerine "Bu işe peşimizde olduklarını düşünerek girmeliyiz," diyorum. "Eğer gardımızı bir an bile düşürürsek, size söz veriyorum bu hepimizin sonu olur."

Solon bana tuhaf bir bakış atıyor, kaşları çatılıyor, belki de kendi sonumu önemseyip önemsemediğimi merak ediyor. Çarklar onun sert bakışlarının arkasında dönüyor.

Mavi gözleri var ve benden şüphelenmesinden, her hareketimi dikkatle izlemesinden korkuyorum. Buradaki herkes arasında kaybedecek en az şeyi olan benim.

Kaybedecek *bir şeyim* yok.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve benimle dalga geçilmeyeceğini anlamasını sağlıyorum. Sonunda gözlerini kırpıştırıp başka tarafa bakıyor, yine de biraz güvenin kırılmış olabileceğini hissediyorum. Şimdi değilse bile, sonra.

Bitrus tekneyi çözerken motoru çalıştırıyorum ve dar *Rio Dei Frari* boyunca sessizce ilerliyoruz, karanlık derinliklerden geçerken binalar gölgeli figürler gibi üzerimizde belirliyor. Dahlia'yı resitalden sonra eve götürdüğümde sudaki şeytanı hatırlıyorum ve bu anı içimde bir korku ve endişe dalgası yaratması gerekirken, tek yaptığı kalbimde taze bir keder yaratıyor.

Yolculuğumuz boyunca sessiziz, hepimiz sisin içinden bakarak donuk suları tarıyoruz. Görüşümüz herhangi bir insandan daha iyi olsa bile, sis hala çoğu şeyi gizleyecek kadar kalın. Sadece son ziyaretimde kafamda oluşturduğum zihinsel haritaya güveniyorum.

Ve sonra, belki de Lido'yu aştık ve denize açıldık diye korkmaya başladığımda, Dahlia'nın dalgaların altında yüzdüğü hayali gözlerimi kısıtıyor, Bitrus mırıldanıyor, "İşte orada."

Gözlerimi açtığımda adanın sisin içinden çıkan belli belirsiz hatlarını görüyorum. Hâlâ içime bir korku şoku göndermeyi başarıyor. Poveglia'nın çok fazla tarihi var, geçmişin çoğu gibi kirli bir tarih, acı ve kemikler üzerine inşa edilmiş bir ada. Bu acıların hayaletleri hala var ve adaya musallat olmuş durumda. Burada dolaşanlar sadece uydurulmuş iblisler ve vebalı doktorlar değil, yüzyıllardır çekilen acılar, hemcinsleri tarafından bir kenara atılmış, tecrit edilmiş ve sonra da unutulmak üzere veba çukurlarına atılmış insanlar. Hayaletler vampirleri her zaman büyülemiştir, ama beni korkutuyorlar. Onlar ölümsüzlüğün kendi versiyonuna sahip, acıya kilitlenmiş insanlar.

Belki de bana kendimi hatırlattıkları için beni korkutuyorlar. Ben bir hayaletten başka bir şey değilim.

"Geldik," diyor Bitrus usulca ve ben de dikkatimi tekrar tekneye veriyorum, neredeyse rıhtıma çarpacaktık. Sonunda yumuşak bir iniş yapmayı başarıyoruz, dalgalar tekneyi sallıyor ve sonra Saara, Aleksi ve iki veba doktoru sisin içinden gölgeli hayaletler gibi beliriyor ve bize güvensizce bakıyorlar.

Burada bir şey yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Gül

ŞİMDİ

!!

Nasıl bir his?" Dylan cipini sürerken bana soruyor

101. karayolundan şehre inerken, sağımızdaki kumsal, dalgaların tepeleri ay ışığını yakalarken solgun bir şekilde parlıyordu. Ben vampir olalı ve ikimiz de ailelerimiz hakkındaki gerçeği öğreneli birkaç gün oldu. Bu birkaç gün içinde Valtu'ya, loncaya, vampirlere, her şeye ne olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için internette çok fazla araştırma yaptım. Çoğunlukla hiçbir şey bulamadım.

"Nasıl bir his?" Geçen arabaların farları beni kör ederken gözlerimi siper ederek kardeşime soruyorum. Parlak ışıklardan ve özellikle güneşten nefret eden gözlerim de dahil olmak üzere yeni, aşırı hassas derimin içinde olmayı her geçen gün daha kolay buluyorum ama yine de henüz alışamadım. Kan içmeye bile alışamadım. Bir yanımda bunu arzuluyor, diğer yanımda ise hala iğrenç buluyor.

"Ölmek nasıl bir şey?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Yüz ifadesi ilk kez ciddi. Son birkaç gündür onunla pek konuşmadım. Kendi halinde, ben orada olmadığım için garajda takılıyor. Tüm evin enerjisi değişti, Pasifik üzerindeki gri bulutlar gibi kasvetli bir hal aldı ve bunun suçlusunun ben olduğumu biliyorum. Ondan ya da ailemden kaçmıyordum, sadece her şeyle normalde yaptığım gibi tek başıma nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyordum.

Ama ailem, bir yanımdan kaçıyor olabileceklerini düşünüyor. Artık bana baktıklarında garip bir çekingenlik var, sanki bir maskeyi kaldırıp altından başka birini çıkarmamı bekliyorlarmış gibi. Onlara nasıl hissettiğimi veya ne olduğumu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, çünkü hala anlamıyorum, ama Dahlia, Lucy ve Mina olabildiğim kadar Rose Harper olabileceğimi biliyorum. Geçmişim şu anda kim olduğumu silmiyor. Aksine, bana katkı sağlıyor. Bana daha önce olmayan yaşam deneyimi katmanları kazandırıyor.

"Ölmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?" Kardeşim başını sallıyor.

"Evet. Kim istemez ki?"

İnsanlar her zaman ölüme takıntılı olmuşlardır. Bence vampirler de aynı takıntıyı paylaşıyor olabilir. Vampirler elbette üç farklı şekilde ölebilirler; avcının bıçağı olan *Mordernes*'in bıçağıyla kalplerinden bıçaklanarak, başları kesilerek ya da diri diri yakılarak. Ama bence bu takıntı onların gerçek ölümlülükten yoksun olmalarından kaynaklanıyor.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerim hareket eden bulutların arkasından görünen yıldızlara gidiyor. "Huzur verici," diye itiraf ediyorum. "Öncesindeki anlar korkunç olabilir, ama atlattığınızda tüm o korkunçluk kaybolur. Bunun ne kadar az önemli olduğunu fark ediyorsunuz. Çoğu şeyin ne kadar az önemli olduğunu."

"Peki ne oldu?"

"İlk seferinde ben Mina'ydım. Ve korkunç bir şekilde öldüm. Babamın ellerinde."

"Lanet olsun." Islık çalıyor.

"Evet. Sevgilim metrelerce ötede bir ordu tarafından tutuluyordu. Babam..." Bitirmek bile istemiyorum. Ona, içimdeki çocuğun muhtemelen benden birkaç dakika önce öldüğünü bilmenin nasıl bir his olduğunu anlatmak. "Her neyse, diğer tarafa geçtiğimde, öldüğümü bildiğimde ve bununla barıştığımde, başka bir düzlemdeydim. Etrafım ailem ve arkadaşlarımla çevriliydi, bazılarını o yaşamda tanımıyordum bile." Duraksadım. "Sen de oradaydın."

Dylan buna karşı çıkar. "Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Hafifçe omuz silkiyorum. "Nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Diğer taraftayken her şeyi öğreniyorsun ama buraya döndüğünde hepsini unutuyorsun. Sanırım unutmak zorundasın, yoksa bu uçakta öğrenmen gereken dersleri öğrenemezsin. Ama evet, kardeşim, oradaydın. Zaman bir çemberdir. Tüm bu yaşamlar ruhumuzun etrafındaki bir atlıkarınca gibi birbirine bağlıdır. Biz çemberde sadece ileriye ve geriye görebiliyoruz ama ruh ortada ve her hayatı aynı anda görebiliyor. Beynimizin anlayamayacağı kadar çok şey var ama gerçek bu. Bence sen de oradaydın Dylan, çünkü ruhlarımız birbirlerini bu hayattan ve belki de diğerlerinden tanıyor."

Bir an sessiz kaldı. "Daha kafam bile güzel değil." "Belki uçuşunda daha anlamlı olur," diye şaka yapıyorum. "Peki nasıl hissettirdi? Ölü olmak?"

"En büyük başarı gibi," diye itiraf ediyorum, biraz gülümseyerek. Çünkü o duygunun hatırası hâlâ içimde. "Mesela... onca denemeden sonra son patronla hesaplaşmaya girmek ve kazanmak."

"Olaydan sonra üzülmedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Pek sayılmaz. Özlediğim şeyler ve insanlar vardı ama onları yakında tekrar göreceğimi biliyordum."

"Peki sen nasıl reenkarne oldun? Herkes öyle mi?"

"Emin değilim. Bence herkes yapabilir ama bunun bir seçim olduğunu da düşünüyorum. Her ne sebeple olursa olsun, aynı bedende, Valtu'yla aynı bağlarla geri dönmeyi seçmeye devam ettim. Bu sefer öğrenmem gereken ve daha önce hiç öğrenmediğim bir şey var."

"Belki de bir vampir olarak geri dönmen gerekiyordu, böylece senin tekrar öldüğüne tanık olmak zorunda kalmayacaktı," diyor Dylan yumuşak bir sesle. "Artık ölümsüzsün. Sonsuza kadar onunla birlikte olabilirsin."

O haklı. Bu sefer tekrar ölmek zorunda değilim. Ayrı olmak zorunda değiliz.

Keşke içimde birbirimizi tekrar bulacağımıza dair bir işaret olsaydı.

Sanırım öğrenmem gerekecek.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra ona sordum.

"Ne?"

"Beni Eugene'e götür."

Gözlerini kırıştırtıyor ve bakışlarını yoldan ayırıyor.

"Eugene? Neden?" "San Francisco'ya giden bir uçağa yetişeceğim," diyorum ona. "Ne oluyor lan?"

Başparmağımı arka koltuğa doğru salladım. "Çantamı çoktan hazırladım, yola çıkmadan önce arkaya koydum."

Omzunun üzerinden bakıyor ve çantamı ilk kez orada fark ediyor. "Ne oluyor Rose?" diye tekrarlıyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Şimdi mi? 7/11'e gideceğimizi sanıyordum."

"Havaalanına giderken bir tanesine uğrayabiliriz," diye onu temin ediyorum. "Neden kendi arabayı almıyorsun?" diye soruyor bana.

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Gerçekten uzun bir süre orada durabilir."

"Rose," diyor tekrar, başını sallayarak. "Şu anda vampirlik ve geçmiş yaşamlarınla ilgili çok şey yaşadığını biliyorum ama bu delilik. Neden San Francisco'ya gidiyorsun?"

"Solon ve Lenore'yi görmek istiyorum. Valtu'yu bulmama yardım edebilecek tek kişiler onlar."

Bu yüzde yüz doğru değil. Araştırmalarım sırasında Oxford'da araştırmacı olan Dr. Abraham Van Helsing'i buldum. Fotoğrafına bir kez baktığımda, bu adamın 1800'lerin sonunda Londra'da ve yirmi bir yıl önce Venedik'te arkadaş olduğum adam olduğunu anladım. Eğer hâlâ buralardaysa, Valtu'yu bulmama yardım edebilir. Ama bunu yapmak için Atlantik'i aşmadan önce Solon ve Lenore'la konuşup neler bildiklerini öğrenmem gerekiyor.

Nerede faaliyet gösterdiklerini keşfetmek kolay olmadı. Dahlia'nın anılarından Karanlık Gözler adlı beslenme kulübünü işlettiklerini biliyorum.

San Francisco'da bir ev. Vampirlerle ilgili sorun, onlar hakkındaki gerçeği bilen herhangi bir insanın bunu halka asla söylemeyecek olmasıdır. Söylememeye mecburlar. Yani internette bir Lenore Warwick ya da Absolon Stavig ararsanız, hiçbir şey bulamazsınız. Öyle ki, Berkeley'e bir insan olarak giden Lenore'un var olduğuna dair herhangi bir kayıt bile yok.

Ama 1930'larda eski Rus çarlarının takıldığı Karanlık Gözler adında bir kulüp olduğunu ve şu anki kulübün bundan esinlenerek kurulduğunu biliyorum. Ayrıca o kulübün William Westerfeld Evi'nin bodrum katında olduğunu da biliyorum ki bu evin de karanlık bir geçmişi var. Tüm bunları bir araya getirdiğimde, Lenore ve Solon'un orada yaşadığını tahmin ediyorum.

"Onları bulacağınızı nereden çıkardınız?" diyor. "Annem ve babam saklanıyorlarsa onlar da saklanıyor olamazlar mı? Onları bulmanın kolay olacağını mı düşünüyorsun?"

Oraya elimi kolumu sallayarak gidebileceğimi düşünmüyorum. Eminim bir sürü güvenlik protokolü vardır. Solon hakkında şahsen hatırladıklarımın ve Valtu'nun onun hakkında söylediklerinden, ayrıca cadı loncasında onun hakkında öğrendiklerimizden anladığım kadarıyla, onu koruyan çok fazla büyü var ve buna karmaşık koşullar da dahil. Ama yine de denemek zorundayım. Belki kim olduğumu öğrendiklerinde, eğer o kadar uzağa gidebilirim, beni görmek isteyeceklerdir. Ben de öyle umuyorum.

"Tamam. Seni Eugene'e götüreceğim," dedi bir süre sonra. "Ama ben de seninle San Francisco'ya geliyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne? Hayır."

"O şehre yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Rose, sen hiçbir yere yalnız seyahat etmedin."

"Sen de öyle." Bir vampir olduğunuzda, sosyal hayatınız biraz korunaklı olma eğilimindedir. Elbette, kardeşimin de benim de arkadaşlarımız var ama onları hep bir kol mesafesinde tuttuk.

"İşte bu yüzden seninle geliyorum." Avucunu direksiyona vurarak iç geçiriyor. "Aslında, en büyükleri olarak, seni annemle babama rapor etmeliyim."

"En yaşlı mı? Yirmi iki yaşındasın! Benden bir yaş büyüksün. Ve beni rapor ediyorsun? Neyim ben, on iki mi?"

"O zaman neden onlara söylemiyorsun? Neden bu şekilde gizlice kaçıyorsun?" Ona kararlı bir bakış attım. "Nedenini biliyorsun."

Belli ki beni cezalandıramazlar. Ama onların evinde yaşıyorum ve gitmeme izin vermelerine imkan yok. Bir vampir olarak yeni keşfedilmiş doğaüstü bir güce sahip olabilirim, ama henüz bunu test etmedim ve onlardan iki tane ve benden bir tane var.

"Her neyse," diyor. "Ben de seninle geliyorum."

Bu istediğim son şey. Bu benimle Lenore ve Solon arasında bir şey. Ne de olsa onlarla daha önce tanışmıştım. Ama itiraf etmeliyim ki, kardeşimin koruyuculuğundan etkilenmekle kalmadım, onun da yanımda olması iyi olabilir. Tek başıma bir yerlere gitmekten endişe etmiyorum - Rose olarak hiç yalnız seyahat etmediğim konusunda haklı, ama Dahlia olarak dünyayı tek başıma görüyordum. Yine de ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bu vampirler hakkında bildiğim her şey yirmi bir yıl öncesine ait.

"Bavulunu bile hazırlamamışsın," dedim.

"San Francisco'ya vardığımızda biraz alışveriş yapacağız," diyor gözleri parlayarak.

Eugene'e yolculuk iki saatten biraz az sürdü ve havaalanına vardığımızda hava giderek soğudu. Kasım ayının sonları, Şükran Günü'nden hemen sonra, ama hava kar kokuyor ve biz kalkana kadar durmasını umuyorum.

Bu akşam için rezervasyon yaptırdığım uçuşta şans eseri Dylan için fazladan bir koltuk vardı ve havaalanına giderken uygulamamdan kapmayı başardım. Aileme ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Daha önce

Uçağa bindiğimizde annem nerede olduğumuzu merak ederek ikimize de mesaj attı.

Dylan onunla birlikte olduğumu ve gece için Portland'a gitmeye karar verdiğimizi ve iyi olduğumuzu söyledi. Sonra telefonu uçak moduna geçti.

İki saatten az bir süre sonra uçağımız San Francisco havaalanına inecek. Açıkçası ilk kez uçağa binmiyorum, ailem Dylan ve beni küçükken Disneyland'e, bir Noel'de New York'a ve Dahlia olarak yaşadığım tüm maceralara götürdü, ama yine de tekerlekler yere iner inmez hem heyecanlı hem de gergin hissediyorum.

Bunu yapmak delilik olabilir ama beni Valtu'ya bir adım daha yaklaştırıyor.

Çantamı alıyorum ve bir taksiye atlayıp şehre doğru yola çıkıyoruz. Binalar yaklaşıyor ve ben tüm ışıklara, en yüksek yapıların yanından geçen sise bakarken içim daralıyor.

Dylan ekranını bana doğru sallayarak, "Tamam, şimdi annem gerçekten çıldırıyor," diyor. Telefonumu uçak modundan çıkarmadım, otelimiz ve Westerfeld Evi için ihtiyacım olan tüm bilgiler notlar bölümümde çevrimdışı.

"Neden?" diye sordum. "Nerede olduğumuzu gerçekten biliyor gibi değil."

Bunun üzerine taksici dikiz aynasından bana baktı. Ona pis bir bakışla karşılık veriyorum. *Kendi işine bak, dostum*, diye düşünüyorum ve beni duymuş gibi irkiliyor, hemen dikkatini tekrar yola veriyor.

Oh, evet. Artık bir vampirim. Muhtemelen beni duymuştur. Muhtemelen ilk defa birini zorladım.

Dylan, telefonu kot pantolonunun cebine sokmadan önce ışık hızında bir şeyler mesaj atarak, "Dostum, paranoyak bu," diyor. "Ve bu sadece Portland'da olmamızla ilgili. Onlara bundan bahsetmemekte haklıydın."

Ona "*Sana söylemiştim*." der gibi bir bakış attım.

Otel, en sevdiğim klasik filmlerden biri olan *Vertigo*'nun sahnelerinin çekildiği yer. Orijinal klasikler gibi, neredeyse yüz yıl öncesine ait şeyler. Otel biraz küçük ve köhne, ama ucuzdu ve çok uzak değildi

Lenore ve Solon'un olduğuna inandığım yerden. Odamıza yerleşiyoruz ve ben hemen vampirleri bulmaya gitmek isterken Dylan kıyafet ve banyo malzemeleri bulmak için dışarı çıkıyor.

Ben de mini barı yağmaladım. Kùçük bir şişe votkam var, kùçük yudumlar alıyorum ve ikiz yataklardan birinin kenarına oturup aynada kendime bakıyorum.

Son birkaç gùndùr aynadan kaçıyorum. Hiç makyaj yapmadım. Yansımalarından uzak duruyorum. Kim olduğumla yüzleşmekte zorlanıyorum.

Ama şimdi tam kendime bakıyorum.

Tùm bu hayatlar boyunca olduğum kadını görmek çok tuhaf. Ve evet, bir kadın, çünkü geçen hafta kendimi yetişkinliğe yeni adım atmış bir kız gibi hissetsem de, yirmili yaşlarımın ortasında ve yirmili yaşlarımın sonunda da biri olduğumu biliyorum. Dahlia olarak neredeyse otuz yaşındaydım. Mina olarak sadece yirmi üç yaşındaydım ama yetiştirilme tarzım ve şimdi kesinlikle gerçek dışı görùnen 1600'lù yıllar olduğu gerçeği göz önùne alındığında, çok daha yaşlı birinin zihnine sahiptim. Bazen daha hızlı büyümek gerekir.

Ve işte buradayım. Yirmi bir yaşındayım. Bir vampirim. Cildim berrak, çillerim neredeyse bir gecede soldu, belki de vampir olmak güneş hasarını ortadan kaldırdığı için. Kızıl saçlarım gùr ve parlak, yeşil gözlerim parlak, dişlerim beyaz (dişlerim olsun olmasın). Vùcudum hala kıvrımlı ve yumuşak ama altında daha önce olmayan yağsız kaslarım var. Çağlar boyunca olduğum en iyi versiyonum gibi görünüyorum. Ama içimde, toplamda en az seksen yıl yaşamışım. Kendimi daha yaşlı, daha bilge, daha farklı hissediyorum.

Ve tamamen kopuk.

Votkanın geri kalanını bitiriyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Vampir metabolizmaları o kadar hızlı ki, etkilerini gerçekten almak için çok içmeniz gerekiyor ve ben beş parasızım, yaz boyunca şehirdeki bir okùlt dükkânında çalışırken kazandığım parayı bu yolculuk için kullanıyorum.

Ailem için biraz endişeleniyorum. Neyin peşinde olduğumu bilmemeliler, bilirlerse incineceklerini biliyorum. Biz her zaman çok yakın olduk, ailemiz çok yalıtılmıştı. Her zaman böyle bir aileye sahip olmanın bir tür lütuf olduğunu düşündüm, asi bir gençken ve beni kızdırdıklarında bile. Şimdi merak ediyorum, acaba Dahlia olarak yaşadığım travmayı derinlerde bir yerde hatırlıyor muydum, her iki ebeveynimi de o şekilde kaybetmiştim.

Bellamy.

Onun adını düşünmek bile içime bir bıçak saplıyor.

Valtu ve diğerlerini aradığım gibi onu da internette aradım. Bellamy ile ilgili hiçbir kayıt bulamadım. Bir soyadı olup olmadığını ya da soyadının bu olup olmadığını bile bilmiyorum ama ne olursa olsun böyle biri yok. Şu anda seksen yaşında olabilir, yani ölmüş olma ihtimali çok yüksek. Eğer doğruysa, umarım ölümü korkunç olmuştur.

Ama hâlâ dışarıda olabilir. Ve eğer öyleyse, artık yaşlı bir adam olması umurumda değil.

İntikamımı almak istiyorum. Aileme yaptıklarından, bana yaptıklarından ve aileleri pahasına silah olmaları için manipüle ettiği diğer tüm cadılardan.

Kapıdaki anahtar kartının sesi beni intikam arzumdan uzaklaştırıyor ve Dylan elinde CVS'den aldığı bir poşetle içeri giriyor.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Ben soruyorum.

"İhtiyacım olan her şey burada," diyor ve içindekileri yatağın üzerine döküyor. Seyahat diş macunu ve diş fırçası, vücut spreyi, deodorant, çoraplar, bir paket ucuz boxer ve birkaç kötü yapılmış SF Giants tişörtü var.

"Çocuklar," diye mırıldandım nefesimin altında. Sadece onlar bir eczanede yolculuk için bavul hazırlayabilir.

Omuz silkiyor, ceketini ve gömleğini çıkarıp yeni aldığı Giants'lardan birini giyiyor. "Tamam. Gitmeye hazırım."

Tereddüt ediyorum ve telefonuma bakıyorum. Saat neredeyse gece on bir. Belki de çok geçtir.

"Sence bu vampirlerin yatma vakti var mıdır?" diye alay ediyor.

"Buraya yapmak için geldiğin şeyi yapalım."

O haklı. Eğer geciktirirsem, muhtemelen sinirlerime hakim olamayacağım ve ilk uçakla eve döneceğim.

Alamo Meydanı'ndaki meşhur Boyalı Kadınlar'ın yanındaki eve gitmek üzere bir taksiye binerek kapıdan çıkıp geceye karışıyoruz.

"Hangi ev?" Araba uzaklaşırken Dylan sorar.

"Şşşt," diyorum ona, paltomu etrafıma toplayarak. Burası sisli ve binalar hayalet gibi görünüyor.

"Sence beni duyabilirler mi?"

"Onlar vampir," diye hatırlatıyorum ona, etrafıma bakarak. Parktaki selvi ağaçları soğuk sisin içinde gölgeli figürler gibi görünüyor ve etrafta yürüyen herhangi bir insan görmesem de izlendiğimi hissediyorum. Burası turistik bir yer ama yine de bu gece nefesini tutmuş gibi hissediyorum. Şehrin sesleri bile tepenin dibinde boğuk kalıyor.

Westerfeld Evi köşede. Uzun, dar ve ürkütücü görünüyor, Viktorya dönemi mimarisinin çağlar boyunca ayakta kalmış bir parçası, ama sisin içinde etrafındaki tüm evler benzer bir his uyandırıyor, beyaz sise karşı karanlık silüetleri bana çürüyen bir çene kemiğini hatırlatıyor.

Bir ürpertiye bastırıyorum ve kaldırımdan binaya doğru yürümeye başlıyorum, Dylan da arkamdan geliyor. Önünde ölmek üzere olan bitkilerin bulunduğu küçük bir bahçe olan kapının hemen önünde duruyorum ve boynumu eğerek eve bakıyorum. Hiç ışık yanmıyor. Hiç ses yok. Ev her yönden ölü gibi.

"Dostum, evde kimsenin olduğunu sanmıyorum," diyor Dylan, neyse ki sesi şimdi daha sakin. "Ya da belki erken yatmışlardır."

Başımı salladım. "Hayır. Evdeler." İçgüdülerim artık farklı, yüksek alarmda ve orada olduklarını hissedebiliyorum. Sadece onlar

Gizli. Belki de Solon'un evin etrafına yerleştirdiği koruma kalkanları sadece insanları ve cadıları değil, diğer vampirleri de savuşturacak kadar g¼¼l¼¼d¼¼r. Sonuçta, Saara gibi biri h¼¼l¼¼ dışarıda Skarde 2.0 olmaya çalışıyorsa...

Sanırım bu eve nasıl gireceğim anlamına geliyor.

"Sen de benim d¼¼ř¼¼n d¼¼đ¼¼m¼¼ mü d¼¼ř¼¼n¼¼yorsun?" Dylan pencereden yukarı bakarken şöyle diyor.

"Muhtemelen hayır."

"Eve tırmanmak kolay gör¼¼n¼¼yor," diyor. Sonra gözleri açılıyor ve bana bakıyor. "Oh. Belki şimdi uçabilirsin."

"Vampirler uçamaz," diyorum ona, ayağını tekmeleyerek. "Bazıları uçabilir. Bazıları sihirle."

"Elbette, ama sihirli olanlar evin içinde."

"Geçmiş hayatında bir cadı olduğunu söylememiş miydin? Belki de sihrin vardır."

"O şekilde çalıştığını sanmıyorum," diyorum. "Dahlia da uçamazdı. Hiçbir cadı yapamaz, benim tanıdıklarım yapamaz."

Kimsin sen?

Bir ses geliyor ama arkamdan mı yoksa kafamın içinden mi geldiğini anlayamıyorum.

Dönüyorum ve caddenin karşısında, bir arabanın arkasında beliren uzun, karanlık bir fig¼¼r gör¼¼yorum.

Dylan yavaşça arkasını dön¼¼yor ama sesi duyup duymadığından emin değilim.

"Bu bir insan mı?" Dylan eliyle fig¼¼r¼¼ işaret ederek soruyor.

Söz konusu kişi arabanın etrafından dođauřt¼¼ bir zarafetle çıkıyor ve sokak lambalarının zayıf bir şekilde aydınlattığı sokağın ortasına adım atıyor.

Nefesimi

tutamıyorum. Bu

Absolon Stavig.

Nefes alışının keskin sesini yakalıyorum, gözleri şokla açılıyor. "Bu olamaz," diyor başını inanmaz bir şekilde sallayarak.

"Kim o?" Lenore'un sesi arkamdan geliyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve Valtu'nun Venedik'teki mutfağına geri dönüyorum; beni buzdolabına sıkıştırmış, öldürmek istiyordu.

Onun da benimle aynı şeyi hatırladığını biliyorum.

"Dahlia?" diyor sert bir fısıltıyla.

Sonra her şey kararır.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Valtu

SONRA

Sis, vampirlerin arasından geçerek bize bakıyor.

rıhtımı, Poveglia'nın yıkık binalarını bir an için arkalarında gösterdikten sonra el çabukluğu ile yapılan bir sihir numarası gibi tekrar örtüyor.

"Profesör Aminoff," Saara'nın sesi süzülerek yanımıza geliyor. "Bitrus. İkinizin ziyafete gelebilmenize çok sevindim."

Bitrus tekneden inip rıhtıma bağlarken onlara başımla selam veriyorum. "Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." İtiraf etmeliyim ki, Lenore'un büyüyle gizlenmiş teknede temkinli bir şekilde tünemiş olan Solon, Lenore ya da Van Helsing'e bakmamak çok zor. Gözlerimi mümkün olduğunca Saara ve Aleksi'den ayırmıyorum ve kendimi gerçek yiyeceğe ihtiyacı olan aç bir vampir rolüne zorluyorum. İsteyeceğim son şey onları uyarmak, her ne kadar kendimi zaten uyarmışım gibi tetikte tutmam gerekse de.

Yapmak istemediğim şey onlara karşı farklı davranmak. İkisi de onları ve ne olduklarını küçümsediğimi biliyor. Sanki kalbim değiştiği için değil de çaresizlikten buradaymışım gibi davranmalıyım. Buna asla inanmazlar.

"Söylemeliyim ki," diyor Saara bize doğru yürürken, üzerinde kurdelelerle zar zor bir arada tutulan siyah saten bir elbise var. Alt tarafı çıplak ve sis belli bir yöne doğru estiğinde her santimetresinin görünmesini sağlıyor. "Buraya geri döneceğini hiç düşünmemiştim. Öyle görünüyordun ki..."

omzunun üzerinden kardeşine bakıyor. "Onu tanımlamak için kullandığın kelime neydi Aleksi? Ah evet. Amcık."

Bana kurnazca bir gülümseme veriyor. "Kardeşimin ne söylemeye çalıştığını anladım, ne yazık ki bu anlamı tam olarak ifade etmeyen bir kelime kullandı. Ne de olsa bir amcığın zayıf bir yanı yoktur. Özellikle de bunun."

Elbisesindeki yırtmacı yana kaydırarak bana ve Bitrus'a (ve arkamızdaki görünmez üçlüye) bir gösteri sunuyor. Lenore'un bu manzara karşısında gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı Saara'nın soğuk mavi gözlerinde tutuyorum. "Amcığın kesinlikle zayıf bir tarafı yok," diyorum. "Ancak yine de daha medeni bir şekilde beslenmeyi tercih ederim. Bir şeyler ayarlayabiliriz diye düşündüm."

Kardeşiyle bakışıyor ve kıkırdayarak bana dönüyor, tek kaşını sertçe kaldırıyor. "Henüz yolu görmemiş olman çok yazık. Unutma, burada benim bölgemdesin, senin değil. Korkarım bir insandan beslenmek istiyorsan, bunu bizim yöntemimizle yapmaya hazır olmalısın. Sonunda insanlar asla hayatta kalamaz. Ama zaten bütün mesele de bu değil mi?"

Hayır. Mesele bu değil. Ama tabii ki bunu dile getirmiyorum.

"Ve sen, Bitrus," diyor Saara ona. "Bu sefer katılmaya hazır mısın?"

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Valtu ile aynı endişelere sahip değilim." Dişlerini göstererek sırtıyor. "Mükemmel."

Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve parmağını omzunun üzerinden bize doğru uzatıyor. "Şimdi gelin."

Onu ve Aleksi'yi daha önce izlediğimiz yoldan takip ediyoruz, sis yolu buğulandırıyor ve sonra dışarıda paslanmış iskeleleri olan yıkık dökük binayı geçerken kalkıyor, sonra İtalyanca *Psikiyatri Bölümü* yazan soluk tabelayı geçiyoruz, ta ki açık bırakılmış ana kapılardan geçene kadar, bizi bütünüyle yutmak isteyen büyük bir ağız.

Diğerlerinin nereye gittiği, hâlâ rıhtımda olup olmadıkları, bizi sessizce takip edip etmedikleri, binanın etrafından dolaşıp dolaşmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla çoktan içeride olabilirler. Umarım planladıkları şey işe yarar.

Ne planladığımızı bile bilmiyorum. Saara ve Aleksî bu kadar öngörülemezken ve kontrol edemediğimiz bir yerdeyken bunu bilmek zor. Tek yapmam gereken kitabı nasıl ele geçireceğimi bulmak ve oradan devam etmek. Bunu yapmak için birkaç insan öldürmem gerekse de umurumda değil. Sadece onları son çeteleme ekleyeceğim.

Eğer onu geri getirecekse, dünyayı onun için yakabilirim.

Binanın soğuk ağızına adım atıyoruz ve tanıdık bir yolu takip ederek iki yanında vebalı doktorların nöbet tuttuğu büyük ahşap kapıya doğru ilerliyoruz. Kendime rağmen titriyorum, onların varlığına pek alışkın değilim. Taktıkları maskedeki açık deliklerden kaçınıyorum, gözleriyle karşılaşmak istemiyorum, yine de bunun gerçekten bir veba maskesi mi yoksa gerçek yüzleri mi olduğunu merak ediyorum. Bu da durumu daha da rahatsız edici kılıyor.

Veba doktorları zarıfçe kenara çekiliyor ve Saara'nın bir el hareketiyle kapı açılıyor ve şapele giriyoruz. Son seferinde olduğu gibi, beyaz duvarlar yeşille süslenmiş, parçalanmış vitray pencerelerden sarmaşıklar giriyor, her iki yanda birkaçı hala sağlam olan kırık sıralar ve en önde mum ışığında bir sunak var.

Ve geçen sefer olduğu gibi, sunağın dibinde yatan bir kurban var. Kalbim sıkışıyor.

Yirmili yaşlarının başında, kısa sarı saçlı, kahverengi gözlü ve melek gibi bir yüzü olan bir kız. Ağızında koli bandı var, el ve ayak bilekleri bağlı. Çırılçıplak soyulmuş ve vücudunda tek bir çizik bile yok gibi görünüyor ama göğsümün soğumasına neden olan şey bu değil.

Onu tanıdığım için.

Öğrencilerimden biri, Kate Rutherford, İngiltere'den bir piyano sanatçısı. Biliyorum, az önce elime geçirmek için ne kadar insan öldürmem gerekiyorsa öldüreceğimi söyledim.

ama bunu gerçekten tanıdığım birine yapamam.

Saara'ya sertçe bakıyorum. Tabii ki tepkime eğlenmiş görünüyor.

"Bunu bilerek yaptın," diye alay ederek kızı gösterdim. "Onun öğrencilerimden biri olduğunu biliyordun."

"Evet, söylentilere göre kız öğrencilerinizden oldukça hoşlanıyormuşsunuz, değil mi Profesör?"

"Valtu," diye uyarıyor Bitrus arkamdan. "Yemi yutmayın."

Ama yemi yutmak zorundayım. Dahlia'dan bahsediyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ellerim iki yanımda bükölüyor, yüzeyin altında patlamaya hazır bir öfke volkanı kabarıyor.

Omuz silkiyor ve ben tekrar kıza, Kate'e bakıyorum, yalvaran gözleri içimi yakıyor, ona yardım etmemi istiyor. Başka tarafa, Saara'nın kendini beğenmiş yüzüne bakmak zorunda kalıyorum.

"Oh, çok değil. Sadece öğrencilerinden biriyle yattığını biliyorum," diyor Saara. "Söylediklerine bakılırsa senden daha alt seviyede biri. Bir insan. Pis bir *fahişe*."

"Valtu," diye tekrar uyarıyor Bitrus ama ben bir saniyeden kısa bir süre içinde Saara'ya doğru hamle yapıyorum.

Vampiri güzel suratının tam ortasından yere serdim.

Yumruğumun altında bir kemik çıtırtısı var ve umarım onun mükemmel burnunu kırmışımıdır, her ne kadar bir dakika içinde kendini düzeltecek olsa da, ama tanrım bu şiddet çok iyi hissettiriyor.

Karo zemine uğar, yüzü deforme olmuş ve çökmüş bir halde, kırık ve kanlar içinde yere yığılır.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırıyor, parmaklarını yüzüne bastırırken kelimeleri birbirine karışıyor. "Bana vurdun lan!"

"Ve bunu tekrar yapacağım!" Ona hırlıyorum, başka bir darbe indirmek üzereyim, belki de kafasını yumruklamak üzereyim, ama aniden yerimde tutuluyorum. Göğsümün etrafında ağır bir baskı hissediyorum, kollarım bana doğru bastırıyor. Sanki bir

Görünmez ip etrafıma sarılıyor ve tepki vermeye fırsat bulamadan havada geriye doğru çekiliyorum.

Ve Aleksi'ye doğru. Kolu boğazıma dolandı ve bastırdı. Onunla savaşılabildim ama bu sihirle değil. "Bunu hak etmemiş gibi davranamam," diye kıkırdıyor Aleksi kulağıma. "Ama korkarım bir akşam yemeği partisinde ağırlayacağımız türden biri değilsin."

"Siktir git."

"Uh huh. Bize burada gerçekten ne aradığınızı söyler misiniz?"

Şapelin karşısında, hıçkırarak ağlayan Kate'in yanında diz çökmüş, onu kurtarmak için hızla bağlarını çözmekte olan Bitrus'un gözleriyle karşılaşıyorum. Söylememem, yalanı sürdürmem, desteğimiz gelene kadar işleri devam ettirmem konusunda beni uyarıyor.

Ama yapamam.

"Kitap," diye yalvarıyorum, sesim o kadar çaresiz çıkıyor ki midem bulanıyor. "Verimagiaa'nın Kitabı. Ona ihtiyacım var."

Aleksi gülerken Saara yavaşça ayağa kalkıyor ve denge için bir sıraya yaslanıyor.

"Peki sana kitabı vereceğimizi nereden çıkardın?" Saara bir sonraki sıraya doğru sendeleyerek yürürken mırıldanıyor. "Özellikle de şimdi."

"Çünkü bunun yükünü kaldıramazsın. Bunun sorumluluğunu. Ama ben kaldırabilirim."

Saara homurdanıyor, sonra yere kan tükürüyor. "Kimsin sen Tolkien? Kitap bir yük değil. Ve bize ait, adil ve dürüstçe." "Onu sen çaldın," diyorum ona. "Üzerinde hiçbir hakkınız yok."

Onu bana ver ki aşkımı geri getirebileyim.

Onu bana ver ki suistimal edilmesin.

Son düşüncemi kitaba yöneltiyorum.

Bana gel ve sadakat yemini edeyim.

Aleksi kuru bir kıkırdama çıkarıyor ve büyü ipleri daha da sıkıyor, ta ki ben zar zor nefes alana kadar.

"Biz vampiriz," diyor. "İstediğimizi talep edebiliriz-"

Büyük, deri ciltli bir kitabın fayansların üzerinden bize doğru kayarken çıkardığı sesle kesiliyor. Kitabın geldiği gölgeye bakıyorum ve bana bakan kırmızı gözler görüyorum.

Kötü olan şey.

Bir iblis kitabı bana mı fırlattı?

Yerde, tam önümde duran kitaba bakıyorum ve diğer her şey eriyip gidiyor. Kitap beni hemen büyülüyor, garip kapağının görüntüsü içimi sıcaklık ve ihtiyaçla dolduruyor ve kendimi onun için her şeyi yapacağıma söz verirken buluyorum. O sayfalarda bir yerlerde kurtuluşumun sırrı yatıyor.

"O zaman kendim için talep ediyorum," demeyi başarıyorum, sesim boş çıkıyor.

Dünya hareket etmeye başlar.

Sanki tüm şapelin temeli çöküyormuş gibi yer değiştiriyor ve aniden iblis, kötü şey, tam önümde iki ayağı üzerinde dikiliyor. İri, derisi o kadar siyah ve uçsuz bucaksız ki sanki uçuruma bakıyormuşum gibi hissediyorum ve çığlık atıyorum.

Uzun, kalın, derimsi kuyruğunu yan tarafımdan geçiriyor, sonra köprücük kemiğim ve boynum boyunca ilerliyor. Boğazımı sarıyor, hafifçe daraltıyor ve vücudunun boşluğundan başka bir yere bakamıyorum. Saara'nın bir şeyler bağırdığını duyuyorum, Bitrus'un adımı haykırdığını duyuyorum ve yavaş yavaş bilincimi kaybediyorum, uçurumun derinliklerine, ölümden başka hiçbir şeyin olmadığı bir dünyaya sürükleniyorum.

Sonra Aleksî anlamadığım bir dilde bir şeyler söylüyor ve iblis kuyruğunu gevşeterek benden uzaklaştırıyor. Şimdi dikkatini Aleksî'ye veriyor ve boynumdaki kuyruk yanımdan geçip gidiyor.

Saara çığlık atıyor ve bağlarımdaki büyü'nün kaybolup beni serbest bıraktığını hissediyorum. Geriye doğru tökezliyorum, yoldan çekiliyorum, yere düşüyorum ve iblisin kuyruğunu hızla Aleksî'nin boynuna dolmasını izliyorum, mavi gözleri dışarı fırlıyor, parmakları onu çıkarmak için zayıf bir girişimle kuyruğa gidiyor.

İşe yaramadığını hepimiz biliyoruz.

Siyah kuyruk, Aleksî'nin boynunu öyle bir sıkıyor ki, kemikler eziliyor, ardından gürültülü bir patlama sesi geliyor ve Aleksî'nin kafası uçup gidiyor.

Yanımda yere düşüyor, bir kez yanıp sönen ve sonra tamamen kapanan gözleriyle bana bakıyor, kesik boynundan kan akıyor.

Şaşkınlıkla irkilerek ayağa fırlıyorum ve sıranın bana gelmesini bekleyen iblise dönüp bakıyorum.

Şimdi bana doğru geliyor ve ben tepki veremediğim kuyruğuyla kitabı alıyor, ellerime koymadan önce bir an havada tutuyor. Sonra dört ayak üzerine düşüyor ve tekrar bir gölgeye dönüşerek geldiği karanlığa doğru süzülüyor.

Titreyen ellerimdeki kitaba bir anlığına bakıyorum ama bu süre Saara'nın büyüsunü bana doğru fırlatmasına yetecek kadar uzun. Görünmez bir el beni duvara doğru itiyor ve aynı şeyi Bitrus ve Kate'e de yapıyor, her ikisi de sunağın karşısına fırlatılıyor.

Kitap elimden düşüyor ve Saara ılık atarak bana doğru koşuyor, ama sonra Lenore aniden Saara'nın yanında beliriyor ve kelimenin tam anlamıyla ona çelme takıyor. Saara uçarak yere düşüyor ve Lenore beni geri iten büyüyü çözmeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Yeterince uzun sürdü," diyorum ona.

"Senaryo dışına çıkmaya karar veren sendin," diyor Solon, diğeri yanımda belirerek. "Buraya olabildiğince çabuk geldik. Bu vebalı doktorlar başka bir şey." Yere bakıyor ve gözlerinin parlamaya başladığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü izliyorum. "Bu o mu? Kitap bu mu?" diye fısıldıyor, sesi huşu dolu.

Saara bir ılık atıyor, dikkatimi çekiyor ama sonra Lenore onu yakalıyor, ikisi de gerçek bir fiziksel kavgada yerde yuvarlanıyorlar. "Solon!" Lenore ona bağırıyor.

Solon şaşkınlıkla kitaba bakar, sonra aniden kendine gelir. Şaşkınlıkla onlara bakıyor, belki de g re en iki vampirin g r nt s nden ho lanıyor, ama sonra Lenore'a destek olmak i in atlıyor.

Kitabı elime alıp g  s me bastırıyorum ve  evremde olup bitenleri anlamak i in b y k  aba sarf etmem gerekiyor. Bitrus Kate'in yanında ve onun aya a kalkmasına yardım ediyor, ona adanın uzak ucundaki rıhtıma gitmesini, orada birkaç tekne oldu unu,  ehre geri d nebilece ini ve bu geceden tek bir  ey bile hatırlamayaca ını s yl yor - zorluyor. Ba ını sallayıp ka ıyor ve ben onun iyi oldu unu ve bunların hi birini hatırlamayaca ını bildi im i in rahatlıyorum, ama daha da fazla rahatlıyorum   nk  sonunda buraya gelme sebebim olan  eyi elde ettim.

Ve onu bana iblis verdi. *Bana* verdi.

Bunun bir anlamı olmalı.

Dahlia'yı geri getirmemi istiyor.

"Valtu," diyor Solon ve ben bakıyorum. O ve Lenore Saara'yı sırt  st  yatırmı , kollarını ve bacaklarını be gen gibi a mı lardı. "Onunla ne yapmamızı istiyorsun?"

Saara'ya bakıyorum. Kitap artık bende, bu y zden ona ne olaca ı ger ekten umurumda de il ve o da bunu biliyor.

"Van Helsing teknede hazır mı?" Solon'a sordum.

" yle umuyorum," diyor ellerini paltosuna silerken.

Lenore'a bakıyorum ve ka larımı kaldırıyorum. "Benzin var mı?" Anlayı la ba ını sallıyor. "Ate  lazım mı?"

"Hayır, bende bir tane var."

Saara'nın yanına gidip bacaklarının dibine   meliyorum ve kitabı kolumun altına sıkı tırıyorum. Parmak u larımda alevler belirene kadar elimi onun  n ne uzatıyorum.

"Bildi im tek b y  bu," diyorum ona, bana bakarken alevleri  zerinde sallayarak, a zı hareket ediyor ama ses  ıkmıyor. "Bu b y yle

Yarın çok daha fazlasını öğreneceğim. Bunu göremeyecek olman çok kötü."

Lenore parmağıyla Saara'ya küçük bir işaret yapıyor ve sonra uzaklaşıyor, Solon da onu takip ediyor. Parmaklarımı Saara'nın ayaklarına koyuyorum ve alevlerin ellerimden baldırlarına sıçrayışını izliyorum, ateşin Saara'nın kalçalarına, karnına, sonra göğsüne doğru ilerleyişini, vücudunun tutuşmasını izliyorum.

Diri diri yakılırken mavi gözleri acı ve dehşetle dolu, sessizce çığlık atıyor.

Sadece sırtabilirim.

Aleksi'nin kesik kafasına doğru yürüyorum ve onu alıp Saara'ya doğru fırlatıyorum, böylece hemen yanına düşüyor. Yalnız ölmemesi adil olur.

Sonra dönüp diğerlerinin peşinden aceleyle gidiyorum, Lenore'un muhtemelen tüm adayı yakmaya hazırlandığını biliyorum. En azından adanın diğer ucunun binalardan uzakta olduğunu bilsem de Kate'in adadan zamanında çıkmasını umabilirim.

Sisin içinde dışarı çıkıyoruz ve tam rıhtıma geliyoruz, Van Helsing motorlu tekneyi çalıştırıyor, patlamalar başlıyor ve binalar alevler içinde kalıyor. Sonunda Saara'nın çığlığını duyduğuma yemin edebilirim, sonra hiçbir şey.

Şehre geri döndüğümüz tekne yolculuğu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, özellikle de arka yolları kullanmamız gerektiği için. Binalar alevler içindeyken, yangınla mücadele etmek için itfaiye botları kısa süre içinde gelecek ve Lenore bizi görünmezlik büyüsü altında tutsa bile, başka bir tekneyle çarpışma ihtimalimiz var.

Göğsüme yaslanmış, paltomun altına saklanmış kitap varken bunların hiçbir önemi yok gibi görünüyor. Gücünün içime sızdığını hissedebiliyorum, gözeneklerimden kan dolaşıma sızan karanlık ve dumanlı bir şey. Beni bir siren gibi çağırıyor, baştan çıkarıcı ve yıkıcı. Dahlia'yı geri almak için ihtiyacım olan her şey burada, kollarımda. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Lenore'un cep telefonu çaldığında tekneyi henüz yanaştırmış ve arka baheme adım atmıştık, sisli hava itfaiye botlarının sesleriyle dolarken dikkat çekmemek için hızlıca hareket ediyorduk.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, belki de telefonun garip enerjisini algılıyoruz ve o telefonuna cevap verirken mutfağının arka kapısından içeri adım atıyoruz.

"Alo?" diyor telefonda. "Ames?"

Diğerk uçtan bir çığlık sesi geliyor ve Lenore'un gözleri açılıyor.

"Ne? Yavaşla," diyor Lenore, sesi paniklemiş gibi geliyor. "Ne oldu?"

Herkes durup dinliyor, Ametist'i dünyanın öbür ucundan gün gibi net bir şekilde duyuyor.

"Onu aldılar!" Ametist haykırıyor. "Leif'i aldılar!"

"Leif kim?" Bitrus bana fısıldıyor. Ben de tam olarak emin değilim ama Solon sessizce "Oğulları" diyor.

"Ametist, onu kim kaçırdı?" Lenore soruyor. "Ne oldu?"

Ametist sadece çığlık atıyor ve ağlıyor, eğer varsa yürek parçalayan bir ses. Kitabı kendime daha sıkı sarıyorum, bir kez daha kaybın bize neler getirebileceğini, bizi ne kadar derinden kesip yaraladığını hatırlıyorum.

Boğuk bir ses geliyor ve sonra Wolf'un sesi geliyor, sesi derin ama gergin. "Lenore, Solon seninle mi?"

"O burada," diyor Lenore.

"Seni duyabiliyorum," diyor Solon telefona doğru. "Wolf, ne oldu?"

Ametist ağlamaya devam ederken Kurt'un hırıltılı nefes alışının sesi geliyor. Arka planda başka bir erkeğin konuştuğunu duyuyorum, sonra da bir bebek ağlıyor. "Tuzağa düşürüldük. Koğuşları aştılar. Cadılar."

Göğsüm soğuyor.

Cadılar.

"Cadılar mı?" Lenore tekrarlar. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Biri senin kim olduğunu biliyordu. Ezra adının Atlas Poe olduğunu söyledi." "Atlas Poe!" Lenore haykırıyor, bize inanamayarak bakıyor.

"Diğeri de yaşlı bir adamdı, büyücü, ne dersiniz deyin. Sanırım Atlas adını söyledi ama soyadı da olabilir. Billings ya da Bellamy? Bunun gibi bir şey."

Bellamy'nin adını duyunca kalbimin etrafında bir yumruk sıkılıyor.

"Aman Tanrım," diyor Lenore ve dünyanın kendi ekseninde dönmeye başladığını hissediyorum, öyle ki buzdolabına yaslanmak zorunda kalıyorum, tırnaklarım kitabın yıpranmış kapağına daha da sıkı batıyor. Kitabın beni çağırdığını duyduğuma yemin edebilirim.

Evet, evet, aç beni. İhtiyacın olan tek şey benim, diyor kitap. Bunların hiçbirisi önemli değil.

"Bu ismi tanıyor musun?" Wolf sorar, sesi çaresizlikle daha da yükselir.

"İkisinin de ismini tanıyorum," diyor Lenore acımasızca. "Onlar cadı, Atlas yıllar önce loncadan kovuldu ve Bellamy, Bellamy'nin loncanın başı olması gerekiyordu. Ama Leif'i neden aldıklarını anlamıyorum? Neden bir bebeği hedef alsınlar ki? Liam iyi mi?"

Ama şimdi onlardan uzaklaşıp köşeyi dönerek oturma odasına doğru yürüyorum, ayaklarım sanki kendiliğinden hareket ediyor. Bir yanım Dahlia'ya yaptıkları için Bellamy'den intikam almak istiyor. Ve evet, tabii ki cadıların şu anda ortada hiçbir neden yokken vampir bebekleri kaçırdığı gerçeği. Ama en çok Dahlia için. Bu intikam onun ölümünden beri içimde yanıyor, çünkü onun da benden bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum, ailesinin ölümünün intikamını almamı, Bellamy'nin onu maruz bıraktığı hizmet ve cinayet hayatının intikamını almamı isteyeceğini biliyorum.

Ama artık kitap benim elimde, kitap da benim elimde. Ondan ayrılmaya cesaret edemem. Bu kitap geleceğimin anahtarını elinde tutuyor. Gerçekten istediğim şeyin anahtarı onda, yani intikam değil, Dahlia'yı hayata döndürmek. Ancak o zaman ikimiz onun intikamını alabiliriz.

Diğer odada konuşmaları devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Kitap çoktan sehpanın üzerine konmuş, parmaklarım garip

hayvan derisinden yapılmış, hem çakıllı hem de pürüzsüz, yer yer ince tüylü bir örtü.

"Valtu," diyor Solon'un sesi sertçe ve başımı kaldırdığımda hepsinin önümde durduğunu fark ediyorum. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, bir süredir orada duruyor olabilirler. Belki de transa geçmişimdir.

Boğazım düğümleniyor ve onu temizlemeye çalışıyorum. "Evet?" Van Helsing kaşlarını çatıyor.

"Bunların hiçbirini duymadın mı?"

"Valtu, elimizde bir sorun var," diyor Solon.

Elimde olmadan gülüyorum, ses duvarlarda yankılanıyor ve yaylı çalgıların şarkı söylemesine neden oluyor. "Şimdi bir sorunumuz olduğunu anladın mı? Ne kadar zekisin Solon. Evet, bir sorunumuz var, sanırım karımı yanlışlıkla öldürdüğümde başladı!" Son kısmı neredeyse bağırarak söyledim.

"Hey," diyor Lenore usulca, bana yaklaşarak ama ben neredeyse homurdanarak kitabı elinden çekip alıyorum. "Kitapla ilgilenmiyoruz Valtu. Onun artık sana ait olduğunu biliyoruz. Onu adil bir şekilde aldın. Ama dostlarımız büyük bir tehlike içinde ve onlara yardım etmek için sana ve kitaba ihtiyacımız olacak."

Gözlerimi kaçırarak yavaşça başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Valtu," diye uyarıyor Bitrus. "Şimdiye kadar bir takım gibi birlikte çalıştık. Şimdi durmak için bir sebep yok."

"Evet var," diyorum düşünerek. "İstediğim şeye sahibim. Bu kitap Dahlia'yı geri getirmeme yardım edecek. O beni *seçti*."

"Kara büyü hafife alınacak bir şey değildir-" diyor Solon ama sonra ben bir anda sehpanın üzerinden atlayıp üzerine atlıyorum, onu duvara çarpıyorum, kitabı çenesinin altında bir bıçak gibi tutuyorum. Bıktım onun lanet derslerinden.

"Bana ne yapacağımı söylemeye cüret etme," diye hırıliyorum ona, dişlerimi göstererek. "Yüzyıllardır büyü topluyorsun ve herkes görmezden geliyor. Güçlerin için cadılarla takas yapıyorsun, vampirleri bir hain gibi onlara teslim ediyorsun. Benim bir kitap kullanmamla bunun arasında hiçbir fark yok."

Özellikle de bunu insan ırkını yok etmek için kullanacak olan vampirlerden alınan bir tanesine."

Gözbebekleri iğne deliğine dönüyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Benim de aynı şeyi yapacağımdan korkuyor.

"Sadece Dahlia'yı geri istiyorum," diye ekliyorum, acınası bir şekilde, sesim çatlayarak. "Ve hiçbirimiz seni denemekten alıkoymayacağız," demeyi başarıyor.

boğazını kitabın sırtına dayayarak, "ama bu bundan daha fazlası. Onun için intikam almak istiyorsun, değil mi? Ailesini öldüren, onu cadıya dönüştüren ve muhtemelen bunu hak etmeyen pek çok kişiye aynı şeyi yapan adamı öldürmek istiyorsun, değil mi? Biliyorum istiyorsun."

"Onu istediğim kadar değil," diyorum. Onu bırakıp arkamı dönüyorum, odanın sonuna doğru gidiyorum, kitabı o kadar sıkı kavriyorum ki derimin kitapla kaynaştığını hissediyorum. "Sadece onu istiyorum."

"Valtu," diyor Lenore, gözleri kocaman ve yalvarırcasına, "Bellamy bunların hepsini Dahlia'ya yaptı. Ama aynı zamanda evimizi de işgal etti. Wolf, Amethyst ve Ezra onları canlarını dişlerine takarak savuşturdular. O cadılar çok güçlüler, koruma altındaki bir evde üç vampiri neredeyse yok edecek ve çocuklarından birini kaçırarak kadar güçlüler. Bakın, bunun kötü bir zamanlama olduğunu biliyoruz ama o kitabın yardımı olmadan onlarla savaşma ya da onları bulma şansımız olmayacak."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Benim yardımımı ihtiyacın yok. Sen bir cadıydın. Solon'un büyüü var. İyi olacaksın."

"Olmayacağız," diyor Lenore. "Ne zaman yenildiğimi bilirim."

"Bize sırtınızı dönmeyin," diyor Solon, bir ricadan çok bir uyarı gibi.

"Size sırtımı dönmüyorum," diyorum onlara, suçluluk duygum artmaya başlamıştı. "Yardım etmek istiyorum. Yardım edeceğim. Bir gün, söz veriyorum. İhtiyacınız olan her konuda yardım etmek için kendime ve kitaba söz veriyorum. Ama şu anda kitabı nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum. Seyahat etmek için çok tehlikeli.

kullan. Solon, az önce kara büyüünün hafife alınmaması gerektiğini söyledi. Katılıyorum. Önce kitabı öğrenmeme izin ver. Sonra intikam hakkında konuşuruz."

"Zaman yok." Solon başını sallar ve hayal kırıklığı içinde iç çeker.
"Geri uçmamız gerekecek. Bu gece."

Kararımı verdikten sonra çenemi kaldırıyorum. "O halde size iyi uçuşlar dilerim."

Evet, kitap bana tıslıyor gibi geldi. Doğru seçimi yapmışsınız.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Gül

ŞİMDİ

Bir koltukta uyandım. Gözlerimi açıyorum, görüşüm anlık olarak oda odak noktasına gelene kadar bulanıklaşır. Tik ağacından duvarlardaki apliklerde mumlar titreşiyor, kadife arkalıklı sandalyeler ve geniş bir odaya dağılmış karmaşık oymalı oniks masalar, yerde ince Türk halıları var. Her şey loş ışıklı ve kırmızı, kahverengi, siyah ve altın tonlarında.

Bu Karanlık Gözler, diye düşünüyorum kendi kendime, kafamdaki bulanıklık kalkmaya başlıyor. *Burası evin bodrumunda saklanan gizli vampir kulübü. Bizi bayıltıp buraya getirmiş olmalılar.*

Dylan!

Koltuğumda zapt edilmeyi bekleyerek sarsılıyorum ama beni yerimde tutan hiçbir ip yok, sadece bir noktaya bağlanmışım gibi bir his var.

Lanet olası sihir.

"Sakin ol," diyor Lenore ve bana dikkatle bakarak görüş alanına giriyor.

"Dylan nerede?" Haykırıyorum ama sesim sadece bir fısıltı. Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama başım örs gibi, hareket edemeyecek kadar ağır. "Kardeşim mi?"

"Solon'la birlikte bilardo odasında," diyor. "Eğer endişelendiğin buysa, o iyi. Sanırım kazanıyor bile olabilir."

Kaşlarımı indirerek hırıltıya varan bir nefes çekiyorum. "Ve buna güvenmem mi gerekiyor? Seni son gördüğümde kolunu nefes boruma dayamıştın."

Bunun üzerine irkildi. Tamamen aynı görünmesi çok garip. Bir vampir olduğu için bunun beklenen bir şey olduğunu biliyorum ama ailem dışında, hiç yaşlanmayanların etrafında olma deneyimini hiç yaşamadım. Ela gözler, bal rengi uzun saçlar, kalkık bir burun. Hafif ve ruhani ama sert bir yanı da var.

Ondan pek hoşlandığımı söyleyemem. Bunun bir kısmı öldürülmeme yardım ettiği gerçeğiyle ilgili olabilir.

"Bunun için üzgünüm," diyor dikkatlice. Yaklaşıp beni inceliyor. "Ama gerçekten sensin..."

"Şaşırdın mı?"

"Vampir olarak reenkarne olman mı? Evet. Çok şaşırdım. Çok şaşırdım. Tekrar görmeyi beklediğim son kişi sensin."

"Dylan'ı görmek istiyorum."

"Elbette," diyor. "İşte, izin ver bağlarını gevşeteyim. Sadece bir şey denemeyeceğine söz ver."

"Neden bir şey deneyeyim ki? Seni aramaya gelen bendim."

"Kesinlikle," diyor ve bir an için gözlerini kapatıp çırpınıyor parmakları önümde. Görünmez iplerin gevşediğini ve mengene benzeri bir baskının başımı terk ettiğini hissedebiliyorum. "Aklında intikam olan bir kız olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Yavaşça sandalyeden kalkıyorum ve Lenore'u takip ederek en üst raflardaki içki şişelerinin üzerinde sıra sıra bardakların asılı olduğu eski moda görünümlü barın önünden geçiyorum. Cam bir kapıdan geçerek Dylan'ın Solon'la bilardo oynadığını görebildiğim bilardo odasına doğru ilerliyor. Gülüyor ve takıntılı olduğu bir TV programı hakkında gevezelik ettiğini kapıdan belli belirsiz duyabiliyorum.

"Bir içki ister misin?" Lenore barın arkasını işaret ederek soruyor. "Yoksa daha kanlı bir şey mi istersiniz? Sana gerçek bir Bloody Mary yapabilirim. Biraz solgun görünüyorsun."

"Vampir olmadan önce bile solgundum."

Gidip bir votka şişesi alıyor. "Biliyorum. Çillerinin çok solduğunu görüyorum. Cildin doğduğun zamanki haline geri dönmüş. Ben geçiş yaptığımda bütün dövmelemlerimi kaybettim. Berbattı."

"Belki de en iyisi budur," diyorum ona, bir bar taburesine otururken. "Dövmeler harika ama sonsuzluk için değil."

Votkasını buzlu bir highball'a doldururken bana hızlıca gülümsüyor. "Dylan... adı buydu, değil mi? Vampire dönüşene kadar geçmiş yaşamlarından hiçbirini hatırlamadığını söyledi. Ne kadar oldu bu?"

"Birkaç gün oldu."

"Ve senin adın artık Rose. Rose ne?"

"Harper."

Gözleri fincan tabağına dönüşür ve elleri şişeyi bırakmak zorunda kalacak kadar titremeye başlar.

"Rose Harper?" diye fısıldıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Aman Tanrım. Ve... Dylan Harper?"

"Evet," diyorum yavaşça.

"Ailen... Bilmem gerekirdi."

Ve sonra neden bu kadar şaşırmış göründüğünü anladım. Dylan ona ailemizin kim olduğunu söylememişti.

"Eskiden tam da bu evde yaşıyorlardı," diye bilgi verdim.

Başını sallayarak yutkunuyor. "İmkânı yok. Olamaz."

"Ama yine de öyle. Tabii ki geçen güne kadar bunu bilmiyordum. Dylan da bilmiyordu. Onların her zaman John ve Yvonne değil, Wolf ve Amethyst olduklarını bilmiyorduk."

"Solon!" Lenore omzunun üzerinden bağırıyor. "Buraya gel! Buna inanamayacaksın."

Saniyeler içinde bir parıltı oluyor, sıcak tütün kokusu burnuma doluyor ve Solon aniden onun yanında duruyor.

Lenore'a endişeyle bakarak, "Ne oldu?" diye sorar.

Beni işaret etti. "Bu Rose Harper. *Harper*. O... O Wolf ve Amethyst'in kızı."

"Ne oluyor lan?" Solon, belli belirsiz İngiliz aksanıyla bile sert bir ses tonuyla konuşuyor. "Ama sizinle daha önce tanışmıştık." Bilardo salonundan çıkıp bize doğru yürürken Dylan'a bakıyor. "İkinizle de daha önce tanışmıştık."

"Bu on yıl önceydi," diyorum ona. "Ben değiştim. Beni gördüğünde aklına hemen Dahlia'nın geleceğini sanmıyorum."

Elini alnında gezdiriyor. Böylesine seçkin ve kötü şöhretli bir vampirin bu şekilde tepki vermesinin oldukça tuhaf olduğunu kabul etmeliyim. "Anlamıyorum. Sen Dahlia'sın. Ve Kurt ile Ametist'in çocuğuna mı dönüştün?"

Omuz silkiyorum. "Biliyorum."

"Ama bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Reenkarnasyonun nasıl işlediğini bilmiyorum. Nasıl oldu da Valtu'yu tekrar buldum? Daha önce iki kez?"

"Bu bir ağ," diyor Lenore. "Ve sen ona dolanmaya devam ediyorsun." "Tekrar tekrar ölerек," diyorum acımasızca.

"Ama şimdi değil, çünkü sen bir vampirsin," diyor Dylan, sonra barı fark ediyor. "Hey, hiç biran var mı?"

Onu görmezden geliyorlar. "Buna inanamıyorum," diyor Lenore, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Sen onların kızıydın. Asla bilemezdim. Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Çekiniyorum. "Hayır."

"Dahlia," diye azarlıyor Lenore beni. "Yani, Rose."

"Daha kolay olacaksa bana Dahlia Rose diyebilirsin," diyorum ona. "Neden onlara söylemedin?" Solon soruyor.

"Çünkü her şey hakkında çok ketum davrandılar," diye açıklıyorum bıkkınlıkla. "Hayatımız boyunca bize yalan söylediler. Rose'un gerçek adım olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya da Dylan'ın onunki olup olmadığını."

Solon ve Lenore birbirlerine kaçamak bir bakış atarlar.

"Hayır, sakın bana başka bir ismim olduğunu söyleme," diyorum elimi barın üstüne bastırarak.

"Şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi," diyor. Solon ona hafifçe dirsek atıyor ve o da iç çekiyor. "Burada ayak parmaklarına basıyormuşum gibi hissediyorum. Tamam. Sen Rose ismiyle doğdun. Ama Dylan Liam ismiyle doğdu. Ve tabii ki Leif'in adı her zaman Leif'ti."

Leif mi? Göğsümü soğuk bir his kaplıyor. Aynı derecede kafası karışmış görünen Dylan'a bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Lenore, ellerini ağzına götürerek. "Leif mi? Leif de kim?" Dylan soruyor.

"Siktir," diye küfrediyor Solon nefesinin altında. Dudağını ısırıyor, kardeşimle benim aramda gidip geliyor. "Bilmiyorsun."

"Leif kim?" Sesimi yükselterek soruyorum.

"Sana her şeyi anlatmadılar," diyor Lenore acı çekmiş gibi görünerek.

"Belli ki anlatmamışlar," diyor Dylan sertçe. Onu öfkeli görmek nadir rastlanan bir durum, ama sanırım yalanlar sonunda onu da etkilemeye başladı.

Solon kalın bir şekilde yutkunuyor, sonra bara yaslanıp ikimize de ciddi bir bakış atıyor. "Wolf ve Amethyst'in sana ne söylediğini bilmiyorum ama seni bilgilendirmekten başka çarem yok. Bunu sizi korumak için yaptıklarını biliyorum, sadece gerçeği öğrendiğinizde tüm gerçeği öğrendiğinizi varsaydım. Leif senin kardeşindi."

"Abi?" Dylan ve ben birlikte söylüyoruz.

Solon Dylan'a sempatiyle bakar. "Senin bir ikizin vardı. Leif."

Dylan neredeyse geriye doğru düşüyordu. Elini uzatıp kendini barın tepesine sabitliyor. "İkiz mi?"

Lenore buzlu votkayı kardeşime uzatırken Solon başıyla onaylıyor. "Evet, bir ikiz," diyor Solon. "Sen daha bir yaşındayken senden, tam da bu yerden alındı."

Dylan'ın gözleri vahşi. Tabii ki bunların hepsi ben doğmadan önceydi, bu yüzden hatırlamıyorum, ama gençliğimdeki birçok geceyi açıklayabilir

Annemi kırmızı gözlü ve anlamadığım gizli ve özel şeyler için ağlarken görmek.

"Kim tarafından alındı?" Ben soruyorum. "Nasıl?"

Lenore ve Solon tedirgin bir bakış daha atarlar. "Annen ve baban burada bizimle yaşıyordu," diyor Lenore sessizce. "Bu gece gördüğün gibi, evin duvarlarında koruma var. Çoğu insan içeri girip çıkamıyor, bu cadılar ve diğer vampirler için de geçerli. Solon ve ben Avrupa'daydık. Seninle Dahlia. Sen ve Valtu."

Ağzım açık kaldı. Devam ediyor, "Ametist ve Kurt buradaydı. Yalnız değillerdi, Ezra, burada yaşayan diğer vampirlerden biri, o da buradaydı. Onlar için geldiler. Korumaları kırdılar. Herkesi öldürmeye ve bebekleri almaya çalıştılar. Ama ailen ve Ezra karşı koydular. Dylan'ı kurtarmayı başardılar. Ama Leif... Leif kaçırıldı. Ve bugüne kadar nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Onu kim kaçırdı?" Göğsümde alev alev yanan ateşi hissederek ve kim olabileceğini bilmenin verdiği hastalıklı duyguyla tekrarlıyorum.

"Dahlia'nın ailesini elinden alan biri," diyor Lenore kesin bir ifadeyle. "Bellamy."

Karnıma tekme yemiş gibiyim, elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor, nefes nefese kalıyorum. Bu adam benden nasıl bu kadar çok şey almış olabilir?

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım." Zar zor nefes alabiliyorum. "Ailemi öldürdü ve sonra kardeşimi aldı, daha ben onun kız kardeşi olma şansını yakalayamadan."

Leif kaçırıldığında ben hâlâ Dahlia'ydım. Kahretsin, bu ben öldükten hemen sonra olmuş olmalı. Dahlia olarak öldüm ve neredeyse hemen annem olarak yeniden doğacaktım. Sanki doğumum Bellamy'nin benden aldıklarını telafi ediyordu.

Tangled fucking web doğru.

Solon ciddiyle, "Bunca yıllık hayatımda karşılaştığım en büyüleyici, en akıl almaz senaryolardan biri olduğunu söylemeliyim," diyor. "Buna bir anlam vermeye başlayamıyorum."

Yine de bir şekilde mantıklı geliyor.

"Bellamy hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

Dylan içkisini bitirdikten sonra, "Onu öldüreceğim," diyor ve içkisini tezgâha öyle bir çarpıyor ki neredeyse paramparça olacak.

"Yıllar boyunca onu takip ettik," diyor Solon, Dylan'a temkinli bir şekilde bakarak. "Ancak son zamanlarda irtibatı kaybettik. Daha doğrusu biz bağlantımızı kaybettik. Yine de hâlâ hayatta olduğunu düşünüyoruz. Asıl sorun şu ki..." Yüzünü buruşturarak sözünü kesiyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hiç yaşlanmamış gibi görünüyor," diyor Solon. "Hiç yaşlanmayan bir grup cadı var. Yaşlanmaları yirmi yıl önce durmuş gibi görünüyor."

"Yirmi bir yıl önce," diyor Dylan donuk bir sesle. Gözlerime baktığında kan çanağına dönmüştü. "İkizimi aldıklarında yaşlanmayı durdurdular."

Solon yavaşça başını sallar. "Evet. Biz de bundan korkuyorduk. Cadıların sizinle özellikle ilgilendiğini düşünüyoruz çünkü siz dönüşmüş olan ve asla üreyememesi gereken Ametist'in çocuklarısınız. Kanınızın özel niteliklere sahip olduğunu düşündüklerini sanıyoruz. Haklı olabilirler."

"Ama en değerlisi sensin," diyorum ve Lenore'u gösteriyorum. "Solon'u ve annemi canavar yaratmadan dönüştürebildin. Neden onun yerine senin peşinden gitmeyelim?"

"Gördüğünüz gibi bizim çocuğumuz yok," diyor Solon. "Kendi seçimim. Ama peşimden geldiler. Lenore'un peşine düştüler ve annenin peşine düştüler. Bu yüzden herkes saklanıyor."

"Ama sen göz önünde saklanıyorsun," diyorum.

Bana bilgece bir gülümseme veriyor. "Saklanmak için en iyi yer orası. Bu ev sadece gündüzleri bir müze olarak faaliyet göstermekle kalmıyor, aynı zamanda insanların başka bir yerde yaşadığımızı düşünmelerini sağlıyoruz. Aslında burada, şehirde bir besleme odası işletiyoruz ama artık Karanlık Gözler'de değil. Yem evinde. Buradaki koğuşlar sağlam olduğu sürece, ki ben bu evde olduğum sürece hiç bozulmadılar, o zaman korunuyoruz demektir."

Lenore yanına gelip ona biraz daha votka koyarken Dylan alaycı bir tavırla, "Leif'i aldıklarında pek iyi dayanamadılar," diyor.

Solon üzgün görünüyor. "Biliyorum. Çünkü ben orada değildim. Bunun içeriden birinin işi olduğuna inanıyoruz. Daha önce buraya girmiş biri. İlk başta Ezra olduğunu düşündük ama ben gerçeğin kokusunu almakta iyiyimdir ve o da doğruyu söylüyordu."

"Şimdi gerçekten bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor Lenore. "Bloody Mary?"

Başımı salladım. "Yani, ondan sonra saklanmaya mı başladık?"

"Evet," diyor Solon. "Ama hemen değil. Her şey karmakarışık. Hepimiz Leif'i geri almak istiyorduk. Aklımıza gelen her şeyi yaptık. Sana hamile olduğunu öğrenene kadar isimlerini değiştirmenin ve yola çıkmanın en güvenli seçenek olacağını düşündüler. Sadece seni korumak istediler."

"Ve yaptılar," diyor Lenore. Domates suyunu ve ardından birkaç kaşık koyu kırmızı sıvıyı dökmesini izliyorum. Kan kokusunu ve görüntüsünü hemen fark ettiğim için midem gurulduyor. Bana muzip bir gülümseme veriyor. "Sana söylemiştim. Gerçek bir Bloody Mary. Seni hemen canlandıracak. En son ne zaman beslendin?"

Sadece başımı salladım. "Bilmiyorum." Solon'a dönüp bakıyorum. "Ailem kitabın Valtu'da olduğunu söyledi."

Solon Lenore'a başını sallar. "Sanırım benim de bunlardan birine ihtiyacım olacak."

İçkiyi bana uzatıyor ve devam ediyor. "Evet. Kitap onda. Bize yardım etmek için buraya getireceğini ummuştuk, kitabı kullanarak

Bellamy ve Leif'in izini bir şekilde bulacaktı. Ama yapmadı. Güvende tutmak için saklamak zorunda olduğunu söyledi. Ama zaten bir önemi yoktu, çünkü yardım etmek için yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Bellamy izlerini çok iyi gizledi."

Adını söylediğimden beri kalp atışlarım hızlandı ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Peki Valtu şimdi nerede? Hayatta mı? O iyi mi?" Lenore ona içkisini uzatırken Solon dudaklarını birbirine sürtüyor. "Bu yüzden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Ekliyorum, artık çıldırmış hissediyorum. "Onu bulmam gerek."

İçkisinden bilinçli bir yudum alıp dudaklarını ıslattığında odadaki gerilim artar.

"Bunu yapmak istediğinden emin değilim," diyor Solon sonunda. "Belki de bulunmak istemiyordur."

Anlamadığım için başımı sallıyorum. "Anlamıyorum. Tabii ki bulunmak istiyor. O benim. Bir zamanlar benim kocamdı."

"Seni o öldürmedi mi?" Dylan usulca işaret ediyor. Ona ters ters bakıyorum. "Eminim öyle bir niyeti yoktu."

Ama bunu söylerken bile gerçeği biliyorum. Beni öldürmek istedi. Dahlia'yı, ona ihanet eden cadıyı, onu öldürmek için gönderilen cadıyı öldürmek istedi. Sadece *ben* olduğumu bilmiyordu.

"Büyüyü zamanında bırakmış olsaydım beni asla öldüremezdi," diye devam ediyorum.

Lenore içkimi göstererek, "İç Rose," diyor.

İçmek istemiyorum. Dikkatimin dağılmasını ya da yatıştırılmayı istemiyorum, şimdi olmaz. Ama kan kokusu çok dayanılmaz. Bir yudum alıyorum ve vücudumdaki tüm hücrelerin sanki yeniden doğuyormuş gibi hayatla büyüdüğünü hissediyorum ve bu sadece birkaç kan sıçramasıydı.

İçkiyi bir yudumda bitiriyorum, damarlarım ısınıyor ve karıncalanıyor ve zihnim keskinleşiyor. Burada dikkat dağıtacak bir şey yok.

"Bana onu neden bulmamam gerektiğini söyleyin?" Onlara söyledim. "Bana iyi bir sebep söyleyin. O..." Doğru olma ihtimaline karşı bir sonraki sözcükleri söylemekten korkuyorum. "O... evli mi?"

Başka birine mi aşık oldu?

Tanrım, buna nasıl dayanabilirim bilmiyorum.

"Bundan şüpheliyim," diyor Solon, yontulmuş çenesini kaşıyarak. "Ancak ondan en son haber aldığımızdan bu yana on yıl geçti."

"O zaman sorun ne?" Sabrım tükeniyor.

"Valtu Mittenwald'da, Bavyera Alpleri'nde yaşıyordu," diyor Lenore, ifadesi yumuşak. "Muhtemelen hâlâ oradadır. Verimagiaa'nın Kitabı yanında. Kitabın onun üzerinde muazzam bir etkisi var. Cadıların izini sürerken bize yardım etmesini istedik ama bunu hiç yapmadı ve..."

"Valtu bir şekilde... pes etti," diye ekliyor Solon. "Mittenwald'a yerleşti. Bellamy ya da diğer vampirlerin kitabın peşine düşmesi ihtimaline karşı, onu korumak için kasabanın her yerinde koruyucuları ve büyüler var."

"Mittenwald," diye tekrarladım. "O zaman gitmem gereken yer orası."

"Dinle," diyor Solon sertçe. "Bu o kadar kolay olmayacak. Valtu bulunmak istemiyor."

"Benim tarafımdan bulunmak isteyecektir."

"Hayır. Yapmayacak." Gözlerini kapatıyor ve burnundan derin bir nefes alıyor. "Valtu sen öldükten sonra yıkılmış bir adamdı. Dahlia öldükten sonra. Üzüntüsü ve kederi onu tüketti ve bu öfkeye dönüşmeye başladı. Seni her kaybettiğinde bir tür canavara dönüşüyordu ama bu son sefer..." Gözlerini açıyor ve gözleri içimi delip geçiyor. Valtu'nun öfkesini neredeyse hissedebiliyorum. "Bu son sefer farklıydı. Çünkü seni öldürdü. Ve bununla yaşayamazdı."

Kalın kalın yutkunuyor. "Kitapta bir büyü bulmayı başardı. Bir silme büyü. Unutmak için bir büyü. Bunu yaptığında yanımdaydım. Onu uyarmıştım.

yapmamasını söyledi. Bunu yapmanın insanlığını sileceğini söyledi ama çok acı çekiyordu, dinleyemedi."

"Bir silme büyü mü?" Fısıldıyorum, kalbim sıkışmaya başlıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, seni hayatından sildiği anlamına geliyor. Hafızasından. Artık Mina, Lucy ya da Dahlia yok. Siz yoksunuz."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum, az önce söylediği kelimeleri anlamaya çalışıyorum. "Beni hafızasından silmek için lanet bir *büyü* mü kullandı?" "Beni hafızasından silmek için Kalbim boğazımda atıyor.

"Özür dilerim," diyor Lenore, gözleri sempati ile doluyor. "Senin geri döneceğini düşündüğünü sanmıyorum. Seni öldürdüğü için... seni bir daha görememenin onun cezası olacağını düşündü. Senin ölü kalacağını düşündü."

"Şimdi bu benim cezam," diyorum kendi kendime, midem bulanıyor, başım dönüyor ve kapana kısılmış gibi hissediyorum, sanki tenim çok sıcak ve bana çok dar geliyor. "Şimdi bu benim cezam çünkü o beni hatırlamayacak ama ben onu hatırlayacağım."

"Dostum," diyor Dylan sessizce, alçak bir ıslık çıkararak. "Bu çok acımasızca."

"Bunun adil olmadığını biliyorum," diyor Solon. "Ama Valtu acısını dindirmek için tek yolu seçti. Sen gittiğinden beri eskisi gibi değil."

"O kitabı aldığından beri eskisi gibi değil," diyor Lenore nefesinin altından.

Buna inanmayı reddediyorum. Doğru söylediklerine ya da doğru olduğuna inandıklarına inanıyorum, ama beni unutmasını sağlayacak bir büyü yok, sonsuza kadar değil.

"O halde onu bulmam için bir neden daha var," diyorum yerimden kalkarak. "Beni gördüğü an hatırlayacaktır. Hatırlayacağını biliyorum."

Lenore kollarını göğsünde kavuşturarak, "Geçen sefer sihrin onun seni görmesini engelledi ve bu sihirdi," diyor. "Bunun farklı olacağını sana düşündüren ne?"

Çünkü onu
seviyorum. Çünkü o
da beni seviyor.

Şu anda beni hatırlamasa bile, aşkım hafızasını uyandıracaktır.
Uyandıracığını biliyorum. Mina, Lucy ve Dahlia'yı silemez.

Kalbimi gördüğünde, ne olduğunu anlayacak. Onun
kalbini.

"Ondan uzak durmayacağım ve pes etmeyeceğim."

"Ama o senden vazgeçti," diyor Solon ve lanet olsun, bu hiç acıtmıyor.
Elimde olmadan irkildim.

"Onu bulacağım," diye öfkelen dim. "Beni hatırlayacaktır. Sanki burada
kalıp parmaklarımı oynatacak ve öylece bırakacakmışım gibi. Onun için
savaşacağım."

Dylan, "Bir kez daha seni öldürdü Rose," diyor.

"Dahlia'yı o öldürdü," diye sertçe düzeltiyorum. "Ve bunu hatırlamasını
sağlayacağım."

Bardan uzaklaşıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Saat sabahın biri.
Şu anda otelden başka bir yere gideceğimi sanmıyorum.

"Peki nasıl gitmeyi planlıyorsunuz... nereye? Almanya'ya mı?" Dylan
soruyor. "Hangi parayla? Buraya uçak biletini zar zor aldın."

"Uçuşlar," diyorum, ikisinin de parasını benim ödediğimi hatırlatarak.

"Bak," diyor Lenore, barın etrafından dolanarak. "Eğer Valtu'yu
gerçekten bulmak istiyorsan, sana yardım edeceğiz."

"Lenore," diye uyarıyor Solon.

"Ne?" der, kollarını havaya kaldırır ve ona ters ters bakar. "Bana
romantik diyebilirsin ama belki de haklıdır. Belki Valtu onu görür ve..."

"Büyü bozulacak mı?" diye soruyor kuru bir sesle.

"Evet," diyor, yüzünü bana dönüyor, dudakları ekşi bir şekilde
bükülüyor. "Onun gibi bir şey. Ayrıca bu benim hatam. Ben olmasaydım
Valtu aklını kaçırmazdı. Seni... öldürmezdi. Yaşamak zorundaydım

O günden beri bununla uğraşıyorum, biliyorsun. Bunun kısmen benim hatam olduğunu biliyorum ve o zamandan beri davranışlarımdan pişmanlık duyuyorum."

Tamam, tamam. Belki Lenore'u şimdi biraz daha fazla seviyorumdur.

"Yani," diyor, parmaklarını birbirine bastırarak, kırmızı lake tırnakları titreyen mum ışığını yakalıyor. "Özür olarak sana Almanya'ya bir uçak bileti ayarlayayım. Ne zaman gitmek istersen."

Tamam. Belki de şimdi ondan daha çok hoşlanıyorum. "Yarın," diyorum.

"Rose," diye sızlanıyor Dylan. "Hadi ama. Annemle babama haber vermeden öylece gidemezsin."

"Ve nereye gittiğinizi bilmiyorsunuz," diyor Solon. "Valtu'nun hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Peki, kimin yapacağını biliyor musun? Bir vampirle arkadaş olduğunu hatırlıyorum... Bitrus? Peki ya Dr. Van Helsing? Abe'i ben de Lucy iken tanırdım. Onu araştırdım, hala hayatta. Oxford'da."

Solon bir an için hiçbir şey söylemez.

Lenore ona sessizce, "E-postası sende," diye hatırlatıyor. "Rose'un düzgün bir şekilde ayarlandığından emin olacağız." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve muhtemelen sana dağlar için birkaç kıyafet ödünç vermem gerekecek ve baştan çıkarma çabaları."

Hay sikeyim. Görünüşe göre Almanya'ya gidiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Valtu

SONRA

"W "Gitmenize üzüldük Profesör Aminoff," diyor Guido bıyıklarını hüzünlü bir şekilde buruşturarak. Etli elini bana uzattı.

Ben de sıkıca salladım. "Bizim için ve öğrenciler için büyük bir kayıp ama değişimin hayatın tartışılmaz bir parçası olduğunu biliyoruz."

"Teşekkür ederim Guido," diyorum ona. "Ve lütfen bana Valtu de," diye ekliyorum göz kırparak.

Müzik konservatuarına başladığımdan beri Guido'ya bana Valtu demesini söylüyorum. On yıldır buradayım ve artık gitme vaktim geldi. Bu her zaman planın bir parçasıydı zaten. Bir vampir olarak yaşlanmadığınıza dair batıl inançlardan kaçınmak için sık sık taşınmanız gerekir. Komik olan şu ki, son birkaç yıldır yaşlanmış gibi görünüyorum. Daha önce hiç olmayan koyu halkalarım var ve herhangi bir çizgim olmasa da yorgun görünüyorum. Sanki yüzümdeki tüm hayat çekilmiş gibi. Ne kadar kanım olduğu önemli değil, artık hiçbir şey beni beslemiyor gibi görünüyor.

Dahlia'yı öldürdüğümden beri değil.

Venedik'te bu kadar uzun süre kalabildiğime şaşıyorum. Poveglia'daki hesaplaşmadan sonra ilk içgüdüm hemen şehri terk etmek oldu. İşimi ve Kırmızı Oda'yı geride bırakmak, kitapla birlikte yola çıkmak ve şifreyi çözmek için elimden geleni yapmak.

Ama ne kadar çılgınca gelse de, kitap Venedik'te kalmamı istiyordu. Ne zaman ayrılmayı düşünsem, onun ağırlığını bu şehre bir çapa gibi hissediyordum.

Ve ben de kaldım.

Hayatımın enkazını kaldırmaya ve Dahlia ile tanışmadan önceki halime benzeyen bir şeyleri bir araya getirmeye çalıştım. Mutluydum, değil mi? Onu daha önce kaybetmişim ama yıllar geçti ve ben devam ettim. Hayatıma devam ettim. Bir hayatım vardı.

Sonra aniden yapamadım.

Günlerimi öğretmenlik yaparak geçirdim, müzik artık ruhumu rahatlatmadığı için rutin işlere devam ettim. En ahlaksız benliğimi serbest bırakmak için sık sık Kırmızı Oda'ya girdim. Seviştim, içtim, hatta acı vermek uğruna insanları incittim. Duygularımı, en nefret ettiğim benliğimi başka bir yere yönlendirmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ve kitapla geçirdiğim geceler.

Sayfaları karıştırıyor, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyordum. Öğrenmeme izin vereceği her şeyi.

Kitabın kendi aklı var, görüyorsunuz. Bilmemi istediği şeyi gösteriyor. Bilmek istemediklerini ise gizliyor, mürekkebi kağıdın dokusuna gömüyor, gözle görülemiyor. Arada bir, daha önce gizlenmiş bir mürekkeple dolu bir sayfa fark ediyorum ve ilgili olduğunu düşünsem de düşünmesem de büyüü itaatkar bir şekilde öğreniyorum. Bazen cesur bir şeydi, örneğin birinin hafızasını bir süreliğine silmek gibi, sanki biri aynı anda hem uyanık hem de genel anestezi altındaymış gibi. Diğer zamanlarda ise basit bir parmak hareketiyle ışık yaratmak kadar basit bir şeydi. Solon sayesinde büyü hakkında zaten bilgi sahibiydim ama bu daha da pekiştirdi.

Yine de en çok istediğim büyüünün kitapta bir yeri yokmuş gibi görünüyordu - ya da hala benden saklanıyordu. Ölü çağırma büyüü. Onu almamın tek sebebi. Dahlia'yı geri getirme çabası. Sonsuz sayfaları çevirmek, o büyüü aramak, ortaya çıkmasını beklemek için ne kadar zaman harcadığımın bir önemi yoktu - asla ortaya çıkmadı.

Kitapla ilgili bazı başka komplikasyonlar da oldu. Yan etkiler de diyebilirsiniz.

Kitabın kendi muhafızları var.

Bana zarar vermeye çalışmadıkları için onların da beni korumak için burada olduklarını hissediyorum, ama en azından kitabı korumak için buradalar.

Gardiyanlardan biri kötü şey, Aleksi'yi öldüren ve kitabı neredeyse bana teslim eden kötü şöhretli iblis ve Dahlia ile gördüğüm, bir süredir Venedik'te terör estiren aynı iblis (insanlar cinayetleri başka bir bölgeye taşınan bir seri katilin işi olarak açıkladı). Şimdi iblis villamın etrafında dolaşıyor, ki bu alışabileceğimden emin olmadığım bir şey. Hiç ses çıkarmıyor, hiçbir şey söylemiyor, gölgeli köşelerde pusuya yatmak ya da bazen tavana yaslanmak dışında hiçbir şey yapmıyor. Ama her zaman orada, tüylerimi diken diken ediyor.

Başka yaratıklar ya da varlıklar da var, ancak bunların koruyucu olup olmadıklarından ya da metni kullanırken yanlışlıkla yarattığım şeyler olup olmadıklarından emin değilim. Hatta Saara ve Aleksi'nin Kızıl Dünya'ya bir geçit açmalarından arta kalanlar bile olabilirler.

İçlerinden solgun adam dediğimin uzanmış bir ağzı ve gözleri yerine minik siyah noktaları var. Gözümün ucunda belirmeyi seviyor ama yüzümü ona döndüğümde hep kayboluyor. Diğerini açıklamak daha zor. Sürekli değişiyor. Korktuğunuz ya da kaçmaya çalıştığınız şeyin fiziksel bir tezahürü olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bazen Dahlia'nın su dolu cesedinin yatağımın üzerinde yüzdüğünü, keçeleşmiş saçlarının yosunla karıştığını, göz çukurlarından yılan balıklarının çıktığını görüyorum. Diğer zamanlarda ise kanlı, parçalanmış bir bebek görüyorum, keskin dişleriyle bana doğru sürünüyor. Sık sık bunun kaybettiğimiz bebekleri temsil edip etmediğini merak ediyorum.

Konservatuvardakilerle vedalaştıktan sonra binadan ayrılıyor ve Venedik sokaklarına çıkıyorum. Yağmur yağıyor ve Şubat ayındayız, kalabalıklar dağılmışken şehri terk etmek için her zamankinden daha iyi bir zaman.

Karnaval için inmiş ve *acqua alta* sokakları doldurmuş. *Ponte dell'Accademia*'yı geçmeden önce, festival maskeleri takmış, botlarıyla su birikintilerinin içinden geçen turistlerin arasından kayarak geçmeyi başarıyorum. Normalde *Ponte di Rialto* daha hızlıdır, ancak bu doğrudan turistlerin kalbine doğru yürümek anlamına gelir ve şu anda kendimi buna maruz bırakmak istemiyorum, sokaklar zaten bu kadar dar ve birçoğu sular altında kalmışken değil.

Bu yüzden daha sakin olan köprüye çıkıyorum ve bir an için Büyük Kanal'a bakıyorum. *Vaporettolar*, gondolcular ve motorlu tekneler gri sulara salınırken, koyu bir sis binaların tepelerini yutarken ve duman gibi sokaklardan geçerken, Venedik en gotik, en güzel halini yaşıyor.

Burayı çok özleyeceğim. Sanırım Venedik her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacak. Bir gün, beni hatırlayan herkes öldüğünde, geri döneceğimden eminim. Dünya küçük ve benim hayatım uzun. Beni endişelendiren tek şey, döndüğümde Venedik'in orada olmayabilecek olması. İklim değişikliği nedeniyle suların yükselme hızına bakılırsa, şehrin 2100 yılına kadar sular altında kalması mümkün. Bugün var olan insanlar için, torunlarının torunları için burada olmayacak ve bu beni anlaşılabilir bir şekilde üzüyor. Böyle zamanlarda ölümsüzlüğün bir lanet olduğunu hissediyorum, özellikle de bu gezegende. Bu kadar çok değişime, ölüme ve ölmeye tanık olmak insana zarar verebiliyor.

Bilmem gerekirdi.

Ama bu gece, bu gece bir planım var. Bu ücretin bir kısmını silmek için bir çözüm.

Bir hafta önce, odadaki tek ışık olan kükreyen ateşin yanında otururken bana kendini gösterdi. Her zaman yaptığım gibi kitabı karıştırıyor, okumak, dokunmak, içine dalmak için o saplantılı ihtiyacı gideriyordum. İblisin odanın köşesinde kamburunun üzerinde oturduğunu biliyordum, kırmızı gözleri ara sıra karanlıkta parlıyordu ve sanki bir şey bekliyormuş gibi hissediyordum. Birden boş bir sayfaya döndüğümde, mürekkebin liflerden sızarak gözlerimin önünde canlanmasını izledim.

Bir silme büyüsü.

Unutmak için bir büyü.

Tabula Rasa.

Boş bir sayfa.

Tüm bunların ortadan kalkması için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yıllar sonra ilk kez bir anda umut, gelecek ve huzurla dolmuştum.

Elbette ilk adım işimden ayrılmak, Kırmızı Oda'yı işletmesi için Bitrus'a vermek ve vedalaşmaktı. Sonra da yeniden başlamak için ayrılmak.

Boş bir sayfa.

Eve yürürken kafamda tekrarlayıp duruyorum, doğru şeyi yaptığıma kendimi ikna ediyorum, villamın önünde durduğumda.

Solon ön kapıda duruyor, yakası yukarı çekilmiş, iyi dikilmiş paltosunun içinde zarif görünüyor. Solon'u Poveglia'da pusuya düşürüldüğümüzden beri görmemiştım. Aramızdaki şeyler iyi bitmemiştı.

"Solon. Seni buraya getiren nedir?" Şaşkınlığımı gizlemek zor olsa da ona temkinli bir gülümseme vererek soruyorum.

Karşılığında gülümsemesi soğuk. "Öylece uğradığım için özür dilerim. Normalde böyle kapınıza gelmeden önce sorardım."

Huzursuzca başımı sallayıp etrafa bakıyorum.

"Peki Lenore?" "O eve döndü," diyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Çoğunlukla," diyor ve ben onu anlayamıyorum. Denerdim ama zihnini bir kasa gibi kilitli tutuyor.

Yanından geçip kapıdan ön kapıya doğru yürüyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sizi bir içki içmeye davet etmezsem çok kabalık etmiş olurum. Ne yazık ki, besleyici her şey kulüpte ama çok fazla şarabım var."

"Şarap iyidir. Benden daha iyi bir koleksiyonun var," diyor, yağmur damlalarıyla dolu zeytin ve incir ağaçlarının yanından geçerek patikadan yukarı çıkarken.

Villanın etrafına yerleştirdiğim koğuşları etkisiz hale getirmem biraz zaman alıyor ve nefesimin altında birkaç cümle mırıldanıyorum.

"Koğuşlar," diyor Solon takdirle arkamdan. "Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm."

Ön kapıyı açıp içeri girerken gözlerimi ona dikiyorum. "Neden, içeri girmeye mi çalışıyordun?"

"İçeri girmek mi? Hayır, sadece evde olup olmadığına bakıyordum" diyor ama ben ona inanmıyorum. Muhtemelen içeri girmeye çalışıyordu ve ben nedenini biliyorum. Kitap. İlk gördüğü andan beri onu çağırıyordu.

Kitaptan bahsetmişken, daha dün gece okuduğum için oturma odasındaki sehpanın üzerinde duruyor ama Solon'un onu kapıp kaçmaya çalışmasından hiç korkmuyorum. İblisin çok uzakta olmadığını biliyorum.

Mutfağa doğru yürürken ona "Sanırım bu bir dost ziyareti değil," diyorum. Oturma odasından gelen kitap uğultusunun enerjisini hissediyorum ve şömine buna karşılık olarak kendini yakıyor.

"Bunu sana söyleten ne?" diyor yumuşak bir sesle, beni takip ederek.

Ona ürkek bir bakış attım. "Sadece bir önsezi. Son konuştuğumuzda benden pek memnun değildin."

Bizim için açmak üzere olduğum 1965 Bordeaux şişesini gösterdiğimde gözleri biraz parlarsa da homurdanıyor. "Hayır, sanırım değildim. Buraya gelmemin sebebi de kısmen bu. Fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek için."

"Ah," diyorum, şişenin kapağını büyük bir ustalıkla açarak. Şişeyi hafifçe kokluyorum ve neredeyse onlarca yıl önce işlenen toprakları ve tarlaları görebiliyorum, üzümlerin toplandığı gün azalan güneşi hissedebiliyorum. "Anlıyorum. Ben de sadece şarabımı ve arkadaşlığımı istediğini sanıyordum."

Kendiminkini doldurmadan önce ona bordo iksirden bir bardak doldururken, "O da var," diyor. "Konuşacak çok şeyimiz var, eski dostum."

Kadehimi kaldırıyorum. "*Salude*, her neyse."

Şerefe diyoruz ve ben üzüm patlamasının tadını çıkararak bir yudum alıyorum, sonra yutkunuyorum ve mutfak adasında onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. "O zaman aradan çıkaralım. Ne istiyorsun? Kitabı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz. Kitabı kullanmana ihtiyacım var."

"Ne için?" Diye soruyorum ama yorgun ifadesinden cevabı zaten biliyorum. Öncekiyle aynı.

"Leif ve Bellamy'yi bulmak için," diyor.

İçimi çektim. "İster inanın ister inanmayın, size yardım etmeye karşı değilim. Leif'i geri almak için herkes kadar ben de yardım etmek istiyorum. Amethyst'i tam olarak tanımıyor olabilirim ve Wolf'la aramızda elbette farklılıklar oldu ama cadılar tarafından çalınan her vampir intikamı hak eder. Ama son birkaç yıldır o kitabı detaylı bir şekilde inceledim ve orada onu ya da cadılardan herhangi birini takip etmeye ya da yerini bulmaya yardımcı olacak hiçbir şey yok."

Bir an için beni inceliyor. "Ve emin misin?"

"Elbette eminim," diye çıkışıyorum, titiz olmadığımı söylemesine bile sinirlenerek. "Kitabın cadılar tarafından yapıldığını unutma. Elbette, işin içinde bir vampirin de olduğunu söylüyorlar ama sonuçta büyü bir cadıdan geldi ve eminim ki onlar da kendilerini korumak için her şeyi yaparlar."

"Aslında kimse kitabın nereden geldiğini bilmiyor," diye düşünüyor Solon. "Cadılar bile. Sadece onların lehine olduğunu varsayıyoruz."

"Bunun bir önemi yok çünkü aradığınız şey mevcut değil.

En azından henüz

değil."

"Henüz değil mi?"

"Elini bir anda göstermiyor. Kendini bana yavaş yavaş gösteriyor. Oradaki sayfaların çoğu boş. Bir büyüünün nihayet ne zaman ortaya çıkacağını tahmin etmek imkansız."

Şarabından bir yudum aldı, hâlâ beni dikkatle inceliyor. "Senden yardım istediğimizde, kitap hakkında bunu bile bilmiyordun. Ama yine de

denemedin bile. Bunun sadece Leifi geri almakla ilgili olmadığını biliyorsun. Bu intikamla ilgili. Dahlia için adalet."

Sertçe yutkunuyorum, ona ne yaptığımı her düşündüğümde midemde oluşan hastalıklı korku çukurundan nefret ediyorum. Tanrıya şükür yakında hepsi geçecek.

"Adalet diye bir şey yok," diyorum sessizce.

"Kendini affetmen gerektiğini biliyorsun," diyor.

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Kendimi affedemem."

"Ama sonsuza dek böyle yaşayamazsın. Buraya kapan. Yıllar boyunca birçok kez aradık. Hiç cevap vermedin. Bugünlerde Kırmızı Oda'yla neredeyse hiç ilgilenmediğini, bir münzeviye dönüştüğünü, artık arkadaşlarına zaman ayırmadığını biliyorum."

"Sonsuza kadar böyle yaşamayacağım," diyorum ona. "Aslında bugün okuldaki son günümdü. Yarın Venedik'ten temelli ayrılıyorum."

Şaşkınlıkla bana göz kırıyor ve doğruluyor. "Ne? Nereye?"

"Henüz emin değilim," diyorum ona. "Soğuk, karanlık ve gizli bir yerde, yani sanırım yine de münzevi olacağım. Her neyse, Venedik'te villa isteyen birini tanıyorsan," diye etrafımı işaret ediyorum, "müsait. Bitrus taşınıyor ama eminim paylaşacaktır. Kırmızı Oda'yı benim için devralıyor." Vampirler dışında Bitrus her zaman içine kapanık olmuştur, bu yüzden Venedik'teki insan nüfusunun onun yaşlanmamasında bir yanlışlık olduğunu düşünmesi çok uzun zaman alacaktır.

"Neden?"

Ona sert bir bakış attım. "Çünkü yeni bir hayat istiyorum Absolon. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Biliyorum. Ve sorunlarınızdan kaçamayacağınızı ilk elden biliyorum. Eminim siz de bunu biliyorsunuzdur" diye belirtiyor.

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme, bir boşluk bulmuş olmanın sevinci var.

"Ah, ama görüyorsunuz, sorunlarımdan kaçabilirim. Onların hiç var olmamasını sağlayabilirim."

Kaşları sert siyah bir çizgi halinde bir araya geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle gel," diyorum ve şarabımı oturma odasının köşesine götürüyorum. Oda, kükreyen ateş ve kapalı kadife perdelerin arasından gelen dar bir ışık huzmesi dışında çoğunlukla karanlık. Kanepeye, sehpanın üzerindeki kitaba bakacak şekilde oturuyorum ve Solon'a da aynısını yapması için işaret ediyorum.

Ama kapı aralığında donup kalmış, geniş gözlerle odanın gölgelerine bakıyor. "Bu da ne böyle?" diye fısıldıyor.

Neyi kastettiğini anlamak için başımı çevirmeme gerek yok. "Bilmiyorum. Ama senin gibi başkaları kitabı alıp kaçmaya çalışmasın diye burada olduğuna eminim."

Kalın bir şekilde yutkunuyor ve bakışlarını iblisten ayırıp yanıma oturuyor. "Bunu hayal bile edemezdin."

Ama kitaba baktığında, biraz düşündüğünü görebiliyorum. Gözlerinde bir parıltı var, Poveglia'da fark ettiğim parıltının aynısı. Gece geç saatlerde kitabın hikayelerle dolu sayfalarını çevirirken gözlerimin bana baktığından eminim. Tam bir mest olma hali.

Kitaba uzanıyorum ve beni yarı yolda karşılıyor, havaya kalkıyor ve sayfaları kendi kendine çeviriyor, sayfalar dönüşümlü olarak boş ve mürekkeple dolu yanıp sönüyor, Solon'a kendini ortaya çıkarma şekli hakkında ne demek istediğimi açıkça gösteriyor.

Sonra tekrar masaya yerleşiyor, sayfa *Tabula Rasa*'ya çevriliyor. Bir sürü ayrıntılı metin, malzemeler ve ardından kabaca çizilmiş bir sıvı şişesinin resmi.

"Nedir bu?" Solon okumaya çalışarak şöyle der. "Latince ama... karmakarışık. Tek anlayabildiğim Tabula Rasa. Boş bir sayfa..."

Kitap aniden kendini kapatıyor, gösteri bitiyor.

"Bu bir iksir tarifi ve büyü, bu gece içeceğim ve tüm sorunlarımı ortadan kaldıracak bir iksir."

"Hâlâ anlamıyorum," diyor ellerini şaşkınlıkla göstererek. "Neden zil zurna sarhoş olmuyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ve köşedeki piyanonun üstünde duran müzik kutusuna doğru yürüyorum. Müzik kutusunu açıyorum ve üstündeki balerin küçük bir dönüş yapıyor, ardından birkaç unutulmaz nota geliyor. Yalnız bir balerin için hüzünlü bir melodi. İçine uzanıyorum ve ellerimde şok edici derecede soğuk hissettiren siyah bir şişe çıkarıyorum.

Dönüp ona dikkatlice gösteriyorum, hızlı hareket etse bile ulaşamayacağı bir yerde durduğundan emin oluyorum. "Bir silme büyüsü. Unutmak için bir büyü. Dahlia'yı hatırlamadan tekrar yaşayabilmem için bir yol."

Bir an için ağzı açık kalıyor. "Onu hafızandan silecek misin?"

O kadar dehşete düşmüş görünüyor ki neredeyse komik.

"Evet," diyorum basitçe. "Acıyı dindirmenin tek yolu bu. Ondan ve ona yaptığım şeyden kurtulmanın tek yolu bu."

Başını sallayıp ayağa kalkıyor ve iblis aniden alçak sesle, hırıltılı ve tehditkâr bir şekilde hırlıyor. Solon olduğu yerde kalsa da her ihtimale karşı şişeyi kendime yakın tutuyorum.

"Valtu. Beni dinle. Hayatta hepimiz kötü şeyler yaşarız. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla, ama inan bana benim yaşadıklarım da parkta bir yürüyüş değildi. Ben bir canavardım."

"Ben de öyleyim," diye sızlanıyorum. "Hepimizin kendi savaşları var. Seninkini biliyorum ama bu benimki ve Mina'nın, Lucy'nin ve Dahlia'nın gibi bir aşka sahip olmanın ve bu aşkın her seferinde senden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Öldürülmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Ama ben biliyorum!" Solon bağırıyor. "İlk aşkımı ve daha sonra sayısız aşkımı öldürdüm ve bununla yaşamak zorunda kaldım. Hepimiz seçimlerimizle yaşamak zorundayız, bunu yapmak istesek de istemesek de. Dünya böyle işliyor. Böyle öğreniyoruz. Bu şekilde insan kalıyoruz."

"İnsan mı?!" Alay ediyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Biz insan değiliz Solon, insan olmayı istemek de bir hata. Biz vampiriz. Bizler katiliz."

"O zaman bu gerçekle barışmalıyız," diye karşı çıkıyor. "Onu silmek değil. Bunu yapma Valtu. Dahlia bunu hak etmiyor."

"Onun neyi hak ettiğinin bir önemi var mı?!" Haykırıyorum, öfke ve keder göğsümden dışarı taşıyor. "Peki ya benim neyi hak ettiğim? O öldü. O öldü ve ben buradayım ve bununla yaşamak zorundayım. Daha da ötesi, sonsuza kadar bununla yaşamak zorundayım! Bu kederle yaşamaktan yoruldum. Çok yoruldum, Solon. Ya bu olacak ya da doğruca ateşe yürüyeceğim, çünkü bu acıyla daha fazla yaşayamam. Dayanamıyorum işte."

"Bu korkakça bir çıkış yolu," diyor acımasızca, gözleri yanıyor.

"O zaman ben bir korkağım," diyorum. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Korkak olduğumu biliyorum. Ama bu ağırlıktan, bu prangalardan kurtulma fikri, bu unvanı memnuniyetle kabul edeceğim anlamına geliyor. "Ama en azından özgür olacağım."

"Tüm insanlığınızı kaybedeceksiniz," diye uyarıyor. "Az önce bunun önemli olmadığını, insanlar gibi olmamamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama en azından biraz öyle olmamız gerekiyor. Dahlia, Mina ve Lucy hayatınızda ve hafızanızda var olmayı bırakırsa, sizi siz yapan her parçanızı kaybedersiniz. Her iyi parçanı. O sana iyilik verdi, Valtu. Sana sevgi verdi. Seni önemsendi, kalbini çalıştırdı. Eğer tüm bunları silersen o zaman..."

"Ruhsuz mu?" Girişimde bulundum. "Canavardan başka bir şey değil mi? Ben zaten öyleyim Solon. Tek fark bu sefer daha fazla acı çekmeyeceğim."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hayır, bu bir hata. Bu büyük bir hata."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Eğer öyleyse, benim için bir fark yaratacak mı? Hayır. O öldü ve gitmeme izin vermesine ihtiyacım var. Onu bırakabilmemin tek yolu bu."

Ve bunu bu gece tek başıma yapmayı planladığım halde, biraz daha düşünmeyi planladığım halde, şişeyi açıyorum.

"*Hoc carmine te deleo, amorem deleo et incipio,*" diyorum, ezberlediğim büyüyü ezbere okuyarak. "*Tersus. Tersus. Aeternum.*"

"Valtu, hayır!" Solon bağıırıyor ve bana doğru geliyor.

Ama şışenin içindekileri çoktan boğazımdan aşağı döküm.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Gül

ŞİMDİ

Kafamın içinde sık sık Almanca mırıldanmalar ve ardından "Bayan? Bir şey

koyabilir misiniz?

Gölgeniz açık mı? Yakında iniş yapacağız."

Kıpırdanıyorum, gözlerim yavaşça açılıyor. Başımı kaldırdığımda sert yüzlü uçuş görevlisinin pencere kenarındaki koltuğumun gölgesini işaret ettiğini görüyorum.

Başımı salladım. "*Freilich*," diyorum, hem Mina'nın hem de Dahlia'nın Almanca bilmeleri sayesinde Almanca doğal olarak ağızımdan kaçıyor ve el yordamıyla camın perdesini kaldırıyorum. Koridorda ilerlerken ne korkunç parlak ışık ne de benim Almanca kullanmam yüzünde bir gülümseme yarattı.

Işınlanmaya en çok bu kadar yaklaştım. Uçağa bindiğim anda uyuyakalmışım. Yemeğimi yemeye bile fırsatım olmadı. Neyse ki pencere kenarında bir koltuğum vardı da kafamı dinleyip sızabildim. Lenore birinci sınıfta uçmamı istemişti - şüphesiz beni istemedenden öldürttüğü için vicdan azabını hafifletmek için - ama bu uçuşun birinci sınıf biletleri tükenmişti ve ben bir gün daha beklemek istemedim.

Yine de bu kadar derin uyuduğuma şaşırmadım. Bir önceki gece gözümü bile kırpmamıştım. Sonunda Dylan gizli arka girişten Dark Eyes'ı terk edip otele döndü, ben de Solon ve Lenore ile konuşmaya devam ettim.

Koşullara rağmen, aslında gerçekten güzeldi. Solon, vampirlerin artık ölmüş olan kralı tarafından dönüştürülen ilk vampir olmasına rağmen,

Skarde, yüzyıllar içinde canavarlık evresini geride bırakmıştı, Lenore ise benim gibi doğuştan vampirdi, yani pek çok ortak noktamız var. Evde olsaydım ve evimiz tüm bu çılgın gerilimle dolu olmasaydı, annemin yapabileceği şekilde benimle ilgilendi ve iyi beslendiğimden emin oldu.

Bu da onlar için, eski usullerine göre, gecenin bir yarısı kulübe bir gönüllü insan getirmek ve onları beslenme odasına koymak anlamına geliyordu.

İlk başta bu konuda çok titiz ve utangaçtım. Dönüştüğümünden beri kan hapları içiyor ve kan torbalarından su içiyordum. Dişlerimi batırmamış ve kimseden beslenmemiştim. Hiç kimseden.

Ama gönüllü orada olduğu için çok heyecanlıydı. Görünüşe göre Lenore ve Solon'un şehirde işlettiği diğer "yem" kulübünün müdavimlerinden olan Michael adında genç bir adamdı, ki aslında pek de yem olmadığı ortaya çıktı. Bizi paslanmaz çelikten, deri paspaslardan ve koltuklardan oluşan, temizlenmesi kolay her şeyin bulunduğu besleme odasına götürdüler.

Michael kanepelerden birine uzandı, sonra Solon beni tuttu, ilk başta bunun tamamen gereksiz olduğunu düşünmüştüm, iki eli de pazularıma sarılmıştı. Lenore adamın ön kolunda bir kesik açtı ve kanını görünce tamamen çıldırdım. Solon'a karşı dövüştüm, ilk kez tam gücümü test ettim ve eğer onun (oldukça büyük) boyutlarında sıradan bir adam olsaydı, onu duvara fırlatabilirdim.

Ama Solon akıl almaz derecede güçlü ve ben beslenirken beni yerinde tuttu, böylece kontrolümü tamamen kaybedip adamı öldürmedim. Vampirlerin neden odanın içinde zincirlerle zapt edilmek zorunda olduklarını tamamen anladım.

Bazı vampirlerin neden haplarla beslenerek hayatta kaldığını da anlıyordum. Canlı bir varlıktan beslenmek bağımlılık yapıyordu. Lenore bana sahip olduğum kanın beni en az bir hafta idare edeceğini ve düzenli yiyeceklerin enerji seviyemi koruyacağını söyledi, ama birkaç saat içinde hemen daha fazlasını istedim. Michael

Benim ondan beslenmemden bir şeyler elde etmiş olarak çoktan mutlu yoluna gitmişti ve burada kesinlikle kink-shaming yapmıyorum, ama bu bende bir şeyleri teşvik etti. Daha önce kendimi hala Rose Harper gibi hissediyordum, sadece artık bir vampirdim ve şimdi tamamen farklı bir tür olduğumu hissediyorum.

Tabii ki geçmiş yaşamlarımı hatırlamak da yardımcı olmuyor.

Güneş doğduğunda Lenore beni havaalanına götürdü. Ayrılacağım için bana hâlâ kızgın olan Dylan'ı görmek için otele uğradık. Birkaç günlüğüne San Francisco'da kalmayı planlıyordu ve görünüşe göre Rogue Brewing Company'de barmen olarak yarı zamanlı işinden bunu yapmak için yeterli parası vardı. Lenore, Solon'la birlikte ona göz kulak olacaklarına ve güvende olacağına dair bana söz verdi.

Buna güvenmek zorundaydım. Kimsenin Dylan ve benim kim olduğumuzu ve SF'de olduğumuzu bilmesi için bir neden yoktu, ama yine de, özellikle Leif'e ne olduğunu öğrendikten sonra biraz paranoyaklaştım. Ama nasıl ve neden olduğuna dair çok fazla ayrıntıya girmeden, Lenore bana onun iyi korunacağına dair güvence verdi. Sanırım vampirlerin etrafında benim fark ettiğimden çok daha fazla güvenlik var.

Lenore ayrıca annemi arayacağına ve ona her şeyi anlatacağına söz verdi. Ona numaramızı verdim ve o da güvenli bir hattan arayacağını söyledi. Görünüşe göre ailem son on yılda daha da paranoyaklaşmıştı, Lenore ve Solon'dan uzaklaşmalarının ve onları ortalıkta görmememin nedeni buydu. Acaba başka bir olay mı oldu, belki de beni ya da Dylan'ı kaçırma girişimi oldu ve biz bunu hatırlamıyoruz.

Ama tüm bu sorular şimdilik beklemek zorunda. Şimdi aklımda tek bir şey var, o da Valtu.

Tamam, aklımda iki şey var. Valtu ve Bellamy'yi yok etmek. Ama ilkinin yardımı olmadan ikincisini yapamam. Sihirli kitabı olan o.

Uçak Innsbruck Havaalanı'na iniyor ve ben de diğer yolcularla birlikte uçaktan iniyorum. Başlangıçta uyku beni terk etmiş olsa da

Biraz şaşkın ve sersemlemişken, şimdi dün geceki kanın yaşam gücünün içimde dolaştığını hissediyorum. Zihnim sürekli geçmişe gidip dudaklarımın Michael'ın tenine kapandığı anı, kanını emerken dilime akmasını ve her damlasında atan kalbini hissetmeyi istiyor.

Ama sonra kendimi durdurmak zorunda kalıyorum, çünkü bunu düşündükçe kendimi daha çok bir hayvan gibi hissediyorum. Vahşi ve dengesiz olmak istemiyorum. İnsanlığımı mümkün olduğunca korumak istiyorum. Vampir olmadan önce pek çok kez insandım, bu yüzden insan yanımın beni her zaman doğru yolda tutacağına güvenmek zorundayım.

Valtu gibi birinin tüm insanlığını bir kenara atmasının ne kadar kolay olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Havaalanına girdiğimde, gümrük memurları sadece el bagajıyla seyahat ettiğim için bana tuhaf tuhaf bakarken, bir taksi bulma umuduyla çıkışa doğru yöneliyorum. Avusturya'ya inmiş olsam da, sınırın hemen yanında olduğu için Mittenwald'a gitmenin en hızlı yolu bu.

Dr. Van Helsing'in gelenler bölümünde durduğunu görüyorum ve beni şaşırtarak elinde Mina Lucy Dahlia Rose yazan bir tabela tutuyor.

Tanıdık yüzüne bakıp sırtımdan kendimi alamıyorum. Tıpkı yirmi bir yıl önce Venedik'teki org resitalim sırasında onu son gördüğüm geceki gibi görünüyor. Uzun boylu, kare çeneli, kumral saçlı ve parıldayan mavi gözlü. O zaman takım elbise giyyordu, şimdi ise spor görünümlü bir parka giyyiyor.

"Doktor!" diye bağırdım ve ona doğru koşmaya başladım.

Ona çarpıp kollarımı boynuna doladığımda yüzünde tam bir hayranlık ifadesiyle bana bakıyordu. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," diyorum onu sıkarak. Noel gibi kokuyor, kar ve sedir ağacı gibi.

Dr. Van Helsing iyi huylu bir şekilde kıkırdıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Aynı şekilde." Onu elimden bıraktığımda geri çekiliyor ve yüzümü dikkatle inceliyor, her yarığı incelerken gözleri parlıyor. "İtiraf etmeliyim ki Solon seni bulduklarını söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim. I

yanıldıklarından emindim. Ama şimdi seni gördüğüme göre, yanılmak mümkün değil. Bu gerçekten sensin. Seni son gördüğümünden biraz daha gençsin ama yine de sensin."

"Ben de hâlâ buna inandığımdan emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Kabullenmem gereken çok şey var."

"Tahmin edebiliyorum. Peki, sana ne diyeyim?"

"Rose iyi," diyorum. "Dahlia Rose, eğer hatırlaması daha kolaysa."

Tabeladaki mevcut ismime dokunuyor. "Rose'a sadık kalacağım. Kolay uyum sağlarım." Bana bakıyor. "Yani sen Lucy'yken doktorun olduğumu gerçekten hatırlıyorsun?"

Başımı salladım. "Hatırlıyorum. Yani Lucy'nin ya da Mina'nın hayatının tamamını hatırlamıyorum... Bu tıpkı sizin çocukluğunuzun her anını hatırlamamanız gibi bir şey. Ama çoğunu hatırlıyorum ve sizi de çok iyi hatırlıyorum Doktor."

Kıkırdıyor ve bana umursamaz bir el sallıyor. "Lütfen. Bana sadece Abe de. Senin doktorun olduğum günler geride kaldı." Duraklıyor, yüz ifadesi hüznü ve acımasız bir hal alıyor. "Lucy iken ölüm şeklin için özür dilemeliyim," diyor yumuşak bir sesle. "Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim, hayatını kurtarabilirdim. Ve bebeğin."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Bu senin hatan değil. Tüm bu geçmiş yaşamlar benim için hala çok yeni olsa da, yol boyunca onların geçip gitmesiyle barıştım."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Dahlia'nın bile mi?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden kalınlaşıyor. "Belki henüz değil. Ama olacağım. Bu yüzden buradayım. Kapanışı yapmak için."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor dikkatle, gözlerini benden ayırmadan. "Sadece kapanış mı? Ona hâlâ aşık değil misin?"

Acınası bir kahkaha attım, kalbim kaburgalarımın altında sıkışmış ve sıkışmış hissediyordum. "Nasıl olmayabilirim? Dahlia'nın son anlarını hatırlıyorum. Dahlia olarak ona aşık olduğumu hatırlıyorum, Lucy ve Mina olarak da ona aşık olduğumu hatırlıyorum."

"Seni öldürmeden birkaç dakika önce."

"Bana hatırlatılması gereken bir şey değil."

"Ama yine de doğru. Yani onu seviyorsun, şimdi Rose olarak bile. Çok ilginç." Düşünürken çenesini sıvazlıyor. "Son yirmi bir yılın, diğerlerini hatırlamadan yeni bir hayatta geçmesinin bu sevgiyi biraz yumuşatmış olabileceği düşünülebilir."

Yavaşça başını sallıyorum. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

Başını sallayarak hayal kırıklığına uğramış gibi alçak bir ses çıkarır. "Solon sana Valtu'nun şimdi nasıl olduğunu anlattı, değil mi? Seni hatırlamıyor. Seni zihninden, kalbinden silmek için formülü bilerek içti. Sevdiğin adam, yaşadığın ilişki, bunlar artık yok. Onun için değil."

Elimde olmadan, sanki Abe yüzüme bir tokat atmış gibi irkiliyorum.

"Özür dilerim," diyor hemen, dudaklarını yalayarak. "Bu pek nazık bir davranış değildi. Sadece incindiğini görmek istemiyorum. Çok uzun bir yoldan geldin ve korkarım buraya gelme amacına ulaşamayacaksın."

Sanki aniden nerede olduğumuzu hatırlamış gibi havaalanında etrafına bakınıyor ve elini sırtıma koyuyor. "Hadi, kısa süreli otoparka park ettim ve çekilmek istemiyorum. Eğer hâlâ yapmak istediğin buysa, seni Almanya'ya götüreceğiz."

Ona sabit bir bakış attım. "İstediğimi biliyorsun." Sanki şimdi geri dönüyorum. "Bunların beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?"

Bana mahcup bir gülümseme veriyor, yüzünde bir an için huşu belirliyor. "Ve işte karşınızda. İşte tanıdığım kız. Bunca zaman sonra geliyor."

Çıkışa doğru yürümeye başlıyoruz. "Belki de sadece benim, Rose Harper ve ben hep böyleydik," diye belirtiyorum. "Bilemezsin." Daha önce birçok hayat yaşamış olabilirim ama şu anda yaşadığım hayat hâlâ bana ait ve hâlâ geçerli.

"Mmm. Çok doğru. Biliyor musun, bir gün, eğer uygun olursan, seni Oxford'daki laboratuvarımda ağırlamak isterim."

Olduğum yerde durdum ve ona inanmaz bir bakış attım. "Beni bir laboratuvarımda mı incelemek istiyorsun?" Kalbim küt küt atıyor. Bellamy'nin Lenore'u, annemi, Dylan'ı ve Leif'i neden istediğini hatırlıyorum. Hepsi test içindi. Sırada neden ben yokum? Onlarla aynı genlere sahibim.

Tanrım, Van Helsing de işin içinde mi?

Tepkim karşısında kaşları çatıldı. "Sorun nedir? Geçmiş yaşamlarınızı, reenkarnasyonunuzu keşfetmeyi çok isterdim. Neden sen ve başkası değil."

"Aynı bedende reenkarne olmuş başka biri olmadığını nereden biliyorsun?" Kollarımı kavuşturarak söylüyorum, tüm bunlar hakkında hâlâ ketum hissediyorum. "Peki bilimin ne yapabileceğini sanıyorsun? Tanrı'yı bu şekilde ölçemezsiniz."

Kıkırdıyor. "Bunu biliyorum ama bu bizi denemekten alıkoymuyor."

"Biliyorsun, bilim insanların beni incelemek istemelerinin başka nedenleri de var," diyorum sesimi alçaltarak, etrafta dolaşan yolcular bize hiç dikkat etmese de.

Bir an kaşlarını çatıyor, sonra gözleri açılıyor. "Ah. Evet. Elbette. Sanırım kardeşin Leif'e ne olduğunu biliyorsun," diyor ciddiyetle. "Bir başka pişmanlığım da Valtu'yu yardım etmeye ikna edememektir. Ölümünüzden birkaç dakika sonra bile hayatlarınızın bu kadar iç içe geçmiş olması ne kadar tuhaf."

Valtu'nun bir şekilde aileme sırtını döndüğünü düşünmek istemiyorum.

Görmezden geliyorum. "Leif'in şu an nerede olduğunu biliyor musun? Tehlikede olup olmadığını, kardeşim Dylan'ın tehlikede olup olmadığını biliyor musun? Annemin?"

Başını sallıyor ve kapılardan dışarıya doğru yürüyoruz, soğuk kış dağları yüzüme çarpıyor. Bir vampir olarak soğuk bana zarar vermese de, yine de duyularımda bir şok etkisi yaratıyor ve sonunda tamamen başka bir kıtada, Alpler'de olduğumu fark ediyorum. Bulutlu ama sert ışığa göz kırpyorum ve güneş gözlüklerimi çıkarıp takıyorum.

Abe, "Bellamy'nin izi kaçırılmasından kısa bir süre sonra kayboldu," diyor.

"Ama bu nasıl olabilir? Nasıl olur da yirmi bir yıldan fazla bir süredir hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolur?"

"Keşke bilseydim," diyor beni yolun karşısındaki düzgünce sürülmüş otoparka doğru yönlendirirken. "Benim gördüğüm kadarıyla bu kötü bir şey değil. Bizi yalnız bırakıyor. Eğer tekrar bir vampirin peşine düşmeye çalışsaydı, bundan haberimiz olurdu."

"Sadece istediğini elde ettiği için," diyorum acı bir şekilde. "Kardeşim. Dylan'ın ikizini ikimiz de hiç tanımadık."

Bana düşünceli bir bakış fırlatıyor. "Dikkatli ol Rose," diyor. "İntikam öyle sanıldığı gibi bir şey değildir. Bazen adaleti kalbinde barındırmak, onu uygulamaya çalışıp başarısız olmaktan daha iyidir."

Onu da görmezden geliyorum. "Peki ya kitap? Valtu'nun elinde olan. Bellamy ve covens onu geri almaya çalışmıyor mu? Ya da Saara ve diğer vampir? Solon onun hâlâ hayatta olduğunu ve Enoch adında biriyle kötü şeyler yaptığını söyledi."

Van Helsing omuz silkiyor. "Muhtemelen hepsi onu geri almaya çalışıyordur. Ya da en azından öyleydiler. Ama Valtu onu kilit altında tutuyor. Kendisi de kilit altında. Bu yüzden sizi doğrudan ona değil, Mittenwald'a götürüyorum."

"Onun evine hiç gitmedin mi?"

"Buldum," diyor ve telefon uygulamasındaki anahtarlığa basıp bir araba otoparkta yerini bildirirken bana sırtıyor. "Sadece oraya nasıl gideceğini söyleyemedim."

"Peki, nerede yaşıyor?"

"Drakula sonunda kalesini buldu diyelim."

Bir kale mi? Neredeyse gülecektim. "Sence de biraz abartılı değil mi?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz," diyor. "Dramatik bir yeteneği var. İşte geldik." Gösterişli bir Mercedes'in yanında durduk. "Bu senin mi?"

"Kiralık. Oxford'dan sadece birkaç saat önce indim. Innsbruck'ta en sevdiğim şnitzeli yemeye yetecek kadar zamanım var, sonra arabayı kiralayıp seni almaya geleceğim."

Kapıların kilidi açılıyor ve yolcu koltuğuna geçmeden önce çantamı arkaya atıyorum. "Beni bu şekilde seçmen gerçekten çok nazik bir davranıştı. Meşgul olduğumu biliyorum, her şeyi bırakıp buraya gelmek kolay olmamıştır."

"Sorun değil," diyor ve arabayı çalıştırıyor. Araba elektrikli bir şekilde mırıldanıyor. "Sanki Mina Lucy Dahlia'nın son reenkarnasyonunu görme fırsatını kaçıracakmışım gibi."

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır."

"Hiç şansın yok." Otoparktan çıkarken bana nazik bir gülümseme veriyor. "Ama korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacak olan sensin."

"Göreceğiz," diyorum, beni bundan vazgeçirmesine izin vermeyerek. "Ona benim geleceğimi söyledin mi?"

"Oh, *hayır*." Başını kararlılıkla sallıyor. "Bu akıllıca olmazdı. Onunla tanışması gereken biri olduğunu söylemek dışında pek bir şey söylemedim." Duraksıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Düşüncelerini diğer vampirlerden nasıl engelleyeceğini biliyorsun, değil mi? Valtu istediği zaman çok müdahaleci olabiliyor."

Gülüyorum. "Sekiz yaşındayken kazara annemin en sevdiği kristali kırdığımdan beri bunu yapıyorum. Benim yaptığımı bilmesini istemedim. Onun yerine kardeşim suçlandı."

"Bildiğim iyi oldu." Boğazını temizliyor. "Çünkü seni bir fahişe olarak önerdim."

Neredeyse gözlerim yuvalarından çıkacaktı. "Sen ne?" Haykırıyorum.

Abe üzgün görünüyor, ama yeterince değil. Tek omzunu kaldırdı. "Seni ona teslim edebilmemin tek yolu buydu."

"Ona sık sık fahişe teklif ediyor musunuz?" Soruyorum, ama bunu söylediğim anda cevabı bilmek istemiyorum. İçimdeki kıskançlık asidik.

Bir an dudağını ısıyor ve bana tedirgin bir bakış atıyor. "Bazı açılardan o bildiğin vampirle aynı. Belki de Venedik baskısına diğer her şeyden daha yakın. İşletmesi gereken bir Kırmızı Oda'sı yok -Bitrus bunu onun için İtalya'da yapıyor- ama iştahı çok fazla değişmemiş."

"Peki neden onun pezevengi oldun?" Homurdanıyorum.

Buna sinirleniyor. "Ben onun *pezevengi* değilim. Ama Mittenwald'dan asla ayrılmaz. Asla. Ve bu kasabada sadece çok fazla insan -ve vampir- var. Çağırdığı kitap ve büyülerle bile, önceden kontrol edilmeden kimseye yaklaşıyor." Boğazını temizliyor. "Paranoyaktır. Evine öyle herkesin girmesine izin vermiyor."

"Ve sanırım sadece, hey Mina Lucy Dahlia Rose sizi ziyarete geliyor diyemezsiniz?"

Bana sabit bir bakış atıyor. "Valtu'yu bilerek hafızandan silmiş olsaydın ve o senin evine gelseydi, sence kalmasını ister miydin? Senin kim olduğunu öğrendiği anda, onun arkasını göreceksin." Mavi gözlerinin üzerinde kara bir bulut dolaşıyor. "Ya da daha kötüsünü. Muhtemelen çok daha kötüsü."

"Sakın bana beni tekrar öldürmeye çalışacağını söyleme."

Bunu söylerken şaka yapıyordum ama Abe'nin yüzünü buruşturmasından ne kadar ciddi olduğunu anladım.

"Bunu ona hiç yakıştıramazdım," diyor ve ben midemin bulandığını hissetmekten kendimi alamıyorum. "Onun için var olmadığını unutma. Bir sevgilisi olduğunu, onu öldürdüğü için o sevgiliyi sildiğini ve önceki tüm versiyonlarının öldüğünü biliyor ama bu ona bir hikaye anlatmak gibi. Hatırlamıyor, bu yüzden gerçek gibi görünmüyor. Sanki başka birinin başına gelen bir şeymişsiniz gibi. Başka birinin trajedisi."

Başka birinin trajedisi. Düşünmek, indirgenmek için ne güzel bir yol.

Ben başkasının trajedisiyim.

Devam ediyor, sesi şimdi daha sert. "Seni öldürmekte tereddüt etmeyeceğinden hiç şüphem yok Rose. Valtu o canavarın gitmesine asla izin vermedi. Lucy'yi kaybettiğinde insanlığını yitirdi, karanlık ve ahlaksız bir ölüm makinesine dönüştü ama zaman içinde, kederin etkisi geçtikten sonra kendini yeniden buldu. Ama bu sefer... asla tam olarak geri dönmedi. Asla temel seviye Valtu'ya dönmedi. Bu... diğer durumda kaldı."

"Ama yas tutmuyor. Beni hatırlamıyorsa yas tutuyor olamaz."

"Bildiği kadarıyla yas tutmuyor," diyor. "Bu, acıyı kalbinin derinliklerinde, ruhunun derinliklerinde tutmadığı anlamına gelmiyor. Bilinçaltı, bırakın beni, çoğu bilim insanının kafasını karıştırır. Denkleme büyüü de eklediğinizde, ki bu benim gibi haydut vampir aykırı bilim insanları ve doktorların girişimleri dışında hiç incelenmemiş bir şey, o zaman işler daha da bulanıklaşıyor. Travmanın, çalışan zihnimizin kolayca erişemeyeceği bir şekilde gömülü olduğuna inanıyorum. Valtu'nun durumunda, kilitlenmiş durumda. Kederi kabul etmezseniz onu nasıl kovabilirsiniz?"

Valtu'nun derin bir kedere gömülmüş olduğu düşüncesiyle huzursuzca yutkunuyorum ve göğsümde keskin bir sızı hissediyorum. "Demek işkence görüyor."

"O pek çok şey," diyor Abe sessizce. "Ama hepsinden önemlisi, o hâlâ Valtu. En azından onun bir versiyonu. Sanırım sen kendinin farklı versiyonları hakkında her şeyi bilirsin."

Avusturya'dan Almanya sınırını geçerek Mittenwald'a giden yol, otoyolun kenarlarına erken yağan kara rağmen oldukça hızlı. Sarp dağların gölgeleri altından geçerek, yanlarını saran sisle birlikte kıvrımlı yollardan ve pitoresk köylerden geçiyoruz. Bulutların altında bile kar parlak olsa da, her şeyde uğursuz bir şeyler var. Bu sadece Valtu'yu yirmi yıldır ilk kez, Rose olarak ilk kez ve bir vampir olarak ilk kez görmek üzere olduğumdan değil. Daha önce olmayan gerçek bir korku unsurunun şimdi var olması da değil. Burada, Bavyera Alpleri'nde başka bir şey hissedebiliyorum, gölgeli, karanlık ve uğursuz bir şey. Sanki bir şey beni izliyor ve bekliyor. Sezgilerim

nabzım boynumda gümbürdüyor. Valtu'ya bağlı ama yine de o değil.

Sanki tüm bunlar hayatım boyunca pişmanlık duyacağım çok vahim bir hata olmak üzere.

Doğru şeyi yapıyorum, değil mi?

Ama arabayı geri çevirip beni Avusturya'ya geri götürmesin diye şüphelerimi doktora söylemeye cesaret edemiyorum.

Kısa süre sonra renkli zencefilli evlere benzeyen bir dizi binanın arkasındaki bir otoparka park ediyoruz ve Abe arabayı kapatıyor. Bana ciddi bir bakış fırlatıyor ve koltuğunda dönerek bana bakıyor.

"Dinle," diyor usulca. "Seni tekrar uyarma zahmetine girmeyeceğim. İnatçı olduğumu görebiliyorum ve görünüşe göre bu asla değişmeyecek bir şey. Ama sana ne beklemen gerektiğini söyleyebilirim. Sana tavsiyelerde bulunabilirim. Doğal olarak burada kalmayacağım-"

"Sen değil misin?!" Sarsıldım.

"Bu gece burada seninle ve Valtu'yla kalacağım ama sonra Oxford'a dönmem gerekiyor."

"Ne için? İş için mi? Erteleyemez misin?"

Bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Laboratuvarda önemli işlerim var, evet. Ama bundan da öte, Mittenwald'da gizlice dolaşmam karakterime aykırı olur. Valtu'nun senin... yani söylediğin kişi olduğuna inanmasını istiyorsan, gitmem normal. Valtu'nun partilerine her zaman katılmam, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Oldukça tatsız olabiliyorlar."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kink-shamer," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ve böylece," diye devam ediyor, "gitmeliyim."

"Peki ya bana bir şey olursa?"

"Eminim artık kendi başının çaresine bakabilirsin," diyor. "Bu sefer bir vampirsin. Neredeyse yok edilemez durumdayız. Aslında, şu anki araştırmalarımın bir kısmı bu geni kullanıp kullanamayacağımı anlamaya çalışıyor. Bizim avantajımıza çalışmasını sağlamak."

"Ne gibi? Biri kafamızı koparıyor ve biz yeni bir kafa mı çıkarıyoruz?"

"Onun gibi bir şey," diyor. "Vampirlerin çok fazla düşmanı vardır, Diğer vampirler de dahil. Eğer bazılarımız diğerlerinden daha ölümsüz, gerçekten yenilmez olsaydık..."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunların hiçbiri beni daha iyi hissettirmiyor."

"Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum. Yeniden düşünmeni sağlamaya çalışıyorum." Bakışları arabanın dışına, yanından geçen kılık kıyafetli turistlere yöneliyor. "Fikrini değiştirmek için hâlâ bir şansın var. Hâlâ zamanın var."

"Fikrimi değiştirmiyorum," diyorum ona sakın bir şekilde, ama Tanrım, içim düğüm düğüm oluyor.

Elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. Sonra ceketinin iç cebine uzanıyor ve üzerinde yazı olmayan, siyah bir kartvizit çıkarıyor.

"Şuna bak," diyor, kartı çevirerek tam yüzümün önüne getiriyor, ama hala görececek bir şey yok. Tam itiraz edecektim ki, "Elini uzat, avuç içi aşağı baksın" diye ekledi.

İstediğini yapıyorum ve elimin hafifçe titrediğini fark ediyor, siyah kartı elimin arkasına bırakmadan önce bana endişeli bir bakış atıyor. Yere düştüğünü zar zor hissediyorum ve sonra gözlerimin önünde çözülmeye başlıyor, sanki gözeneklerime batıyormuş gibi. Bir karıncalanma hissiyle nefesim kesiliyor ve sonra kart sanki hiç var olmamış gibi yok oluyor.

"Bu da neydi böyle?" Hayretle elime bakarak nefes nefese haykırıyorum.

Sırıttıyor, mavi gözlerinde bir pırıltı. "Büyü."

"Bunu sana Valtu mu öğretti?"

Gözlerini deviriyor. "Eski moda bir teknoloji olsaydı şaşırır mıydınız? Her neyse, belli bir açıdan ve sadece senin gözlerinle, ihtiyacın olan bilgiyi görebileceksin."

Elimi önce bir yöne sonra diğer yöne, dışarıdaki ışığa doğru çeviriyorum ve bir telefon numarasının yazılı olduğunu görüyorum, zar zor görülebilen yanardöner bir rakamlar topluluğu.

"Bu benim numaram," diyor. "Brülör telefonu. Bir sorununuz olursa arayın ama sadece ölüm kalım durumlarında. Yardım etmek için ne yapabileceğime bakarım." Valtu'nun cinsel çekiciliğinin ne kadar değişken olduğunu hatırlayarak, "Kadınlar... ya da her kimden hoşlanıyorsa," diye ekliyorum, "ne kadar süre

Onunla ne için kalacaksın?"

"Bir gününüz de olabilir, haftalarınız da. Senden hoşlanıp hoşlanmamasına bağlı." Bana sert bir gülümseme attı. "Ve senden ne kadar hoşlandığına." Sonra gözleri büyüdü. "Şimdi hatırladım." Elini diğer cebine atıyor ve kauçuk malzemeden yapılmış küçük siyah bir çanta çıkarıyor. "Valtu misafirlerini her zaman beslemez ama onlardan *beslenir*. Eğer cömert davranmazsa kana ihtiyacın olacak. İçinde birkaç haftalık kan hapi var. Tamamen yeni bir versiyonunu yarattım, henüz karaborsaya bile düşmedi. Sizi daha uzun süre tok ve enerjik tutuyor ve çanta taşınabilir bir buzdolabı görevi görüyor. Soğuk, hapların daha iyi çalışmasını sağlıyor."

Dr. Van Helsing'in kan haplarını icat eden kişi olduğunu kısa bir süreliğine unutmuş bir halde, merakla çantayı alıyorum. Çantama yerleştirirken ona bol bol "Teşekkür ederim," diyorum. "Bunları icat ettiğiniz için neredeyse bir kahramansınız."

Bana kuru bir bakış attı. "Kime sorduğuna bağlı. Çoğu vampir insanlarla beslenmeyi özlüyor. Onları kurtardığım için bana kahraman demesi gerekenler insanlar, ama ne yazık ki çoğu varlığımızdan bile haberdar değil, bu yüzden..." omuz silkerek noktıyor.

"Yani Valtu beni beslemeyebilir mi?" Tanrıya şükür dün gece Michael'dan beslendim. "Sana yiyecek verecektir. Ama kan konusunda emin değilim. Görüyorsun, ben

Sanırım daha önce böyle bir şey için bir vampiri çağırdığını hiç görmemiştim." Kaşlarım kalktı. "Vampir olmam bir sorun yaratacak mı?"

"Umalım da öyle olmasın." Sonra kapıyı açıp arabadan iniyor ve uzun, ürpertici bir nefes alıp kapıyı açarak soğuk ve bilinmeyen geleceğime adım atmak için tüm gücümü harcıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Gül

Dr. Abraham Van Helsing parmaklarını dirseğime koyuyor ve beni yönlendiriyor.

Ben kendimi belirsiz bir sona doğru yürüyormuş gibi hissederken, bu dağ kasabasında günlük hayatlarına devam eden insanların yürüdüğü yaya caddesine doğru buzlu bir şeritte ilerliyorum.

Gerginim. Geri dönüp her şeyi iptal edecek kadar değil ama yine de gerginim, kalbimin içinde iğneler ve karıncalanmalar var.

Valtu büyüye rağmen beni tanıyacak mı?

Benimle birlikte olmak zorunda hissedecek mi?

Yoksa küçümseyici ve acımasız mı olacak?

Onunla birlikte Venedik'te oyunu ve nasıl oynanacağını anlamaya çalışmam dün gibi aklımda ve yine de tüm bildiklerime rağmen şu anda yapmak üzere olduğumdan milyonlarca kez daha kolaymış gibi geliyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Abe bana. "Onunla bir meydanın ortasında buluşacağız. Onu tanıyorsam, muhtemelen çoktan oradadır. Kendini topla."

Omuzlarında kayaklar taşıyan, büyük olasılıkla kasabanın üzerinde yükselen dev dağlardan birinden inen kırmızı yüzlü kayakçıların yanından geçerek köşeyi dönüyoruz ve ardından binalar karlı ve pitoresk bir yaya alanına açılıyor.

Ve tüm bunların ortasında, beyaz bir denizde siyah bir leke gibi duran Valtu Aminoff. Bazen profesörüm. Bazen kocam. Bazen sevgilim. Ama her zaman Valtu.

Yüzü bize dönük değil, tepedeki dağlara bakıyor, elleri koyu siyah paltosunun ceplerinde. Duruyorum, ona bakmak ve her şeyini içime çekmek istiyorum. Uzun, güçlü yapısı, tatlı siyah saçları, büyüleyici yakışıklılığı, tüm yaşamlarım boyunca hep aynı kalan yüzü. Onu son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçti ama sanki dünmüş gibi... Abe'in kolumu tutuşundan kurtulup ona doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama bunu yapamam.

Çünkü benim kim olduğumu bilmiyor.

Ama yine de inancım var. Ateş böcekleriyle dolu bir kavanoz gibi kalbimin içinde hala inanç ve umut taşıyorum. Orada yanıyorlar, cama karşı çırpınıyorlar, kaçmak istiyorlar, ama henüz onları serbest bırakamıyorum. Henüz bırakamam.

"Hadi," diyor Abe sessizce, beni hafifçe ileri doğru itiyor ve sonra tekrar yürüyoruz ve ben bacaklarımın kurşunla dolu olduğunu ya da sırtımda bir rüzgar olduğunu hissediyorum.

İşin tuhaf yanı, Valtu'nun aydınlık dünyada siyah bir lekeden daha fazlası gibi görünmesi - bir kara delik gibi. Ondaki yayılan ve etrafını saran karanlık bir enerji var. İnsanlar yanından geçiyor, bazıları ona utangaç gülümsemeler atıyor, diğerleri ona bakıp yollarına devam ediyor ama kimse onun yörüngesindeki karanlıktan korkmuş ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Acaba sadece ben mi görebiliyorum yoksa herhangi bir vampir de görebiliyor mu? Ama Abe ileriye bakıyor, rolünde kalmaya kararlı ve bunun işe yaramasını istiyorsam benim de aynısını yapmam gerektiğini biliyorum.

Hayatım Dahlia'ninkine karışıyor gibi hissediyorum. En azından bunu daha önce yaşadım.

Evet. Ve sonu iyi bitmedi.

"Valtu," diye selamlıyor Abe onu biz yaklaşırken, Valtu da yavaşça dönüp bize bakıyor.

Koyu renk gözleri önce Abe'inkilere kayıyor ve gülümsemediğini görünce şaşıırıyorum. Valtu'nun en eski arkadaşı için her zaman bir gülümsemesi vardı. Genellikle küstahça ya da eğlenerek ama o gülümseme her zaman oradaydı ve özgürce verilirdi. şimdi ise Valtu'nun yüzü tamamen donuk, gözleri bile öyle.

Sonra koyu kahverengi gözleri bana kayıyor ve nefesimi tutuyorum çünkü sonunda beni görüyor.

Beni görüyor!

Ama o zaman sadece görmek istediğimi görüyorum, çünkü ifadesi hiç değişmiyor. Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, sanırım teslim edilen *mallar* hakkında bir fikir edinmek için, ama hiç tanıma yok, sadece bir miktar alaycılık var. "Doktor," diyor Valtu, sesi alçak, zengin ve melodik, omurgamdan aşağı dalga dalga ürperti gönderiyor. "Uzun zaman oldu."

Abe'e sarılmıyor ya da elini sıkıyor. Olduğu yerde durmaya devam ediyor, elleri cebinde, yüzü bomboş. Bana bir daha bakmadı bile, sanki orada değilmişim gibi.

Aman Tanrım.

Beni gerçekten hatırlamıyor.

Ben sadece Abe'in oynaması için getirdiğı rastgele kızıl saçlı bir fahişeyim ve şu noktada beni bunun için yeterince çekici bulduğundan bile emin değilim. Orada olduğum için pek mutlu görünmüyor, ama yine de hiçbir şeyden mutlu görünmüyor.

Valtu, diye yalvarırcasına düşünüyorum ve bu düşüncemi tamamlayamadan bana sertçe bakıyor, gözlerini kısıyor.

Olamaz. Bunu duymuş.

"Peki beni buraya kim getirdi?" diyor soğuk bir şekilde, bakışları yüz hatlarımda gezinirken dikkati artık tamamen benim üzerimde. Kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor ve bu gerçek yüzünden kalbimin tamamen kırıldığını hissetmek arasında kalıyorum.

Kim olduğumu bilmediğini ve burada, kanlı canlı, tam karşımda durduğu için tamamen aşık ve neşeli olduğunu.

Kalbim yine onunkini buldu.

Ama onun kalbi benimkini tanımıyor.

Abe hemen, "O senin büyük bir hayranın," diyor ve ben bunun sesimi alçaltmam için bir işaret olduğunu biliyorum ama yapamıyorum. Aksine nabzım hızlanıyor, sinirlerim geriliyor ve titriyorum.

Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Valtu alaycı bir şekilde burnunu çekiyor, kokumu içine çekerken burun delikleri alevleniyor. "Ve bir vampir. Büyük hayranı olan bir insan bulamadın mı?"

"Vampirler çok daha uzun ömürlüdür," diyor Abe gözlerinde bilmiş bir bakışla ve ben de kendimi tutamayıp sanki açık artırmadaki bir inekmişim gibi konuşuyorum. "İnsanları umursamadığını biliyorum Valtu, ama onları kullanıp bir kenara atmak dünyaya gerçekten çok fazla, nasıl desem, kötü büyü yayıyor."

Valtu aynı anda hem küçümsüyor hem de homurdanıyor ama buna rağmen o hâlâ gördüğüm en güzel yaratık. Her zaman da öyle olacak, o karanlık gözlerine bir an baktığımda bana bakan hiçbir şey görmesem bile. Sadece ruhunun eskiden olduğu yerde bir boşluk var.

Ve işte böyle, belki de çok geç bir anda, aniden korktum. Hayır, sadece korkmadım. *Dehşete düştüm.*

Çünkü kendimi ne kadar büyük bir kalp kırıklığına hazırladığımı farkındayım.

Valtu, aşkım, beni tanımıyor. Beni hatırlamıyor. Bizi hatırlamıyor. Ve daha da kötüsü, daha önce hiç olmadığı kadar tehlikeli biri. Dahlia olduğum ve onun peşinden giderek kendimi tehlikeye attığım zamanlarda bile, kim olduğumu öğrenmediği sürece beni öldüreceğine asla inanmamıştım. O Profesör Aminoff'tu. Saygın ve nazik biriydi ve cinsel istekleri (en hafif tabirle) sapıkça olsa da, onunla gerçekten tehlikede olduğumu hiç hissetmedim. Aksine, başkalarına zarar vermemek için elinden geleni yapıyordu, dolayısıyla Kırmızı Oda'yı yarattı.

Ama donmuş karların arasında karanlık bir hayalet gibi karşımda duran bu Valtu'ya bakınca, gerekli gördüğünde -belki de gerekli olmasa bile- öldürmekten çekinmeyeceğini görebiliyorum. Ve bu konuda pişmanlık duyacak biri de değildi. Sanırım bu kadar kolay silinebilen bir şey için pişmanlık duymak zor.

Çünkü ben buyum. Çok kolay silinebilirim.

Valtu'nun gözleri tekrar yüzümde geziniyor, sonra kışlık bir montla örtülü olmasına rağmen (ya da kısmen örtülü, çünkü Lenore'dan ödünç aldım - göğüslerimin üzerine kapanmıyor) vücudumda geziniyor, sonra başını eğip düşünüyor. Orada öylece dikiliyorum, kendimi en sert şekilde yargılandırıyormuş gibi hissediyorum, içim güvensizlikle kıvranıyor. Eğer beni onun için yeterince iyi bulmazsa, o zaman ne olacak? Ya beni Abe ile geri gönderirse?

Sonra ona kim olduğunu söylersin. Ve en iyisini umarsın.

Ama içten içe bunun sadece daha fazla kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyorum. Karşımda duran bu adam kim olduğumu bilmek istemiyor. Ona Mina, Lucy ve Dahlia olduğumu söylersem beni geri çevirir ve Abe'le olan arkadaşlığını tehlikeye atar, her ne kadar aralarındaki garip gerginlikten geriye pek bir arkadaşlık kalmamış gibi görünse de.

Aşkım, ne oldu sana?

Sonunda Valtu iç geçirdi ve Abe'e baktı. "Sanırım beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadın." Gözleri tekrar bana kaydı. "Senin adın ne?"

"Rose," diyorum ona. Daha fazlasını söylersem sesim titremeye başlayacak. Çenemi biraz kaldırıyorum ve daha sert bir duruş alıyorum.

"Ah," diye düşünüyor. "Bütün yapraklar mı yoksa bütün dikenler mi?" "Neyi sevdiğine bağlı," diye cevap veriyorum.

Sonunda gözlerinde bir eğlence belirtisi, bir gülümsemenin en zayıf hayaleti var.

Ondan bunu kazanmak piyangoyu kazanmak gibi.

Valtu Abe'e, "Ondan hoşlandım," diye tahmin yürütüyor.
"Diğerlerinden biraz daha ateşli. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."
Gece mi? Abe'e şaşkınlıkla baktım. Buna çoktan karar verildi mi?
Ama Abe gözlerime bakmıyor. "Kendimi bu gece için de misafir olarak kabul edebilir miyim?" diye soruyor Valtu.

"Elbette," diyor. "Asla sormana gerek olmadığını biliyorsun." Abe'in yüzündeki gerginlikten bunun doğru olmadığını anlayabiliyorum.

Valtu bana bir kez daha dikkatle bakıyor. "Uzun bir mesafeyi yürümek için nasılsın?" Sonra sırtıyor, aynı anda hem çekici hem de asidik. "Boş ver. Bir insanla karşı karşıya olmadığımı unutmuşum. Belki de haklısınız, Doktor. Bir vampire sahip olmak güzel bir değişiklik olabilir."

Çantamı omzumda daha da yukarı çekerek ona "Yürüyüşü kaldırabilirim," diyorum. "Yolu göster."

Sanırım Valtu'nun şatosuna ya da yaşadığı yere arabayla ulaşamıyorum. Belki Valtu'nun arabası bile yoktur. Aslında onu hiç arabada görmedim, ki bu komik. Ben Mina ve Lucy iken araba yoktu ve Valtu Venedik'te sadece motorlu tekne kullanıyordu. Ama yine de, burada Almanya'da olduğuna göre, bir ulaşım aracı olduğunu düşünebilirsiniz, gerçi Abe Mittenwald'dan hiç ayrılmadığını söylemişti. Eğer mesafe çok uzaksa, köye ne kadar çabuk ulaşabildiğini merak ediyorum. Vampirler gerektiğinde son derece hızlı hareket edebilirler ama bu uzun süre devam ettirebileceğimiz bir şey değil. Bir dayanıklılık yarışçısından çok çita gibi olmamız gerekiyor.

Meydandan geçerken Abe Valtu'nun yanında yürüyor, ben de arkasından gidiyorum. Neden buraya yerleşmeye karar verdiğini merak ediyorum, ama çoğu insanın onu görmezden gelmesine ya da ona doğru bakmamasına bakılırsa, en azından bir dereceye kadar anonimlikten hoşlanıyor olmalı. Yine de benim tanıdığım Valtu soğuktan nefret ederdi. İtalya, Yunanistan, Hırvatistan, buralar onun her zaman ilgi duyduğu yerlerdi, Londra'dayken bile beni Akdeniz'in güneşine götürmekten bahsederdi. Kışın ortasında bu köyde olması, onun değiştiğinin bir başka işareti.

Sonunda zencefilli ev binalarının kenarına gelip bir nehrin üzerinden geçmeden önce tüm köyü geziyormuşum gibi hissediyorum ve dalları karla yüklü yüksek çamların arasından yukarı doğru giden bir patikanın sadece zayıf bir izi var.

Valtu önümüzde durdu, bize bakarken gözleri yine hafif bir eğlenceyle parlıyor, dağ bir gölge gibi üzerinde beliriyor ve bir an için sadece düz yukarı çıktığımızdan korkuyorum.

"*Nunc vides,*" diye emrediyor, sözleri başka bir dilde, belki de Latince. Parmaklarını kaldırıp şaklatıyor. "*Nunc non faciunt.*"

Ve aniden tüm dünya değişir.

Nefesim kesiliyor, bir adım ileri sendeliyorum ve Abe uzanıp beni sabitliyor. Valtu hâlâ önümüzde duruyor, parmaklarını az önce koparmış gibi havaya kaldırmış, ama dağ ve orman kütlesi artık arkasında değil. Onun yerine, içine basamaklar oyulmuş ve bir kapıya açılan dik bir kaya duvarı var. Kaya duvara baktıkça, yüzeyi koyu gri ve parlak, küçük çıkıntılara ve çıkıntılara yapışmış karla, bir eve benzemeye başlıyor... hayır... bir kaleye. Boydan boya kayaya oyulmuş kemerli pencereler, yarıkların içine inşa edilmiş balkonlar, çörtenli taş korkuluklar ve yukarıya oyulmuş kuleler var.

Neredeyim ben? Az önce ne oldu öyle?

Dönüyorum ve yanağıma çarpan keskin esintiyi hissedince tekrar nefes nefese kalıyorum ve Mittenwald köyünün binlerce olmasa da yüzlerce metre üzerinde olduğumuzu fark ediyorum.

Vay canına. Kahretsın.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese haykırıyorum, vadinin artık bizim seviyemizde değil de kilometrelerce altımızda olduğunu görünce başım öyle dönüyor ki, başım döndüğü için tekrar arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Valtu kuru kuru kıkırdıyor. "Bu anın tadını çıkarıyorum."

Hâlâ midesi bulanık Abe'e bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Buraya gelmenin tek yolu bu."

"Evet, ama nasıl?" Ben soruyorum.

"Uyluklarınızda biraz yanma hissediyor olmalısınız, değil mi?" Valtu kara kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bütün bu yolu daha yeni tırmandık. İki bin metreyi çıkmak sadece üç saatimizi aldı."

Hızla göz kırpyorum. "Anlamıyorum. Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Hayır, yapmazdın," diye düşündükten sonra arkasını dönüp uçurumun kenarındaki dev metal kapılara giden taş basamaklara yöneldi.

Abe elini belime koyuyor ve beni ileri doğru yönlendiriyor. Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Nerede yaşadığını bilmediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum."

Valtu'nun bizi duyabildiğini bildiğim için buna bir şey demiyorum. Sanırım Valtu'nun parmaklarını şıklattığında söylediği Latince kelimeler bir tür hafıza büyüsüydü. Beni hafızasından silebiliyorsa, aynı şeyi başkalarına da yapabilecek güce sahip olduğu kesin. Yürüyüş boyunca üşümüş gibi hissediyorum ama o haklı, kalçalarım biraz yanıyor ve ceketime ve ellerime baktığımda dağa tırmanmışım gibi kirli olduklarını görüyorum.

Hay sikeyim. Üç saatlik hafızamın silinmiş olması fikri bana hiç iyi gelmiyor.

Hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım ve Abe, Valtu'nun büyüsü sayesinde otomatik olarak açılan metal kapılara giden kaygan basamakları çıkmama yardım ederken bana destek olduğu için minnettarım. O kitaba bu kadar uzun süre sahip olması, bilinmesi gereken her büyüyü öğrendiği anlamına geliyor olmalı. Sırtımdan aşağı bir ürperti daha iniyor, bu seferki soğuk ve nahoş. Valtu'nun elindeki mutlak gücü düşünmek bile çok zor. Bu vampirin yapabileceği yıkım, eğer henüz yapmadıysa.

Düşüncelerimi korumaya ve onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onun yerine kaleye odaklanıyorum. Bunu yapmak zor değil. Bir mühendislik harikası.

İçerideki her şey taş ve kayadan oluşuyor. Cilalı zeminden kaba duvarlara kadar. Tüm pencereler ve ötesindeki dünyanın engelsiz manzarası sayesinde yeterince ışık var, ancak yer hala karanlık ve dolu

Gölgeler. Bana kalırsa biraz ürkütücü. Yaşam alanının köşesinde yanan ateş ve her yerde yanan aplikler, mum ışığı ve elektrik ampullerinin bir karışımı, yere serilmiş yumuşak görünümlü Türk halıları ve duvarlardaki zengin duvar halıları ve tablolar gibi bazı sıcaklık dokunuşları var, ama yine de beni tedirgin ediyor. Burası kesinlikle Drakula'nın kendini içinde bulacağı türden bir yer. Soğuk, karanlık ve tamamen Gotik.

Valtu etrafı göstererek, "Burası ana kat," diyor. "Tahmin edebileceğinizden daha fazla insan yiyeceği bulunan mutfak, oturma alanı, yemek odası, aşağıda birkaç yatak odası var." Bir koridorun mutfağın (paslanmaz çelik buzdolabı dışında 1800'lerden fırlamış gibi görünüyor) yanından kıvrılarak geçtiği ve karanlığın içinde kaybolduğu yere doğru başıyla işaret ediyor. "Sonra üst kat var."

Dümdüz bir duvara doğru ilerlemeye başlıyor ve duvara çarpacağından korkuyorum ama sonra aniden ortadan kayboluyor. Şaşkın bir ses çıkarıp peşinden gidiyorum, bu sırada Abe arkamdan kıkırdıyor, belli ki bunu daha önce görmüş.

Duvara ulaştığımda bunun sadece kayadaki bir göz yanılsaması olduğunu ve aslında bir köşenin etrafında yürüyebileceğinizi fark ediyorum. Valtu'yu karanlıkta zig zaglar çizen merdivenlerden yukarı çıkarken takip ediyorum, duvarlarda birkaç yalnız mum titriyor, fitilleri kısık yanıyor. Hava soğuk kokuyor, kar, ayaz ve alpin gibi, ateşten ve mumlardan çıkan duman kokusuyla yumuşamış.

En çok da Valtu'nun kokusunu
alıyorum. Kokusu hiç
değişmemiş.

Bu basamakları çıkarken arkasında yürürken, onun görüntüsü ve kokusu kalbimi kurutuyor gibi hissediyorum. Nane ve portakal ve daha derin, neredeyse antik bir şey, santal veya tütsülenmiş ud gibi. Kokusu içimdeki her siniri ateşliyor, mideme taklalar attırıyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

birkaç vuruş. İçime bir sıcaklık doluyor, o kadar ki omzunun üzerinden bana bakıyor ve kendine bir soru sorar gibi kaşlarını kaldırıyor.

Muhtemelen vücudumun ne yaptığının kokusunu alabiliyor. Bunun onun için alışılmadık bir şey olup olmadığını merak ediyorum, buraya genellikle onun keyfi için getirilen kadınlar ya da erkekler bu kadar hazır ve istekli mi geldiler, yoksa bunu gerçekleştirmek, gardlarını indirip rahatlamak için paraya ya da uyuşturucuya mı ihtiyaç duydular?

Midem takla atmayı bırakıp dönmeye başlıyor, kıskançlık çukuru sıcak ve derin. Diğerlerini düşünmek istemiyorum. Bu çok saçma. Vampirlerin sahiplenici bir grup olduğunu biliyorum ve artık ben de buna dahilim, ama seksin çoğu durumda sadece seks olduğunu da biliyorum. Ben hayatımda yaşayıp ölürken Valtu yaşamaya devam etti. Ben ölüyken onun bekâr kaldığını düşünmek çok saçma.

Yine de hislerim devam ediyor. Görmezden gelmek için elimden geleni yapmak zorundayım.

Valtu'nun dikkati tekrar çıktığımız kata yöneliyor. Panjurlu kapılardan geniş bir balkona açılan bir asma kat gibi. Birkaç karanlık koridor farklı yönlere doğru uzanıyor ve kayanın içinde kayboluyor. Ama asma katın kendisi dikkatimi çekiyor çünkü loş ışığa alıştığım da buranın bir tür müzik odası olduğunu görüyorum. Birkaç kadife ve brokar koltuk ve deri kanatlı koltuklar, bir başka kükreyen ateş, sonra bir tarafta bir piyano ve diğer tarafta kaya duvarın içine yarı yarıya inşa edilmiş gibi görünen devasa bir org var.

Org'un görüntüsü beni hayrete düşürüyor.

"Aman Tanrım," demekten kendimi alamıyorum ve Valtu bana tuhaf bir bakış atıyor. "Daha önce hiç org görmedin mi?" diye soruyor ve bir an için

Kim olduğumdan şüpheleniyor, sanki bu org buraya bir tuzak olarak konmuş gibi. Ama sonra orga doğru yürüyor ve parmaklarını hiç ses çıkarmadan tuşların üzerinde gezdiriyor. "Gerçek bir vampir ininin bir orga ihtiyacı olacağını düşündüm," diyor hafifçe.

O orga bakarken ben de kaşlarımı kaldırarak Abe'e bakıyorum. Dahlia'yı hatırlamıyor olsa bile, onun

org çaldığını ve bu şekilde tanıştıklarını mı? Yoksa birlikte yaşadığımız hayatın tüm detaylarından kaçtı mı?

Abe hiçbir cevap vermeden omuz silkiyor ve "Valtu'yu yeterince sarhoş edersen sana bir şeyler bile çalabilir" diyor.

Valtu kıkırdıyor ve bana dönerek özür dileyen bir bakış atıyor. "Korkarım artık çok iyi değilim. Bir zamanlar müzik öğretmeni idim... Mittenwald'ı seçmemin nedenlerinden biri de bu. On yedinci yüzyıldan beri keman yapımıyla ünlü olduğunu biliyor muydunuz? Müzikten tam olarak vazgeçemedim..." İçinde mizah olmasa da yine gülüyor. Sesi sert ve acı. "Yine de yıllardır bu enstrümanların hiçbirine dokunmadım."

Bir an için yüzünü ekşitti ve sonra kendine gelir gibi oldu. "Eğer bu gece kalmak istersen Abe, odan eskisi gibi alt katta. Ama Rose, seninki burada."

Valtu karanlıkta eğri büğrü dönüp duran dar koridorlardan birine yöneliyor ve Abe'in onu takip etmediğini fark ediyorum, bu da beni huzursuz ediyor. Etmemeli. Bu Valtu. Bu benim aşkım. Yine de elimde değil ama gerginim.

"İşte odan," diyor ve ağır ahşap kapıyı gıcırtyla açıyor. İçeri girmem için eliyle işaret etti.

Öyle yapıyorum, etrafa bakıyorum. Nispeten küçük ve soğuk bir yer, dışarıdaki beyaz bulanıklığa açılan dar bir pencere var ve bunun geçen bir bulut olduğunu fark ediyorum. İşte bu kadar yüksekteyiz.

Odada büyük bir ferforje dört direkli yatak, büyük bir halı ve en-suite banyo dışında pek bir şey yok. Ama yatağa daha yakından baktığımda, her bir direkte ipler ve zincirler olduğunu fark ediyorum.

Yutkunuyorum.

"Şimdi uslu bir kız ol ve ben arkadaşım ile konuşurken burada kal," diyor Valtu, eli kapı kolunda salona geri dönerken, "ve seninle ne yapacağıma karar ver."

Gözleri soğuk ve kaba bir hal alıyor ve ben itiraz edemedim kapıyı kapatıyor. Kapıdan garip bir enerji yayılıyor ve ben hemen kolu tutup açmaya çalışıyorum.

Kıramam. Kapıyı sihirle kilitlemiş, ki bu akıllıca çünkü eninde sonunda kapıyı kırmakta sorun yaşamayacağıma eminim.

Resmen burada kapana kısıldım.

İç çekip yatağın köşesine oturuyorum ve kaderimin ne olacağını merak ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Valtu

Kızın odasının kapısını kapatıyorum ve koğuşlar canlanıyor, sihirleri Kızıl saçlı kıızı içeri kapatıyorum. Normalde burada insanların kapıları kırması ya da kilitleri kırması konusunda endişelenmeme gerek yok ama bu kız bir vampir olduğu için işimi şansa bırakmayacağım. Evimde refakatsiz dolaşmasını istemiyorum ve kaçmayacağını düşünecek kadar saf değilim. Bu daha önce de oldu, insan fikrini değiştirdi ve korkup dağdan kaçmaya çalıştı.

Yine de asla uzağa gidemezler. Eğer dağ kurtları onları almazsa, iblis alır. Bazen iblis özellikle cömert hissediyor ve insanı benimle paylaşmak istiyor. Besliyorum ve iblisin onlarla istediğini yapmasına izin veriyorum. Bu şekilde daha az dağınık oluyor ve ellerimi çoğunlukla temiz tutuyorum.

İnsanlar her zaman zararsızdır. Onları sevmemin nedenlerinden biri de bu, özellikle de Abe'in benim için seçtiklerini. Vampirlere ve beslenmeye takıntılı olanları, kan haplarının icadına benim kadar üzülenleri seçiyor. İhtişamlı günlerin meşhur beslenme kafeslerini ve Kırmızı Odaları bulmak için dünyayı tarıyorlar. Sonunda buraya getirildiklerinde, uygun gördüğüm her şekilde bana boyun eğmeye hazırlar, özellikle de kim olduğumu ve geçmişimi öğrendiklerinde.

Herkes Drakula'nın aletini emmek ister.

Ama vampirler? Vampirler benim için her zaman küçümseyici olmuştur. Bir asır önce olsa hepsinin Bram Stoker'ın suçu olduğunu söyledim. Vampirler, tüm zamanların en ünlü kan emicisine ilham veren kişi olduğum için beni kıskanıyorlardı. Daha sonra, beni tanıma fırsatı bulduklarında, hakkımda yazılacak kadar değerli olmayan bir şaka olduğumu düşündüler.

Ama şimdi farklı hissediyorum. Bugünlerde vampirlerle pek fazla etkileşimim olmuyor ama etkileşime girdiğimde düşmanlıklarını hissediyorum. Bellamy ve cadılar meclisini serbest bırakanın ben olduğum, Saara'nın gitmesine izin verenin ben olduğum (öldüğünü düşündüğüm için beni suçlayamazsınız, o ateş onu öldürmeliydi) ve sakladığım meşhur kara büyü kitabına sahip olanın ben olduğum söylentileri uzun zaman önce yayılmıştı. Kitabın tüm vampirlere ait olduğunu düşünüyorlarmış gibi bir izlenim edindim. Onların ideallerini paylaşmıyor olmam onlar için utanç verici.

Yani Van Helsing'in buraya bir vampir getirmiş olması gerçekten de çok sıra dışı.

Daha da olağandışı olan şey ise onda hiç kızgınlık ya da düşmanlık hissetmemem.

Onun yerine... karasevda değilse de aşk gibi bir şey hissediyorum. Bunu açıklayamam ama gözlerine baktığımda, yaz sonunda solmuş yosun rengindeki yeşil gözlerine, bana karşı yoğun hayranlık duyguları besleyen birini görüyorum.

Van Helsing onun benim hayranım olduğunu söylemişti ve bu konuda ona inanmak zorundayım, sadece başka bir vampir tarafından bu kadar açıkça sevilmek garip.

Bu yüzden ben onunla konuşurken onun uzakta tutulmasını istiyorum. Denese bile kitabı asla ele geçiremeyecek, burada olmasının nedeni bu olabilir.

Koridordan geçip Van Helsing'in pencerenin önünde durup ötelere baktığı müzik salonuna geri dönüyorum.

"Eee?" Ona söyledim ve o da irkilmiş bir şekilde dönüp bana baktı. Bugün biraz ürkek. Bazen buraya yolculuktan sonra böyle olur.

Boğazını temizliyor, kendini toparlıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Dudaklarımı ovuşturarak bunu düşündüm. "Onu garip ve tuhaf buluyorum." "İyi anlamda mı?"

"Emin değilim. Bir şeyler içelim mi? En son ne zaman gerçek kan içtiniz, Doktor?"

Merdivenlerden alt kata inerken gülüyor. "Hapları icat etmiş olabilirim ama ben bir aziz değilim Valtu. Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

"İnsanlar değişir," diye karşı çıkıyorum. "Ve *bunu* en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Yemek odasındaki büyük kestane masaya oturur. Uzun ve sağlam, eski günlerde kraliyet saraylarında akşam yemeği partileri için kullanılan türden bir masa. Şimdi, iki yılda bir ya da daha fazla bir süre için ara sıra gelen arkadaşlarım dışında, yalnız bir varoluşa sahip. Üzerinde sevişmedim bile, ki bu da birdenbire gerçek bir işçilik israfı gibi görünmeye başladı.

Ona raftan bir şişe kırmızı, sonra da buzdolabından bir şişe kan ve iki bardak getirip önüne koyuyorum.

"Önce hangisini istersiniz? Shot mı, chaser mı?" "Şaraptan önce kan, dedikleri gibi."

İkimize birer bardak kan dolduruyorum ve benimkini onunkiyle tokuşturuyorum. "Yeni hediyene," diyorum ona.

Bana bir süre boş boş baktıktan sonra gülümsüyor. "Yeni hediyene. Umarım onu seversin."

"Umarım bundan keyif alırsın," diyorum ona ve kanı tek seferde bitirmeden önce parmağımla bardağımın kenarına vuruyorum. Hiçbir zaman kendimi kısıtlayan biri olmadım ve bu kana karşı koymak imkânsız.

Van Helsing önce bir kokluyor, sonra ılık bir yudum alıyor ve ben neredeyse gülüyorum. İyi doktorla daha önce de kan içmiştim, o yüzden hâlâ kan içtiğini biliyorum ama yine de kan isteme içgüdüsüyle ne kadar savaştığını görmek beni eğlendiriyor. Haplar sadece bir yere kadar. Biz vampirlerin içinde gerçek bir susuzluk vardır ve bu susuzluk ancak yaşayan bir insanın kanıyla giderilebilir. Sadece haplara bağlı kalanlar cılız ve kül gibi görünürler.

Taze şeylerden uzak durarak kendilerinin en ilkel ve temel parçasını inkar ettiklerini içten içe bilirler.

Van Helsing gibi. Kan dudaklarına değdiği anda kimyasal bir değişim oluyor. Kokusunu alıyorum, üzerinde görüyorum. Gözleri havai fişek gibi parlıyor. Bir yudum daha alıyor, şimdi biraz daha büyük, elleri titremeye başlıyor ve sonra aniden bardağın geri kalanını yutuyor. Bitirdiğinde, çenesinden aşağı kırmızı akıyor ve aç görünüyor.

"İşte tanıdığım doktor," diye bağıryorum, ikimize de birer bardak daha doldurarak. "Karindeşen Jack dedikleri adam bu. O günleri hatırlıyor musun, eski dostum?"

Çenesindeki kanı parmağıyla silip yalayarak temizlemeden önce bana sabit bir bakış atıyor. "Biliyorum," diyor dikkatle, bilmediğimi ima ederek.

Hafıza bizim için komik bir konu. Birlikte yaşadığımız ama benim hatırlamadığım pek çok şey var. Sanırım geçmişimdeki kadın Dahlia'ya dair hafızamı sildirdiğimde, ikisinin de dahil olduğu pek çok olay yok oldu. Örneğin, bir keresinde Londra West End'de izlediğimiz bir oyundan bahsetmişti ama ben o oyunu hiç hatırlamıyordum. Daha sonra o kadının da bizimle birlikte orada olduğunu ve o sırada Lucy adını kullandığını söyledi, bu da onu silerek sayısız başka şeyi de sildiğimi fark etmemi sağladı.

Bazen bunların önemli şeyler olduğundan korkuyorum.

Ama unutmak için bu kadar uğraştığım şey hakkında konuşmuyoruz. Adının Dahlia olduğunu ve defalarca reenkarne olduğunu biliyorum. Diğer yaşamlarındaki diğer isimlerinin Mina ve Lucy olduğunu biliyorum, sadece Bram Stoker yüzünden. Onu çok sevdiğimi ve çok fazla ölümün çok fazla acıya yol açtığını biliyorum. Hayatımın bu noktasında acı hissetmiyorum, bu yüzden bunu kavrayamıyorum bile, ama bu kadar şiddetli bir şey yapmak için acı çekiyor olmam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden bırakın düşünmeyi, bu konu hakkında hiç konuşmuyorum bile.

Zaten bir önemi yok. Olan oldu. O her kimse öldü ve ben de bildiğim tek şekilde hayatıma devam ettim. Kederin bir zaman hırsız olduğunu söylerler çünkü kaybın acısı sadece kalpten çok şey çalmakla kalmaz, *hayattan* da çok şey çalar. İnsanlar hayatlarının aylarını, yıllarını, on yıllarını yas tutarak kaybediyor. Bu hiç adil değil ve artık kaybetmek zorunda olmadığım için minnettarım.

"Peki bu kanı nereden aldınız? Sorabilir miyim?" Van Helsing şişeye uzanarak şöyle der.

"Sana söylesem hoşuna gitmezdi."

Yüzünü buruşturur ve şişeyi yerine koyar. "Ah lütfen. Bunun bir çocuğa ait olduğunu falan söyleme."

"Emin değilim," diye omuz silkerek itiraf ediyorum. "Bundan şüpheliyim. Ama bildiğim bir şey varsa, o da sadece, nasıl desem, en etli insanların kanını getirdiğimdir."

Bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Doğru. Getirdi. Küçük arkadaşın tarafından. Haklısın, bunu bilmek istemezdim." İkimize birer bardak daha dolduruyor ve dudaklarını beğeniyle yalıyor, sonra kendini tutuyor, suçlu görünüyor. Boğazını temizliyor. "Dur tahmin edeyim, şimdi onu bir köpek gibi eğittin mi?"

Ah, ne kadar isterdim, diye düşünüyorum ve iblis yakınlardadır diye bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Vampir duyularına sahip olsam bile, yaratık istediği zaman bana görünmez oluyor ve yine de yaptığım her şeyi duyuyor ve görüyor gibi görünüyor.

"Bazen bana bir hediye sunuyor diyelim, tıpkı bu gece senin yaptığın gibi," diye açıklıyorum. "Telafi etmek için bir yol ya da belki de yakınlaşmak, gardımı düşürmemi sağlamak için bir yol. Biraz yağ çekerek avantaj elde etmenin bir yolu."

İçkisini yutarken gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve burada gerçekten bunu mu yaptığını merak ediyorum. Yıllar zihnimi her zaman en kötü sonuçlara atlar hale getirdi, en yakın arkadaşlarıma karşı bile paranoyak oldum. Bu, bir türlü kurtulamadığım potansiyel olarak ölümcül bir kusur.

Daha fazlasını istemek için boş bardağını kaldırıyor. "Eğer bana yağ çekmek istiyorsan..."

İkimize de birer bardak daha dolduruyorum ve kanı bitirmeden önce kadeh kaldırıyoruz. İçimdeki her hücre beslenmiş ve canlı hissediyor ve bundan zevk alıyorum. Gerçekten de bir şeyler hissettiğim tek zaman bu. Öfke ve acı nöbetlerim oluyor ama kan başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yatıştırıyor ve sakinleştiriyor. İyi bir iki sevişme dışında.

"Bana şu Rose'dan bahsetsene," diye soruyorum, şaraba geçecek kadar tatmin olmuş hissederek. "Onu gerçekten neden getirdin?"

"Bir kereliğine de olsa bir vampiri kullanabileceğini düşündüm," diyor şarap şişesinin tıpasını açıp ona bir bardak doldururken, bordo bardakta kalan kanın parlak tonuyla dönüyor.

"Peki neden?"

"İnsanlara karşı biraz sert davranıyorsun," diye açıklıyor yüzünü buruşturarak.

"Onlara sert davranan *ben değilim*," diyorum, tekrar otururken hafifçe savunmacı hissediyorum. "Her zaman değil."

"Her iki durumda da, herhangi biri buradan canlı ayrılmayalı uzun zaman oldu. O hapları insanlara da yardım etmek için icat ettiğimi biliyorsun, değil mi? Bu kadar çok insanı koyun gibi kesime götürmek bana doğru gelmiyordu."

Gözlerimi deviriyorum ve şaraptan bir yudum alıyorum, üzümler kanla güzelce karışıyor, dumanlı ve zengin. "Buraya gelmenin risklerini biliyorlar."

"Ne olursa olsun," diyor kararlı bir şekilde, "belki de gerekli sertliği kaldırabilecek birini kullanabileceğinizi düşündüm."

"Eğer vampirlerin koruyucuma karşı bir şansı olduğunu düşünüyorsanız, fena halde yanıyorsunuz." İblisin kuyruğunu Aleks'i'nin boynuna doladığını ve sonra da kafasını kopardığını gördüm.

Dilini şaklatıyor. "Geceleri nasıl uyuyorsun bilmiyorum."

Omuz silkiyorum, buradaki iblisle mi yoksa kendime davranış şeklimle mi kastettiğini bilmiyorum. Belki de ikisini de. "İyi değilim, sorduğun için teşekkürler." İç çekiyorum.

"Her neyse. Yani bir vampirin iştahımı daha iyi idare edebileceğini dūřünüyorsun. Belki de. Ama o kızın burada olmasının gerçek sebebi bu mu?"

Biraz irkilinceye kadar ona sertçe bakıyorum. "Ne?"

Kaşlarım kalkıyor, şüpheleniyorum. "Onu buraya neden getirdiğini biliyorum."

Gözlerini kırpıştırıp boğazını temizliyor ve ben gerçeği hemen anlıyorum. Oldukça şeffaf biri ve bunun nedeni soluk teni değil.

"Neden?" diye soruyor ama sesindeki isteksizliği duyuyorum, sanki fark edildiğini biliyor.

Ona muzaffer bir sırıtış attım. "Bana tuzak kurmaya çalışıyorsun. Bunu görmek çok kolay."

Van Helsing bir süre bana boş boş baktıktan sonra "Sana tuzak kuruyorum..." dedi.

"Çok açık değil mi? Buraya zaten hayranım olan çekici bir vampir getiriyorsun, böylece onu kazanmama gerek kalmıyor. Hızlı bir sevişmenin ötesinde bir arkadaşlığa ihtiyacım olduğunu dūřünüyorsun. Burada yalnız olduğumu, belki de hayatımda başka bir vampir olsaydı beni bir şekilde evcilleştireceğini dūřünüyorsun." şarabımdan bir yudum aldım ve sırıttım. "Üzgünüm Doktor, ama fena halde yanılıyorsunuz."

Alnında hissedilir bir rahatlama ifadesi belirir. "Vay be. Vay be. Bunu artık senden saklamak zorunda olmadığıma sevindim."

"İyi denemeydi," diye onu takdir ediyorum. "Tam benim tipim. Beni iyi tanırırsın."

"Ama ona bir şans vereceksin, değil mi?" diye sorar.

Ne kadar hevesli olduğunu görünce sırıttım. "Bu gece onu bir deneyeceğim. Elbette. Ama sabah seninle birlikte ayrılacak."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Özür dilerim," diye ekliyorum. "Ama ihtiyacım olan son şey hayatımda yeni bir karmaşa."

Hayal kırıklığı dolu bakışları inançsızlığa dönüşüyor. "Sanki hayatın çok karmaşık mış gibi," diyor. "Sen lanet bir münzevisin."

Buna sinirleniyorum. "O *şeyle* burada yaşamayı dene." "Eminim sihirli kitabın her şeyi daha iyi yapıyordur."

"Öyle," dedim ona sertçe.

Tek dileğim sayfaların kendiliğinden dolması. Dört yılı aşkın süredir kitapta yeni bir büyüün yer aldığını görmedim. Sanki bana büyü sağlayan her neyse, belki de kitabın kendisi, bilinmeyen nedenlerle sonuncusunu saklamaya karar vermiş gibi. Bu beni her gece sayfaları karıştırmaktan, sayfaların gözlerimin önünde mürekkeple dolmasını dilemekten alıkoymuyor. Daha fazlası olmalı. Daha fazlasını ortaya çıkarmanın bir yolu olmalı. Ama nasıl?

Van Helsing konuyu kitaptan uzaklaştırıp Rose'a geri döndürür. "Ona karşı nazik ol," der.

Alaycı bir kahkaha attım. "Ona iyi davranmak mı? Oh, ona iyi davranacağım. Onu nereden buldun ki? Aksanı Amerikan aksanı."

"Oregon'dan geliyor. Sizinle tanışmak için laboratuvarıma geldi."

"Ve sen bunu garip bulmadın mı?"

"İlk başta. Ama gençlerin nasıl olduğunu bilirsin. Her şeyi bilmek isterler."

Yudumun ortasında kaşlarımı çattım. "Gençler mi? Kaç yaşında?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama o kadar uzun süredir ortalıkta yok."

Yutkundum ve bunu düşündüm. Genç kan. Genç am. Bir vampiri gençliğinde deneyimlemeyeli uzun zaman olmuştu.

Bir şişe şarabı bitirdiğimizde, masadan kalkmak için kendimi dışarı atıyorum. Van Helsing elbette anlıyor, burada neler olup bittiğini biliyor ve şarabından arta kalanlarla birlikte oturma odasına çekiliyor.

Doğruca merdivenlerden yukarı çıkıp odasına giden koridordan aşağı iniyorum, benim varlığımnda koğuşlar kendilerini çözüyorlar.

Kapıyı açıp yatak odasına giriyorum, kapı arkamdan kapanıyor.

Yatağa uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, başını kaldırıp bana bakıyor.

"Buraya gel," diye alçak sesle emrediyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Bir an tereddüt ediyor, gözlerinden tuhaf bir bakış geçiyor, sonra yataktan kalkıp bana doğru yürüyor. Ceketini yere atmış, botlarını da dağınıklığa alışıkmiş gibi yanına koymuş, üzerinde sadece kot pantolon ve ince bir kazak var. Şimdi kıvrımlarını daha net görebiliyorum ve aletim kalçalarının genişliği, dolgun göğüslerinin dik şekli ve meme uçları karşısında otomatik olarak sertleşiyor.

Birkaç adım ötede duruyor ve bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldırıyor. Gözlerinin içine derin derin bakıyorum ve kırılğanlıklarını içime çekmek için zaman ayırıyorum. Evet, gözlerinde hala irislerini ekstra yeşil yapan o ışıltı var, ne kadar yersiz olsa da o sevgi ve şefkat bakışı. Ama artık gözlerinde başka bir şey var. Korku. Sadece bir dokunuş. Sadece bir dehşet öpücüğü.

Beni tahrik etmemeli ama ediyor. Her zaman tahrik eder. Sikim fermuarıma baskı yapıyor, dışarı çıkmak için zorlanıyor ve çenem geriliyor.

"Kıyafetlerini çıkar," diyorum kabaca. "Seni görmeme izin ver."

Derin bir nefes alıyor ve kazağının eteklerine uzanıp başının üzerinden kaldırıyor. Altında, içine zor sığıdığı beyaz pamuklu bir sütyen var, dolgun göğüsleri dışarı taşıyor. O kadar solgun ve kremsi ki, onu gördüğümde neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Sonra kot pantolonunu çıkarıp çoraplarıyla birlikte çıkarıyor. İç çamaşırı kırmızı ve dantelli. Garip, sanki hiç çaba sarf etmemiş gibi. Genellikle buraya getirilen kadınlar makyaj ve iç çamaşırlarıyla çok özenli bir şekilde süslenirler. Ama o öyle değil.

Bu onu daha çok istememe neden oluyor. Onu kirletmek ne kadar kolay olurdu. Nasıl kirletilmek isteyebileceğini.

"Her şey bitti," diyorum, sesim giderek kısılıyor.

İç çamaşırını çıkarıp sütyenini çıkarırken bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp çıplak ve lezzetli bir şekilde esnek vücudunu seyretmek zorunda kalıyorum.

Kahretsin, ne kadar da yumuşak. Her vampirin sahip olduğu kas tonusuna ve güce sahip, ama bir şekilde yumuşak kıvrımlarını korumuş. Belki de düşündüğümünden daha gençtir.

Ve gözlerim kıllarla gölgelenmiş amına kaydığında, muhtemelen haklı olduğumu anlıyorum.

"Tam olarak nereden geldin?" Ona doğru adım atarak mırıldandım. Derin bir nefes alıyorum, hem tanıdık hem de tanıdık olmayan çayır kokusunu kokluyorum ve parmaklarımı beline yerleştiriyorum, etrafında ve arkasında hareket ederken narin cildinin üzerinde gezinmelerine izin veriyorum. Nefes nefese kalıyor, midesini emiyor ve parmaklarım kalçalarının üzerinden geçip geniş kıcının kabarıklığı etrafında dolanıyor.

"Vücudun bir vampire göre eşsiz," diye devam ediyorum. "Nasıl bu kadar yumuşak olabiliyorsun?"

Sertleşiyor ve bunun bir iltifat olmadığını düşünebileceğini fark ediyorum. Kadınların nasıl olabildiğini unutuyorum ve vampirler de istisna değil.

"Merak etme, hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum kulağına, öne doğru eğilerek. Şimdi titriyor ve bacaklarının arasında biriken sıcaklığın kokusunu alabiliyorum, onu tahrik ederken misk kokusunu alabiliyorum.

Kahretsin, beni öldürse bile onunla zaman geçireceğim.

Tekrar önüne geliyorum, parmaklarım yavaşça karnının derisinde geziniyor, ta ki göğüslerinin yüksek tepeciklerinin üzerine çıkana kadar. Onları avuçladığımda nefesi kesiliyor, ellerimde ağırlığını hissediyor, sonra başparmaklarımı çakıl taşları gibi sertleşene kadar meme uçlarının üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Ağzı açık kalıyor, dolgun dudaklarının arasında mükemmel pembe bir dil ve zevkten gözleri kısılıyor.

Ona dokunmadan duramıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Yüzü çok açık, saf ve güzel, tatlı ve kız gibi bir şey, yine de çenesi ve burnu keskin, güçlü çarpıcı özelliklerle dengelenmiş bir yumuşaklık. Teni süt gibi pürüzsüz, sadece bana gökyüzündeki en uzak yıldızları hatırlatan belli belirsiz çiller var. Misk kokusu yoğunlaşana, nefesi sığlaşana ve sadece göğüslerinden boşalmasını sağlayıp sağlayamayacağımı merak edene kadar başparmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum.

Ama acele etmek istemesem de sabırsızlanmaya başladım.

Bir elimi bacaklarının arasına atıyorum ve onu sırlıslam buluyorum.

"Aman Tanrım," diyor soluk soluğa ve ona dokunmama bile gerek kalmadan hemen burada, kendi ayakları üzerinde boşalıyor.

O bir fişek. Bir kadını saniyeler içinde boşaltmayalı uzun zaman olmuştu.

Kalçaları öne doğru sarsılıyor, dizleri bükülüyor ve onu dik tutmak için hemen bir kolumu beline doluyorum, başparmağımın kaygan sürtünmelerinin altında klitorisi zonklıyor. Haykırırken sesi boğuk çıkıyor, bu odanın soğukluğunda çok tatlı ve sıcak bir ses.

Bir elimi göğsünde tutarken diğerini yavaşça kaldırıyorum, parmağımı dilimin üzerinde gezdirerek her santimini tadıyorum. En pahalı şarap gibi çökmüş ve zengin ama aynı zamanda taze. Gençliğin tadı.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?" Pantolonumun fermuarını açmak için geri adım atıyorum, sikim dikişe karşı seğiriyor. "Benim için böyle yumuşak ve kolay geliyorsun. Ne kadar iyi bir küçük fahişe."

Gözlerini açıyor ve bana kızgınlıkla bakmak yerine yüzünde bir istek ifadesi belirliyor. Sik beni. Bunu *seviyor*. Belki de Van Helsing bir arkadaşa ihtiyacım olduğu konusunda o kadar da haksız değildi.

Aletimi çıkarıyorum, çelik gibi sert ve kavrayışımın altında sıcak bir şekilde zonklıyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Şaşırtıcı bir şekilde sırtıyor, gözlerini hınzırca aydınlatan güzel bir gülümseme ve söyleneni yapıyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde sikime uzanıyor ve iri yeşil gözleriyle bana bakıyor, kumral saçları çıplak sırtından aşağı dökülüyor. "Evet, lordum."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Gül

!!

Lordum."

Kelimeler ağızımdan kaçiverdi. Elimde değildi, tıpkı en ufak dokunuşunda boşalmama engel olamadığım gibi. Çünkü beni tanımamasına rağmen, bu *o* ve bedenim onun bakışlarına, dokunuşlarına, sesine, ipe bağlı bir kukla gibi tepki veriyor. Zaman geçtikçe, bana yıldızları gösterme ve bir parmak hareketiyle beni cennete götürme yeteneğine sahip olduğu zamanlardaki birlikteliğimize geri çekilmekten kendimi alamıyorum.

Dizlerimin üzerindeyim, soğuk taş zemin tenime batıyor, ellerim onun sikinin tanıdık sıcaklığına ve sertliğine sarılmış durumda ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim... birlikte uyuduğumuz son geceden beri. O gece Dahlia, Lucy ve Mina'ydım ve ona öyle aşık olmuşum ki kalbimin bir baraj gibi patlayıp ikimizi de sular altında bırakabileceğini düşünmüştüm.

Onunla boğulmak için her şeyi yaparım.

Ve tıpkı o eski günlerdeki gibi, ona "Lordum" demeye geri döndüm.

Kaşlarını çatmış bana bakarken, kara gözleri erimiş bir ihtiyaçtan şaşkınlığa sürüklenirken, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Söyleyiş şeklimi hatırlıyor mu? Beni hatırlıyor mu? Gerçeği biliyor mu?

"Lordum," diye tekrarlıyor dikkatle, dili alt dudağında geziniyor. Gözlerindeki keskinlik yavaşça eriyerek yeniden arzuya dönüşüyor. "Bu hoşuma gitti." Sesi

Kulağa ipek gibi geliyor.

Rahatladığımı alaycı bir gülümsemenin arkasına saklıyorum. "Tek amacım seni memnun etmek."

Sesli bir şekilde yutkunuyor, ağzını ayırıyor, sonra aniden öne doğru uzanıyor ve saçlarımı tutuyor, başımın tepesinde sıkı, acı verici bir yumruk yapıyor.

Yardım edemiyorum ama inliyorum, sikini kavrayışım gevşiyor.

"O zaman beni emmeye başla," diye homurdanıyor ve yüzümü öne doğru itiyor.

Acıya rağmen, talebini hevesle kabul ediyorum, onu ustalıkla kavriyorum ve dilimi şaftının etrafında döndürürken, her santiminin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Sanki bunu çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyorum, bu yakınlık alayını.

Valtu yüksek sesle inliyor, kafamdaki her zevk noktasını gıdıklayan, bacaklarımın arasındaki ısının artmasına neden olan bir ses. Bu sesi, onun soğuk ve sakın tavrından dilimin bir hareketiyle çekip çıkarabilmeyi o kadar özlemişim ki. Her zaman bir süper güç, bir sihir gibi hissettirmiştir ve şimdi de farklı değil.

Ağzımı sonuna kadar açıp onu sarıyorum ve onun sert, sıcak uzunluğu boyunca titreştiğini hissedebileceğini bildiğim bir inilti çıkarıyorum.

Kalçaları yüzüme çarpıyor ve onu ağzımın derinliklerine alırken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, dudaklarım içinden güçle geçerken emme sesi çıkarıyor. İnliyor ve yumruğu daralarak saçlarımı daha da sert çekiyor.

Uzunluğunun etrafında nefes alıyorum, acı çok keskin ama aynı zamanda tatlı. Tanrım, *bunu* özlemişim.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor bana bakarken boğuk bir sesle. "Ne kadar da iyi bir kızsın, sikimin üzerinde böyle boğuluyorsun. Beni ne kadar derine götürebilirsin, hmmm?"

Sözleri beni ürpertiyor, boğazım tepki olarak daralıyor. Uyarılmamın arttığını, vücuduma yayıldıkça beni alt etmekle tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Sadece parmaklarının dokunuşuyla bile boşaldığımı biliyorum, tüylerimi diken diken ediyor, ama sadece ona oral seks yaparak da boşalabileceğimi hissediyorum. Vücudum buna hazır.

Gözlerimi kapatıyorum ve duyuma odaklanıyorum, zevkten başka bir şey olmayana kadar, onunkinden başka bir şey olmayana kadar beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ona bir iniltiyle cevap veriyorum, onu olabildiğince derinden alıyorum, ona her şeyimi vermek istiyorum.

Sanırım ben *seninim*. *Seninim*. *Sonsuza kadar*.

Saçlarımı bırakıyor ve omuzlarımdan tutup beni ileri iterek ağzımın derinliklerine doğru itiyor. Boğazımdaki kasların fazla mesai yaptığını hissedebiliyorum, o daha da derine inerken onu hararetle kabul ediyorum. İnsan olsaydım nefes alamaz, boğulurdum ama ihtiyacım olduğu sürece, o istediği sürece devam edebiliyorum. Vampir olmanın bir başka avantajını daha öğreniyorum.

Ağzımı sikerken inliyor ve sınıra yaklaştıkça kalçalarının titrediğini hissedebiliyorum.

Onu oraya götürmek istiyorum.

Hızımı artırıyorum, onu daha da derinlerime çekerken başımı aşağı yukarı sallıyorum. Parmakları omzuma kenetleniyor ve göğsünün altından yükselen derin bir feryatla haykırıyor, vücudu orgazmın sancılarıyla geriliyor.

Hepsini yutuyorum, kendini tamamen içime bırakmasına izin veriyorum, yarağı içimde sarsılmayı bırakana ve onu kurutana kadar onun için aç ve açlıktan ölüyorum.

Kocaman gözlerle ona bakıyorum, ıslak bir sesle ağzımı yavaşça sikinden çekiyorum, dudaklarım acıyor ve morarıyor ama yine de gülümsüyorum.

"Siktir," diyor derin bir iniltiyle, puslu bir huşu içinde bana bakıyor. Bir an için birlikte zamanda geri döndük, az önce ona, birlikte olduğumuz zamanlar dışında gözlerinde nadiren gördüğüm o güzel huzuru getirmiştin.

O huzur şimdi burada, ama sadece bir anlığına. Birkaç dakika içinde bakışlarındaki soğukluk, o sertlik geri dönüyor ve onu tanıdığım Valtu'dan daha karanlık bir versiyonuna dönüştürüyor.

Beni hiç tanımayan versiyonu.

Ama belki, belki denemeye devam edersem, belki kartlarımı doğru oynarsam, beni tekrar tanıyabilir.

Belki hatırlamasını
sağlayabilirim. Tabii kalmama
izin verirse.

"Ayağa kalk," diye sertçe emrediyor ve ben ayağa kalkmaya fırsat bulamadan beni tekrar saçlarımdan tutup yukarı çekiyor.

Elimde olmadan sızlanıyorum, gözlerim ani acıdan sulanıyor. Valtu'm acı vermeyi severdi ama işin içinde her zaman zevk vardı, her zaman seks vardı. Bu tamamen başka bir şey gibi hissettiriyor. Onun zevki için acı, başkasının değil.

"Doktor biraz sertlikle başa çıkabileceğini söyledi," diyor ve aniden beni ona doğru bastırana kadar öne çıkarıyor, aleti hala çıplak kalçama dayanmış durumda. Ağzı benimkinden birkaç santim ötede, gözleri donmuş toprak gibi gözlerimin içine bakıyor, beni araştırıyor. "Şimdiye kadar bunu kaldırabilecek gibi görünüyorsun. Ama ne kadar ileri gitmeme izin vereceksin?" diye mırıldanıyor. Boştaki elini uzatıp parmağını gözlerimin altında gezdiriyor, ta ki gözyaşlarım gözlerimden akana kadar ve ancak o zaman acıdan ağladığımı fark ediyorum.

Gözyaşlarımın tadına bakıyor, tıpkı bir zamanlar yaptığı gibi ve şeytani bir şekilde gülümsüyor, gözleri sert kalıyor. "Gözyaşlarında ne tattığımı biliyor musun?"

Dünya zamanda geriye doğru kayıyor gibi görünüyor.

Sertçe yutkunuyorum, başka tarafa bakmıyorum. "Karanlık," diyorum ona.

Yavaşça göz kırpmıyor, kontrolü bir an için bozuluyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü Dahlia'nın gözyaşlarının tadının böyle olduğunu söylemek istiyorum. Çünkü biz aynıyız.

"Çünkü ben karanlıktan yaratıldım," diyorum ona sessizce, saçımı çekiştirmeye devam ederken irkilmemeye çalışarak. "Tıpkı senin gibi."

Dudağı küçümseyerek kıvrılıyor. "Ben Karanlıklar Prensi değilim." "Prens olduğunu hiç söylemedim."

Valtu bir an bana bakıyor, benimle nasıl başa çıkacağından, benden ne çıkaracağından emin değil. Bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyorum, saklamaya çalışsa da bu bakışlar orada. "Yeterince makul, kara gülüm," diyor sonunda, odağı artık dudaklarımda ve bir an için beni öpeceğini düşünüyorum. Ama sonra hafifçe geri çekiliyor. "Şimdiye kadar taç yapraklarından çok dikenlerin var. Bu seni tutmaya yetebilir. Ama göreceğiz."

Beni saçlarımdan tutup yatağın üstüne fırlatıyor ve ben de hızla dönüp onunla yüzleşmeyi başarıyorum, içgüdülerim kaçmamı, paniklememi söylüyor, çünkü bu Valtu olsa da değil. Ama o beni zorlamıyor.

Bunun yerine zincirleri tutuyor ve sadece birkaç saniye içinde soğuk kelepçeler ayak bileklerime ve el bileklerime takılıyor, böylece çıplak ve kartal gibi açılmış bir şekilde yatak direklerine zincirlenmiş oluyorum.

"İnsanların baş edemediği tek şey ben değilim," diyor bana, kapıya doğru yürürken. "Bana eşlik eden şey bu."

Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bana bakarak durakladı. "Sabah görüşürüz. Tabii hâlâ buradaysan."

Sonra kapıyı kapatır ve oda kararır.

KALBİM KABURGALARIMA VURARAK, ADRENALİN BACAKLARIMA AKIN EDEREK, BAĞLARA SARILINCAYA KADAR, METALLER ODA İÇİNDE YÜKSEK SESLE ÇINLAYARAK UYANIYORUM.

Hava tamamen karanlık ama gözlerim alışmaya başlıyor. Pencereden dışarıda hareket eden kara bulutlar ve ötesindeki gece gökyüzü görünüyor. Ne kadar zamandır bu yatakta yattığımı bilmiyorum ama kaslarımdaki ağrıdan ve

Ayak bileklerim ve el bileklerimdeki ağrılar, en azından birkaç saat olduğunu tahmin ediyorum.

Ağır bir iç çekiyorum ve başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, boşluğu rahatlamış bir şekilde fark ediyorum. Gün batımından hemen sonra da olabilir, gecenin bir yarısı da. Ama Valtu benim için geri gelmedi.

İnsanların başa çıkamadığı şeyin kendi şirketi olduğunu söylerken ne demek istedi?

Hangi şirket?

Burada tek başına yaşadığını sanıyordum.

Gözlerimi kapatıp yatağa geri gömülüyorum, kelepçeler rahatsız edici bir şekilde inlememe neden olacak kadar derimi kesiyor.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de herkes haklıydı. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Valtu'yla aynı dünyada olup da onunla birlikte olmamayı nasıl kaldırabilirim bilmiyorum. Daha da ötesi, Bellamy gibi insanların, sonuçsuzca alıp götüren insanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verilen bir dünyada yaşamak istemiyorum. Sadece yanına kalmasını değil, gerçekten gelişmesini de. Eğer söylentiler doğruysa ve yaşlanmıyorsa, bu onun bir tür şifreyi çözdüğü ve en iyi hayatını yaşadığı anlamına gelir, belki de benim gibi bir ölümsüzdür.

Hayır, her ne kadar şu anda Bavyera Alplerinde gizli bir yerde Valtu'nun yatağına zincirlenmiş olsam da ve bu sevdiğim ve kaybettiğim Valtu olmasa da, burada fazla bir seçeneğim olmadığını biliyorum. Yeni vampir Rose Harper olarak devam edebilirdim ama aşkımın dışarıda olduğunu bilseydim asla uzun ve mutlu bir hayat yaşayamazdım ve adaletin asla yerini bulmayacağı gerçeğini görmezden gelemezdim. Burada olmam büyük bir risk ve bu geceden sağ çıkamama ihtimalim küçük de olsa, yine de alınması gereken bir risk.

Birini sevmeyi, o sizi sevmeyi bıraktığı için bırakmazsınız. Bir ilişkiyi başkası unuttuğu için siz de unutmazsınız.

Şimdi kim olursa olsun, ne yaparsa yapsın, kime dönüşürse dönüşsün, o hala sevdiğim adam. Yüzeyde olmayabilir, ama hala orada, gömülü

uzakta. O adam benim evimdi. O hala benim evim. Ve bunu görmesi için ne gerekiyorsa yapacağım, böylece ben de tekrar onun evi olabilirim. Kalplerimiz birbirine ait çünkü biz gerçek aşkı yaşadık ve gerçek aşk asla ölmez.

Ama o seni öldürdü, unutma, diyor kafamın içinden bir ses.

Öyle yaptı. Yüzünü ilk gördüğümde öfke ve ihanetten başka bir şey hissetmeyeceğimi düşünmüştüm ama bu duygular çok uzaktaydı. Koşullara rağmen, içindeki karanlığa ne kadar kolay yenik düştüğünü ilk elden görmeme rağmen hâlâ oradalar.

Ama onun da tattığı gibi, benim içimde de karanlık var. Belki de bu yüzden hep birbirimize döndük.

İçimdeki karanlık, senin içindeki karanlığı çağırıyor.

İç çekiyorum, kalbim özellikle hassas hissediyor. Bunu onu sevdiğim, ona inandığım ve bize inandığım için yaptığımı biliyorum ama bu gece onunla birlikte olurken, onu tadarken, ona dokunurken, daha önce sayısız kez yaptığım gibi onun çözülmesini sağlarken, o bana hiç kimseymişim gibi bakarken canım yanmamış gibi davranamam. Bana bir atıştırmalık ya da sıkılmadan önce tadına bakıp oynayacağı bir oyuncakmışım gibi davrandı. Bana bakıyor ve sadece kullanacağı bir şey görüyor ve bu acıtıyor ve bu acı devam ettikçe daha da kötüleşeceğini biliyorum, yapamayacağımdan korkuyorum-

Düşüncelerim aniden durdu.

Kıpırdamadan duruyorum.

Şurada.

Yanımdaki odada bir şey duyabiliyorum.

Nefesimi tutuyorum ve damarlarımda yüksek sesle vınlamaya başlayan kalbimin sesini duymazdan gelerek konsantre oluyorum. Başımı kaldırıp etrafa bakıyorum ama oda eskisi gibi görünüyor. Boş ve karanlık.

Ama yine o ses var.

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku izi yuvarlanıyor.

Islak bir guruldama sesi. Ardından bir miyavlama sesi.

İlk başta odada benimle birlikte bir kedi yavrusu ya da bir kedi olduğunu düşünüyorum, belki de hep oradaydı, ama sonra sesi tam olarak bir kediye de benzemiyor. Daha insani ama yine de... değil.

Aniden yankılanan kısa bir çığlık duyulur. Aman
Tanrım.

Bebek sesi gibi. Bir insan
çocuğu.

"Alo?" diyorum. Köşeleri aramaya devam ederken sesim taş odada düz çıkıyor, keşke hareket edebilsem diyorum.

Yine bir ağlama sesi çıkarıyor, tam olarak sıkıntıdan değil ama bir bebeğin çıkarabileceği mutlu, guruldayan ağlamalar gibi, sadece bu ağlamada bir gariplik var.

Sanki bebek benimmiş gibi rahmimde keskin bir sızı hissediyorum ve zihnim bir anlığına acının içinde yuvarlanıp Mina ve Lucy olarak kaybettiğim bebeklere geri dönmek istiyor. Dahlia olarak anne olmayı hiç düşünmediğim için annelik içgüdülerimin kaldığını düşünmüyordum ve şimdiye kadar Rose olarak bunu kesinlikle düşünmemiştim, ama içimde keskin, güçlü ve ilkel bir şekilde yükseliyor.

Tanrım, diye düşündüm kendi kendime, *geçmişle barıştığımı sanmıştım*.

Ama bebek bu odada bir yerlerde ve o guruldama seslerini çıkarıyor ve önümde banyo kapısı yavaşça, uzun bir gıcırtyla açılıyor.

Vay anasını.

Nefesimi içime çekiyorum, keder ve dehşet hakimiyet için içimde savaşıyor, kapının daha geniş açılmasını izliyorum, alçak *gıcırty* kemiklerimi dolduruyor.

Sonra kapı durur.

Hiçbir şey çıkmıyor, görebildiğim
kadarıyla. Ama duyabiliyorum.

Taş zeminde bir şeyin süründüğünü duyabiliyorum. Islak ve kalın bir ses, sanki biri ıslak bir havluyu yerde sürüklüyormuş gibi, ama sonra ara sıra bir et tokadı duyuyorum.

Ne halıtlar dönüyor?!

"Valtu?" Diye soruyorum ve sanki odanın karanlığı sesimi yutuyor, gücümü, sinirlerimi yiyor. "Alo? Lütfen bana kimin orada olduğunu söyleyin."

Ses kayboluyor. Bir an bekliyorum, geri dönmesi için dikkatle dinliyorum. Ama sadece sessizlik var.

Rahat bir nefes alıp yatağa uzanıyorum ve tüm bunların hayal gücümün korkunç bir ürünü olduğunu umuyorum.

Ta ki yorganın altımdan kaydığını hissedene kadar.

Başımı kaldırıp yatağa bakıyorum ve sanki biri yatağın ayakucuna uzanmış ve onu çekiştiriyormuş gibi, örtülerin biraz geri çekilmesini izliyorum.

Oh lanet olsun. Oh Tanrım.

Gözlerimi yatağın ucuna, tam açılmış bacaklarımın arasına dikiyorum, minik bir insan eli görüldüğünde boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Bir bebeğe ait küçük kanlı bir el.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor.

Bebeğin kafası yatağın kenarından yükseliyor. Kafatasının yarısı sanki biri üzerine basmış gibi ezilmişti ve ben onun benim bebeğim olduğunu hemen anladım. Babam karnıma bastıktan sonra ve kafamı kesmeden önce Mina olarak taşıdığım bebek.

Valtu'yla benim ilk çocuğumuz. Ve ölen ilk çocuk.

Bebek bana bakıyor, bir gözü dışarı fırlamış, ağzı çarpık ve kan salgılıyor. Bir sapkınlık ama yine de bir parçam onu bir annenin çocuğunu sevdiği gibi seviyor. Çünkü bu benim çocuğum, değil mi? Kaybettiğim ama yüzyıllar sonra bir şekilde beni yeniden bulan bir çocuk.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, dudaklarımdan bir hıçkırık dökölüyor.

"Merhaba ufaklık."

Bebek ağzını kocaman açıyor, metalik bir kahkaha atıyor ve dişlerini bana doğru gösteriyor. Dişleri. Tabii ki dişleri var.

Ben lanetliyim Valtu, görmüyor musun? Bunu ona bir kez söylemiştim, Lucy olarak ölüm döşeğimde yatarken, ikinci çocuğumuz hala içimde, ölüyken. Şimdi görüyorum, gün gibi açık. Ben lanetliyim.

Bebek bana doğru emeklemeye başlıyor, kendini sürüklüyor ve bacaklarını hareket ettiremediğini fark ediyorum. Kendini yatağın uzunluğuna doğru çekerek tam kalçalarımın arasına doğru ilerliyor.

Sanki eve dönüyormuş gibi.

Oh lanet olsun. Oh hayır.

Tanrım, hayır.

"Hayır!" Bağırıyorum, kıvranmaya çalışıyorum, vücudumu hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Kelepçeleri çekip çekiştiriyorum ama sadece derimi kesiyorlar ve kapana kısılmış durumdayım. Tamamen kapana kısıldım.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum. "İmdat! Abe! Valtu! Yardım edin!"

Ama çığlığım sanki bu duvarların içindeymiş gibi zayıf ve düz.

Ve bebek gelmeye devam ediyor. Kanlı dişli ağzını şaklatıyor, gözü neredeyse ezilmiş kafatasından dışarı sarkıyor, burnundan beyin parçaları sızıyor. Islak bir paspas gibi hareket ediyor, kan ve düşünmek istemediğim diğer şeylerle dolu bu özensiz adımlarla ilerliyor.

"Anne," diyor bebek, sesi son derece derin ve insanlık dışı.

Bana doğru uzanıyor, tam rahmime doğru gidiyor, küçük elleri derimi kavrayıp içime girmeye çalışıyor ve ben onu durdurmak için bacaklarımı kapatamıyorum.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum. Vücudum sarsılıyor ve sarsılıyor, kalçalarım yataktan kalkıyor, içeri girmesini engellemeye çalışıyorum ama küçük tırnakları beni kazıyor, daha derine ulaşıyor, rahim ağzımı tutuyor.

Boğazım düğümlenene ve sesim kaybolana kadar tekrar çığlık atıyorum ve küçük canavarın kendini içime çektiğini, dişlerinin içimi ısırıldığını hissediyorum, ta ki yatakta kanlar içinde kalana kadar.

Burada öleceğim. Beni içten içe yiyip bitirecek, kanımı kurutacak.

Başımı arkaya atıyorum, bu bitmek bilmeyen dehşet içinde tekrar çığlık atmaya hazırım ki aniden...

Durdu.

Acı durur, basınç durur, sesler durur. Her şey durur.

Aşağı baktım ve bebek yoktu. Kan da yok. Orada hiçbir şey yok.

"Tanrım," diye yemin ediyorum nefes nefese, alnımdan boncuk boncuk soğuk terler süzülüyor. "Bu da neydi böyle?"

Bebeğin bir yerlerde belireceğini ya da burada olduğunu kanıtlayan küçük kanlı bir el izi göreceğimi düşünerek odaya bakmaya devam ediyorum ama odada yine tamamen yalnızım.

Başımı tekrar yastığa koyup gözlerimi kapatıyorum, kalbimi ve hırıltılı nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Eğer insan olsaydım, sanırım şimdiye kadar beş kalp krizi geçirmiş olurdum.

Zihnim nasıl bu kadar gerçek bir şey yaratabilirdi? O acıyı *hissettim*.

İşte o zaman başka bir ses duyuyorum.

Sert bir şeyin taşa sürtünmesi. Gözlerim açılıyor ve tavana bakıyorum.

Kötü şeyin pullu siyah bedeninin ona yaslandığını, ksenomorf başının yana yatarak boncuk gibi kırmızı bir gözle bana baktığını görüyorum.

Dehşet içinde nefesimi tutuyorum. Bu da gerçek olamaz, değil mi?

Ama tavana yaslanıp sessizce beni izlediğine bakılırsa, öyle olduğunu biliyorum. Onu son gördüğümde olduğu kadar gerçek.

Bağlarımı tekrar deniyorum ama metal eskisi gibi soğuk ve kırılmaz kalıyor. Valtu beni bağlı tutmak için onlara büyü yapmış olmalı. Paniğe kapılmış bir vampir neredeyse her şeyi kırabilmeli.

İblis şey beni incelemeye devam ediyor ve ben de ona dehşet içinde bakmaya devam ediyorum.

Sonra uzun derimsi kuyruğu seğiriyor ve altı inçlik pençeleriyle kendini tavana, ardından da bitişik duvara doğru çekmeye başlıyor.

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum, tekrar açtığımda iblisin de tıpkı bebek gibi gitmiş olacağını umuyorum.

Ama onları açtığımda, iblis hala oradaydı. Bu sefer daha yakın.

Tam ayağımın dibinde.

Düşünceliymiş gibi karpuz şeklindeki başını bana doğru eğiyor ve aniden bu cehennem canavarının ne düşündüğünü tam olarak anlıyorum.

Burada ne yaptığımı merak ediyor.

Çünkü daha önce tanışmıştık.

Venedik'te.

İblis beni tanıyor, beni Dahlia olarak gördü. Ve şimdi yirmi yıl sonra burada olduğumu görüyor.

Sanırım burada olmasının nedeni ya Valtu'nun onunla arkadaş olması ya da onu eğitmesi ya da kitapla bir ilgisi olması, çünkü iblis ilk olarak oradan geldi, Saara tarafından cehennemden çağrıldı.

Bu canavar ne kadar sadık? Valtu'ya söyleyecek mi?

Valtu'ya *söyleyebilir* mi? Onun yerine beni öldürecek mi?

Evet. Bu daha olası bir seçenek. Sonuçta, astral seyahat yaptıktan sonra Venedik'teki yatak odamda belirlediğinde beni öldürmeye çalıştı. Cadıları öldürmek için yaratıldı.

Ama ben artık bir cadı değilim. Değil misin?

En azından vampir doğam bunu geçersiz kılmalı. Değil mi?

Yaratık ayağıma bakıyor ve kemikli deriden elini uzatıyor, uzun siyah kıvrımlı pençeleri şeytani bir kuşunkine benziyor.

İrkiliyorum, dehşet içinde izliyorum, ayağımı ısırıp koparmasını bekliyorum. Vampirler yeni ayak çıkarabilir mi?

Ama pençelerini etime batırmak yerine kelepçelere geçiriyor ve hızlı bir hamleyle metali tereyağını kesen bir bıçak gibi kesiyor.

Kelepçenin bir kısmı yere çarpıyor ve aniden ayağım serbest kalıyor, bileğimin etrafındaki deri şiddetli bir şekilde ağrıyor.

İblis yavaşça yatağın etrafında dönüyor, aynı şeyi diğer ayağıma, sonra da elime yapıyor. Son kelepçeyi kesmek için eğildiğinde nefesimi tutarak ona bakmaktan kendimi alamıyorum, bir zamanlar beni öldürmeye çalışan bu iblis yaratığın gitmeme izin vermesi beni hem dehşete düşürüyor hem de büyülüyor.

Bu oyunun bir parçası değilse, diyorum kendime. Belki de sadece avlanmayı seviyordur. Siktir et onu.

Yataktan dikkatlice kalkıyorum, bacaklarım kullanılmamaktan titriyor, gözlerimi iblisten ayırmıyorum. Başım duvara çarpana kadar geri geri gidiyorum ve iblisin dört ayak üzerinde kapıya doğru yürüdüğünü, pençeleriyle uzanıp dikkatlice kapıyı açtığını izliyorum. Karanlık tarafından yutularak koridorda kayboluyor, kapı açık kalıyor.

Panik kafa derimi diken diken ediyor ve kuru kusacakmışım gibi hissediyorum. Artık bu odada kalamam, kaçmalıyım, Abe'i bulmalı ve buradan gitmeliyim ama evin karanlık boşluğuna adım atmak da bir o kadar berbat hissettiriyor. İblisin beni serbest bıraktığını biliyorum ama Valtu'nun misafirlerini avlamaya başlarsa başım büyük belaya girecek.

Yine de başka seçeneğim yok. Hemen iç çamaşırlarımı ve kazağımı giyip koridora çıkıyorum.

Koridorda, Abe'in odası olduğunu düşündüğüm alt kata doğru mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ilerlerken milyonlarca gözün beni izlediğini hissediyorum. Ancak hareket ettikçe, arkamda büyük ve karanlık bir şeyin beni takip ettiğini hissediyorum.

İblis olabilir, Valtu'yla birlikte yaşayan başka bir dehşet olabilir - tuttuğu şirket - ama bunu öğrenmek için yavaşlamayacağım.

Koşana kadar daha da hızlı hareket ediyorum, çıplak ayaklarım yere vuruyor ve sonra müzik odasını geçip merdivenlerden aşağı iniyorum ve Valtu ve Abe'yi ateşin yanında oturup içerken bulduğum oturma alanına fırlıyorum.

İkisi de ayağa kalkıyor, Abe endişeli görünürken Valtu tamamen şaşkına dönmüş görünüyor. Yemin ederim yüzündeki o ifade tüm bunlara değmiş olabilir.

"Oradan nasıl çıktın?" diye soruyor kuşkuyla. Sonra omzumun üzerinden bakarken ifadesi daha da şaşıyor.

Bakmak için dönmeme bile
gerek yok. Orada ne olduğunu
biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Valtu

Gözlerime inanamıyorum.

Kızıl saçlı kız bir şekilde kafesinden kaçmış. Biliyorum. O kelepçeleri yerinde tutan koğuşlarım güçlüdür, ancak kendisi sihirden yapılmadığı sürece, kendi başına kurtulmasının hiçbir yolu yoktur.

Bu da beni alarma geçiriyor. Nefis bir şekilde korkmuş görünse de, zor nefes alsa da, geniş yeşil gözleriyle, sadece kazak ve külot giyse de, yarı cadı olup olmadığını merak etmek zorundayım. Bir cadı-

İblis onun arkasında belirir.

Ne yapacağını merak ederek ona bakıyorum. Onu odadan çıkardı mı? Sadece onu kovalıyor muydu? Tüm bunlar kendi zevki için miydi, avlanma ihtiyacı mı? Yoksa bana, sahip olmak istediğimden emin olmadığım eşyalarım ile oynayabileceğini göstermenin ters bir yolu mu? İblis bu yerde sahip olduğum neredeyse her insanı katletti.

"Şey," diye tekrarlıyorum, bakışlarım iblisten kıza doğru kayıyor. "Oradan nasıl çıktın?"

"Beni serbest bıraktı," diyor sesi titreyerek. Önce bana sonra doktora bakıyor. "Bu ev perili."

Boş bir kahkaha attım. "Olmayacağını mı sandın?"

"Seni serbest bıraktı da ne demek?" Van Helsing soruyor. Olması gerektiği gibi arkamda güvenli bir mesafe bırakıyor.

Başını iki yana sallıyor. "Kelepçeleri kesti ve bana kapıyı açtı."

Şimdi buna inanmak zor.

İblis artık gölgelerde beklemekten yorulmuş bir halde kıza doğru gelmeye başlıyor. Kızın vücudu korkudan kaskatı kesiliyor ve hafifçe titriyor ve ilk kez bundan gerçekten zevk almıyorum. Mesele yaratığın oturma odasının ortasında yaratacağı karmaşa bile değil, onu becerme şansı bulmadan önce onu yuttuğunu görmek istemiyorum.

"Ne yapacağım?" diye fısıldıyor, gözleri etrafını tarıyor, yaklaştığını biliyor.

"Valtu," diye tısladı Van Helsing bana. "Kontrol et."

"Yapamam," diyorum dalgınca, iblisin tam arkasında durup arka ayakları üzerinde yükselmesini izliyorum. İnsanlık dışı pençelerini omuzlarına koyuyor, uçları göğüslerinin üst kısmına bastırıyor, kazağını yavaşça karartan kanı çekmeye yetiyor.

Bisikletli İsa.

Kan çekiyor olsa da, ona karşı nazik görünüyor, hareketleri hassas ve kontrollü.

İyelik.

Kızıl saçlı acı çekmiş görünüyor ve dehşet içinde titriyor ama ben iblisin küçük kırmızı gözlerine bakıyorum, boş insanlık dışı gözleri kozmik dehşetin özeti.

Onu istiyor musun? Ona doğru yansıtıyorum. Neden? Neden o? Onu bu kadar özel yapan ne?

İblis cevap vermiyor. Hiç cevap vermez.

Ama onu arkadan kucaklama şeklinden onu istediği ve istediğini ne kadar kolay alabileceğini bana gösterdiği çok açık.

İçimden sıcak bir sahiplenme duygusu geçiyor. Birine karşı böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Kontrol etmek, evet, her zaman, ama bir şeylerin bana ait olması hissinden hoşlanmıyorum.

Kitap hariç tabii ki. Bana ait olduğuna şüphe yok. Ve şimdi, sanırım, bu kız da bana ait.

"Ondan uzak dur," diye emrediyorum, sesim yumruk gibi. "O senin değil.

O benim."

Kız şaşkınlıkla bana bakıyor, gözlerinde bir an için o sıcaklık, bana duyduğu o garip hayranlık beliriyor. Onu korkunç bir kaderden kurtarmaya çalıştığımı biliyor ama bunu kutlaması gerektiğinden henüz emin değilim.

Ama iblis karşı koymuyor. Bir süre bana bakıyor, sonra pençelerini teker teker çıkarıyor. Kızın nefesi kesiliyor, elleri göğsüne doğru uçuyor ve parmaklarının üzerinden kan sızıyor.

Sonra iblis tekrar dört ayak üzerine düşer ve gölgelerin içine doğru süzülür, kaybolurken tırnaklarının taşa vurma sesi de azalır.

Kız avuçlarındaki kana bakıyor ve sonra bana sertçe bakıyor, yüz ifadesine bir karanlık çöküyor ve bana gözyaşlarında tattığım şeyi hatırlatıyor. "Güzel hayvan," diyor sertçe.

"Seni serbest bıraktı, değil mi?"

"İyi misin Rose?" Van Helsing soruyor ve Rose başını sallıyor. Tabii ki doktor her zaman çok ilgili ve düşünceli. Sormadığım için beni gerçek bir pislik gibi gösteriyor.

Sen gerçek bir pisliksin, kendime hatırlatıyorum. O iblis onu paramparça ederdi ve gerçek şu ki sen muhtemelen gözünü bile kırpamazdın.

İçimden iç çekiyorum. Bir zamanlar umursayan biri olduğumu hatırlıyorum, ama o kişi şimdi benden o kadar uzak görünüyor ki, sanki başka bir hayatta, başka birinin başına gelmiş gibi.

Yine de Rose'u seçtim. İblis'e onun benim olduğunu söyledim. Şimdi, yeni sahibimle ne yapacağım?

Ama gecenin bir yarısı ve Van Helsing ile sabahlara kadar konuşup içtiğim için yorgunum. Tüm bu heyecan beni öfkeliyor ama yine de biraz uyumazsam onunla en iyi performansımı sergileyemeyeceğimi biliyorum.

"En iyisi ben yatayım," diyorum ellerimi birbirine vurarak. "Bir gece için bu kadar heyecan yeter."

"Lütfen beni o odada tekrar uyutmayın," diyor Rose usulca, gözlerini yere dikerek.

Onu değerlendirirken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Onu çözemiyord gibiyim. Bir an bana şefkatle bakıyor, bir an sonra sertleşiyor, bir an sonra kırılabilirliğiyle acı çekiyor. Bu bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor ve göğsümdeki hafif sızıya, onu koruma isteğime aldırımıyorum.

"Benimle kalabilir," diye teklif ediyor Van Helsing, biraz fazla hevesli bir şekilde. Kaşlarını kaldırıp omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Ne?"

Ellerini kaldırır. "Neden olmasın?" diye sorar. *Seninle kalmayacağından adım gibi eminim*, diye ekliyor içinden.

Haklı. Her zaman yalnız uyurum ve yatak odam her zaman yasak bölgedir. Kimsenin eşikten geçmesine izin vermem.

Kitabı sakladığım yer.

Rose'a bakıyorum, gözlerinde umutla bana bakıyor. Bu gece onun yatağını paylaşmak istiyor. Korkudan mı yoksa başka bir sebepten mi?

-Ne de olsa doktorla aralarında bir şey olup olmadığını bilmiyorum, bunun olmasına izin veremem. İblis'e kızın benim olduğunu ve başkasının olmadığını gösterdikten sonra olmaz.

"Sanmıyorum," diyorum sonunda ve Rose'a doğru yürürken gözlerindeki hayal kırıklığı ve korku bulutlarını izliyorum. Onu dirseğinden tutuyorum, kaçmaya karar verme ihtimaline karşı parmaklarım kazağını deliyor. "Burada mı kalmak istiyorsun? Bu da paket anlaşmanın bir parçası."

Onu odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı, yatak odasına götürürken Van Helsing'e endişeli bir bakış atıyor.

"Lütfen beni oraya geri göndermeyin" diyor, kelimeleri titreyerek. "Lütfen."

"İblis senden hoşlanıyor," diyorum kulağına, şampuanının kokusunu, beni anında sertleştiren o çiçek kokusunu yakalayarak. "Endişelenecek çok fazla şeyin olduğunu sanmıyorum."

"Ama... hayaletler var... geçmişimden gelen şeyler var."

Onu durdurup aşağıya bakıyorum. En yakın ışık, aplikteki bir mum, koridorun ilerisinde, yüzünü gölgede bırakıyor. Burada yüz hatları daha sert görünüyor, ama gözleri ıslak ve savunmasız kalıyor, uzaktaki alevlerin ışığı gözlerinde titreşiyor.

"Geçmişinden bir şeyler gördüm de ne demek?" diye sordum.

Dudaklarını yalıyor, bir şeyler düşünüyor ve ben kendimi onun zihnine sokmaya çalışıyorum. Ama orada bir duvar var, simsiyah ve bu kaleyi tahkim eden kapılar kadar güçlü. Bu kız kendini nasıl koruyacağını biliyor. İlgi çekici bulduğum bir başka şey.

"Ne gördün?" Dürtüyorum.

Sertçe yutkunuyor ve boğazının hareketleri dikkatimi dağıtıyor. Dişlerimi şahdamarının tatlı yumuşak etine geçirme isteği duyuyorum ve bu isteğin nereden geldiğini bilmiyorum çünkü diğer vampirlerden su içmeyi hiç sevmedim.

"Ben... bir bebek gördüm," diyor ve kelime bir sessizlik içinde çıkıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve anında bebeği de görüyorum, bana musallat olan bebeği. Nasıl o da görmüş olabilir?

"Geçmişinden olduğuna emin misin? Onu tanıdın mı?" Dikkatlice sordum.

Başını hafifçe sallar. "Hayır. Onu tanıyamadım. Ama sanırım beni annesi sandı." Gözlerini kapatıyor ve beni şaşırtarak bir damla gözyaşı süzülüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözlerini kapalı tutarken

Gözyaşını avucunun içiyle aceleyle sildi. "Bunun hakkında konuşmak çok zor."

Cümleyi nasıl bitirmek istediğini duyduğuma yemin

edebilirim: Bunu *seninle* konuşmak çok zor.

Kollarımı ona dolamak ve onu kendime yakın tutmak için ani bir dürtü duyuyorum.

Be

n. Bu bana bir adım geri attırıyor.

"Burası," diyorum ona, sesim kısık, "bir şekilde oyun oynuyor.

sizi etkiliyor. Burada canlanan şeyler var, ortaya çıkan korkular var." Ne kadarını söylemem gerektiğini düşünerek duraksıyorum. "Belki de sorun bu yer değil, benim. Bana musallat oluyorlar. Ve burada olduğun sürece sana da musallat olacaklar."

Ona benim de bir bebek gördüğümü söylemenin bir anlamı yok.

"Yani bebek... senden değil miydi?" Devam ediyorum. "Hiç hamile kaldın mı?"

Bir an hiçbir şey söylemiyor ama yemin ederim irkildiğini görüyorum.

Gözlerini açıyor ve bakışlarımla yüzleşiyor. "Daha yirmi bir yaşındayım."

Hay sikeyim.

"Ciddi misin sen?" Ben soruyorum.

Yirmi bir mi? Genç olduğunu biliyordum ama *bu kadar* genç olduğunu bilmiyordum.

Genç.

"Daha birkaç gün önce yaşlandım," diye itiraf ediyor.

"Sen ne?" Onu bıraktım ve şaşkınlıkla elimi yüzümde gezdirdim. Van Helsing bana zar zor yasal bir vampir getirmişti. Lanet olsun, zar zor bir vampir. "Sadece birkaç gündür vampir misin?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet. Bu bir sorun mu?"

"Bir sorun mu var?" Sikim öyle düşünmüyor gibi. Her zamankinden daha sert ve onu görmezden gelmek çok çaba gerektiriyor. Daha önce hiç bu kadar genç biriyle birlikte olmamıştım. "Aramızda biraz yaş farkı var."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Yaş farkından mı endişeleniyorsun? Vampirler arasında yaş farkı yoktur."

"Benim on altı yüzlerde doğduğumu ve senin yirmi bir yıl önce doğduğunu düşünürsek, evet, sanırım bu bir yaş farkı sayılabilir."

Bana bakarken korku gözlerini terk etmiş gibi görünüyor. Sıcak ve cinsel bir şey gözbebeklerini siyah havuzlara dönüştürüyor. "Beni becermek konusunda tereddütlerin mi var?"

Yüce Tanrım. Aletim dikkat çekmek için çılgılık atıyor.

"Sadece seks söz konusuysa yaş farklarının pek bir önemi olduğunu düşünmüyordum," diye ekliyor.

Sertçe yutkunuyorum. Pekâlâ. Tüm o uyku ihtiyacı, tutunmaya çalıştığım her türlü kararlılıkla birlikte aniden pencereden dışarı çıktı.

Ona doğru hamle yapıyorum, saçlarını ipeksi bir yumruk gibi parmaklarıma doluyorum ve boğazını ortaya çıkaracak şekilde başını geriye doğru çekiyorum. Dişlerimin keskinleştiğini hissediyorum ve onun bir vampir olduğunu ve kanının bana aradığım şeyi vermeyeceğini biliyorum, ama yine de onu ısırarak ve tatmak istiyorum.

Dudaklarımı boğazına yerleştiriyorum, korkusundan akan terle karışık teninin tatlı şekerini tadıyorum. Tadı o kadar yeni ki, boşalma dürtüsü beni geri almakla tehdit ediyor.

"Yap şunu," diye tıslıyor, konuşurken boğazı ağzıma doğru hareket ediyor. "Isır beni."

İyi emir almam ama yine de ona itaat ederim.

Dişlerim derisine batıyor, kanı ağzıma akmadan önce bir et kırılma sesi duyuyorum, sıcak ve sarhoş edici, boğazımdan aşağı kayıyor. Tadı neredeyse insana benziyor ve bunun nedeni çok taze ve yeni olması, insanlığının henüz kaybolmamış olması olabilir.

Bunu bulduğunuz için teşekkürler Doktor, diye düşünmeden edemiyorum, ondan içerken saçlarını daha da çekiyorum ki rahatça içebileyim. Diğer ellerimle, iblisin kanını döktüğü yerden hâlâ nemli olan kazağının üzerinden, sonra da bacaklarının arasından geçiyorum. Bileğimin hızlı bir hareketiyle külotu yırtılıyor ve amına tam erişim sağlıyorum.

Sık beni. Kalçalarının içi bana duyduğu ihtiyaçla nemlenmişti ve parmağımı klitorisinin üzerinde kaydırdım, zaten sıcak ve şişmiş ve benim

Dokun.

Yüksek sesle inliyor, sesi dar koridorun duvarlarında yankılanıyor ve dilimde titreşiyor. Ondan içmeye devam ediyorum, tatlılığının tadını çıkarıyorum, her saniye daha da güçlendiğimi hissediyorum. Daha güçlü ve daha tahrik edici, ki bu zor bir kombinasyon olabilir.

Ama sert seviyor, o kadarını biliyorum.

Homurdanarak dişlerimi boynundan çekiyorum ve saçlarını serbest bırakıyorum, ellerimi kışının sert hatlarının altına sokuyorum ve onu kaldırıyorum, duvara çarpana kadar onu kamçılıyorum.

Bacakları etrafımı sarıyor ve sikimi pantolonumdan çıkarıp amına yerleştiriyorum, sadece ucu içeri giriyor. Ağzı bir başka baş döndürücü inlemeyle açılıyor ve dudakları, ne kadar yumuşak oldukları, dilinin tadının nasıl olabileceği beni baştan çıkarıyor. Ama fahişelerimi dudaklarından öpmemeye çalışıyorum, bu benim için fazla mahrem bir duygu.

Ben de başımı boynuna gömdüm ve omzuna doğru kıvrıldığı yerden ısırdım. Haykırıyor ve ben de bu ivmeyi kullanarak onu tamamen içine sokuyorum, bunu yaparken de onu duvara doğru itiyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor, vücudu geriliyor ve ben patlayacakmışım gibi hissediyorum çünkü bir yumruktan daha sıkı. Daha önce hiç sikimi bu kadar dar bir deliğe sıkıştırdığımı sanmıyorum, gözlerimi başımın içinde döndürüyor ve titremeye başlıyor ama bunun zevkten mi yoksa acıdan mı olduğundan emin değilim. Islak olmasına rağmen, kendimi sınıra kadar zorluyormuşum gibi hissediyorum, o kadar sıkışık ki, zar zor nefes alabiliyorum.

Sonra beni vurdu. Havadaki kan kokusu, boğazını beslediğim yerden farklıydı.

Başımı geri çekip ona bakıyorum, gözleri acıyla kapanmış, köşelerinde yaşlar var ve sonra ona batan sikime bakıyorum.

Kan kırmızısı.

Yüce İsa.

Gözlerim Rose'un yüzüne geri dönüyor.

"Bakire misin?" Sesim gırtlaktan gelirken sormayı başarıyorum. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Evet."

Hay sikeyim.

Tekrar sikime bakıyorum ve yavaşça çekiyorum ve vücudu tepki olarak titriyor ve oh lanet olsun, daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Durma," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Devam etmemi mi istiyorsun?"

"Öyle değil mi?" diye cevap veriyor, bakışlarını bana sabitleyerek. Gözleri biraz berraklaştı, acısı dağılıyor. "Beni sertçe becer, Valtu. Yıldızları görmemi sağla."

Yardım edemiyorum ama ona göz kırpmıyorum. Sikim acı verici bir şekilde sertleşti ve hayatımda hiç bu kadar sert boşalmak istememiştim ve yine de kafam çok karışık. Bunca zamandır bakireydi ve yine de onu becermemi istiyor. Hoşuna gidiyor. İhtiyacı var. İstiyor. Sanki daha önce milyonlarca kez yapmış gibi uzmana da kafa atıyor.

"Becer beni, lütfen," diye fısıldıyor ve bacakları belimin etrafında sıkılaşıyor, topukları kıkımın arkasına gömülüyor ve sikim tamamen içine girene kadar beni ileri itiyor.

İkimizin de nefesi kesiliyor, elleri sırtıma gidiyor ve tırnaklarını geçiriyor, sonra saçlarıma gidiyor, saç tellerimi çekiştiriyor ve şimdi burada yıldızları görmek üzere olanın ben olduğumu düşünüyorum.

"Siktir," diyorum inleyerek ve sonra kendimi daha fazla tutamıyorum.

Ona sert ve hızlı bir şekilde sokuluyorum, kalçalarım onunkilere çarpıyor ve onu bizi bunaltan bir yoğunlukla alıyorum. Bedenlerimizin etrafında oluşan elektrik, duyuları bulanıklaştırıyor ve zevk o kadar dayanılmaz ki, ayaklarımın tabanına kadar hissediyorum.

"Tanrım, Rose," diyorum homurdanarak, onu taşa çekiçle vurmaktan korkana kadar daha sert vuruyorum. "Ne kadar iyi bir küçük bakire sürtük

değil misin? Sen tam olarak busun."

Geri çekiliyorum, tekrar sikime bakıyorum, boyu boyunca uzanan kan onun uyarılmışlığıyla karışıyor. "Bunu görüyor musun? Seni ne kadar tahrik ettiğimi, amının benim için nasıl ağladığını, ortalığı nasıl dağıttığını görüyor musun?"

Yüzündeki ifadeden anlıyorum, yanakları kıpkırmızı yanarken gözleri kapanıyor ve vücudu benimkine karşı titriyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Lütfen, durma."

"Bana kibarca sor," diyorum kabaca. "Daha önce yaptığın gibi."

Başını sallıyor, nefes alış veriş i düzensiz, gözleri zevkten kapanıyor. Orada başka bir şey daha fark ediyorum, henüz anlamadığım ama eninde sonunda çözeceğimi bildiğim bir şey.

"Evet lordum," diyor nefes nefese, sesi ihtiyaçtan boğuluyor. "Durmayın lordum."

Hay sikeyim. Bu sese bayıldım.

Ona tekrar sokuluyorum, vücudumun gücü onu duvara çarpıyor, soğuk taşa doğru eğiliyor ve biliyorum ki omurgası yarın moraracak. Kalçalarım onunkilere çarpıyor, her itiş bizi uçuyormuşum gibi hissedene kadar daha da yükseğe çıkarıyor.

Rose çığlık atıyor ve ben de onun zevk dalgalarının üzerimde dolaştığını hissettiğimde sırtımdan kendimi alamıyorum. Onun içine girmeye devam ediyorum, sonunda bırakana kadar her itiş neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Beyaz sıcak ihtiyaç içimden patlıyor ve yemin ederim ben boşalırken Rose'un her santiminin etrafımda kasıldığını hissedebiliyorum.

Kısık sesle bağıriyorum, ses koridorda yankılanıyor ve ona dökülmeyi durduramıyorum, verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar taşaklarım tamamen boşalıyor.

Rose'un bacakları etrafımı sarıyor ve taşa yaslanıyor, gözleri yarı kapalı, kalan azıcık gücü de artık vücudundan çekilmiş.

Sonunda ondan çekiliyorum ve duvardan aşağı kaymaya başlıyor, bacakları onu tutamayacak kadar zayıf.

Ama onunla işim henüz bitmedi. Onun durumunda değil.

Neredeyse beş asırdır buralardaysanız, yeni bir deneyimin ortaya çıkması çok sık rastlanan bir durum değil ve ben de bunu olduğu gibi kabul edeceğim.

Kıçını sıkıca kavırıyorum ve sonra onu kendime doğru çekerek yatak odasının kapısına doğru yürüyorum, sonra onu yatağa atıyorum, zincirler takırıyor.

şaşkınlıkla sıçırıyor, nerede olduğunu anladığında puslu gözlerinden bir korku dalgası geçiyor, ama sonra kazağını çekip çıkarıyorum ve bacaklarını kabaca ayırıyorum.

Aralarındaki yatağa geçip tırnaklarımı kalçalarının yan tarafına geçiriyorum ve bekâretini aldığım taze kanın kokusunu alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, gözlerini bana dikerek.

Gözleriyle buluştuğumda sırtıyorum. "Emeğimin tüm meyvelerinin tadını çıkarıyorum, güvercinim."

Bunu söylediğimde dondu kaldı. Belki de onun beğenisi için biraz fazla kaba davranıyorum. Onu boşaltmamı istiyorsa buna alışması gerekecek.

Başımı eğiyorum ve sonra amcığındaki kanı yalamaya başlıyorum, dilimle onu ıslatıyorum, onu temizliyorum ve kanının ve tohumumun karışımını tadarken inliyorum. İçindeki istek sızıyor, örtüleri ıslatıyor ve uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum - içine boşalmış olmama rağmen hala çok tahrik olmuş durumda.

"Valtu," diye soluk soluğa bağırıyor, elleri yatağa gömölüyor. "Valtu, ben-"

Kalçalarını kabaca kavrayıp klitorisini emiyorum ve gözlerimin içine bakıyor, yüzü kızarmış ve gözleri kocaman, açıkça orgazmın eşiğinde.

Tekrar boşalmasını istiyorum. Dudaklarımdan damlayana kadar ağzımın içinde tekrar tekrar boşalmasını istiyorum.

Dilim sert vuruşlarla klitorisine karşı öfkeyle çalışıyor ve sonra vücudunun altımda gerildiğini, kalçalarının başımın yanlarını sıktığını hissediyorum.

"Valtu," diye fısıldıyor. "Lordum. Lütfen gelmemi sağlayın."

Yanıt olarak inliyorum ve klitorisini sertçe emiyorum, dilimi amının derinliklerine sokuyorum, beceriyorum ve sonra sertçe boşalıyor, tutarsız sesler çıkarıyor ve yatak örtüsünü avuçluyor. Kalçaları kalkıp iniyor ve sesi bir senfoni gibi çıkıyor.

Klitorisini serbest bırakıyorum ve sonra dudaklarımı amına bastırıyorum, ağzımın içindeki spermi emiyorum ve tadı üzerimden geçerken inliyorum.

Ben durmam. Duramam. Yorgunluğunun çöktüğünü hissedene kadar devam ediyorum. Artık tükendi, tüm vücudu zayıf ve titriyor altımda.

Çünkü o benim, değil mi? Ben de bunu ilan ettim. Ne kadar süreyle bilmiyorum ama en azından bu gece için yüzde yüz bana ait.

"Güzel, tatlı kız," diye mırıldanıyorum, amına bir öpücük konduruyorum. "Seni yıllarca içebilirim."

Göz kapakları titriyor ve zevkten buğulanmış gözlerle bana bakıyor. "Lordum..."

Yüzüme memnun bir sırıtma yayılıyor ve yataktan kalkıp ona bakıyorum, vücudu hala titriyor, göğsü her ağır nefeste yükselip alçalıyor. Şansım yaver giderse yakında uykuya dalacak ve iblis ile hayaletler onu ziyaret etmeyecek. Umarım sadece benimle ilgili rüyalar görür ve sabah sadece biraz ağrılı uyanır.

Bana yalvarmasına fırsat vermeden, kararlılığımı kaybetmeden kapıya gidiyorum.

Kapıyı açarken, "Burası artık senin odan, iyi ya da kötü," diyorum.

Oturuyor, saçları muhteşem göğüslerinin üzerine düşüyor, gözleri korku dolu. Bu neredeyse kalıp onunla bir tur daha atmam için yeterli. Ama bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak.

"Beni zincire vurmayacak mısın?" diye soruyor, sesi hâlâ seks kokuyor.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Seni zincirlemek mi? Ben hayvan değilim," diyorum ona. Sonra dışarı çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum, içeride kilitli kalması için tüm korumaların etkinleştirildiğinden emin oluyorum.

"İyi geceler Rose," diye fısıldıyorum koridorda ilerlemeden önce.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Gül

Benim güvercinim. Bana *güvercinim* demişti.

Ben Dahlia'yken bana hep güvercinim derdi. Bunun herkese söylediği bir söz olduğunu sanmıyorum. Mina ya da Lucy'ye de güvercinim demezdi. Ama Dahlia'ya öyle derdi. O benim lordumdu ve ben de onun güverciniydim.

Ve yine buradayız, lord ve güvercin. O biliyor mu? Hatırlıyor mu?

Emin değilim. Bu Valtu'yu okumak daha zor olsa da, onu anlamakta hala oldukça iyiyim ve sanırım hatırlayıp hatırlamadığını ya da şüphelenip şüphelenmediğini bilirdim. Bunun yerine, terimi ikinci kez düşünmeden kullandığını, arkasındaki önemi ve alakayı fark etmediğini düşünüyorum.

Yine de o sözleri doğrudan kalbime götürdüm. Onları orada sıkıca tutuyorum, çünkü sonunda, birbirimiz için ne olduğumuzdan geriye kalan tek şey onlar olabilir. Bu küçük sevgi sözcüğü, sonunda elimde kalan tek şey olabilir.

Kalbim nemlenmiş gibi hissederek derin bir nefes alıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Sabah oldu ve ben hâlâ zincirleri ve kâbuslarıyla bu lanet odadayım. Dışarıda güneş bulutların üzerinden yükselmiş, bir şaftı içeri giriyor ve kömür rengi zemini açık griye çeviriyor. Gün ışığında hiç de korkutucu görünmüyor. Burayı bir butik otel olarak hayal etmek zor olmazdı.

Dağlar ya da mağara gibi bir yere inşa edilmiş şu çılgın kiralık evlerden biri.

Ama dün gece farklı bir hikaye anlattı. Bebek, iblis.

Ve Valtu'nun bana ne olduğunu umursamadığını fark ettiğimde hissettiğim saf dehşet. Diğerleri gibi ben de onun için hâlâ tek kullanımlıktım.

Neyse ki dün gece hemen uykuya daldım ve sabaha kadar uyudum, seks beni çok yormuştu.

Çünkü...lanet olsun.

Bakire olduğumu tamamen unutmuştum.

Geçmiş yaşamlarımı hatırlamadan önce, kendimi erkeklerden hep biraz korunaklı hissetmişimdir. Belki çok fazla taşındığımız için, belki de hiç vampir tanımadığım ve bu yüzden gerçek doğamı herkesten saklamak zorunda olduğumu bildiğim için. İlişkiniz yirmi bir yaşına bastığınızda sona erecekken nasıl biriyle çıkabilirsiniz ki? Yani beyzbol maçında birkaç öpücük, şişe çevirmece oynamak ya da okul dansında elle taciz edilmek dışında seksle ilgili hiçbir deneyimim yoktu.

Ama bu gerçekliği sadece bedenim taşıyordu, kalbim ve ruhum değil. Mina olarak, Lucy olarak, Dahlia olarak seks yaptım ve Valtu olduğunda hayal edebileceğiniz en kirli, en akıl almaz seksti. Onunla daha önce yapmadığım hiçbir şey yoktu.

Bu vücut bunu bilmiyordu, ta ki o içime girene kadar. Ben darım ve o inanılmaz derecede büyük ve acı beni şaşırttı.

Sonrasında olanlar beni de şaşırtmalıydı. Ama burası Valtu, o yüzden şaşırmadım. Bazı şeyler asla değişmez. Bu adam hayatın sunduğu her şeyi tecrübe etmek zorunda ve her zaman beni de yanında götürmeyi ihmal etmedi.

Ama şimdi vücudum ağrıyor. Hareket ettiğimde bacaklarımın arasında gerçek bir hassasiyet var. Vampirlerin çabuk iyileştiğini biliyorum. İblisin yaptığı izler.

Göğsümdeki yaralar çoktan geçti, tamamen iyileşti ama bu biraz daha kalacakmış gibi hissettiriyor.

En azından geceyi atlattım. Dün gece bana "benim" dedi, bu bir zamanlar kanıksadığım sahipleniciliğine dair bir ipucuydu ama bunun uzun süreceğini bilecek kadar ona güvenmiyorum. Beni sahiplenmiş, bana güvercinim demiş olabilir ama bu dün geceydi ve sabah nasıl biri olacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Kalkıp öğrenmeye karar verdim. Küçük tuvalet çantamı çantamdan çıkarıp duş almak için banyoya giriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde modern su tesisatı var, bu da buranın tam olarak nasıl tasarlandığını merak etmeme neden oluyor. Burayı sihirle mi yarattı, yoksa daha önce başka bir şey miydi?

Sıcak su da var, bu da sihrin kendisi gibi hissettiriyor ve kendimi duşta oyalanırken buluyorum, kendimi gün için hazırlamaya çalışırken sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Hiçbir şeyi ele vermeden düşünmek zorundayım. Bu çok uzun bir oyun olabilir, ama Valtu'nun iyi tarafında kalırsam, buraya yapmak için geldiğim şeyi başarma şansım var.

Tanrım, tıpkı Dahlia gibi konuşuyorsun, diye düşündüm kendi kendime.

Bu doğru. Hayatlarımız birden fazla yönden örtüşüyor. Ama Dahlia gerçekte kim olduğunu saklamak zorundaydı. Bir cadı. Valtu'yu öldürmek için gönderilen bir suikastçı. Benim saklamam gereken şey Dahlia. En azından Rose olmakta özgürüm.

En azından teoride. Her şeyden çok istediğim şey Dylan'a mesaj atmak, annem ve babamla konuşmak, iyi olduğumu bilmelerini sağlamak. İyi olup *olmadıklarını* bilmek istiyorum. Ama telefonumu San Francisco'da bırakmak zorundaydım. Valtu'ya götürme riskini göze alamazdım. Şifrelenmiş, parola ve yüz kimliğiyle korunuyor olsa da, vampirlerin teknolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak gibi esrarengiz bir hünerleri var. Ve Valtu büyüye sahip olduğu için, telefonumda gezinip Lenore, Solon ve diğer her şeyle nasıl bağlantılı olduğumu merak etmesi uzun sürmezdi. Kedi çantadan çıkmış olacaktı.

Aslında Bavyera Alpleri'nde değil de Kuzey Kaliforniya'da olacağımı düşünmeme rağmen, çantaya bir haftalık kıyafet sığdırdığıma sevinerek giyiniyorum. Tayt ve koyu gri ipekten göğüslerimi gösteren bir tunik üst giyiyorum, sonra sonunda taytı çıkarmaya karar veriyorum. Üstüm kıcıımı zar zor örttüğü için asla altımda bir şey olmadan insan içine çıkmam, ama söz konusu Valtu olduğuna ve bir süre onun oynacağı olacağıma göre, sanırım zararı olmaz. Sonunda sütyen ve iç çamaşırından da vazgeçmeye karar veriyorum. Sadece yoluma çıkacaklardı.

Sonra kapıya yöneliyorum ve beni buraya kilitletiğini fark ederek duraklıyorum. Beni almaya gelene kadar beklemem mi gerekiyor? Valtu'yu tanırıysam, evet. Beni her zaman bekletmeyi severdi, özellikle de seksle ilgili bir şey söz konusu olduğunda.

Yine de kolu deniyorum ve sürpriz bir şekilde açılıyor. Ya hiç koğuşla kilitlememişti ya da bu sabah açmıştı.

Koridora çıkıyorum, yerler çıplak ayaklarıma soğuk geliyor ve koridorlardan aşağıya, alt kata iniyorum. Bu sefer beni izleyen herhangi bir göz ya da arkamda karanlık bir varlık hissetmiyorum. İblis başka bir yerde olmalı.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Beni izleyişi, beni arkamdan tutuşu. Pençelerinin acısı. Bana hiçbir şey söylemedi, sadece kısık kısık nefes alıyordu ama yine de ne düşündüğünü hissedebiliyordum.

İblis bana Valtu'yu gösteriyordu.

Şöyle diyordu: *Bu senin eskiden sevdiğin kadın. Kendine unutturduğun kadın bu. Onunla ne yapmalıyım?*

Valtu iblisin beni sahiplendiğini düşünüyor gibiydi ama bu üzerine bahse girmeyeceğim bir şey. Bunu yapmak hayatıma mal olabilir.

Koridorun sonundaki ışık daha da aydınlanıyor ve kendimi müzik asma katında buluyorum. Bir kül tablasında iki puro var, yarıya kadar içilmiş.

Artık sigara içmiyor olsam da, içime çekiyor ve gülümsüyorum. Valtu'nun eskiden içtiği puroların aynısı.

Etrafıma bakıyorum ama onu göremiyorum. Pencereleden görünen manzara gözüme çarpıyor ve balkona açılan panjurlu kapıları açıp nefesimi tutuyorum.

Burası büyüleyici.

Ayaklarımı ısırın soğuk rüzgârla birlikte toz halindeki karın üzerine çıkıyorum ve hemen kendimi uçuyormuş gibi hissediyorum. Dünyanın tepesindeyiz ve iki tarafı çirkin heykellerle çevrili parmaklıklara fazla yaklaşmak konusunda temkinli olsam da vadinin karşısındaki dağ zirvelerini, hemen altımızdan geçen bulutları görebiliyorum. Etrafımda dönerek kalenin geri kalanına ve dağın yamacına bakıyorum. Üst katların nereye çıktığını görebiliyorum, pencere sıralarını, sonra da diğerlerinin üzerinde kayadan çıkıyormuş gibi görünen iki kuleyi. Dağın geri kalanı, kenarlarında kar biriken sarp bir tepede sona erene kadar elli metre kadar daha dümdüz yükseliyor.

Birdenbire düşüyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum ve birkaç metre tökezleyerek parmaklıklara kadar geliyorum. Kenarına tutunuyorum ve bir an için başımı çevirip baktığımda iki bin fitlik dik bir düşüşten başka bir şey görmüyorum, doğruca aşağıdaki ormana.

Baş dönmesi beni ele geçiriyor ve nefes nefese kalıp hızla kenardan uzaklaşıyorum. Ölümsüz olduğumu biliyorum ama bu yükseklikten düşmenin bir vampiri öldürmeyeceğinin garantisi yok. Düşerken kafanızın kopması için pek çok fırsat var, çarpmanın acısından bahsetmiyorum bile. Böyle şeyler yüzünden ölmeyebiliriz ama bu canımızın yanmayacağı anlamına gelmez.

Tam nefesimi tutmuş, dönme hissini yatıştırıyordum ki göz ucuyla bir kıpırtı yakalıyorum. Bir an için bunun taş parmaklıklara tünemeye gelen bir kuş olduğunu düşünüyorum.

Ama dönüp baktığımda bunun bir yarasa olduğunu fark ettim. Küçük, siyah bir yarasa, dört ayağının üzerinde durmuş, derimsi kanatlarının ucunda keskin pençeleri var.

"Merhaba," diyorum merakla ona. Yarasaların bu kadar yüksekte ve kışın bulunabileceğini hiç bilmiyordum.

Yarasa bir an bana bakar gibi oldu ve tuhaf bir hisse kapıldım, sanki o beni tanıyor ya da ben onu tanıyorum, ama bu mümkün olamaz çünkü-

Birdenbire yarasa havalanıyor, doğruca havaya yükseliyor ve tam önüme düşüyor ve bir rüzgarla yarasa şekil ve boyut değiştiriyor ve aniden Valtu tam önümde duruyor.

"Aman Tanrım!" Geriye doğru sendelerken ellerimi ağzıma götürerek çığlık atıyorum.

Valtu siyah paltosunun omuzlarının tozunu alıyor ve biraz da eğlenerek bana bakıyor.

"Seni korkuttum mu?" diye hafifçe sorar.

"Bir yarasa... Az önce bir yarasaya dönüştün. O yarasa sen miydin?" "Elbette." Bana hayalet gibi bir gülümseme verdi.

"Bunu *yapabilir* miyiz?" Ben haykırıyorum.

"Biz mi? Vampirleri kastediyorsun. Hayır, hayır, hayır," diye bağıyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Sen yapamazsın. Ama ben yapabilirim."

"Nasıl?"

"Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz."

Tabii ya. Lanet kitap.

"Büyü biliyor musun Valtu?" Bir an için aptalı oynayarak soruyorum.

Koyu renk gözleri kısılıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bildiğimi biliyorsun. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Yutkunmam. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya gelip de Verimagiaa Kitabı'nı bilmeyen insan ya da vampir yoktur."

"Kitabı bunun için mi kullanıyorsun? Kendini bir yarasaya dönüştürmek için mi? İnsanların sana Drakula demesinden nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret mi? Hayır, bu çok ağır bir kelime," diyor başını sallayarak. "Bir süre sonra yorucu olmaya başladı diyelim."

"Ve bir süre sonra bir kalede yaşamaya ve kendini bir yarasaya dönüştürmeye karar verdin. Bugünlerde hayatın çok mu sıkıcı?"

"Bugünlerde mi?" diye tekrarlıyor, ses tonu buz gibi. Tavrı sertleşiyor ve onu şimdiden sinirlendirerek riskli bir oyun oynadığımı biliyorum, üstelik beni eğlenmek için kolayca aşağı atabileceği bir balkonda. Ben aşağı düşerken muhtemelen gülecektir.

"İnsanlar bir şeylerden kaçtığın için Venedik'i terk edip dağlara gittiğini söylüyor." Yine de şansımı zorluyorum.

Gözleri koyu renk yarıklara dönüşüyor. "Hiçbir şeyden kaçmıyordum. Bir şeye doğru kaçıyordum."

"Peki neydi o? Kurtuluş mu?"

Asitli bir kahkaha atıyor. "Kurtuluş mu? Oh, sevgili kızım, beni kurtaracak bir şey yok. Artık yok. Neyse ki kurtarılmak gibi bir isteğim yok." Bana doğru bir adım atıyor, bakışları üzerimde gezinirken başını eğiyor. "Bu yüzden mi buradasın? Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu da iyi bir sebep. Gerçeğe ne kadar yaklaşabileceğimi merak ederek araştırmaya karar verdim.

"Bir kadın yüzünden ayrıldığını duydum. Sıradan bir kadın da değil."

Enerjisi sanki soğuk bir hava dalgası gelmiş gibi değişiyor. "Sana şu kadarını söyleyeyim," diyor, sesi bıçak gibi keskin. "Bir kadın vardı, ama unutmak için çok çaba sarf ettiğim biri. Bana kalırsa geçmiş sadece geçmişte kalmadı, zaten hiç var olmadı. Ve eğer bu kadından, hayatımda etkisi olduğunu düşündüğün herhangi bir kadından bahsetmeye cüret edersen, seni iblise yedirir ve seni lime lime etmesini izlerim. Böyle korkunç bir hata yapan ilk kişi sen olmayacaksın."

Huzursuzca yutkunuyorum, sözleri karşısında göğsüm

sıkışıyor. Ben zaten hiç var olmadım.

Acımazsa sikeyim.

"Anladım," diyorum ona, yanaklarım kızarıyor. Gözlerimi onun bakışlarından ayırıp tekrar evin pencerelerine bakıyorum. "Abe nerede?"

"Doktor bu sabah gitti," diyor Valtu, yanımdan geçip kapıya doğru yürürken. "Şimdiden mi?" Onu içeri kadar takip ederek bağıyorum. İçeri girmeye fırsatım bile olmadı.

Elveda de! Şimdi burada gerçekten yalnızım.

"Hmmm," diye düşünen Valtu kapıyı arkamdan kapattıktan sonra paltosunu çıkarıp kanepenin arkasına bıraktı. "Daha yeni döndüm. Yaratığımın başın daha fazla derde girerse diye geri dönüş yolunu uçarak gitmeye karar verdim." Bana doğru baktı. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve piyanoya doğru ilerliyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. "Hayır. Tanrıya şükür. Kötü şeyler yok, bebekler yok."

Bakışları daralıyor. "Kötü bir şey mi?"

Oh, kahretsin. Livia Venedik'te iblise böyle seslenmişti. Bu bilmemem gereken bir bilgi mi?

"Evet, kötü bir şey," diye tekrarlıyorum boş boş, D, E ve F tuşlarına basarak. "Onu aramaya karar verdim-"

Bir anda Valtu üzerime çullandı, yüzümü parmaklarının arasına aldı ve beni çevirerek piyanonun üzerine bastırdı, tuşların hepsi aynı anda kakofonik bir sesle haykırıyordu. "Adının bu olduğunu nereden biliyorsun? Kimsin sen? Ne istiyorsun?" diye öfkeyle tıslıyor, saldırmaya hazır bir yılan gibi. "Sen cadı mısın?"

Parmaklarına karşı "Sanmıyorum," demeyi başarıyorum.

Maun rengi gözleri benimkileri arıyor, gözbebekleri kızgın küçük iğneler gibi. Göz kırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Beni yüzümü ikiye ayırmak ister gibi tutarken bunu yapmak zor. Ona bakmaya devam ediyorum, ne söyleyeceğimi, bir sonraki hamlemin ne olacağını anlamaya çalışıyorum.

Biraz yumuşuyor, parmaklarını çeneme doğru götürüyor ve beni sertçe kavırıyor. "Cadı olduğunu düşünmüyorum da ne demek?"

Dahlia'nın bir cadı olduğunu biliyor mu? Benimle ilgili detayları biliyor mu?

"Bilmiyorum," diyorum tekrar. "Vampir olduğumu biliyorum, sadece dönüştüğümde içimde bir değişim hissettim, toprakla bir tür bağlantı."

Rahatlıyor. "Bu yüzden mi cadı olduğunu düşünüyorsun?" "Bir yıldırım düşmesini sağladım."

Gözleri düşünceli bir şekilde yüzümde geziniyor. "Tekrar yapabildin mi?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama o beni yerimde tutuyor.

"Hayır." "Denedin mi?"

"Pek sayılmaz." Bu doğru değildi. Birkaç gönülsüz girişimde bulundum ama güvertemize yıldırım düştüğü zamanki gibi değildi.

Sonunda çenemi bırakıyor ve hafifçe geri çekiliyor. "Sen cadı değilsin o zaman. Bu sadece bazen dönüştüğünde olur. Doğal dünya ile daha uyumlu hale geliyorsun. Vampirlerin elementlerle bağlantılı doğaüstü yeteneklere sahip olduğunu duymak alışılmadık bir şey değil."

"Gerçekten mi?" Soruyorum ve samimi olmaya çalışıyorum. Bunu ilk defa duyuyorum.

"Gerçekten mi?" diyor. Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Gerçi sonunda bir cadı olursan, sanırım bu dünyadaki en kötü şey olmaz. Kitabın geri kalanını deşifre etmeme yardım edebilirsin."

Şimdi ona bunu sorma şansım var. Hakkında daha fazla şey öğrenmek için. Onu görmek, hatta belki ellerimde tutmak. Bellamy ve Leif'in nerede olduğunu öğrenmek için. Belki de silme büyüsünün tersine çevrilip çevrilemeyeceğini görmek için. Ama aynı zamanda beni yemlediğini de biliyorum ve bu yüzden onunla buluşmak için ayağa kalkmayacağım.

Bunun yerine konuyu kafamdan atıyorum ve bedenimin öncülük etmesine izin veriyorum. Konu değişikliği, aktivite değişikliği. Burada olmamın bir sebebi var. Bunu unutmamasına izin vermemeliyim.

Ve eğer *lordumu* kullanmak geçmişten başka bir cümleyi geri getirme gücüne sahipse, belki bir müzik aleti de aynı şeyi yapabilir.

Vücudumun gevşemesine izin verdim ve kirpiklerimin arasından ona baktım, vücudumu onun fark edebileceği kadar ayarladım.

Öyle yapıyor. Gözleri göğüslerime, sonra da kalçalarımaya gidiyor. Eğer tünığım biraz daha kısa olsaydı, her şeyi görecekdi. Tekrar yukarı baktığında, soğuk ve karanlık olan her şeyin yerini sıcaklık almıştı.

"Artık müzik aleti çalmadığını söylemişdin," diyorum ona, sesim tatlılaşarak. "Onların etrafta olması ve kullanılmaması çok yazık."

Kaşlarını kaldırıyor, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor. "Bazen sadece bir şeylere bakmak ve güzelliklerini takdir etmek güzeldir. Dokunduğum şeyleri *kırma* eğilimim var."

Boğazımdaki acı hissi görmezden geliyorum, bana bununla ne demek istediğini ilk elden bildiğimi hatırlatıyor.

"Biliyorsun, ben çalışıyorum," diyorum ona, boğazımı temizleyerek. "Unuttuğun şeyleri sana öğretebilirim."

Ağzı çarpık bir sırıtışa dönüşüyor. "Bana bir şeyler öğretebileceğini mi sanıyorsun? Dün geceye kadar bakire değil miydin?"

Dudağımı nazlı nazlı ısıyorum, geçmişte onu çok heyecanlandırıldığını bildiğim bir şey. Gözlerindeki parıltıdan, burun deliklerindeki alevlenmeden bunun hâlâ işe yaradığını anlıyorum. "Seksten bahsetmiyorum." Ona kurnazca bir gülümseme veriyorum ve piyanodan kayarak orga doğru yürüyorum.

Tezgâha oturuyorum ve aynı anda hem saygı hem de neşe duygularına kapılıyorum. Çıplak ayaklarımı pedalların üzerinde kaydırmak, parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirmek iyi hissettiriyor. Borulara, taşın içine girip çıkmalarına bakıyorum ve sadece düşündüğüm kadar iyi çalmayı hatırladığımı umabiliyorum.

"Doğuştan yetenekli görünüyorsun," diyor Valtu, sesi alçak. Yine de daha fazla yaklaşıyor, sadece olduğu yerde beni izliyor.

Omuz silkiyorum. "Eminim sana pek çok şey gibi görünüyordur." Sonra oynamaya başlıyorum.

Notalar şarkı söylüyor ve nefes almak kadar kolay bir şekilde bana geri dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Dahlia olmaya geri dönüyorum, nasıl yapılacağını öğrenerek geçirdiğim zamana geri dönüyorum.

Sonra Venedik'teki müzik okuluna gittim, ğretmenim Valtu'ydu. Büyü yeteneklerimin çoğunu etkilediği için, cadı olmayı bırakırsam tüm yeteneklerimi kaybedeceğimden korkuyordum. Ama Şimdi buradayım ve bir vampirim, Rose'um ve alıyorum, ya büyünün ya da yeteneğin ölümden kurtulduğunu fark ettim.

Genellikle piyano için yazılmış bir parça olan Moonlight Sonata'yı alıyorum ve taş duvarlar Mozart'ın karamsar sesleriyle titreşiyor, orgdan çalındığında kulağa daha da Gotik ve derin geliyor. Ayaklarım nereye gideceğini biliyor, parmaklarım yolunu buluyor ve ben ilerlerken gözlerimi kapalı tutuyorum. Sonik bir nehir boyunca srkleniyormuŐum gibi hissediyorum, müziğin kendisiyle bir olana kadar beni daha da yükselten bir deneyim.

Parçayı bitirdiğimde kendimi o kadar dayanılmaz derecede canlı hissediyorum ki yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor. Ellerim ve ayaklarım karıncalanıyor, göğsüm Şampanya gibi coŐkulu hissediyor. Tüm oda son notalarla yankılanıyor, Őarkının gitmesine izin veremiyor gibi görünüyor.

Sonra yavaş bir alkıŐ duyuyorum.

Bankta dönüp ellerini birleŐtirmiŐ Valtu'ya bakıyorum, bana öyle bir hayranlık ve saygıyla bakıyor ki gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Ayağa fırlayıp ona doğru koşmamak, onu pmemek, onu sevdiğimi ve geri istediğimi söylememek için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, ona ihtiyacım var.

Ama o aşk duygusu boğazımın arkasında kalıyor ve tekrar nefes alabilene kadar onu boğmak zorunda kalıyorum.

"Beğendin mi?" Söylemeyi başarıyorum, sesim fısıltıyla çıkıyor.

Bana doğru yürürken gözleri takdirle açılıyor. "Sanırım senin hakkında hiçbir Şey bilmediğim için Şaşırmamalıyım, ama evet. Çok beğendim."

"Eskiden org çalıyor muydunuz? ğretmenken?"

Başını sallıyor ve yavaşça bana doğru yürüyor, yürürken düşünüyor gibi görünüyor. "Evet, düşündüm. Venedik'te verdiğim derslerden biriydi. Her zaman en popüler ders değildi."

"Belki bana öğretebilirsin," dedim ona.

Gülüyor ve bankın yanına geliyor. Yanıma oturuyor ve onu derin derin içime çekiyorum; onun duman ve portakal kokusu tüylerimi diken diken ediyor. "Sana öğreteyim mi? Bana bir iki şey öğretebilirmişsin gibi görünüyor. Çok uzun zamandır oynamadığımı söylerken şaka yapmıyordum."

"Ne kadar sürecek?"

Kaşları bir araya geliyor ve boş gözlerle tuşlara bakıyor. "On dokuz yıl önce, belki."

Bu beni şaşırttı. Valtu'nun ben bu diyardan ayrıldıktan çok sonra çalacağını düşünürdüm. "Ve yine de buraya bir org mu koydun? Kayanın içine?" "Oh, bunu ben yapmadım," diyor, gözlerini borulara dikerek.

"Burası eskiden

satın almadan önce bir manastırdı."

"Manastır mı?"

Başını sallıyor. "İster inanın ister inanmayın, mürit bulmakta zorlandılar. Konumla ilgili bir şey..."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Söylemiyorsun."

Gülümsememe karşılık veriyor, gözleri parlıyor ve bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tanrım, o kadar güzel ki.

Lütfen, lütfen yine benim ol.

Bu arzuyu o kadar şiddetli hissediyorum ki bir an için bunu onun kafasına yansıttığımdan korkuyorum. Ama dikkati tekrar orga döndü. Çekingen bir tavırla ellerini uzatıyor ve birkaç tuşa basıyor, notalar çınlıyor. Org canlanıyor, sanki sonsuza dek onun dokunmasını bekliyormuş gibi. Anlayabildiğimi söylemeliyim.

Sonra sanki anahtarlar derisini yakmış gibi ellerini geri çeker.

"İçimde olduğunu sanmıyorum," diyor, sesinde endişe var. "Hatırlamıyorum."

"Elbette var," diye onu temin ediyorum. "Sadece biraz pratiğe ihtiyacın var, hepsi bu."

Uzanıp ellerini tutuyorum, yavaşça tekrar tuşların üzerine koyuyorum, parmaklarımı onunkilerin üzerine doğru biçimde yerleştiriyorum. Onun iri, güçlü ve serin ellerini altımda hissetmek başımı döndürüyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Ayaklarını idare edebilirsin," diye fısıldıyorum. "Bacaklarım yeterince uzun değil."

Tezgahta yanımda kendini ayarlıyor, ayaklarını pedalların üzerine koyuyor ve sonra ellerini tuşların üzerinde Moonlight Sonata'nın başlangıç pozisyonuna getiriyorum. Hafifçe aşağı doğru bastırıyorum, tuşlara basıyorum ve borular karamsar tonlarla ses çıkarıyor. Bu enstrümana böyle şarkı söyletebilmek çok güçlü hissettiriyor, sanki bir tür tanrıymışım gibi. Onun da bu duyguyu yaşamasını istiyorum. Ellerin ve parmaklarını bir dizi tuştan diğerine yönlendiriyorum ve birlikte çalışıyoruz, birlikte ayaklarımızı yere basarken şarkı ilk başta yavaş, orada burada birkaç yanlış nota var, ama sonra kayıyor.

Sonunda ellerimi onunkilerden çekiyorum ve yanına oturup oynamasını izliyorum. Çenem geriliyor, gözlerim yanıyor ve kendimi tutabilmek için burnumdan uzun ve derin nefesler almak zorunda kalıyorum, göğsümde derin bir sızı oluşuyor. Kulağa mükemmel geliyor ve mükemmel görünüyor ve bununla ilgili her şey mantıklı ama yine de hiçbir mantıklı değil. Dua ediyorum, umuyorum, diliyorum ki müzik bir şekilde ona ulaşabilsin, derinlerde bir yere, Abe'in bahsettiği, Valtu'nun ruhunda gömülü olduğunu bilmediği travmayı barındırdığı yere gidebilsin ve onu hayata, bana geri getirebilsin.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye düşünüyorum ve şarkı bitene kadar müzik ikimizi de alıp götürmeye devam ediyor ve oda bu vahşi, güzel enerjiyle öyle doluyor ki, eriyen kar gibi teninizde hissedebiliyorsunuz.

Valtu gözlerini kapatır ve nefes verir.

Nefesimi tutuyorum, umut ediyorum ve bekliyorum.

Dudaklarını birbirine sürtmekten önce "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim." Burnundan derin bir nefes alıyor ve omuzlarını dikleştiriyor

Bana bakmadan önce. "Bu beni geçmişe götürdü."

Ama bana bakışından, sanki hâlâ tanımadığı bir kadınmışım gibi, bunun onu yeterince geriye götürmediğini biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Gül

V altu boğazını temizliyor, biraz sertleşiyor ve başka tarafa bakıyor. Ne olursa olsun

Onda az önce gördüğüm kırılmanlık görüntüsü, kar yığınının altındaki bahar tomurcukları gibi derinlerde bir yerde gömülü olan en iyi parçalarını sakladığı yere geri itildi.

Ama tavırlarına geri dönen sadece soğukluk değil. Aynı zamanda sıcaklık da. Ayağa kalkıyor ve omurgamda heyecan yaratan bir bakışla bana bakıyor, bana yapmak istediği her şeyi ve daha fazlasını söyleyen bir bakışla. Eskiden bu bakışı elimden geldiğince kışkırtmaya çalışırdım. Gözlerim kasıklarına düşüyor, ereksiyonu siyah pantolonuna karşı büyük ve sert, sanki ne hissettiğine dair ekstra kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

"Bankın üzerine çık, dört ayak üzerinde, kıcını bana doğru uzat," diye boğuk bir sesle emrediyor, bakışları delip geçiyor.

"Evet lordum," diyorum ona, bu sözleri söylemenin ve onu nasıl etkilediklerini görmenin tadını çıkararak. Bakışlarındaki o şehveti saf hayvani arzuya dönüştürüyorlar. Sikişmek ve beslenmek istemenin birleşimi, dünyanın en iyi yırtıcısı olmanın özeti.

Dizlerimi bankın üzerine koyuyorum ve sonra kıcım ona dönük olacak şekilde dört ayak üzerine kalkıyorum.

"Tanrım," diye yemin ediyor ve altımda hiçbir şey olmadığını görebildiğini biliyorum. Kabaca uzanıyor ve tamamen çıplak kalana kadar

tuniğimi yukarı itiyor.

belden aşağısı. "Kıçın da en az amın kadar cezbedici. Seni parmaklarımla ayırıp daha sonra alabileceğimi düşünüyorum."

Yutkunuyorum ve kaskatı kesiliyorum, bana dokunmasına, canımı yakmasına hazırlanıyorum ama sonra odada başka bir yere doğru yürüdüğünü duyuyorum ve enstrümanların ve tellerin şıngırtısını duyuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve yapacağını umduğum şeyi yapmak üzere olup olmadığını merak ediyorum. Eskiden birlikte yaptığımız müziği.

"Hiç keman çaldın mı?" diye soruyor boş boş.

Gülümsememi gizliyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, çello da çalmadım," diyorum, hafızasını canlandıracağını umarak.

"Hmmm," diye mırıldanıyor ve hareket ettirilen bir şeyin sesini duyuyorum, koparılan tellerin sesini ve anında jöleye dönüşüyorum, tüylerim diken diken oluyor. Kas hafızam onunla o kadar güçlü ki, benim şimdiden onun şefkatli şiddetinin o tatlı sızısını özlüyor.

Arkamda durdu ve tam zamanında nefesimi içime çektim.

Thwack!

Bir keman yayını kıçıma doğru keskin ve sert bir vuruşla indiriyor. Yüksek sesle inliyorum, zevk ve acının karışımı hisler vücuduma doluyor, beni sarsıyor, parmak uçlarım bankın içine kıvrılıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor ve çalışmasının solgun tenimde bıraktığı kırmızı izlere baktığını biliyorum. "Bir tablonun canlanmasını izlemek gibi."

Havada bir vınlama daha oluyor ve sonra yayla beni tekrar tokatlıyor. Kıçımın yanaklarına bıçak gibi bir sıcaklık yayılıyor, keskin bir acı ve sonra bana tekrar tekrar vuruyor.

Thwack!

Thwack!

Güm!

Her biri bir öncekinden daha sertti, eskiden bana vurduğundan çok daha sertti. Kan tadı alıyorum ve dilimi ısırıldığımı fark ediyorum ve görüşüm biraz bozuluyor.

sivilceli ve sonra beni ekstra bir hararetle tokatlıyor, öyle ki ağlıyorum ve derimi kestiğinden eminim. Canım yanıyor ve eskisi gibi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamakla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Bunu günlerce yapabilirim," diyor sesi şehvetle kalınlaşarak. "Ama ne yazık ki ipleri kopardın. Önemli değil, boşa gitmeyecek."

Bir şaklama, koparma sesi duyuyorum ve aniden kürek kemiklerimin arasından itiyor, böylece üst bedenim bankın üzerine çöküyor ve neredeyse dilimi tekrar ısıırıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor.

Uzanıp iki elimi de kabaca arkamdan çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kemanın tellerini bileklerime bağlıyor.

"Acıya böyle katlanarak çok iyi bir kız oldun. Neredeyse seni ödüllendirmek isteyeceğim."

Fermuarının çözülme sesi odayı doldururken yutkunuyorum, düzensiz nefes alışım ve kalbimin düzensiz atışıyla karışıyor.

Arkamdan gelirken kalçalarının sıcaklığını hissediyorum ve eli kalçalarımı sertçe tutuyor, parmakları beni morartıyor, diğer eli ise sikinin şişmiş ucunu girişime sürüyor. Elimde olmadan inliyorum ve daha fazlasını almak için kalçalarımı oynatıyorum ama o kendini tutuyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor soluk soluğa. "Ve sanırım biraz da ağrın var. Dedikleri gibi, acı yoksa ödül de yok."

Kendimi destekliyorum ama henüz içeri itmiyor, bunun yerine benimle dalga geçiyor, ben ona doğru bastırıyordum, daha fazlasını isteyene kadar şaftını klitorisime sürüyor.

"Bunu hâlâ istiyor musun?" diye sorar. "Bunun için bana yalvaracak mısın?"

"İstiyorum," diyorum ona, nefesimi içime çekerken sesim kesiliyor. "Bana vermek istediğin her şeyi istiyorum."

"Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim," diyor ve ben kendimi hazırlayamadan, ciğerlerimdeki havayı temizleyen sert, acı verici bir vuruşla içime giriyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum, dolu ve gergin hissediyorum ve evet, acı var, ama aynı zamanda içimde sadece içime pompalamaya başladıkça büyüyen, ileri geri sallanmamı sağlayan, sırtımın yukarı doğru eğilmesini ve yanağımın bankın üzerine bastırılmasını sağlayan yanan bir arzu var.

"Sende ne var bilmiyorum," diye homurdanıyor, elleri beni sıkıca kavıyor, "ama tek düşünebildiğim seni nasıl yok edeceğim. Seni cehenneme kadar nasıl sikeceğim."

"Evet. Evet!" Haykırıyorum, sözlerinin verdiği acı ve zevk birbirine karışıyor. Kalçalarımı geriye doğru eğiyorum, onun her şeyini istiyorum, dünyam dönüyormuş gibi hissedene kadar her seferinde daha derin ve daha derin olan horozunu bana sürmeye devam ederken doyamayacağımı hissediyorum.

"Ne dilediğine dikkat etmelisin," diyor, sesi sert. "Alacağım," diyorum ona. Bana verebileceği her şeyi istiyorum çünkü Bu onun vereceği tek parçası. Bilmese de beni hatırlıyor gibi görünen tek parçası bu.

"Evet, onu alacaksın. İyi bir fahişe gibi kibarca iste."

"Ben alırım lordum."

"Neyi alacağım?" diye baş döndürücü bir inilti çıkarırken, taşakları bana doğru bastırıyor. "Sikimi alacak mısın? Zaten alıyorsun. Daracık bakire amcığının içindeyim, öyle ki boğazında hissedebilirsin."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, sikinizi alacağım lordum." "Seni daha sert becermemi iste."

"Lütfen lordum, beni daha sert sikin."

"Daha yüksek sesle," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum, başımı arkaya atıp yüksek sesle inliyorum, çığlıklarım kaya duvarlarda yankılanıyor.

"Lordum, lütfen, beni daha sert sikin!"

"Lanet olsun," diye inliyor, ben h a y k ı r ı p titreyene, tüm vücudum yanana kadar bana tekrar tekrar çarpıyor.

Uzanıp elini boğazıma doluyor, sırtımı kamburlaştırıyor ve eğilip kulağıma sertçe fısıldarken beni yukarı çekiyor, sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor.

"İyi kız," diye mırıldanıyor, "sikimi çok iyi alıyorsun. Sen bunun için yaratıldın, benim için yaratıldın."

Vücudumun onun sözlerine karşılık verdiğini, amımın onun etrafında kenetlendiğini ve onu teşvik ettiğini hissedebiliyorum. O beni daha sert, daha hızlı sikerken, nefesleri kesik kesik gelirken benden kaçan inleme ve sızlanmalara engel olamıyorum.

"Söyle," diye emrediyor, boğazımı sıkıca kavırıyor. "Benim için yaratıldığını söyle."

"Ben senin için yaratıldım," diye soluk soluğa bağıyorum, sesim zar zor duyuluyor. Bir yanımda panik içinde, Venedik'teki ölümüm aklıma geliyor ama beni ne kadar iyi becerdiğini hatırlamıyorum. Bana unutturma konusunda her zaman çok iyiydi.

"Bir daha," diyor, kalçaları bana çarpıyor.

"Ben senin için yaratıldım!" Haykırıyorum, bedenim zevk ve acıyla titriyor, zihnim dokunuşunun sıcaklığı ve sesinin tınısı tarafından tüketiliyor.

Çünkü bu doğru. O bilmiyor ama bu doğru. Ben Valtu için yaratılmışım, o da benim için ve ilahi bir şans eseri nasıl olduğunu bildiğimiz şekilde bir araya geldik.

Biz ilkeliz, hamız, kaderimizde var.

Ve o beni benim onu tanıdığım kadar tanımasa da, derinlerde bir yerde benim de onun için yaratıldığımı bildiğini biliyorum.

Ve onu tekrar buldum.

Beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye devam ediyor, eli hala boğazımda sıkı, ben inleyip inleyip milyonlarca parçaya ayrılmanın eşiğine gelene kadar.

"Tanrım, Valtu," diye haykırıyorum ve sonra boşalıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerim yuvalarından fırlıyor, ağzım açık kalıyor ve kendimi sıkıyorum

Spazmlar içimde yuvarlanırken sikini sıkıyorum. Zevkten ölecekmişim gibi hissediyorum ama umursamayacak kadar kendimi kaybetmiş durumdayım.

Eli hâlâ boğazımdayken diğer kolunu belime doluyor, beni yere sürüklüyor ve arkamdan sert ve hızlı bir şekilde sikmeye devam ediyor. Yanağım soğuk zemine bastırılmış ve gölgelerin içine bakıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, zihnim uyuşuyor.

Sikinin içimde seğirdiğini ve titrediğini hissediyorum, nefesi kesiliyor ve vücudu titremeye başlıyor. "Geliyorum," diye haykırıyor kabaca. "Oh lanet olsun. Siktir. Siktir."

Etrafında daha sıkı kenetleniyorum ve inliyor, kısa, keskin patlamalarla içime pompalıyor.

İçimde serbest kaldığını, döllerinin sıcak bir şekilde fişkırdığını hissediyorum. Duraklıyor, titriyor ve sonra içimden çıkıyor ve sırtımın her tarafına döküldüğünü hissediyorum, sıcak yapışkan sıvı kıkımdan aşağı ve kalçalarımın üzerinden akıyor.

Nefes nefese kaldığını duyuyorum, tüm vücudu efordan sarsılıyor ve sonra elini omzumda hissediyorum, beni yere doğru itiyor.

"İyi kız," diyor saçlarımı hafifçe okşayarak. "Ama kirli bir kız. Seni temizlemem gerek."

Tam olarak ne yapmak istediğini biliyorum ve bitkin ve tükenmiş olmama rağmen, içimden başka bir heyecan geçiyor. Geri çekiliyor ve kendi döllerini sırtımdan yalamaya başlıyor, sonra bacaklarımı açıyor ve bir panterin akıntıya kapılması gibi kalçalarımı yalamaya başlıyor, dilinin güçlü ama narin geçişleriyle tertemiz olana kadar yalıyor.

Sonra ellerim serbest kalana kadar kemanın tellerini kopararak bağları çözüyor ve arkamda doğrulup ayağa kalkıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor ve pantolonunun fermuarını tekrar çektiğini duyuyorum.

Gülüyorum. Beni yalayıp yutmuşken nasıl aç *olabilir* ki?

Tuniğimi tekrar aşağı çekip bileklerimi silkeliyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne için?"

"Ne istersen," diyor merdivenlere doğru yürürken. "Yemek.
Kan."

Onlardan aşağı iniyor ve ben bunu onu takip etmemi istediğine dair bir işaret olarak alıyorum.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarım biraz dengesizleşiyor ve onun peşinden merdivenlerden aşağıya, alt kata iniyorum.

"En son ne zaman içtin?" diye sorarak buzdolabına yöneliyor.

"Geçen gece," diye cevap veriyorum, ne söylediğime dikkat etmem gerektiğini bilerek.

"Doktorla birlikte miydin?" Buzdolabının kapağını açıyor ve tezgahın üzerine bir şeyler yerleştirmeye başlıyor.

Kahretsin. "Oxford "a hangi gün varmam gerektiğini hatırlamıyorum ve Abe'in ona ne söylediğinden de emin değilim.

"Değildim," diyorum, doğru şey olması için dua ederek. "Laboratuvarına gitmeden önce beslendim."

"Sanırım haplar," diye düşünerek birkaç çelik şişe çıkardı.

"Hayır," dedim. "Canlı bir insandan beslendim. Bir beslenme odasında. Londra'da."

Kıkırdıyor ve buzdolabının kapağını kapatıyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Uh huh. Eminim sen, yepyeni bebek vampir, Londra'da sadece bir beslenme odası bulmakla kalmaz, dişlerini lanet olası canlı bir insana geçirirsin." Eğlenmiş görünse de başını iki yana sallıyor. "Bu noktada numara yapmanın bir faydası yok, yine de sanırım beni etkilemeye çalışman gururumu okşadı."

Protesto etmek için ağzımı açtım, sonra kapattım. Çünkü Londra'da olduğum konusunda yalan söylüyorum. Ona Michael'dan beslendiğimi söylemek istiyorum ama Solon ve Lenore'dan bahsetmezsem bana inanması mümkün değil.

Bir omzumu silkiyorum. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

Bunun üzerine sırtıyor, bir kez olsun düşünceli olmak yerine çocuksu görünüyor. "Beni başka şekillerde etkilemeye çalışmanı tercih ederim."

"Şimdiye kadar etkileyici olmadığımı mı söylüyorsun?"

Küçük bir kahkaha atıyor ve dikkatini açtığı çelik şişeye yöneltiyor. "Hayır, i ç t i n . Hem de çok." Şişeyi kaldırır

şişe. "Burada taze kan var." Umursamazca el sallıyor. "Bu kadar hap yeter. Hayat böyle yaşanmaz."

Az önce beslenmiş olmama rağmen, teklifini geri çevirmekte zorlanıyorum. Bir hap yutmak yerine kan içme fikri bile midemi açlıkla çalkalıyor, içimde derin bir bağımlılık kıpırdanıyor.

Sıvıyı iki kadehe boşaltmasını izliyorum ve kendimi hiç şu an hissettiğim kadar vampir gibi hissettiğimi sanmıyorum. Drakula ile dağdaki ininde kadehlerden kan içmek mi? Birdenbire bu benim gerçekliğim oldu.

Valtu'nun her zaman senin gerçeğin olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Al," dedi, bana doğru yürüdü ve bardağı uzattı. "Sağlığınıza."

Bardağı yavaşça elime alıyorum ve sihirli bir iksirmiş gibi kana bakıyorum. "*Prost*," diyorum Almanca alkışlayarak. Bir yudum alıyorum ve sıvı dilime değdiği anda kafamın içinde başka bir boyut açılmış gibi hissediyorum. İçimdeki açlığı hemen bastırıyor, ta ki tamamen bastırana kadar ve bardağı büyük bir yudumda bitiriyorum.

"Açgözlü kızsın, değil mi?" Valtu bana dikkatle bakarken kadehinin üzerinden tahmin yürütüyor. "Sanırım bunu sağlayabilecek biriyle birlikte olduğun için şanslısın." Kontrolümü kaybetmek ya da çaresiz görünmek istemiyorum ama kan damarlarımda dolaşıyor ve onları şarkı söylüyor.

Ona yalvarmak istiyorum.

ve kendimi kontrol altında tutmaya çalışırken neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Ama o fark ediyor. İsteddiği şey bu. Ona boyun eğmemi, teslim olmamı, birden fazla şekilde ona yalvarmamı. Hepsi güç oyununun bir parçası. "Şu haline bak," diyor zengin bir edayla, gözleri yüzümde geziniyor. "Bunu saklamak, gerçekte ne olduğunu inkâr etmek için ne kadar çok çabalıyorsun. Söyle bana Rose, senin

Bu hapların kölesi olan bir aile de mi?"

Yutkunmaya çalışıyorum, ağzım ve boğazım çöl kuruluğu hissediyor. "Her vampir öyledir."

"Her vampir değil." Çenesini kaldırıyor.

Gözlerim hâlâ bitirmediği bardağına kayıyor. "Hepimiz izole bir şekilde yaşayamayız. Bildiğiniz gibi cinayet bir şeydir. Ve beslenme odalarını bulmak zor. Benim geldiğim yerde kesinlikle yoklar."

"Peki sen nerelisin? Bazı sorulara cevap verirsen daha fazla kan almana izin veririm."

Duraklıyorum, kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum, umarım çuvallamam. "Tamam. Ben Oregon'luyum."

"Doktor da öyle dedi. Oregon'da nerede? Batı kıyısında biraz zaman geçirdim."

"Newport mu?"

Valtu başını sallar. "Balıkçı köyü. Büyük köprü. Daha büyük sörf."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, o an için kanı tamamen unutuyorum. "Öyle mi?"

Valtu'nun orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de, uzun zaman oldu.

"Buralardaydım," diyor. Gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Ama tabii ki tüm hayatın boyunca orada yaşamadın. Ailen insanların şüphelenmesini istemiyorsa birkaç kez taşınmak zorunda kalacaktır."

"Öyle yaptık." Bardağı gösteriyorum.

Kendine daha yakın tutuyor.

"Kardeşler mi?"

"Bir erkek kardeş," diyorum. "Daha yaşlı ama dönüşmemiş. Sen?"

Şaşkınlıkla bana göz kırıyor. "Ben mi? Benim hiç kardeşim var mı?" Şarabından bir yudum aldı. "Evlat edinildim ama kısa süreliğine bir erkek kardeşim oldu ama çok küçükken öldü. O zamanlar işler nasıldı bilirsin, özellikle de dönüşmeden önce."

"Olmazdı, çünkü o zamanlar hayatta değildim," diyorum, yalan olsa da. Çünkü o zamanlar ben de hayattaydım.

Bir adım daha yaklaşıyor ve bardağı uzatıyor. "Emin misin? Çünkü bazen sana baktığımda yaşlı bir ruh görüyorum."

Bardağını hevesle elinden alıyorum. "Bunun sadece bir travma tepkisi olduğunu söylüyorlar." Bardağı geri çeviriyorum ve kanın boğazımdan aşağı akmasına izin veriyorum, hepsini açgözlülükle yutuyorum. Tanrım, neredeyse seks kadar iyi.

"Travma tepkisi mi?" Valtu inanamıyormuş gibi bir havayla söylüyor.

"Evet," diyorum ağzımı silerek. "Yaşlı ruhlu diyebileceğin biriyle tanıştığında, bunun genellikle o kişinin yaşadığı travmayı gördüğün ve hızla büyüdüğü anlamına geldiğini söylerler."

"Peki *onlar* kim?"

"İnternet," diyorum ona, sonra karanlık ortaçağ görünümlü odaya göz gezdiriyorum. "Gerçi sanırım burada pek fazla bulamıyorsun. Daha iyisini bilmesem, internet eksikliğinin çok yönlü bir birey olmana yardımcı olduğunu söyledim."

Kuru bir kahkaha atıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "O zaman daha iyi bilmene sevindim."

Ben de gülmek üzereydim ki ensemdeki tüyler diken diken oldu ve sırtımda soğuk bir hava akımı hissettim. Pencereden içeri esen Alp rüzgârları değil bu, karanlık, şeytani ve kozmik bir yerin derinliklerinden gelen bir soğuk.

Omzumun üzerinden bir şey gören Valtu'nun ifadesi kararıyor. Bunun bizi ziyarete gelen kötü şey olduğundan hiç şüphem yok.

Gözlerimi yere odaklıyorum. "Arkamda, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Öyle," diyor Valtu dikkatle, sesi de aynı derecede alçak. "Ama sadece sana bakıyor. Daha iyisini bilmesem, sana aşık olduğunu düşünürdüm."

"Her zaman ilgilenmediğin kişilerdir," diyorum şaka olarak, ama bunun benim için ne kadar acı verici bir gerçek olduğunu bilmiyor.

Sonra sırtımdaki soğuk dehşet kayboluyor, odadaki enerji yükseliyor ve Valtu gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Valtu rahat bir nefes alarak, "Bu iş geride kaldı," diyor.

Keşke ben de bu kadar rahat olabilsem. Kötü bir şeyin var olduğu hatırlatıldığında bunu yapabileceğimden emin değilim. "Nereye taşındı? Biliyor musun? Nereden geldi bu?"

"Çok fazla soru var," diyor bardakları alıp lavaboya götürürken.

"Ve değerli sorular," diye belirtiyorum. "Eğer burada yaşayacaksam, neyle karşı karşıya olduğumu bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

Valtu aniden gerildi, sırtı bana dönüktü ve bir an için başını eğip arkasını döndü ve tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, siyah saçlarından bir parça alnına döküldü. "Burada yaşadığını mı sanıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Burada yaşamıyorsun Rose," diye ekliyor, ses tonu kaba. "Sadece burada kalıyorsun. Ve uzun süre de kalmayacaksın. Çok iyi bir sikici olabilirsin ama senden er ya da geç sıkılacağım."

Sanki göğsünden vurulmuş bir tüfek gibi.

Acıyla yutkunuyorum ve çenemi kaldırıyorum, bu bir sürpriz değilmiş, beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. "Elbette," diyorum ona. "Nasıl istersen."

"Siz nasıl isterseniz lordum," diye düzeltiyor beni. "Siz nasıl isterseniz lordum," diyorum ona.

Yine de onun istediği şeyin kalbimi tekrar tekrar kırmak olduğunu hissediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Valtu

O kız benim için bir bulmacaya dönüştü. Hem çözmek istediğim hem de Yine de daha derine bakmaya korkuyorum, çünkü ne kadar derine inersem, onun burada olmasından o kadar hoşlanabilirim.

Ve bu olamaz. İnsanlarla yakınlaşmama izin vermiyorum. Özellikle de kanlı köle ya da fahişe olarak evime getirilen insanlara yaklaşmama asla izin vermem. Neredeyse hiç canlı çıkamıyorlarken neden izin vereyim ki?

Hayatımın büyük bir bölümünü unutmuş olabilirim, ama onların yokluğu bana sadece sevgiyi silmenin, ilişkileri unutmanın bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu olduğunu söylüyor. Benim dünyamda. Diğer insanlar sevgi ve kayıpla nefes almak kadar kolay başa çıkıyor gibi görünüyor. Kabulleniyorlar, katlanıyorlar, acı çekiyorlar ve sanki bu hayatın bir parçasıymış ve sorun yokmuş gibi davranıyorlar.

Ama bu iyi bir şey değil. Ve çoğu insan benim çektiğim acıyı çekmedi. Keder benden aldı, *her şeyimi* aldı. Ve bir vampir olarak, sonsuza kadar kayıp ve kederle mi uğraşmamız gerekiyor?

Şimdi adil görünmüyor ve o zaman da adil görünmüyordu. İçinde bulunduğum acıyı hatırlamıyorum, tıpkı kadını ve aşkımızı hatırlamadığım gibi ve bu hayatımda sadece bir lütuf oldu. Yine de her şeyin ne kadar kolay değişebileceğinin farkındayım. Birine her yaklaştığınızda kendinizi açarsınız.

Acıya kadar. Çünkü eninde sonunda ölecekler ya da sizi terk edecekler ve siz eski halinizin bir kabuğu olacaksınız, atılacak, geride bırakılacak ve rüzgarla savrulacaksınız.

Ama bir çözümün var, kendime hatırlatıyorum. Tam şurada.

Pencerenin yanındaki masama bakıyorum. Üstünde kitap duruyor. Uzun zamandır, belki de yüzyıllardır var olduğu için kapağı her zaman yıpranmıştı, ancak yeni yıpranma ve aşınma ellerimden, yıllardır her gün sayfaları çevirirken geçirdiğim sayısız saatten kaynaklanıyor.

Kitabın yanında bir müzik kutusu ve o müzik kutusunun içinde de bir şişe var.

Yıllar önce kendim için iksir yaptığımda, birinin kırılması ya da bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı iki tane yapmıştım. Şimdi o fazladan şişe kutuda, güvende ve en kötü senaryoyu bekliyor, yani gelecekte zihnimden silmek isteyeceğim başka biri olabilir.

Yatağımda uzanırken, *kendini çok aştığını düşünüyorum.*

Rose sadece bir kız. Buradayken onunla eğlenin, sonra da vedalaşın.

Ama sonra korkunç bir düşünceye kapıldım.

Rose'un iblis tarafından katledilmesini istemiyorum. Bana duygusal diyebilirsiniz. Ama şimdi düşünüyorum da, eğer iblis ona gerçekten sahipse, buradan ayrılmasına hiç izin vermeyebilir.

Sonra ne olacak? Onun üzerinde gerçekten ne kadar gücüm var? Benim olduğunu iddia ettiğimde onu yalnız bırakmış gibi görünüyordu ve dün arkasında belirdiğinde, sadece gözlerimle gitmesini isteyebildim. Gölgelemin içinde kayboldu ve o zamandan beri onu görmedim. Ama gitme vakti geldiğinde, onun üzerindeki hak iddiam devam edecek mi? Ne de olsa bir şeye sahipseniz genellikle onu elinizden bırakmazsınız. Bunu yaptığım an, iblisin atlayıp onu kendine alması mümkün.

Sanırım o köprüye geldiğimde geçmem gerekecek.

İçimi çekiyorum ve tavana bakıyorum, iyi korunmuş hayatımdaki en ufak bir karmaşanın bile her şeyin dengesini bozduğunun farkındayım. Her şey için bir sistemim, bir düzenim vardı. Hayatım yalnız geçti ama en azından

hissediyorum. Belki de en iyisi ben bağlanmadan önce onun gitmesini sağlamaktır. Birine karşı bağlılık, sevgi ya da sahiplenme duygusu hissetmenin mümkün olduğunu bile düşünmüyordum ama onda yavaş yavaş içime işleyen bir şeyler var ve bundan hoşlanmıyorum.

Genç olduğunu biliyorum ama yaşlı bir ruh gibi görüldüğünü söylerken şaka yapmıyordum. İnternetteki psikiyatristler buna travma tepkisi dese de, gerçekten çok şey görmüş, çok şey yaşamış biri gibi görünüyor. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir genç vampir gibi görünüyor ama kaç tanesi *Oluş'u* yaşayıp hemen dünyanın öbür ucuna uçuyor bilmiyorum. Özellikle de beni bulmak için.

Gitmeden önce Abe'le konuştukça Rose'u daha iyi açıklıyordu. Her zaman Bram Stoker'ın Drakula'sına takıntılıydı, sonra *benim* fikrime takıntılı hale geldi. Dönüştüğünde, sonunda bir adım atmaya ve beni aramaya karar vermiş. Abe çok fazla ayrıntı vermedi ama görünüşe göre ailesi kontrolcüydü ve onun vampir olmanın gerçek anlamını araştırmasını onaylamıyorlardı.

Sanırım ne aradığını biliyorum. Bu ben değilim - beni tanımıyor ve benim hakkımdaki fikri muhtemelen gerçekte olduğum şeyle uyuşmuyor. Aradığı şey temel içgüdülerine dönmek için bir bahane. Kendisinin ilkel versiyonu, gerçek versiyonu olmak için. Vampirler son yirmi yılda yavaş yavaş sterilize edildi, en eski arkadaşım ve onun hapları sayesinde değil. Rose'un istediği -ve istemekten korktuğu- şey kendini bırakmak. Sadece bana değil, benim isteklerime ve taleplerime ne kadar kolay boyun eğeceğini göstermekte çok becerikliydi. Hayır, kendine boyun eğmesi gerekiyor. Gerçekten istediği şeye. Bunu yaptığında, sanırım onu çözmüş olacağım. Bulmaca çözülecek ve ondan kurtulacağım. Bunun gerçekleşmesi için bir plan yaptım bile.

Ama onun gittiğini görmek çok yazık olacak. Onunla ilgili her şey bir çelişkiler labirenti. Vücuyla, yüzüyle, ruhuyla aynı anda hem yumuşak hem de sert. Cinsel açıdan deneyimsiz ama yine de

vücudunu bana çok kolay sundu. Şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha fazla seksten hoşlanıyor ve bundan da öte, benim sevdiğim şekilde hoşlanıyor: kaba, çiğ ve tamamen sınırsız. Ne vermek istersem onu alıyor ve hevesle alıyor, ihtiyacı konusunda o kadar açık ve istekli ki karşılığında o da veriyor. Sadece ona emrettiğim için değil, bunu sevdiği için. Beni boşalırken görmeyi seviyor.

Sadece onu düşünmek bile pantolonumun içine uzanmamı ve bu odanın etrafındaki dağ kadar sert olan sikimi yumruk yapmamı sağlıyor.

Çıkartıyorum ve kendimi okşamaya başlıyorum, bu sabah sikim ağzındayken yatak odasını ziyaret ettiğimde ve beni emmesini sağladığımda nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Beni fermuarımdan çıkarıp sanki lanet bir lolipopmuşum gibi uzunluğuma baktığında, dudakları ayrıldığında, gözleri parladığında, pembe dili beklentiyle dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında nasıl görüldüğünü.

İnliyorum, elim daha hızlı hareket ediyor. Ona söyletmeyi düşünüyorum.
Sizi istiyorum lordum.

Ağzından çıkan kelimeleri duymak istiyorum, sikim için yalvarıyor. Yüzündeki ifadeyi, gözlerinin arzusuyla nasıl parladığını, ağzının ilkel bir ihtiyaçla nasıl açıldığını hayal ediyorum.

Bacaklarını açtığını, külotunu indirdiğini ve söylediğini görmek istiyorum. Söyle yoksa sana daha sert şaplak atarım.

Söyle yoksa seni bağlar, dizlerinin üstüne çöktürür ve boğulana kadar ağzını sikerim.

Söyle yoksa seni tek başına bir odaya kilitler ve gece uyurken sikerim.
Lordum, lordum, evet, lordum.

Şimdi gelmeye çok yakınım. Neden bu cümle kulağa bu kadar hoş geliyor?

Şimdi onu bir sandalyeye bağlanmış, ağzı sonuna kadar açık, sikim ağzında, dolgun kırmızı dudakları etrafımda sımsıkı sarılmış olarak hayal ediyorum.

Onu yatağında bağı, benim için hazırlanırken düşünüyorum.

Onun bağlandığını, bağlandığını ve tamamen merhametime kaldığını düşünüyorum.

Kanepede domalmış, poposunu kaldırmış, onu becermem için yalvardığını düşünüyorum.

Neden onun gitmesini istiyorum ki?

Yüksek sesle inliyorum, elim daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, basınç artıyor. Boşalmaya çok yakınım. Bunu onsuz yapmak istemiyorum. Onun burada olmasını istiyorum.

Ama bu istek doruğa ulaşmam için yeterli. Nefes nefese kalıyorum ve sonra boğuk bir iniltiyle boşalıyorum, ağırlığı aletimden dökülüyor, karnıma fişkırıyor, gömleğimi kaplıyor ve ortalığı dağıtıyor.

Nefesimi tutmaya, kalbimi yavaşlatmaya, kafamı boşaltmaya çalışıyorum. Onun için neden bu kadar uğraştığımı bilmiyorum. Yüzyıllardır kadınlar var ve bu aklımdan çıkaramadığım tek kadın.

Hiç mantıklı değil.

İnledim ve yataktan kalktım. Öğleden beri burada yatıyor, düşüncelerime hapsolmuş durumdayım. Dışarıda şiddetli bir kar fırtınası var, pencerenin camları kırağıdan ve ötesindeki kardan bulanık bir beyaza dönüşüyor. Rose'a bu akşam onunla düzgün bir yemek yemek istediğimi söyledim ve onu gerçekten o zaman test edeceğim. Muhtemelen yemek ve kan ikram ettiğimi sanıyor ama ana yemeği beklemiyor olacak.

Tabii hâlâ buradaysa. Midemde bir huzursuzluk çekirdeği var. Hava kararmak üzere ama sabahtan beri onu görmedim. Odasında güvende olacağını düşünmüştüm ama iblisin istediği zaman odasına girebildiğini düşünürsek, iblisi daha önce evden göndermiş olsam bile, bu yerde güvende olduğundan emin değilim.

Beni harekete geçirmeye yetiyor. Gömleğimi değiştiriyorum, hala biraz klasım var.

-Kömür grisi bir elbise gömleği ve siyah pantolon giydim. Aynada her zamankinden daha fazla zaman geçirip saçımı düzeltiyorum ve durup

Kendime bakıyorum. En son ne zaman aynaya baktığımı bile hatırlamıyorum - dürüst olmak gerekirse, kimseyi görmedikten ve gördüklerimin de benim hakkımda ne düşündüklerini umursamadıktan sonra ne anlamı var ki? Ayrıca, egom her zaman diğerlerinden daha sağlıklı olmuştur.

Yine de yüzümü kusurlar için inceliyorum. Cildim biraz grileşmiş, yanaklarım zayıflamış ve keşke saçlarım için bir bakım kremim olsaydı diyorum, saçlarım daha da dalgalandı, yer yer neredeyse kıvırcıklaştı. Görünüşümü yüzyıllardır değiştirmedim, saçlarım her zaman çene hizasında ve yabani olmuştur ve şimdi onun ilgisini çekip çekmediğini, hoşuna gidip gitmediğini merak ediyorum.

*Kendine gel. O sadece bir fahişe ve sen saçını düşünüyorsun.
jel.*

Bunu üzerimden atıyorum ve odadan çıkıyorum. Yatak odam bir üst katta yer alıyor.

Bu yüzden odasının bulunduğu alt kattaki labirent gibi koridorlara uzun ve dar merdivenlerle iniliyor. Yatak odamın bir zamanlar şapel olarak kullanıldığına ve müritlerin merdivenlerden yukarıya doğru hacı olmaları gerektiğine inanıyorum, ancak orada kurtuluşa dair hiçbir işaret görmedim.

Kapısına geldiğimde, duvarlardaki mumlar yanlarından geçerken titriyor, kapının aralık olduğunu görünce şaşırıyorum. Göğsümü bir korku dalgası kaplıyor ve en kötüsünü bekleyerek kapıyı hızla itip açıyorum.

Yatağı dağınık ama boş ve kan ya da katliam izi yok.

Rahatlayarak nefes veriyorum ve etrafıma bakıyorum. Muhtemelen gidip onu bulmalıyım ama onun yerine kim olduğuna dair bir ipucu bulmayı umarak doğrudan çantalarına yöneliyorum. Kıyafetlerini karıştırıyorum, hiçbiri dağlar için uygun görünmüyor ama yine de vampirlerin sıcak tutan kıyafetlere ihtiyacı olmuyor. Orada ya da çantasında başka hiçbir şey yok. Telefon yok, cüzdan yok.

Ceketinin yerde buruştuğunu görüp elime alıyorum ve bir cebinde cüzdanını, diğerinde pasaportunu buluyorum. Pasaportu çevirip açıyorum ve kimlik hologramlarıyla kaplanmış siyah beyaz güzel yüzünü görüyorum.

Rose Harper.

19 Mayısth , 2023 doğumlu.

San Francisco,
Kaliforniya. Gerçek bir
batı treni.

Cüzdanında da aynı bilgiler var ama ehliyetinde adresi Newport, Oregon yazıyor.

Sanırım doğruyu söylüyormuş. Sahte belgeleri ve benzerlerini görme konusunda oldukça iyiyim ve bunlar da her şey gibi meşru görünüyor.

Yine de bir telefon bulamadığım gerçeği garip geliyor.

Ne bulabileceğimi görmek için cüzdanın geri kalanını inceliyorum, ama sadece parasını ve anahtar kartlarını koymak için yapılmış bir cüzdan, hepsi de onun adına. Elimdeki tek ipucu San Francisco'daki Hotel Vertigo'nun anahtar kartı ama doğduğu şehrin orası olduğunu düşünürsek bu bana çok da garip gelmiyor. Belki de orada ailesi ya da arkadaşları vardır ve sık sık oraya gidiyordur. Yine de nedense Rose bana yalnız bir kurt gibi geliyor.

Her şeyi yerine koydum ve koridora geri dönmek üzereydim ki lavabonun musluğunun arkasına itilmiş siyah bir çanta gördüm. Banyoya girip onu alıyorum ve içine bakıyorum. Dokunmak soğuk geliyor ve açtığımda soğuk hava dışarı sızıyor. İçinde kan hapları var, daha önce hiç görmediğim türden, şüphesiz doktor tarafından verilmiş.

Hayal kırıklığı içinde nefes vererek başımı sallıyorum, sonra poşeti klozetin üzerine çeviriyorum ve hapların klozete düşmesini izleyip sifonu çekiyorum. Artık başka seçeneği olmayacak.

Koridora geri döndüm ve onu aramaya başladım. Sonunda onu oturma odasında, ateşin yanında oturmuş alevlere bakarken buluyorum. Yaklaştığımı duymuyor gibi görünüyordu ve ben de bir anlığına ona baktım. Akşam yemeğimiz için giyinmiş, omuzlarında ince askıları olan yeşil bir elbise giymiş, solgun teni parlıyor. Saçları açık, omuzlarının etrafında dalgalanıyor ve kükreyen alevler sayesinde yanan kehribar gibi görünüyor.

Kesinlikle büyüleyici, insanın karnına yumruk yemiş gibi hissettiren türden bir güzelliği var.

"267 Cliff Street, Newport, Oregon'dan Rose Harper," diyorum
On arkamdan.
u.

Başını çevirdi, hazırlıksız yakalanmıştı, gözleri kocaman ve ağzı
açık, elini göğsüne bastırmış.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diyor nefes nefese. "Çok
olmadı."

Sonra ne söylediğimi fark ederek kaşlarını çattı. "Adresimi nereden
biliyorsun?"

"Cüzdanını karıştırdım," diyorum ona, hiç utanmadan. Şaşkın
şaşkın baktı. "Neden?"

"Neden olmasın? Misafirlerim hakkında mümkün olduğunca çok şey
bilmek isterim. Asla çok dikkatli olamazsınız."

Şimdi dudaklarında bir gülümseme belirtisi var ve gözleri ateş ışığında
dans ediyor. "Bunu görebiliyorum. Yoksa neden bekçi köpeği olarak bir
iblisin olsun ki?"

Son birkaç gündür kafamı kurcalayan bir şey var. "O iblise kötü şey
dedin. O ismi nereden bildiğini bana hiç söylemedin."

Onu dikkatle inceliyorum ama o sakinliğini koruyor. "Herkes bu ismi
bilmiyor mu? Dünyanın geri kalanı ona böyle diyor. Bu şeyi bir sır olarak
saklayamazsın. Bunun senin *gizeminin* bir parçası olduğunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum, kulağa hoş geliyor. Teklif için kolumu uzatıyorum.
"Neden yemekte bana bu gizem hakkında daha fazla şey anlatmıyorsun?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Şimdiden yemek mi yiyoruz?"
Boynunu bükerek yemek masasına ve mutfığa bakıyor. "Bir şey
hazırladığını görmedim."

"Sihirli kitabı olan bir vampiri asla hafife alma," diyorum ayağa kalkıp
yanıma gelirken.

Kolumu tutuyor, sanki ona kolum yerine bir buket çiçek hediye etmişim
gibi hem utangaç hem de sıcak bir bakış atıyor.

Göğsümde yarattığı haz duygusunu görmezden geliyorum. Onu masaya götürüyorum, sandalyesini çekiyorum ve oturuyor.

"Otur ve uslu dur," diyorum ona ve mutfağa gitmeden önce sandalyesini itiyorum.

"Sakın bana yemeğini hazırlamak için büyü kullandığını söyleme," diyor, sesi pek etkilenmiş gibi çıkmıyor.

"Aslında," diyorum buzdolabını açıp önceden hazırlanmış şarküteri panolarını tezgâha getirerek, "Mittenwald'daki Aldi'deki şarkütericiler yaptı."

Buzdolabını kapattım ve tahtaları ona götürüp masanın üzerine koydum. Onlara baktı, sonunda etkilendi. "Yiyeceklerinle dağda bir aşağı bir yukarı mı yürüyorsun?"

Başımı ön kapıya doğru sallıyorum. "Şuradaki tepenin diğer tarafında bir teleferik var. Kendinizi nasıl gizleyeceğinizi biliyorsanız inip çıkmak çok kolay."

Gülüyor. "Görünmez bir adam olmak eğlenceli olmalı, sadece şarap ve peynir alıyor olsan bile," diyor ben bir şişe cab sav almak için tezgâha geri dönerken. "Misafirlerinize bazı numaralarınızı öğretmeyi hiç düşündünüz mü?"

"İyi denemeydi," diyorum şişeyi açarken. "Onlara tüm sırlarımı vereceğimi düşünen insanların sayısını size anlatamam."

"Onlar aslında *senin* sırların değil. Onlar kitabın."

Ona sabit bir bakış atıyorum. "Ve kitap bilmemi istediği şeyi bana bildiriyor. Başka kimseye değil. Bu anlaşmanın bir parçası değil," diyorum ona ve tatmin edici bir patlamayla mantarı çıkarıyorum.

"Olay nedir?"

Omuz silkiyorum ve ikimize de birer kadeh şarap dolduruyorum. Genelde kitap hakkında konuşmayı sevmem ama onunla biraz konuşabileceğimi hissediyorum. "Gerçekten emin değilim. Sadece yanımda güvende hissettiğimi ve bana ihtiyacım olan bilgiyi verdiğini biliyorum."

"Yani kitaptaki her büyüü ezberledin mi?"

"Yapabildiğim her büyü," diye itiraf ediyorum. "Bana her şeyi göstermiyor. Kitabın yarısı sadece boş sayfalardan oluşuyor. Yıllar geçtikçe büyüler mürekkeple belirecek, ama son zamanlarda kitap bilmem gereken her şeyi öğrendiğimi düşünüyor."

Ben karşısındaki koltuğa otururken o da bunu düşünüyor. "Peki ya sen? Bilmen gereken her şeyi biliyor musun?"

"Ben de öyle düşünmeye başladım." En başta kitabı almamın tek nedeni silme büyüsüydü. Ondan sonra kitabı saklamak için bir neden bile yoktu ama yine de sakladım. Ondan ayrılamazdım. Daha da ötesi, onu başka birinin elinde hayal edemiyordum. Belki Solon gibi benden daha asil biri kitap için iyi bir koruyucu olabilirdi. Bellamy'nin izini sürmek, çalınan vampir çocuk Leif'i bulmak ya da Saara'yı sonsuza dek yok etmek gibi doğru amaçlar için kullanacağına şüphe yok. Ama artık bunların hiçbirini umursamak için bir nedenim yok ve kitap benimle kalmak istiyor. Eğer öyle olmasaydı, eminim iblis hepsini alıp kaçardı.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Kitabın neden sende olduğunu merak etmiyor musun?" diyor şarabından bir yudum alarak. "Neden seni seçti?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Her zaman." Sonra içkimden bir yudum alıp konuyu değiştiriyorum. "Yemekten ne kadar tatmin oluyorsun bilmiyorum ama daha yeni dönüştüğüne göre, sanırım hâlâ iştahın var."

"Evet," diyor ve bıçağıyla uzanıp yumuşak peynirin bir kısmını dilimliyor ve bir krakerin üzerine yayıyor. "Ben her zaman açım." Bana o utangaç gülümsemelerinden birini daha veriyor, sikimin seğirmesine neden olan türden. Yüzündeki masumiyet ve kendisine biraz küçük gelen elbisesinden taşan göğüslerinin görüntüsü ıslak bir rüya gibi.

Onu masanın üzerine, yemeğin üzerine atıp onunla birlikte olmak istiyorum ama ana yemek için aç olması gerekiyor.

ve odaklanmam gerekiyor.

İkimiz de biraz yiyor ve bolca şarap içiyoruz, ta ki ben onun kendini oldukça gevşek hissettiğini, çekingenliğinin eriyip gittiğini ve bir kez olsun işkence gibi değil de kolay ve keyifli bir şekilde havadan sudan konuşmaya başladığını anlayana kadar. Sonra zamanın geldiğine karar verdim.

"Şimdi gecenin ana yemeğine geçelim," diye anons ederek sandalyemden kalkıyorum.

"Bu değil miydi?" diye soruyor.

Ona hafifçe gülümseyip hemen döneceğimi söyledim. Sonra merdivenlerden yukarı, yatak odama doğru çıkıyorum. Yan yana iki kule var ve ben odamın üstündeki daha yüksek olana doğru ilerliyorum.

Burası asla bir şapel olmadı. Asla bir kurtuluş yeri olmadı.

Cezalandırılmaları gerektiğinde müritleri koydukları bir yerdi. Kendi kişisel cehennemleriydi, karanlık kuleye kilitlenmişlerdi ve onları duyacak bir tanrı yoktu.

Çocuğu burada tutuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Gül

Valtu'nun uzaklaşıp köşede kaybolmasını izliyorum.

Üst katta. Gözden kaybolduğu anda rahat bir nefes alıyorum.

Bu akşam yemeği güzeldi. Beklenmedik bir şekilde. Bu sabah odama geldiğinde oral seks bekliyordum. Gözlerini kafasının içinde döndürürken hiç sorun yaşamadım. Ama sonra bana akşam yemeğinde ona katılmamı ve güzel bir şeyler giymemi istediğini söylediğinde, bu beni şaşırttı. Abe'in, ister yemek ister kan olsun, beni beslemeyeceğini özellikle söylediğini hatırlıyorum ama Valtu yine de benimle birlikte olmak istemişti.

İçimi ısıtmadı desem yalan olur.

Geçmişimi bile bilmeden, onun için gerçekte kim olduğumu bilmeden beni seçiyordu. Bu, bir şekilde her zaman birbirimize geri dönüş yolumuzu bulacağımız anlamına mı geliyor? Valtu'nun beni şu an olduğum gibi, Rose Harper olarak ve başka hiç kimse olmadan duygusal düzeyde istemesi mümkün mü?

Bu bana umut veriyor. Çünkü geçmişimizi hatırlamasa bile, aşkın herhangi bir versiyonunu kabul edeceğim. Kendime beni Rose olarak sevmenin Dahlia, Lucy ve Mina olarak sevmek olduğunu söylüyorum, çünkü hepimiz bir ve aynıyız.

Ama bu umudun ne kadar kırılgan olduğu konusunda çok temkinliyim. Valtu'yla birlikte olduğum her saniye kalbim sürekli serbest düşüşte. Ne zaman yere ineceğini, ne kadar acıtacağını asla bilemiyorum. Bu kadar derinden aşık olmak özel bir ıstırap türü.

Biriyle, defalarca ölüm yoluyla bulduğunuz gerçek ruh eşinizle ve onun size karşı bu kadar kayıtsız olması.

Yine de bu kayıtsızlığın yavaş yavaş eridiğini düşünüyorum. Belki de seks onu etkiliyordur - bu şekilde yatıştırılması her zaman kolay olmuştur. Ya da belki de gerçekten konuşabileceği ya da dertleşebileceği biri olmayalı uzun zaman geçtiği içindir. Abe'in bana daha yakın olmayı dilediğini söylediğini biliyorum ama kitap eline geçtiğinden beri bilerek dışlanmış biri haline geldi. Belki de yaptığı seçimler yüzünden başkalarının onu yargıladığını hissediyordur. Tek bildiğim, Valtu burada, dağlarda tek başına saklanarak yaşamayı tercih ediyormuş gibi davransa da, içindeki yalnızlığı hissedebiliyorum. Bunu *görebiliyorum*, gözlerinin kararmış girintilerindeki bu boşluğu.

İkimizin de içinde bir karanlık var ama en azından ben neden böyle olduğumu anlıyorum. Tekrar tekrar ölmenin bununla bir ilgisi var. Yine de Valtu karanlığının neden orada olduğunun bilincinde değil. Valtu'yu düşünceli, soğuk ve karanlık yapan her şey *benim yüzümdendi*. Beni pek çok kez kaybettiği için. Şimdi beni ya da geçmişini hatırlamadığı için kendi karanlığını anlamıyor. Onunla yüzleşemiyor. Bu yüzden de orada oturup iltihaplanıyor ve tamamen iyi olduğuna inanıyor.

Bazı açılardan bu gece eski günlerdeki gibi hissettirdi ve benim yanımdayken bir rahatlık var. Daha çabuk gülümsüyor, daha çabuk gülüyor, şakalaşıyor. Sert kabuğu yer yer çatlamaya başladı.

Ama tamamen rahat değil. Bir şey onu geriyor. Belki de kabuğunun zayıf noktaları olduğunun farkında ve hep birlikte çatlamasını önlemek için gardını almış durumda. Belki de başka bir şeydir. Her ne ise, kaç kadeh şarap içmiş olursam olayım, bana kendi gardımı almam gerektiğini hatırlatıyor.

Valtu gideli uzun zaman olmuş gibi geliyor ve zincir seslerini duyduğumda geri dönmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

Beni masaya zincirlemeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek otomatik olarak ayağa kalkıyorum. Tabii ki umurumda olmazdı.

Sonra onun köşeden çıktığını gördüm.

Kaskatı kesildim.

O yalnız değil.

Arkasında, boynunda zincir olan çıplak bir adam var. Hayır. Daha çok ergenlik çağının sonlarında bir çocuk.

Valtu zinciri tutuyor ve öne doğru çekerek çocuğun boynunu sıkıyor. Çocuk geniş gözlerle etrafına bakıyor, ağzı sert bir çizgi halinde kenetlenmiş ve içinden çığlık attığı belli olmasına rağmen hiç ses çıkarmıyor.

Ayağa kalktım, paniklemiş hissediyordum. Ne olmak üzere olduğunu bile bilmiyorum ama yanlış hissediyorum. Bu bir seks olayı değil; bu başka bir şey.

"Kim o?" Valtu çocuğu bana doğru götürürken söylemeyi başarıyorum. Valtu'nun kullandığı büyüün ağırlığını hissedebiliyorum.

"Bilmiyorum," diyor Valtu basitçe, sanki çocuğu ilk kez görüyormuş gibi ona bakarak. "En iyi zamanlarında bir insan istedim ve bu da geri getirdiği şey."

Kim olduğunu sormama bile gerek yok.

"Ne için geri getirildin?" Anlamsız bir soru olduğunu bildiğim halde soruyorum. Valtu bana sırtıyor. Dolambaçlı, soğuk ve empatiden yoksun.

Bir zamanlar onda görmüştüm. Onu neredeyse hiç tanımıyorum.

"Onu senin için geri getirdim," diyor gösterişli bir şekilde. Sonra zinciri masanın üzerine fırlatıyor ve bir takırtıyla yere düşerek yiyecek ve şarapları etrafa saçıyor. "Gerçek bir ziyafete ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Buradayken senin için pek çok ilk var." Çocuğa başını sallar. "Masanın üzerine çık. Sırt üstü uzan."

Yutkunuyorum ve çocuğun itaat edip masanın üzerine tırmanarak sırt üstü uzanmasını izliyorum. Hareketleri sert ve kontrollü; Valtu'nun onu ipte oynatılan bir kukla gibi elinde tuttuğu hissine kapılıyorum.

Çocuğun gözlerinin içine bakıyorum ve onu bırakmam, bu kâbusu sona erdirmem için yalvardığını görüyorum. Valtu'ya bakıyorum. "Onu istemiyorum," diyorum

kararlı bir şekilde başımı salladım. "Hayır. Onu bırakmalısın."

Valtu alay eder. "Saçmalama. Bir insandan beslenene kadar gerçek bir vampir değilsin."

Ama ben birinden beslendim, diye bağırarak istiyorum ama bunu ona daha önce söylemeye çalıştım. "Kan haplarım var," diyorum hemen.

"Onları bana Abe verdi."

Tek gördüğüm soğuk, kurnaz bir gülümseme. "Artık sende değiller. Onları tuvalete attım."

"Sen ne!?" Haykırıyorum, yüzüm öfkeden kızarıyor. "Bunu nasıl yaparsın? Onlara ihtiyacım vardı!"

"Peki ya doktor sana hiç vermeseydi, o zaman ne yapacaktın? Benim cömertliğime güvenebileceğini mi sandın? Sana karşı bu kadar misafirperver olduğum için şanslısın. Normalde bu insanı kendime saklardım."

"O zaman onu kendine sakla! Onu istemediğimi söyledim. O bir gönüllü değil, buna rıza göstermedi. Onu sen kaçırdın!"

"Rıza," diye alay ediyor ve dudağı bir başka alaycı ifadeyle kıvrılıyor. "Şimdi de üstünlük taslıyormuş gibi yapıyorsun. Buraya benim orospum olmak için geldiğinin farkındasın. Becerilmek, kullanılmak, istediğim her şeyi yapmak için. Benden daha üstün bir ahlaki duruşun olduğunu mu sanıyorsun? Sen de en az benim kadar kötüsün."

Ben değilim! Bağırarak istiyorum ama bunun hata olacağını biliyorum.

"Ben buna rıza gösterdim. Buna değil," diyorum ona, gözlerim çocuğa gidip geliyor. Tanrım, bana Dylan'ın on sekiz yaşındaki halini hatırlatıyor. Artık ona bakamıyorum.

"Seni bir şey yapmaya zorluyor gibi mi görünüyorum?" Valtu küçümseyerek söylüyor.

Sonra masaya doğru yürür, bıçağı alır ve çocuğun kolundaki atardamarı keser.

Kan fişkirirken çılglık atıyorum ve kanamayı durdurmak için oraya bir şey koymam gerektiğini biliyorum, belki elbisem ya da bir bulaşık bezi, ama çocuğa yardım etme isteğim kayboluyor ve yerini başka bir şey alıyor.

Kan kokusu.

Genç kan.

Taze kan.

Dilim karıncalanmaya başlıyor, midem sanki yıllardır bir şey yememişim gibi ağrımaya başlıyor, ağzım acıyla kuruyor ve Michael'ı hatırlıyorum, bir insandan beslenmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Ama Michael gönüllü oldu. Bu çocuk gönüllü olmadı. Ve ölümüne korkuyor.

"Öylece kan kaybından ölmesine izin mi vereceksin?" Valtu beni uyarıyor. "Tut tut, bu senin için çok savurgan, Rose."

Valtu'ya tüm öfkemle bakıyor, kan görmenin ona neden aynı şeyi yapmadığını, açlığımın beni parçalara ayırdığını hissederken onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak ediyorum.

"Onu istemiyorum," demeyi başarıyorum ama kelimelerim o kadar zayıf ki Valtu bana inanmıyor, ben de inanmıyorum.

"Biliyorsun," diyor, parmaklarını yaradaki kanın üzerinde gezdirip yüzüme getiriyor.

Kanı içime çekmemeye çalışarak elini geri çekiyorum ve gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. İçimde yanıyormuşum, delirecekmişim gibi hissediyorum.

"Bana boyun eğdin, benim siyah gülüm," diye mırıldanıyor, sesi kafamı dolduruyor. "Şimdi en karanlık içgüdülerine boyun eğ."

Gözlerimi açtığımda parmaklarını ağzına götürdüğünü, alt dişleriyle alt dudağının arasında kan biriktiğini görüyorum. Dişleri keskinleşip var olurken başka tarafa bakamıyorum.

Sonra beni ensemden yakaladı ve öptü. Valtu beni öpüyor.

Ağzı benimkini sarmalıyor, güçlü ve buyurgan, dudakları yumuşak ama sert ve dilimin üzerine kan dökülürken tüm bunların sıcaklığı nefesimi kesiyor. O kadar keskin, o kadar derin bir özlem uyandırıyor ki, asla dinmeyeceğinden korkuyorum.

Ellerimi gömleğine bastırıyorum, onu uzaklaştırmak istiyorum çünkü dudaklarını dudaklarımda tutmak, dilinin ağzımı böylesine şiddetli bir aceleyle sikmesi beni daha da acıktırıyor. Bu beni bir hayvana, besin zincirinin tepesindeki bir yırtıcıya dönüştürüyor ve Valtu'yu becermek, sonra da o çocuğu parçalamaktan başka bir şey istemiyorum.

Bunun yerine parmaklarım Valtu'nun gömleğinin etrafında kıvrılıyor, ona tutunmaya çalışıyorum, ağzını benimkinde tutuyorum ve öpüşmemiz yoğunluğuyla derinleşiyor. Neredeyse şaşırmış gibi bir inilti çıkarıyor, sonra beni daha sert öperken yerinde tutmak için boynumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Dudaklarım da aynı şekilde karşılık veriyor, uzun zamandır onu öpmek istiyordum. Kan artık yok, boğazımdan aşağı yutuldu ve yine de kendimizi buna, kendimize kaybediyoruz. Zamanda geriye kaydım ve Dahlia, Lucy ve Mina oldum ve o beni onları öptüğü gibi öpüyor. Ayaklarımın üzerinde eriyebilirim, onun tarafından öpülmenin ne kadar güzel ve baş döndürücü olduğunu unutmuşum.

Ama geri çekildiğinde, zor nefes alıyor, vahşi gözleri benimkilere ihtiyaçla ve bulanık ve sıcak başka bir şeyle bakıyor, midem keskin bir şekilde bükülüyor ve beslenme dürtüsü Valtu'ya olan hislerimin bile önüne geçiyor.

"Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum, nefesim kesiliyor, vahşileşiyorum ve yavaş yavaş kontrolümü kaybediyorum.

"Bir şey için benden nefret etmeye başlamanın zamanı gelmişti," diyor. Eli çeneme gidiyor, acıyana kadar beni tutuyor, parmakları morarıyor. "Bunu şimdi durduramayacağını, bir kez harekete geçtiğinde durduramayacağını biliyorsun. Eğer ondan içmezsen, sen acıdan öleceksin ve o da sebepsiz yere ölecek."

"Tamam," diye inliyorum, boğazımdaki talaşı yutmaya çalışıyorum. "Ama bundan sonra gitmesine izin vereceğine söz ver. Bunu unutması için onu zorlayacağına ve gitmesine izin vereceğine."

"Onu bırakacağıma söz veriyorum," diyor başparmağını çenemde gezdirerek. "Şimdi git ve karnını doyur, güvercinim."

Yoldan çekiliyor ve beni çocuğa doğru bir adım itiyor. Çocuk tavana bakıyor ve bir an için ölmüş olmasından korkuyorum ama sonra gözlerini

kırıştırıyor

ve bana bakmaya çalışıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. Masanın üzerine sızan ve yere dökülen kana bakıyorum.

Ve kendimi bıraktım.

Çocuğun yanına koşup kolunu tutuyorum ve dişlerimi yarasının üzerine geçiriyorum. Kan, çok taze, çok genç, ağzıma doluyor ve içiyorum, doyumsuz ve pişmanlık duymadan. Damarlarım bu yabancınn kanıyla dolarken tüm insanlığımın içimden çekildiğini hissediyorum ve kalbimin derinliklerinde ne olduğumu ve hayatımı ne olmamaya çalışarak geçireceğimi anlıyorum.

Bir hayvan. Bir yaratık. Bir canavar.

İnsan değilim. Ben artık Dahlia Abernathy değilim. Ben Rose Harper'ım. Ben bir vampirim ve hayatta kalmak için yaşayanların kanını içiyorum. Hayır, hayatta kalmak için bile değil, *yaşamak* için. Valtu o kan haplarına geri dönemeyeceğim konusunda haklıydı, bundan sonra olmaz. Michael sadece tadımlık bir şeydi ama sadece tek seferlik bir şeymiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Şimdi öyle olamayacağını biliyorum. Beslenmeliyim ve bunun için kendimden nefret ediyorum, dönüştüğüm şeyden nefret ediyorum.

Ve beni bu hale getirdiği için Valtu'dan nefret ediyorum.

Bu nefretin bir an için içimde kaynamasına izin veriyorum ve sonra onu durmak için kullanıyorum. Tüm irademi kullanıyorum ama kazanmasına izin veremem. Onun ahlaksızlığının beni bu derinliklere itmesine izin veremem. Bu çocuğu öldüremem çünkü eğer durmazsam onu öldüreceğim.

Dişlerimi çıkarıyorum ve masadan geriye doğru sendeliyorum. Çocuk zar zor nefes alıyordu, teni kül rengi ve maviydi. Trans halindeyken, ne kadar zamandır ondan beslendiğimi bilmiyorum ama sanırım neredeyse kanını kurutmuştum.

Çocuk sarsılıyor ve sonra başını çeviriyor, yalvaran gözlerle bana bakmayı başarıyor ve insanlığımın geri geldiğini hissediyorum.

İçim rahatladı. O yaşıyor.

"Gitmesine izin vereceğini söylemiştin," diyorum Valtu'ya, sesim çatlayarak.

Bunca zamandır beni izliyordu, gözlerinde bir zevk parıltısı vardı.
"Ve yapacağım," diyor basitçe. "Söz sözdür."

Çocuğa doğru yürür ve sırtarak boynundaki zincir kelepçeyi çıkarır.

"Gitmekte özgürsün," diyor Valtu ona ve garip bir şefkatle çocuğun saçlarını alnından okşuyor. "Fedakârlığın için teşekkür ederim."

Bekle. Fedakarlık mı?

Çocuk sonunda Valtu'nun ona yaptığı büyüden kurtulup ağzını açabiliyor ve kâbuslarımda duyacağımı bildiğim zayıf ama unutulmaz bir çığlık atıyor.

Sonra Valtu daha önce kullandığı bıçağı eline alır ve bir hareket bulanıklığı içinde çocuğu tam kalbinden bıçaklar. Kemik çatırdaması ve bir gıcırdama sesi.

Çocuğun içi boş çığlığı boğazında
dügümleniyor. Ama şimdi ben çığlık
atıyorum.

"Hayır!" Bağırıyorum, aceleyle çocuğun yanına dönüyorum. Valtu'nun kollarını itiyorum ve elimi bıçağın kabzasına koyarak bıçağı çekiyorum, ancak sadece biraz kan sızıyor. Geriye hiçbir şey kalmadı.

Çocuk bir soluk alıp veriyor, bir hırıltı ve sonra
hareketsiz kalıyor. Öldü.

Valtu'ya bakıyorum, her şeyin dehşetiyle titriyorum.

Valtu öfkeme bakarken dikkatle "Gitmesine izin verdim," diye açıklıyor. "Atardamarını kestiğim anda ölmüştü. Gitmesine izin verdim Rose."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Kendini mazur gösteriyor. Sanki onu öldürmek yapılacak en asil şeymiş gibi konuşuyor, iblisin bu çocuğu kaçırıp beslenebilmemiz için buraya getirdiği gerçeğini görmezden geliyor.

"Sen bir canavarsın!" Ona bağırıyorum.

Yüz hatları sertleşiyor, gözleri buza dönüyor. "Bu yüzden burada değil misin? Bir canavarı becermek için mi? Ya da kendin bir canavar olmak için?"

İçimde bir ateş yanıyor ve topuklarımda üzerinde dönüp koşuyorum, ayak seslerim taşa yankılanıyor. Merdivenlere gidiyorum, sonra ikinci kata çıkıyorum.

kafamı boşaltmaya, çığlık atmaya, onun yaptığı şeyle, az önce yaptığım şeyle yüzleşmeye ihtiyacım vardı.

O bir canavar, ama şimdi ben de bir canavarım.

Müzik asma katından geçip doğruca dışarı açılan panjurlu kapılara koşuyorum, sonra kapıları açıp balkona çıkıyorum.

Bir kar dalgasıyla karşılaşıyorum, rüzgar onu sert bir şekilde beyaz bir kutup girdabına sürüklüyor. Kenara, korkuluklara doğru koşuyorum, baş dönmesinin hissettiğim diğer her şeyi gömmesini istiyorum. Ellerim taş korkuluğu kavırıyor ve beyaz hiçliğe bakıyorum. Bir vampir için bile soğuk ve ben bunu hoş karşılıyorum, günahlarımdan arınmak için buna ihtiyacım var.

Ağzımı açtım ve çığlık attım, az önce tanık olduğum tüm dehşeti dışarı attım.

Yaşamak zorunda kaldığım tüm ölümler, kaybettiğim tüm hayatlar, olduğum kadınlar için çığlık atıyorum.

Valtu kim olduğumu bilmediği sürece asla geçmeyeceğini bildiğim kalbimdeki acı için çığlık atıyorum.

Ve ığlık atıyorum çünkü sevdiğim adam nefret etmesi çok kolay bir adama dönüştü.

"Ne yapıyorsun sen?" Valtu'nun sesi ıstırabımı yarıp geçiyor ve beni kabaca kolumdan tutarak korkuluklara yaslayana kadar döndürüyor.

Ne kadar yüksekte olduğumuzun, korkuluklardan geriye doğru düşüp kar fırtınasında ölebileceğimin ya da ölümden daha kötü bir şey yapabileceğimin acı bir şekilde farkında olarak haykırıyorum.

"Kendine gel," diyor ve geçen beyaz pulların arasından gözlerindeki endişeyi görüyorum, sanki gerçekten delirdiğimi düşünüyor. Belki de delirdim. Yaşadığım onca şeyden sonra beni kim suçlayabilir ki? Sadece lanet olası deli bir kadın buraya onunla gelirdi.

"Siktir git," diye tükürdüm neredeyse ona.

"Evet, ben de tam bunu düşünüyordum," diye homurdanıyor.

Başka bir şey söyleyemeden beni tekrar öpmeye başladı. Bu acımasız, cezalandırıcı bir öpücük, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir öpücük ve kaldıraç almak için avuçlarımı omuzlarına koymaya çalışıyorum ama ağzı benimkini geçiyor. Elleri elbisemin eteklerine kayıyor ve beni korkuluklara daha da sert bastırırken elbisemi belime kadar çekiyor.

Sonra beni yukarı kaldırıyor, böylece korkuluk artık sırtımı desteklemiyor ve arkamdaki boşluğun baş döndürücü düşüşünü hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ve bir eli sırtıma gidip beni yerinde tutarken diğer eliyle pantolonunun fermuarını açarak dudaklarıyla gömüyor.

"Canavarı sikmek için buradasın, değil mi?" diye gürlüyor ağzıma karşı, dudakları ve dişleri çenem boyunca kabaca ilerliyor. "Biz de öyle değil miyiz?"

Öpüşmeyi kesmek için göğsünü itiyorum ama tutuşu çok güçlü. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, sadece yükseklikten değil, içimde dönen tüm duygular yüzünden, kalbimi kar fırtınası gibi dövüyor.

Onu seviyorum. Ben onu sevdim. Dönüştüğü şeyden nefret ediyorum.

Haklı olmasından, benim de bir canavar olmamdan nefret ediyorum ve bu beni dehşete düşürüyor çünkü onun gibi olmak istemiyorum. Sevdiğim Valtu'nun karanlığı vardı ama aynı zamanda ışıkla doluydu ve bunu onunla bulamayacağım için çok korkuyorum, ne burada ne de bu hayatta.

Kalbimi parçalara ayırıyor.

"Bana bunu istediğini söyle," diyor, sikini girişime yerleştirirken. "Yaptığım her şeye rağmen beni hâlâ istediğini söyle."

"Yoksa ne olur?" Pazılarına tutunmaya çalışarak söylüyorum, düşme korkusu görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor. "Yoksa bırakacak mısın? Yoksa beni de mi öldürürsün? Bu hoşuna giderdi, değil mi? Öylece bırakıp gitmek ve beni bir daha görmek zorunda kalmamak istersin."

Bu retorik bir soru ama bana öyle bir bakıyor ki sanki olanları gerçekten görüyormuş gibi. Alnında belli belirsiz bir korku ifadesi belirliyor.

"İçimdeki karanlık senin içindeki karanlığı çağırıyor," diyor kabaca ve ben bu sözleri yüksek sesle duyunca ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Eğer beni istiyorsan, beni olduğum gibi, tam burada, şu anda isteyeceksin." Yüzünü gözlerindeki altın rengi benekleri görebileceğim kadar yaklaştırıyor. "Peki, istiyor musun?"

O gözleri arıyorum, sevdiğim adamın hâlâ orada olduğuna, uğruna savaşmaya değer olduğuna dair bir işaret arıyorum.

Onu bulup bulamayacağımdan emin değilim.

Ama yine de onu istediğime karar verdim.

"İstiyorum," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Güzel," diye hırlıyor ve sonra şiddetli bir hamleyle içime giriyor, ciğerlerimdeki havayı itiyor ve neredeyse beni uçurumun kenarından serbest düşüşe gönderiyor.

Korku ve zevk içinde soluk soluğa kalıyorum ve o beni sırtımın binlerce metre altında, rüzgârın ılık çalarak geçtiği yerde tutuyor.

Sert ve gırtlaktan inliyor ve sonra ağzı dudaklarımda ve dili dudaklarımda üzerinde geziniyor, etrafımızdaki fırtınaya uyan bir vahşilikle beni sahipleniyor.

Ben onunum ve o da benim, sadece şimdi değil her zaman. Eğer daha önce olduğu gibi onun yanında kalacaksam, o zaman onu şimdi olduğu gibi kabul etmeliyim.

Ama ya onu kabul etmek insanlığımı da kaybedeceğim anlamına geliyorsa?

Kar fırtınası etrafımızı kırbaçlıyor, birlikte hareket ederken kar taneleri tenimize yapışıyor, kalçaları bana doğru pompalıyor, zaman kadar eski bir ritim. Anın içinde kayboldum, onun içinde kayboldum, bu yeni karanlık ele geçirilmeden önce olduğu adamın anılarında kayboldum. Ama şimdilik, içimde akan zevke, ellerinin beni neredeyse acı verecek kadar sıkı tutmasına odaklandığım için tüm bunlar bir kenara itildi.

"Val," diye fısıldıyorum ona ve bir an duraksıyor, başını kaldırıp bana bakıyor, erimiş gözlerinde garip bir huşu var.

"Biri bana Val demeyeli uzun zaman oldu," diyor, sesi alçak ve neredeyse rüzgâr tarafından yutuluyor.

Doğru ya. Onun için eski ismim. Hiçbir şeyi ele vermek istemediğim için bu konuyu geçiştiriyorum. "Bunu mu tercih edersiniz, yoksa lordum mu?"

Bana hınzırca sırıtıyor. "Oh, kesinlikle lordum."

Tüm bedenimin arzuyla yandığını hissediyorum. "O zaman lordum, başladığınız işi bitirirseniz beni memnun edersiniz," diyorum cilveli bir gülümsemeyle.

Homurdanıyor ve kendini ayarlıyor, bacağımı yukarı çekerek dengemi bozuyor, sonra sikini tek hamlede, kabzasına kadar içime sokuyor, düşecekmişim gibi hissettirecek kadar bırakıyor.

Beni boşluğa doğru beceriyormuş gibi, dayanamayacağım bir hisle haykırıyorum, ama sonra tutuşu geri geliyor, güçlü ve sert ve kalçalarımı ona doğru kaydırıyorum.

"İşte bu," diyor, dudakları kulağıma sıcak sıcak değiyor, çekip tekrar sokarken aleti daha da sıcak, kalçalarımındaki iri elleri ritmi bulmama yardımcı oluyor.

"Daha sert," diye inliyorum, tırnaklarımı kan akıtacak kadar kuvvetle koluna batırıyorum, diğer elim korkuluklara dayanıyor. "Daha sert istiyorum."

"Nasıl istersen," diye gürlüyor ve daha hızlı hareket etmeye başlıyor, beni zevk ve acıyla inleyen bir güçle içime çarpıyor. Rüzgar etrafımızda uğulduyor, kar şimdi daha hızlı yağıyor, sanki kalp atışlarımı hızlandırıyor ve şu anda sadece o ve ben, fırtınada ve birbirimizde kaybolduk.

Kendimi gittikçe kenara yaklaştığımı hissediyorum, o acımasızca içime girerken vücudum ihtiyaçla titriyor. Sonra son bir hamleyle çözülüyorum, bedenim onun etrafında sarsılıyor.

"Val!" Soluk soluğa ağıyorum, adı dudaklarıma o kadar kolay geliyor ki. Yıldızları görüyorum, sıcaklığı hissediyorum ve kar taneleriyle birlikte milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Kısa bir süre sonra onu takip ediyor, kendini içime boşaltırken vücudu salıverilmeyle titriyor.

Bir an için öylece kalıyoruz, rüzgar ve kar etrafımızda dönerken birbirimize tutunuyoruz. Sonra, son bir öpücükle, tatlılık öpücüğüyle

Beni silahtsızlandıran bir Şefkatle beni kaldırıp balkonun zeminine geri koydu.

Bacaklarım tutmuyor, baş d nmesi sonunda beni ele ge iriyor ve kenardan olabildiğince uzakta olmak isteyerek yere yığılıyorum.

Valtu beni sanki hi  ağırlığım yokmuş gibi kucaklayıp ayağa kaldırıyor ve binanın i ine geri g t r yor.

Dışarıda fırtına devam ediyor ama aramızdaki fırtınanın daha yeni başladığını hissediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Gül

Binanın içine döndüğümde kafam biraz rahatlamaya başlıyor. Fırçayla Karımı omuzlarımdan indirdim ve aynı şeyi kendi omuzlarına yapan Valtu'ya dikkatle baktım.

Tüm bunlara rağmen hala kızgınım. Olanlar beni hala dehşete düşürüyor. Alt katta. İyi bir sikiş her şeyi silmez. Bu sihir değil. "Ceset konusunda ne yapmalıyız?" Sertçe yutkunarak fısıldıyorum.

Bana meraklı bir bakış attı. "Ceset mi? Ceset falan kalmadı. Şimdiye kadar ortadan kaldırılmıştır." Boğazını temizliyor ve öfkeli bakışlarını hızla kaybederek kendini toparlıyor. "Aşağı inip kalan pisliği temizlemeliyim."

Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor ve ona katılıp katılmayacağımı merak ettiğini biliyorum.

Ama yalnız kalmak ve düşünmek için zamana ihtiyacım var. "Sanırım yatmaya gideceğim," diyorum ona.

Yüzünde bir hayal kırıklığı parlıyor ve sonra kayboluyor, yüzü güzel ama boş. "O zaman sabah görüşürüz," diyor, sesi kırılmış.

Dönüp asma kata doğru adım atıyor ve merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboluyor.

Odama giden karanlık koridora bakıyorum ve iç çekiyorum. Yalnız kalmak istesem de, o yatak odasında tek başıma olma fikrinden nefret ediyorum. Valtu'yla birlikteyken kendimi iyi ya da ona yakın hissediyorum ama yalnızken burayla ilgili her şey tüylerimi ürpertiyor. Ve belli ki bunun iyi bir sebebi var.

Kendime kötü şeyin şu anda çocukla ilgilendiğini ve bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini söylüyorum. Sanki bir iblisin masum bir insanı yemesi kendimi rahatlatmak için kullanabileceğim bir şeymiş gibi.

Ama korktuğum şey kötü bir şey değil.

Kendimden, kendi yargılarımdan korkuyorum.

Çünkü az önce beslediğim, öldürülmesine yardım ettiğim o çocuğun bir evi vardı. Bir ailesi vardı. Bir hayatı vardı ve ben onu sona erdirdim. Öleceğini düşünmemiş olmam önemli değil, eylemlerim onun ölümüne yol açtı. Valtu onu kalbinden bıçaklamasaydı, eninde sonunda yine de ölecekti. Tüm kanını emmiştim, onu kurutmuştum.

Ve iyi hissettirdi. Ondan içmek o kadar iyi hissettirdi ki midemi bulandırdı.

Ben kimim? Neye dönüştüm? Ailemin beslenme odaları fikrini ve eski yöntemleri hayatımızdan uzak tutmak için bu kadar uğraşmasına şaşmamalı. Bir canavara dönüşmemi istemediler çünkü ikisi de canavara dönüşmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorlardı.

Koridorda ilerliyorum, duvarlarda titreyen mumların yanından geçiyorum. Hiç sönmüyor gibiler, bu duvarların içindeki büyüünün bir başka ürünü. Odama giriyorum ve tüm ışıkları açıyorum. Sonra kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum ve tüm kandan arınıyorum ama nihayet çıktığımda kendimi daha temiz hissetmiyorum. Daha sakin hissetmiyorum. Ve şimdi ışıklar çok parlak, gölgeler çok karanlık görünüyor ve ışıkları tekrar kapatıyorum, uyuduğum eski Kiraz Kola tişörtünü giyiyorum ve yatağa giriyorum.

Düşüncelerim termitler gibi beni yiyip bitiriyor. Ailemi düşünüyorum. Onlara çok sert davrandım. Keşke geri dönüp aileme söylediklerimi silebilseydim.

Anne. Nasıl vampir olduğu konusunda neden yalan söylediğini ve ailemin bizi korumak için ellerinden gelen her Şeyi yaptıklarını biliyorum. Keşke bize gerçeği   yleselerdi ama aynı zamanda bunu halının altına s  p  rmenin ne kadar kolay olduğunu da g  rebiliyordum. D  n  Őt  đ  mde t  m hayatlarımı hatırlamamış olsaydım, Şu anda Newport'a geri d  nm  Ő, kan torbalarından içiyor, hapları patlatıyor ve g  venli ve sterilize edilmiş bir hayat yaşıyor olurdum. İnsanlığımı koruyacaktım. Bu acıyı, bu *utancı* bilemezdim.

Belki de bu kaderdi. Belki de Valtu'yla yaşadığım her hayat beni gerçek benliğime, o gerçek karanlığa doğru itiyordu. Valtu her zaman   zerimde biraz k  t   bir etki bıraktı. Ben Mina'yken beni b  y  lemiŐti. Hen  z bir vampir bile değildi, ikimizin de onun neye d  n  Őeceđi hakkında bir fikri yoktu. Ama y  zde y  z kendisiydi ve olduğu gibiydi. Esprili, çekici ve sapkın tarafa meyilli.

Mina olarak tedbirli davranmalıyđım. Ne de olsa generalin kızıyđım ve kaderimde Rusya'ya bağlılık yemini edecek, babamın zalim etkisi altındaki biriyle birlikte olmak vardı. Ama bu benim kaderim değildi  nk   bir k  yl   olan Valtu'ya g  zlerimi diktiiğim anda onun beni yoldan çıkaracağını biliyordum. İstediiğim her Şeyin cevabı o olacaktı. Onunla birlikte kaçmaya, kaçmaya, alıştığım g  venli ve emniyetli hayatı bırakmaya o kadar hazırdım ki. Valtu ile her yere gidebilirdim. Ama o ilk g  nlerde birlikte fazla zaman geiremedik.

Lucy olarak,   st tabakadan bir Viktorya d  nemi hanımefendisiydim ve Valtu sahip olduğu her Şeyle beni takip ediyordu. Tabii ki Valtu benim Mina olduğumu biliyordu ama ben bilmiyordum, bu y  zden konu bana geldiğinde hayır cevabını kabul etmiyordu. Onun olacağını biliyordu. Bu arada, seks hakkında çok az Şey biliyordum ama yine de bana her Şeyi yapmasına izin vermeye hazırdım. Beni sıkıca bir arada tutan ipleri gevŐetti, beni bir hanımefendiden vahşi ve tamamen ona ait bir Şeye d  n  Őt  rd  . Vahşi ve   zg  r bir Şeye doğru bir adım daha.

Sonra Dahlia. Oh, Dahlia. Tek bir amacım vardı. Tek bir görevim vardı. Ve ona tekrar aşık olduğum anda her şeyi bir kenara attım. Bir vampir avcısından vampir aşığına dönüştüm, hem de hiç zaman kaybetmeden ve sonra *beni* öldüren kişi o oldu. Nihai yozlaşma.

Ağır bir nefes alıp yatağa geri gömülüyorum, duygularım beni sürekli yön değiştiren bir girdap gibi her yöne çekiyor.

Kafamda bu düşüncelerle uykuya dalmış olmalıyım çünkü aniden uyanıyorum.

Gözlerim hızla açılıyor ve karanlık odada etrafıma bakıyorum, düzensiz kalp atışlarımla birlikte uykunun ağır çekimini hissediyorum, adrenalin yüksek alarmda, beni neyin uyandırdığını merak ediyorum.

Nefesimi tutup dinliyorum.

Lütfen şeytan olmasın, lütfen şeytan olmasın.

Pencerenin dışındaki rüzgârın uğultusu ve kalın karın camdaki pıttısı dışında ses yok.

Sonra duydum.

Banyo kapısının gıcirtısı. Yavaşça açılmasını izliyorum.

Açılıy

or.

Açılıy

or.

Olamaz, yine mi bebek?

Tanrıya şükür bu sefer zincirlenmedim.

Yataktan kalkıp kapıya yönelmek üzereydim ki koluma bir şey damladı. Ona bakıyorum, kötü kokulu kanın koyu lekesi tenime yayılıyor, sonra yukarı bakıyorum.

Çocuk bana bakıyor.

Sırtını tavana dayamış, kolları ve bacakları kırık açılarla açılmış, ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açık. Kolundaki yarıktan kan damlıyor ve alnıma soğuk bir şekilde sıçırıyor.

*Bunu sen yaptın! Sesi kafamın içinde ılık atıyor. Bunu sen yaptın!
Bunu sen yaptın!*

Bir ılık atıyorum ve yataktan sıçrayarak yorganı geriye atıyorum. Bacaklarımın etrafına dolanıyolar ve yere tkezliyorum, düşüşün yükünü ellerim çekiyor.

Bunu sen yaptın! ocuk ılık atmaya devam ediyor ve aniden tavandan yatağın üzerine düşüyor, sanki yerçekimi kontrolünü kaybetmiş gibi ve ben ayağı kalkmak için abalıyorum. Kapıya uzanıyorum ve tam arkamda kanlı ayaklarının yere çarptığını duyduğumda kapıyı açıyorum.

Vay anasını!

Valtu'dan başka kaabileceğim bir yer yok ve bu labirent gibi koridorlarda onun odasının nerede olduğunu bile bilmiyorum ama daha önce gemediğim bir geçitten geçip olabildiğince hızlı koşmaya başlıyorum. Mumlar arkamdan titriyor ama neyse ki sönmüyor ve arkamdan kanlı ayaklarının yere vuruşunu duyuyorum, peşimden geliyor, gittikçe yaklaşıyor. Vampir hızım teste tabi tutuluyor ama ocuk bana kolaylıkla ayak uyduruyor.

Sonunda bir dizi merdivene geliyor ve tam bir hava dalgası hissettiğimde yukarı çıkıyorum, ocuk bana doğru atılıyor, köşeden uçarken saçlarımın uçlarını sıyrıyor.

Bir ılık atıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kalçalarım yanıyor, bunun bir numara olup olmadığını, tüm bunların sonunda bir kapı olup olmadığını ve Valtu'nun odası değilse Tanrı yardımcım olsun diye merak edene kadar yukarı ıkıyorum.

Sonra kapıyı görüyorum, metal ve ağır, titrek bir duvar aplikiyle hafifçe aydınlatılmış.

"Valtu!" ılık atıyorum. "Yardım et bana!"

Kapıya ulaşıyorum, kolu tutup itiyorum ve ağır bir iniltiyle kapı bir aralık açılıyor. Ağırlığımı kapıya veriyorum, çocuğun kuduz bir köpek gibi dört ayak üstünde merdivenleri koşarak çıktığının ve topuklarıma yapıştığının farkındayım.

Kapı biraz daha açılıyor ve Valtu'nun sahip olacağı türden bir yatak odası görmeyi umarak kendimi odaya atıyorum.

Ama yatak odası falan değil.

Gerçek bir işkence odası.

Duvarlara asılmış zincirler, yerlere sıçramış kan lekeleri ve hatta bir ortaçağ suçlusunu içinde bulabileceğiniz, kafası ve elleri için delikleri olan kundaklardan biri var.

"Ne oluyor lan?" Yüksek sesle fısıldıyorum.

Bunu düşünecek zamanım yok. Kapı daha da açılıyor, duvara öyle sert çarpıyor ki tavandan tozlar uçuşuyor ve çocuk sendeleyerek odaya giriyor, öfkeli mavi gözlerini bana dikmiş.

Boku yedim. Oda dairesel ve gidebileceğim hiçbir yer yok, pencere kafamı bile geçiremeyeceğim dar bir yarık.

"Valtu!" Tekrar bağıryorum, evin içinden beni duyması için dua ediyorum. Önemsemesi için dua ediyorum.

Çocuk bir adım daha atıyor, ayak bilekleri kırık, hareketleri zombi gibi.

Bunu sen yaptın! Bunu sen yaptın!

Duvara yaslandım ve bir silah aradım. Zincirler. Belki zincirleri kullanabilirim.

Bir yandan onlara doğru ilerlerken bir yandan da bu çocuğun da tıpkı bebek gibi sadece bir hayalet olduğunu, aniden ortadan kaybolacağını ve benim de zarar görmeden kaçacağımı umuyorum.

Ama ortadan kaybolmuyor.

Bunun yerine beni boğazımdan yakaladı, parmakları buz gibi soğuktu ve tırnakları tenimi kesiyordu ve beni yüzüne doğru sürükledi.

Bunu sen yaptın! diye bağıryor ve ağzı gittikçe genişliyor, genişliyor ve genişliyor, ta ki dişleri yüzünü ele geçiren büyük bir kara deliğe dönüşene kadar ve ben

içine çekilmek, bu hiç bitmeyen uçuruma, bu kozmik dehşet dünyasına çekilmek.

O kadar çok korku, o kadar çok dehşet hissediyorum ki varlığım sona eriyor ve sadece korkunç bir enerji topuna dönüşüyorum, uzanıyorum, yayılıyorum ve-

CRASH!

Aniden oda bir ışık patlamasıyla patlıyor. Cam kırılma sesleri geliyor, cam parçaları derimi kesiyor, donmuş hava beyaz sıcakla ve yanık kokusuyla karışıyor.

Uçurum uzaklaşıyor ve çocuk artık boğazımı tutmuyor. Bana hiç dokunmuyor.

Onun yerine, altındaki zemin siyah bir beş köşeli yıldızla işaretlenmiş ince bir kömür sapına dönüşüyor ve aniden kül ve toza dönüşerek, zeminde dalgalanan ve pencereden içeri giren karla karışan yanmış bir karmaşaya dönüşüyor.

Nefesim kesiliyor, şaşkınlıkla ona bakıyorum. Gözlerim paramparça olmuş pencereye gidiyor, dışarıda bulutlar dönüyor, kaşlarım ve kirpiklerim yanmış gibi hissediyorum. Havada burnumu kırıştıran yanık et kokusu var.

Sonra dikkatim kapıya yöneliyor.

Valtu'nun durduğu yerde. Gözleri yuvarlak, ağzı açık, bana bakıyor. Hayalet şimdi.

"O da neydi öyle?" diye soruyor, sesi daha yüksek, tonu dikkatli, sanki benden gerçekten korkuyormuş gibi.

"Sen söyle!" Haykırıyorum. "Bu hayaletlerin ortaya çıkmasına neden olan sensin!"

"Hayır. Hayalet değil," diyor kesin bir dille. "*Sen*. Az önce yıldırımın pencereyi delip geçtiğini ve ona çarptığını gördüm. Bunu sen yaptın. O yıldırımın düşmesini sen sağladın."

Buna itiraz edemem çünkü tam olarak görüldüğü gibi. "Bilmiyorum. Nasıl yaptım bilmiyorum. Sadece çok korkuyordum. Kendin söyledin.

Vampirlerin elementlerle iç içe olması normaldir."

"Öyle değil," diyor ve bakışları yere düşerken sertleşiyor. "Ve *böyle* değil."

Gözlerini yerdeki siyah beş köşeli yıldıza doğru takip ediyorum. Yer, yıldırım düştükten sonra çimenlerde görebileceğiniz şekiller gibi bir beş köşeli yıldıza *benzeyecek* şekilde yanmış değil, ama beş net nokta ve ortasında bir daire var. Dahlia'nın çok aşına olduğu bir sembol.

Gözlerimi kırıştıyorum, anlam veremeyerek başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bunu bilerek yapmadım." Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum."

Yüz ifadesi soğuk ve temkinli, çenesi gergin bir şekilde bana bakıyor. "Kimsin sen Rose? Gerçekten kimsin?"

"Ben Rose Harper'ım," diyorum ellerimi göğsümün üzerine koyarak. "Yemin ederim öyleyim."

"*Nesin* sen?" diye fısıldıyor sertçe.

"Vampir olduğumu biliyorsun. Bugün gördün. Kendi türünü biliyorsun." "Ve sen de bir cadısın."

Başımı daha şiddetli bir şekilde sallıyorum. "Ben cadı değilim. Ben cadı değilim. Olamam da. Bunu anlayabilirdin, biliyorsun. Büyü yapmadığım sürece..." Sözümü kesiyorum.

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bir büyü. Daha önce bir tanesi tarafından kandırılmıştım."

"Bunu hatırlıyor musun?" Haykırıyorum ve bir an için umutla doluyorum.

Şimdi kaşları çatılıyor, kaşlarının arasındaki çizgi sertleşiyor. "Hayır. Hatırlamıyorum. Bana söylendi. Sen bunu nereden biliyorsun?"

Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, panik kafesteki bir kuş gibi göğsümde yükseliyor. "Sadece biliyordum, bilmiyorum, bir yerde duydum, ben-"

"Bu kadar yalan yeter!" diye kükrer.

Kıpırdamadan duruyorum. Kalbim boğazıma kaçacakmış gibi hissediyorum, çok hızlı atıyor.

"Bana kim olduğunu söyle, yoksa seni öldürürüm," diyor, sesi çelik bir bıçak gibi. Gözlerinde hiç merhamet yok. Hiçbir yere bakmayan kara delikler gibi görünüyorlar. "Seni şimdi ve burada öldüreceğim."

Yutkunuyorum, damarlarımda bir yerlerden kararlılık topluyorum. Çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve bu maskaralığa bir son vermenin zamanı geldiğine karar veriyorum. "Yapsan da fark etmez. Sadece geri döneceğim." Duraksadım. "Ben hep yaparım."

Berraklık yavaşça üzerine çöküyor ve gözleri açılıyor. "Sen..." diye kekeliyor, ağzı açık kalıyor. "Sen *osun*."

Onu söyleme şekli, sanki bir tür hastalıkmiş gibi, kalbimi göğsümden söküp üzerine tükürüyormuş gibi hissettiriyor.

Yine de... yine de ona gerçeği söylemek, yalanlara son vermek, hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyor. Keşke Dahlia'nın da ona gerçeği söyleme şansı olsaydı.

"Neden buradasınız? Ne istiyorsun?" Valtu söylemeyi başarıyor, sesi o kadar perişan ve acılı geliyor ki kalbim parçalanıyor. Ama onun neler yapabileceğini unutmamalıyım. Şu anda bana köşeye sıkışmış bir hayvanı hatırlatıyor. Kopmaya hazır, tehlikeli bir hayvan.

"Aptalca bir iş yapıyorum," diyorum ona. Bunu söylemek tüm gücümü alıyor. "Hatırlamanı sağlayabileceğimi umuyordum."

Bu fikir karşısında belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyor. "Hatırlamamı sağlayabileceğini mi sandın? Seni *asla hatırlamayacağım*." Sözleri keskin ve hızlı, göğsüme bir eşek arısı sokuyor.

"Bunu artık biliyorum," diyorum, hüznü görmezden gelmek zorlaştıkça sesim kısılıyor. "Ama her zaman denemeye değerdi."

Gözlerini kapatıyor, ellerini yüzünde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Hiçbiri... hiçbiri gerçek değildi."

"Her şey gerçektir, Val!" İtiraz ediyorum.

Başını kaldırıyor, kara gözleri bana bakıyor. "Bana öyle deme," diye feveran ediyor.

"Benim adım Rose, bir erkek kardeşim var ve ailem Newport, Oregon'da yaşıyor. Ama ben aynı zamanda Dahlia, Lucy ve Mina'yım. Val, seni bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyorum."

"Şu anda olduğum kişi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırlıyor, bana doğru hışımla yaklaşıyor, beş köşeli yıldızın içinden geçerken kül bulutları yükseliyor. Parmağını çenemin altına sokup yukarı kaldırmaya zorluyor, tırnağı neredeyse hassas etimi deliyor.

Yerimde duruyorum, geri adım atmayı reddediyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Sanırım anlıyorum," diyorum dikkatlice. "Bana nasıl bir canavara dönüştüğünü fazlasıyla gösterdin."

"Senin yüzünden bir canavar!" diye bağıyor, tükürük parçaları yanağıma düşüyor.

Kıllarımı kıpırdatıyorum, yüzüm gergin ve kızarmış hissediyorum. "Hey!" diye bağıyorum. "Sen bir canavarsın çünkü beni sildin. Ben seni iyi tuttum. Seni bir bütün olarak tuttum."

Parmağını çekip geri çekiliyor ve odada yankılanan keskin ve asitli bir sesle gülüyor. "Beni iyi mi tuttum? Sen mi? Bugün masum bir insanın öldürülmesine kim yardım etti?"

"Bu hiç adil değil!" Haykırdım. "Bunu bilerek yaptın. Beni yozlaştırmaya çalıştın."

"Seni bozmak mı? Burada bir yalanın altında yatan, istediğini elde etmek için beni sağa sola siken sensin. Peki ne istiyorsun, intikam mı? Seni öldürdüğüm için beni öldürmek mi istiyorsun? Kitabı da istiyorsun, bu da anlaşmanın bir parçası mı?"

"Hayır." Sonra duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum, burnumdan keskin bir şekilde nefes alıyorum. Artık yalan söyleyemem. "Evet." Ona yalvarırcasına bakıyorum. "Buraya geldim çünkü yardımına ihtiyacım var ve evet bu kitapla ilgili."

"Benim yardımımı alamayacaksın," diyor ve aramızda neredeyse hiç yer kalmayana kadar bir adım daha yaklaşıyor. Nefesi üzerimde sıcak

derisi ve gözleri ateş gibi. "Benden başka bir şey alamayacaksın. Seni *sildim*. Seni unutmak için o lanet olası lanetli kitabı aldım. Buraya gelip kim olduğunu saklamaya nasıl cüret edersin? Bunun doğru bir şey olduğunu düşünmeye nasıl cüret edersin?"

Dişlerimi sıkıp kendimi tutmaya çalışıyorum. "Bunu yaptım çünkü seni seviyorum."

Başını geriye atıyor, yüz hatları bozuluyor. "Aşk mı? Sen buna aşk mı diyorsun? Eğer beni gerçekten sevseydin, unutulmuş olarak kalırdın!" Gözlerini kaçırıyor ve başını ileri geri sallıyor. "Hayır. Bu olamaz. Tüm fedakârlıklarımı bir hiç uğruna yapmayacağım."

"Kurbanların mı?!" Patladım. "Ölen benim!" "O zaman ölü kalmalıydın!"

Göz kırpıyorum. İçeride, kablosu kopmuş bir asansör gibi düşüyorum.

Bir adım geriye sendeledim ve bunun her şeyin sonu olduğunu anladım. Bir şansım vardı ama artık yok ve Valtu artık benimle asla ama asla bir şey yapmak istemeyecek.

Kitabı almayacağım. Onu anlamıyorum.

Hiçbir şey alamıyorum.

Unutulmuş olarak kalıyorum.

Valtu gözlerinde şiddetle bana bakıyor, sert nefes alıyor, burun delikleri geniş, dişleri alaycı bir şekilde kenetlenmiş. "Gitmen gerek," diye alçak ve tehditkâr bir sesle bağırıyor. "Hemen şimdi gitmen gerek. Ve o lanet iblisin gitmene izin vermesi için dua et. Çünkü bırakmazsa, seni kurtarmayacağım."

Valtu kapıyı işaret ediyor, mesajı çok açık. Protesto etmenin ya da yalvarmanın bir fark yaratmayacağını biliyorum. Burada kalamam.

Her şeyi mahvettim.

Ona son kez bakıyorum ve sanki benden çok utanmış ve mahcup olmuş da bana bakamıyormuş gibi gözlerini kaçırma cüretini gösteriyor. Belki

birazını hak ettiğimi düşünüyorum. Belki de hepsini hak ediyorum.

Yanından geçip hızla merdivenlerden aşağı iniyorum. O dağdan aşağıya uzun bir yürüyüş olacak ve muhtemelen gecenin bir yarısı olmasına rağmen, bu yerden zarar görmeden kaçmak istiyorsam acele etmem gerekecek. O kötü şeyin benim hakkımda ne düşündüğünü ya da benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum ama gittiğimi görürse her şeyin farklı olacağına dair bir his var içimde.

Odama gidip kot pantolonumu, botlarımı ve montumu giyiyorum, sonra her şeyi çantama tıktırıp gidiyorum. Telefonum yok ama köye iner inmez Abe'nin elime bıraktığı numarayı arayacağım. Eğer bir şey olursa, bundan sonra ne yapacağımı bulmama yardım edebilir. Bunun olacağını kesinlikle bekliyordu.

Doğru, koridorlardan geçip ön kapıya doğru aceleyle ilerlerken kendinize bunu söylemeye devam edin. Sonraki adımları düşün. Leif'i geri almalısın, Valtu'nun yardımı olmadan yapmak zorunda kalsan bile bundan vazgeçemezsin.

Bunu kafamda sürekli tekrarlıyorum, çünkü düşünmeyi bıraktığım an hissetmeye başladığım andır ve ağlamaya başlayacağımı ve asla durmayacağımı biliyorum.

Benim aşkım.

Valtu'm. O gerçekten gitti.

Ve bir daha asla onun olamayacağım.

Ağır ön kapıları açıyorum, metal gıcırıyor ve geceye adım atıyorum. Mittenwald'a nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama dağlardan aşağıya, aşağıdaki ışıklara doğru gidersem yanlış yapmayacağımı düşünüyorum.

Basamakları aceleyle iniyorum, buzlu yerlerde dikkatli oluyorum, sonra dağın yamacındaki kayalıklar boyunca kıvrılan yıpranmış patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Gözyaşlarına boğulmaktan tek bir düşünce uzaktayım, tamamen erimekten tek bir düşünce uzaktayım.

Ama sonra arkamda, soğuk havada yankılanan ıslak bir hırıltı duyuyorum.

Sadece tek bir şeye ait olabilecek bir hırıltı.

Beni buldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Valtu

Yerdeki kömürleşmiş beş köşeli yıldıza bakıyorum, aklım o kadar çok

karışıyor ki

Sanki içindekilerin kaymasını engelleyecekmiş gibi parmak uçlarımı şakaklarıma bastırmak zorunda kalıyorum.

Rose'da bir terslik olduğunu biliyordum. Bu gece onu çözdüğümü sanmıştım. Onun sadece bastırılmış olduğunu, vampir olmakla ilgili en karanlık arzularını bastırdığını düşündüm. Gerçek insan kanının, saklamak için çok uğraştığı şeyi uyandıracağını düşündüm ve ona bu dünyayı açan kişi olmak istedim.

Ne kadar aptalmışım. Bu sadece bir oyun, bir roldü. Benimle nasıl çalışacağını, rolünü nasıl oynayacağını biliyordu. Söylediği hiçbir şey gerçek değildi. Bu sefer adının Rose olması umurumda değil, hiçbir şey gerçek değildi. Beni lanet bir kukla gibi oynattı.

Hiçbirinizi alamadı, diyor bir ses. Hiçbir şey kaybetmedin. Sadece bir haftalık zamanını.

Buna tutunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

İhanete uğramış hissediyorum. Bu benim için o kadar yeni bir duygu ki bununla nasıl başa çıkacağımı, ne yapacağımı bilemiyorum. Ama bunu iliklerime kadar hissediyorum.

İhanet.

Ve tüm bunlar ona çok yaklaşmama izin verdiğim için oldu. En iyi çabalarıma rağmen, yaklaştım. Derimin altına girdi ve kanıma girdi. O

şekilde

bana baktı. Adımı söyleme şekli. Vücuduyla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bunu nasıl yapacağını biliyordu çünkü daha önce benim üzerimde defalarca işe yaramıştı.

Ama sonra bana müzik çaldırma şekli vardı, yıllardır ilk kez herhangi bir şeyle uyum içinde hissetmişim. Ve sonra onun içinde benimkiyle oynamak istediği çok açık olan karanlık vardı. Ve sonra onun içine gömüldüğümde, aklımı onun bedenine, kalbine ve ruhuna kaptırdığımda yaşadığım kurtuluşa en yakın his vardı.

Sikeyim.

Siktir, siktir, *siktir*.

Başımı arkaya atıp kükrüyorum, ses bu odada sağır edici seviyelere ulaşıyor. Müritlerin ceza aradıkları oda. Rose ve hayaletinin onca yer arasından doğruca buraya gelmesi evrenin mizah anlayışının bir kanıtı. Sonra tekrar, az önce öldürdüğümüz çocuğun hayaletiydi. Sanırım tüm bunların ortaya çıkmasını sağlamak, misilleme olarak bize işkence etmek bir intikam eylemiydi.

Ve sonra şu lanet yıldırım vardı. Bunu Rose yaptı. Hayaletin onu ele geçirdiğini kendi gözlerimle gördüm. Yine de bunu *nasıl* yaptığını bilmediğini söylediğinde ona inanmaya meyilliyim. Dahlia bir cadıydı, o kadarını biliyordum (beni öldürmek için gönderilmiş bir cadı, o kısmı da biliyorum). Dahlia'nın büyüünün de reenkarne olması mümkün mü? Yoksa Rose da Lenore gibi ilk günden beri vampir bir cadı mıydı?

Lenore. San Francisco'daki anahtar kartı. Rose'un onu tanıyor olması mümkün mü? Buraya gelmeden önce onu ve Solon'u ziyaret ediyor muydu? Beni gerçekten böyle mi buldu, yoksa Abe'i mi? Ve neden benimle tanışmak için vampir olana kadar bekledi? Neden daha önce değil?

Çok fazla sorum var. Çok fazla soru.

En büyük soru şu: Eğer Rose gerçekten bir cadıysa ve doğuştan gelen güçleri varsa, kitabın geri kalanını, benim okuyamadığım kısımları okuyabilmesi mümkün mü?

Ama iblis onu bulursa soruma cevap alamayacağım. Onun artık benim emrim altında olmadığını görürse ne yapacağını bilmiyorum. Ona kendisi için mi sahip olacak? Yoksa sonunda izin aldığı için onu öldürecek mi?

Buna *kötü şey* demişti. Onu daha önce görmüştü. Bu onun kim olduğunu bildiği anlamına mı geliyor?

Bunu düşünmek hiçbir işe yaramayacak. Onu almasına izin verebilirim ya da az önce yapmayacağımı söylediğim şeyi yapabilirim, yani onu kurtarabilirim.

Hay sikeyim.

Eskiden sözümün eriydim.

Hemen harekete geçip odadan dışarı fırlıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, o kadar hızlı hareket ediyorum ki duvarların içinden geçiyorum. Saniyeler içinde evi aradım ve iblis burada değildi.

Sonra dışarı çıktım, kış fırtınasının girdabındaydım ve onları gördüm.

İblis karda kararmış bir leke, dünyamızın kıyısına tünemiş bir uzaylı.

Kalbim göğsümün içinde
sıçırıyor. Kollarında Rose var.

Uzun, kemikli, siyah bir el Rose'un yüzünü bir kafes gibi sarmış, pençeleri çenesinden boğazına doğru kıvrılıyor. Diğer eli ise göğsüne dolanmış, onu paltosundan kan sızacak kadar sert bir şekilde kavıyor.

Kafasını koparmasına saniyeler kaldı.

"Dur!" Bağırıyorum. Ona koşmak istiyorum, parmaklarımı şıklatarak yanında olabilirdim, ama herhangi bir pusunun onun ölümüyle sonuçlanmasından korkuyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum.

İblis dikdörtgen başını kaldırır ve boncuk gibi kıpkırmızı gözlerini Ben.

"O benim!" Fırtına sesimi yutuyor gibi görünse de gürlüyorum.

"Bırakın onu!"

İblis bana bakmaya devam ediyor.

Düşünüyor.

"O benim," diye tekrarlıyorum, sesim daha yüksek, daha kararlı. Kolumu sanki ona vuracaktım gibi kaldırıyorum. Geçmişte kitabın büyüsunü iblis üzerinde kullanmayı, onu yok etmeyi denemiştım ama hiçbirı işe yaramamıştı. "O bana ait, sadece bana."

"Her zaman öyleydi." diye ekliyorum.

Rose'un gözlerini pençelerin arasından zar zor görebiliyorum ama sözlerim üzerine gözleri açılıyor. Onu hatırlamıyor olabilirim, hatırlamak da *istemiyor* olabilirim ama gerçek gerçektir. Bu, hayatımın çeşitli dönemlerinde bana ait olmuş bir kadın ve eğer bu onu sahiplenmemi sağlamıyorsa, ne sağlar bilmiyorum.

Ama iblis bakmaya devam ediyor. Başını eğiyor, düşünüyor gibi görünüyor.

Bırak gitsin. Bırak gitsin.

Gülümsemekten aciz gibi görünen, köpekbalığna benzeyen minik dişlerden oluşan bir ağız var ama yine de bana sırtıttığına yemin edebilirim. Bu sırtıtışın tek bir anlamı var.

"Hayır!" Rose kulakları tırmalayan bir çığlık attığında ve iblis onu çekmeye başladığında bağıriyorum, kaslar esniyor, pençeler kazıyor ve-

Bulutların arasından pürüzlü, beyaz ve sıcak bir çizgi halinde çıkan bir şimşek ikisine de çarpar ve siyah bir duman bulutu içinde ikisinin de içini boşaltır gibi görünür.

"Rose!" Çığlık atıyorum ve en kötüsünü bekleyerek onlara doğru koşmaya başlıyorum.

Duman yoğun, ciğerlerimi dolduruyor ve hiçbir şey göremiyorum, kar bile onu delemiyor gibi görünüyor.

Sonra şeffaflaşıyor, sadece kırmızı bir parıltı görebileceğim kadar ve, lanet olsun, Tanrım, bu kan olmasın. Bırak Rose yaşıyor olsun.

Duman dağılmaya başlıyor ve rahatlayarak kızılın aslında onun saçları olduğunu görüyorum ve dallar kalkarken Rose'a bakıyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüş, başı eğik ve saçları öne doğru akıyor, kıyafetlerinin çoğu yıldırım tarafından havaya uçurulmuş, geriye sadece vücudunda dalgalanan yanık parçalar kalmış. Arkasında iblis var.

Ya da şeytandan geriye ne kaldıysa. Rüzgar onu da uçurana kadar sadece bir kömür ve kül yığını.

Gitti.

Buna inanamıyorum.

İblis *gitti*.

"Rose," diye fısıldıyorum şok içinde ve sonra yanına diz çöküp parmaklarımı çenesinin altına koyarak yukarı kaldırıyorum. Saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve gözlerini açıyor, bana bahardaki tomurcukları hatırlatan güzel yeşil gözlerini ve bana bakıyor ve onu ruhumda hissedebiliyorum.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor. Hafifçe titriyor ve diğer elimi uzatıp saçlarını kulaklarının arkasına itiyorum.

"Onu yok ettin," diyorum ona, omuzlarını kavrayarak. "Benim asla yapamayacağım şeyi yaptın. İblisi yok ettin."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ben mi yaptım?"

"Yıldırım. O zaman bunu bilerek mi yaptın?"

Yutkunması fırtınada duyulabilir. Başını sallıyor. "Evet. Son bir şansım olduğunu düşündüm. Sadece sordum ve sonra bir gürültü ve sıcaklık oldu ve kendimi yanıyormuş gibi hissettim." Omzunun üzerinden küllere bakıyor. "Onu öldürdü. Ama beni öldürmedi."

Kafası o kadar karışık ve gücüne o kadar şaşırmış görünüyor ki, bu sadece düşündüğüm şeyi sağlamlaştırıyor. O bir cadı olarak doğmadı.

"Bu işte yenisin," diyorum, "değil mi? Vampir bedeninde bir cadı olmak konusunda."

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ve onunla ilgili düşüncelerimin en uygunsuz zamanlarda ne kadar hızlı cinselliğe dönüştüğü beni hiç şaşırtmıyor. "Sana yemin ederim, hiçbir zaman güçlerim ya da sihirli yeteneklerim olmadı.

tüm hayatım boyunca," diyor bana. "Bu sadece dönüştüğüm gün başladı. Hafızamı geri kazandığım gün."

"Yani Dahlia'yı hatırladın ve bir şekilde bilinçaltın da onun büyüsünü hatırladı," diye düşünüyorum. Onu hatırlayacağım korkusuyla Dahlia'nın adını söylemekten hoşlanmıyorum ama şimdi tam önümde olduğu için bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

"Belki bilinçaltım hatırlıyor, belki bedenim hatırlıyor ama Dahlia olduğumda benim de böyle bir gücüm yoktu. Bu üst düzey bir şey. Bu öyle bir şey ki..." diye devam ediyor ve uzaklara bakıyor, yüzü acılı görünüyor.

"Ne gibi şeyler?"

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Beni ya da bizi hatırlamadığını biliyorum ama Bellamy'nin kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Cadı loncasının başı," diyorum. "En azından öyleydi. Şimdi kendi tarikatını yönetiyor. Ölümsüz olmanın bir yolunu buldular," diye ekliyorum acı acı.

Yüzünü buruşturuyor, dudakları kıvrılıyor. "Evet, duymuştum. Bir grup cadının bunu nasıl başardığını biliyor musun?"

Zaten biliyor mu yoksa soruyor mu anlayamıyorum. "Söylentiler var," diyorum dikkatlice.

"Neyin?"

"Bebek bir vampirin kaçırıldığını. Üzerinde deneyler yapıldı. O vampirin kanını kullanabildiler ve sahip olduğu genleri izole ederek kendilerini ölümsüz kılmak için kullandılar."

Gözleri doluyor, alt dudağı titriyor ve ben ne dediğimi merak etmek üzereyken aniden ayağa kalkıyor. "O bebek benim kardeşimdi." "Ne?"

Ayağa kalkıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "O senin kardeşin olamaz.

Bebek Leif'ti. Wolf ve Amethyst'in oğluydu.

Şahsen tanıdığım vampirler."

"Evet, ben de onları tanıyorum" diyor. Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Onlar benim ailem."

Şaşkınlıkla ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Onlar senin ailen olamaz. Bu imkansız."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, bu da üzerinden bir parça kumaşın düşmesine neden oluyor ve bana sabit bir bakış atıyor. "Bunun nasıl imkansız olduğunu söyle bana."

Hızlıca hesaplamaya çalışıyorum ama tüm yıllar bir bulanıklık gibi geliyor. Wolf'la çok uzun zamandır konuşmadım. Leif ellerinden alındıktan sonra saklanmaya başladılar. "Leif bir ikizdi..."

"O zamanlar Leif ve Liam'dı," diyor ve hafızamda bir şeyler canlanıyor. "Ama uzun zaman önce Liam olan adını Dylan olarak değiştirmişler. Ben doğmadan hemen önce."

Başımı sallamak zorundayım, tüm bunlar çok imkansız görünüyor. "Onların kızı olamazsın."

"Ama ben öyleyim."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bisikletli İsa," diye mırıldanıyorum. Beynim acıyor. "Nasıl?"

"Söz konusu ben olunca işler karışıyor," diyor. "İlk ölümümden sonra beni tekrar bulmanın ne kadar imkânsız olduğunu düşünmüyor musun? Dünyadaki onca insan ve sen benimle British Museum'da karşılaşıyorsun. Günün erken saatlerinde ya da ertesi gün gitmiş olsaydın, hiç gitmemiş olsaydım, tam da senin bana baktığın anda elbisemi düzeltmek için eğilmiş olsaydım, birbirimizi kaçırabilirdik. Ama kaçırmadık. Venedik'e seni öldürmek için gönderilmiş olmam, üzerimde gerçekte kim olduğumu anlamayı engelleyen bir büyü olması ne kadar imkânsız? Bunların hepsi imkansız Valtu, ama yine de oldu. Evren, koşullar ne olursa olsun bizi birbirimizin yoluna çıkarmanın bir yolunu bulmaya devam ediyor."

British Museum'da tanıştığımızdan haberim yoktu. Onu sildiğim için silinen çok şey var.

Çünkü yapmak zorundaydın. Onu kaybettin.

Ama yine de burada.

"Evren de bana işkence etmenin bir yolunu bulmaya devam ediyor," diyorum ona ciddiyetle. "Çünkü o da seni *öldürmenin* bir yolunu buluyor."

Hatta son seferinde seni öldürmeme bile neden oldu, sanırım ve ilk kez bir suçluluk hissediyorum. Daha önce hiç olmayan bir suçluluk. Bana neler oluyor?

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ben artık bir vampirim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Neredeyse başarıyordun," diye işaret ediyorum külü göstererek. "Belki de bu sefer şanslıyım."

"Yeterince uzun yaşadığınızda, herkesin şansının eninde sonunda tükeneceğini öğrenirsiniz."

Rose omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Belki de. Ama şimdilik hayattayım ve tam karşınızda duruyorum." Tekrar yerdeki küle bakıyor. "İblisle herhangi bir duygusal bağın olmadığını varsayıyorum?"

"Ben mi? Siktir, hayır." Sonra dehşet ağzıma doluyor, ekşi bir tat. "Kahretsin. Kitap!"

Dönüp eve doğru koşuyorum ve bir süre sonra Rose'un peşinden geldiğini duyuyorum.

Ön kapıyı fırlatıp açıyorum, sonra evin içinde ve koridorlarda hızla ilerleyerek yatak odama giriyorum, gözlerim kitaba kayıyor.

Her zamanki gibi masamın üzerinde duruyor. İblisi yok etmek onu da yok etmedi.

Yine de emin olmalıyım.

Gidip sayfaları çeviriyorum. Daha önce orada olan büyülerin hala orada olduğunu görmek beni rahatlatır da, yeni büyülerin ortaya çıkmamış olması beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Ne oldu?" Rose arkamdan sesleniyor ve omzumun üzerinden baktığımda onun kapının girişinde durduğunu görüyorum. İçeri giriyor ve ben de ilk defa yatak odamda başka birinin olduğunu fark ediyorum.

Yanıma geldi ve gözlerini kitaba dikti. "Bu o mu? Verimagiaa'nın Kitabı mı?"

Kitabı ondan kaptım ve göğsüme bastırdım.

"Tamam, Gollum," diyor homurdanarak. "Bunu senden almayacağım."

Bundan o kadar emin olamam. Ne de olsa o bir cadı. "Tolkien'le tanıştım, biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, lütfen bana senin de onun ilham perisi olduğunu söyleme.

O ve Bram Stoker aynı çevrelerde falan mı takılıyorlardı?" "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Güzel. Egonun daha fazla büyümesini istemem."

Kendime rağmen, kendimi ona gülümserken buluyorum, konuşmamız bir rahatlığa ve kolaylığa dönüşüyor, sanki hatırlamadığım bir geçmişe doğru geriye doğru kayıyormuşum gibi.

"Bilmen gereken her şeyi zaten bulmuşken neden kitabı okumayı umursuyorsun?" Rose elini kalçasına koyarak neredeyse son kumaş parçasının da düşmesine neden olacak şekilde soruyor; göğüslerinden bacaklarının arasına ve kalçalarının etrafına kadar uzanan ince, kömürleşmiş bir parça. "Beni silmesini istedin, değil mi? İşte bunu yaptın."

"Ama yine de buradasın."

"Evet. Buradayım."

Boğazım ani bir ihtiyaçla kalınlaşıyor.

Bir an bana bakıyor ve sonra yaklaşıyor. Ürküyorum ve kitabı ondan uzak tutuyorum, sayfaları güvende tutmak için derin bir içgüdüyle hareket ediyorum. "Kitabı istemiyorum Valtu," diyor sessizce, bakışlarıyla beni sabitleyerek. "Leif'i geri almama yardım etmeni istiyorum. Leif'i yok etmeme yardım etmeni istiyorum.

Bellamy. İntikamımı almak istiyorum."

"Bellamy'yi yok etmek için bana ihtiyacın yok. Az önce o iblisi yok ettin. Düşündüğünden daha fazla güce sahipsin."

"Bellamy artık ölümsüz ve benim anlayamayacağım güçlere sahip. Yıldırımımın ona ya da diğerlerine karşı bir şansı olmayabilir. Üstelik Bellamy ya da Leif'in nerede olduğunu bilmiyorum. Birlikte olup olmadıklarını bile. Onları bulmama yardım etmelisin."

"Öncelikle, hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye hatırlatıyorum ona sertçe. Bana ters ters bakıyor.

"Farkındayım. Bu yüzden sana *soruyorum*."

"Onları bulabileceğimi sana düşündüren ne? Kitapta izleme büyüsü ya da sihri yok. Solon benden on yıl önce istediğinde de yoktu, şimdi de yok."

Başka tarafa bakıyor ve hayal kırıklığıyla küçük bir hırıltı çıkarıyor. "Özür dilerim," diyorum ona.

"Hayır, değilsin."

Ama ben öyleyim. Bu beni şaşırttı. Aslında ona yardım etmek istiyorum. Öyle bir aptala dönüştüm ki, kendimi zar zor tanıyorum.

Ben de kitabı masanın üzerine bırakıp onu öptüm.

Ağzını kendi ağzımla kapattığımda şok içinde soluk soluğa kalıyor, ellerim saçlarında kayboluyor, kıyafetlerinin geri kalanının düştüğünü hissedene kadar onu yakınıma çekiyorum ve o yumuşak, çıplak ve avuçlarımda. Dudakları benimkine açılıyor, baldan daha tatlı bir şekilde beni öpüyor ve sikim anında sertleşiyor, öpüşmemiz derinleşirken dilim onu keşfediyor.

"Tek istediğin bu mu?" Dudaklarına fısıldıyorum, sesim gergin ve boğuk, ihtiyaç içimden geçerken, en ince iplik tarafından tutuldu.

Başını sallıyor, üzüntü gözlerindeki yeşilin derinleşmesine neden oluyor. "Hatırlamanı istiyorum."

"Peki ya hiç hatırlamazsam?"

"O zaman sadece seni sevmek istiyorum."

Sık beni. Sözleri derimi deliyor. "Beni sevmemelisin Rose. Senin sevgini istemiyorum. Ben buna layık değilim." Bakışlarım ağzına düşüyor. "Sana düşmanlıktan başka bir şey göstermedim."

Dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor ve elini yanağıma koyuyor. O çok sıcak, çok sıcak ve ben çok üşüyorum. "Kendini küçümsüyorsun. Senin içinde iyilik var. Bunu daha önce de gördüm, şimdi de görüyorum. Düşündüğünden daha fazla boyuta sahipsin."

"Artık var olmayan bir adamı hatırlıyorsun." "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Seni *tanıyorum* Val."

Val. Val. Sadece en yakın arkadaşlarım bana Val derdi. Ama o arkadaşlarım artık o kadar yakın değil. Artık kimse yakın değil. Bu bir tasarım.

Onu uzaklaştır, diyor kafamın içindeki ses, tüm korkularımın sesi.
Ona tekrar aşık olmadan önce onu kendinden uzaklaştır.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum, içimde beni sert, soğuk ve güçlü yapan parçaları toplamaya çalışıyorum. Ona gitmesini, yürümesini, ayrılmasını söylemem gerekiyor. Ama yapamıyorum. Üzerimdeki etkisi çok büyük, birbirimize karşı ne olduğumuzu hatırlamasam bile.

Sonra onu tekrar sil, diyor ses. *Kardeşini geri almasına yardım et, Bellamy'yi yok et, kitabın geri kalanını onun yardımıyla öğren. Ve uçurumdan düşüyormuş gibi görüldüğünde, şişeyi iç ve onu bir kez daha sil.*

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. İçimdeki rahatlama hissediliyor. Evet, evet bunu yapabilmemin tek yolu bu.

Seni tekrar sileceğim, diye düşünüyorum, düşüncelerimi kısa bir tasma ile tutuyorum, böylece denese bile onları alamaz. *Sana teslim olacağım ve sonra Rose Harper'ın varlığından bile haberim olmayacak. Ve bir kez daha özgür olacağım.*

"Val," diye fısıldıyor, yüzüme bakarak. "Yardım et bana." Bu kadar basit kelimeler ve ben çoktan çözülmeye başladım. *Silineceksin.*

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diyorum ona.

Rose o kadar parlak ve ışıltılı bir gülümsemeyle gülümsüyor ki neredeyse gözlerim yaşaracak. Göğsünde açan bir çiçek gibi genişleyen umudunu hissedebiliyorum ve sonra o da beni öpüyor.

Karşı koyamayarak dudaklarına yumuşak bir inilti bıraktım.

Onu döndürüyorum ve elleri gömleğime gidiyor, düğmelerini açıyor, hareketleri hızlı ve çılgınca ve pantolonumu çıkarıyorum, yatağın ucuna doğru itilene kadar onu geriye doğru hareket ettiriyorum.

Sonra onun üzerindeyim, onu yatağa bastırıyorum ve bacakları etrafımı sararak beni kendine çekiyor. İkimiz de ilk kez çıplak kalıyoruz ve onun ne kadar sıcak hissettirdiğine şaşıyorum, sanki hiç uyanmak istemediğim yumuşak bir rüya gibi.

"Sen bir rüyasın," diye mırıldanıyorum ona ve kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyorum. Onu mahvetmek istiyorum ve korkarım o da beni mahvedecek.

Ama bunu hissetmem gerek.

Onu böyle hissetmeye ihtiyacım var. Sadece şimdi değil, hayatım boyunca pek çok kez onun gerçekten bana ait olduğunu bilerek onun derinliklerinde olmak.

Onu almadan önce her şeyi hissetmeliyim.

Onu tamamen sararken neredeyse titriyorum, dudaklarım onunkilere değiyor, hiç kimseden bu kadar çok şey istememiştim ve aniden hepsini ondan istiyorum.

Bundan sonra onu silebilirsin. Gitmesine izin vermek sorun değil.

"İyi misin?" diye nefes alıyor, bana bakarken parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Mükemmel," diyorum, sesim sert çıkıyor. Boynunu öpmek için ara veriyorum ve Rose o kadar sıkı sarılıyor ki şimdiden inlemeye başladı, dokunuşum altında hafifçe titriyor.

"Val..." diye boğuk bir sesle söylemeyi başarıyor. "Becer beni."

Daha aşağıya inip göğüslerinin kabarıklığını öpüyorum. Parmakları saçlarımı sıkıyor, beni daha ileri itiyor.

"Becer beni *lordum*," diye hatırlatıyorum ona, meme ucunu ağızla kapatırken. Altımda titriyor ve onu emiyorum, dilimi o mükemmel küçük tomurcuğa doğru yuvarlıyorum.

"Becer beni *lordum*," diye fısıldıyor, sanki kendine engel olamıyormuş gibi altımda kavis çizerken. Diğer meme ucuna geçiyorum ve vücudu titriyor. I

meme ucuna doğru üflüyorum ve sikimin sarsılmasına neden olan bir ses çıkarıyor.

Göğsüne karşı sırtıyorum. "Lütfen de." Onu tekrar emiyorum, parmak uçlarımı göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum, gözlerimle onu içime çekiyorum. Çok güzel, çok ham, açık ve saf ama yine de altındaki karanlığı biliyorum. Bugün onu gördüm, şeytanları yok etme gücüne sahip bu kadını.

Kendi şeytanlarımı bile yok edebilir.

İnliyor. "Lütfen lordum," diye yalvarıyor Rose. "Lütfen. Becer beni." İçine girmekte tereddüt etmiyorum.

Onun sıkı, ıslak sıcaklığına doğru iterken dünyanın yarıldığını duyabildiğime yemin edebilirim. Gözlerim geri dönüyor ve nefes nefese kalıyorum.

O kadar inanılmaz, o kadar güzel ıslanmış ki boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

O benim. Artık benim. Her şeyiyle.

Gelecekte benim olmayacak olsa bile, şu anda sadece bana ait.

Kontrolümün elimden kaymasını engellemek için yavaşça hareket ediyorum. Rose'un vücudu hâlâ gergin, hâlâ beni sıkıca kavlıyor ve o kadar sıkı ki beni mümkün olan en iyi şekilde sağlıyor. Kalçalarımı her itişimde aletimin boşalmasına saniyeler kalmış gibi hissediyorum.

"Siktir," diyorum homurdanarak. "Siktir, Rose. Çok iyisin, çok iyisin."

Tıslıyor ve miyavlıyor, ben içine girip çıktıkça ağlıyor, ona battığım yeri izliyor, o kadar ıslak ki, şaftımı damlayana kadar kaplıyor.

İşleri yavaşlatma ve kontrolü elimde tutma kararlılığıma rağmen, ona tekrar tekrar çarpmaktan kendimi alamıyorum, ondan daha fazlasını, bundan daha fazlasını istiyorum.

Kolları başıma dolanıyor, bacakları titriyor ve nefessiz kalıyor. Sınıra ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Nefes nefese kalıyor, kalçalarımın her güçlü hamlesinde göğüsleri zıplıyor, ağzından çıkan sesler kirli ve müstehcen.

"Val!" diye bağıyor. "Oh, Lordum."

Onu yok etmek üzereyim. Hissedebiliyorum, gittikçe daha sıkı sarıldığını hissedebiliyorum.

"Rose," diyorum çaresiz bir sesle. "Gitmene izin vermeni istiyorum."

Onu çürütecek kadar sert öpüyor, sunduğu her şeyi içime çekiyorum. Bana doğru eğiliyor ve vücudu dokunuşlarımın altında canlı bir aleve dönüşüyor.

Tekrar tekrar içine doğru itiyorum ve o kadar sıkı ki zar zor nefes alabiliyorum ve şimdi titriyor, ağzı açık. Kendimi tutmaya çalışmaktan titriyorum ve altımda boşalırken yüzünü izliyorum, orgazm onu bir orman yangını gibi parçalıyor.

Çok güzel. Çok güzel ve ben alevler içinde kalacağım.

Rose'un vücudu benimkini uçuruyor ve o kadar sert boşalıyorum ki nefes bile alamıyorum.

Başım geriye gidiyor ve içimden kopup gelen derin bir gırtlak kükremesiyle böğürüyorum. O çılgılık atıyor ve ben titriyorum, o kadar çok titriyorum ki kemiklerim takırdıyormuş gibi hissediyorum ve kendime geldiğimde hareket edemiyorum ve onun gözlerine bakıyorum ve başka tarafa bakmak istemiyorum ama sonunda bakmak zorunda kalıyorum. Ona doğru yığılıyorum, bedenlerimiz arasında ter birikiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Orgazm o kadar yoğun ki gerçekliğe geri dönmek, kendimi toparlamak için savaşıyorum. Titriyorum, titriyorum ve başım dönüyor. Vücudumun her santiminde hiç bu kadar zevk almamıştım.

Çünkü o sizi, sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanıyor. Ve derinlerde bir yerde, sen de onu tanıdığını biliyorsun.

Ben de bundan korkuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Gül

Bilmediğim bir yatakta uyandım, güneş ışığı yüzüme vuruyordu. I
Ne kadar iyi hissettirse de ışıktan irkildim, sonra Valtu'nun sırtı bana dönük,
sırtı yükselip alçalarak mışıl mışıl uyuduğunu görmek için döndüm.

Vay anasını.

O burada. Ben de buradayım.

Yatak odasımdayım.

Gündüz nasıl görüldüğünü merak ederek odasına göz gezdiriyorum.
Yatak geniş ve siyah çarşaflarla örtülü, oda geçen gece kendimi içinde
bulduğum işkence odası gibi dairesel. Neyse ki zincir yok ama birkaç şey
çok Valtu gibi görünüyor. Bazılarını Londra günlerimizden hatırladığım
eski baskılarla dolu birkaç kitaplık ve yanında küçük kadife bir koltuk var.
Bir şömine var ama yıllardır kullanılmamış gibi görünüyor ve üstündeki
şöminede birkaç eşya var: bir Venedik maskesi, Drakula'nın orijinal bir
baskısı, bir kuzgun heykelciği, yorgun görünümlü bir müzik kutusu, gerçek
olduğundan hiç şüphem olmayan bir insan kafatası, hatta siyah bir turmalin
küre ve gri bir lityum asa da dahil olmak üzere bazı kristaller. Görünüşe
göre Dahlia'nın tüm kristal bilgisi derinlere işlemiş.

Bu düşünceyle gözlerim pencerenin yanındaki masasına gidiyor. İçeri
giren ışık masaya da vuruyor ve kitabı aydınlatıyor. Hissediyorum

Beni çağırıyor, sessiz ama ısrarcı bir şey ve yeni bir sahip arayıp aramadığını, hatta bu şekilde çalışıp çalışmadığını merak etmek zorundayım. Onun şeytanını, kendi kişisel koruyucusunu yok eden bendim. Bu, kitabın artık benim olduğu anlamına mı geliyor?

Elbette onu Valtu'dan asla almam. Sanırım almamı istiyor, bana bir şeyler vaat etmeye çalışıyor ama Valtu'nun o kitaba olan bağlılığı çok gerçek ve çok güçlü. Onun için hâlâ bir anlam ifade ediyor ve ben bunu bozmak istemiyorum. Sadece kullanmak istiyorum. Belki kitabın bana yeni büyüler gösterme ihtimali var. Belki bir cadıya güveniyordur. Belki de ona doğru düzgün sormam gerekiyordur.

Valtu yanımda kıpırdanıyor ve yüzünü bana dönüyor. Asi saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve kendime engel olamıyorum. Uzanıp saçını alnından fırçalıyorum.

Küçük, uykulu bir inilti çıkarır ve gözleri yavaşça açılır.

Nefesimi tutuyorum, dua ediyorum ve beni gördüğünde gerçekten gördüğünü, dün geceki tüm olayların bir şekilde geçmişini yeniden yazdığını ve onu büyüsünden kurtardığını umuyorum.

Gözbebekleri odaklanıp genişliyor, beni içine çekerken gözleri büyüyor. Umarım sabah ilk iş bir enkaz gibi görünmüyordumdur. İlk kez bir yatakta birlikte yattığımızı, ilk kez tamamen çıplak olduğunu ve ilk kez beni birazcık şefkatle becerdiğini unutmuş değilim.

"Merhaba," diyorum usulca.

Bana göz kırpmıyor. Gözlerinde aşk görmüyorum ama korku ya da öfke de görmüyorum. Ben onun geçmişinden gelen bir aşık değilim, sadece şu andan gelen bir aşığım. Ve bu şimdilik yeterli olmalı.

"Merhaba," diyor, sesi uykuyla boğuklaşıyor. Bana hafifçe gülümsüyor.

Parmak ucumu burnunun üzerinde gezdiriyorum; mükemmel burnu, güzel dudakları, her zaman var olan kirli sakalının parmak ucumu çizdiği güçlü çenesi.

"Sabahları bir canavar değilim, değil mi?" diye soruyor küçük bir esnemeye. Sırıttıyorum. "Biraz bile değil. Peki ya ben?"

"Eğer öyleysen, keşke tüm canavarlar senin gibi görünse," diyor. Başını hafifçe parmağımı ısırarak kaydırıyor. "Ve tabii ki tadın cennet gibi," diye ekliyor, avucuma bir öpücük kondurarak.

Sonra uzanıp yüzümün yan tarafını kavırıyor ve beni kendine çekip öpüyor.

Verdiği bilinen sert, talepkâr bir öpücük değil, yumuşak, kolay bir öpücük. Bu bir açlık ya da şehvet öpücüğü değil, kalıcı bir şefkat öpücüğü ve ben alabildiğimi alacağım, o bana ne vermek isterse. Yumuşaklığı kalbimi heyecanlandırıyor.

Dudakları dudaklarımda eriyor, dili nazik ve sıcak, henüz yataktan çıkmamış olmamıza rağmen tadı hafifçe nane gibi. Öpüşüyoruz, yavaşça, kasıtlı olarak. Sanki birbirimizi ilk kez öpüyormuşuz gibi acele etmiyoruz, ta ki bacaklarımda arasında alevler yükselmeye başlayana ve içimde derin, sıcak bir sızı hissedene kadar. Öpüşmemiz derinleşiyor ve vücudum kayıyor, kalçalarım gittikçe artan zonklamayı bastırmak için birbirini sıkıyor. Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni daha derine götürmek için başımı eğiyor ve ağzına doğru inliyorum.

Zor nefes alarak uzaklaşıyor.

"Yüzüme çık," diye mırıldanıyor, gözleri şehvetle odaklanmamış. "Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Ağzım kurudu. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Sırt üstü dönüyor, başı yastığın üzerinde ve ben yüzüne tırmanıp ağzının üzerinde geziniyorum. Sıcak ıslak nefesini hissediyorum ve anında tüylerim diken diken oluyor, içimdeki her sinir canlı bir tel gibi dans ediyor ve henüz bana dokunmadı bile. Bir eliyle bana pozisyon veriyor, diğer eliyle de sikini yavaşça okşuyor.

Ve sonra yere çöküyorum, dudaklarının hafifçe ayrıldığını hissediyorum, sabah sakalının kaba törpüsü iç uyluklarımı çiziyor.

Bu his o kadar çiğ, o kadar şehvani ki, demir yatak başlığını kavramama neden oluyor.

Klitorisimi emmeye başladığı anda, gidici olduğumu anladım.

Hoşuna gitti mi?

Kafamın içinde onun sesi var. Düşüncelerini yansıtıyor, çünkü tabii ki bir ağız dolusu amla konuşamaz.

"Evet," demeyi başarıyorum, kalçalarımı ona doğru kaydırıyorum.

Tabii ki seviyorsun. Dar pembe amının dilimle sikilmesini seviyorsun. Şu haline bak. Ağzıma bal döküyorsun.

Gülümsüyorum, dudağımı ısırıyorum, kafamın içinde çıkardığı sese bayılıyorum, ağzıyla, pis kelimeleriyle beni sikmesine bayılıyorum. Yavaşça, kasıtlı olarak yalıyor, dili klitorisimin kapağına girip çıkıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Tatlı balını boğazımdan aşağı emerken beni hissediyor musun?

Aman Tanrım.

Bu adam, bu adam.

Nefes alıp veriyorum, çaresiz bir uyarılmışlıkla doluyum, kalçalarım titriyor. Ellerimi saçlarından aşağı kaydırıyorum ve ağzına doğru bastırırken sertçe kavriyorum.

Dilini üzerimde gezdiriyor, sertçe emerken yanakları çukurlaşıyor.

Çok yaklaştım.

Bırak Rose, diyor.

Ama ben istemiyorum. Henüz istemiyorum. Ona karşı bu kadar tetikteyken kendimi tutmak bir işkence.

Ona bakıyorum ve gözleri keskin bir kararlılıkla parlıyor. Beni daha sert ve daha sert emiyor, dili ben delirene kadar etrafımda dönüp duruyor.

Benim için çok ıslaksın. Şu haline bak. Yüzümü ıslatıyorsun, beni sırılsıklam ediyorsun. Dilimin amina girmesine bayılıyorsun, değil mi? Buna doyamıyorsun.

"Evet," diye inliyorum, bir başka ilkel zevk dalgası beni ele geçirirken gözlerimi kısıtıyorum.

Hızlı ve sık bir şekilde bana sokuluyor, dili klitorisimin üzerinde geziniyor. Çok sertleştım, şiştım ve patlamaya hazırım.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Daha fazla, lütfen." Tanrım, evet, evet.

Al şunu. Al şunu, Rose. Lanet olsun, seni günlerce yiyebilirim ve asla doymayabilirim.

Göğsünden hırlıyor ve dudakları klitorisimin etrafında geriliyor ve sertçe emiyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, orgazmım içime çarptıkça vücudum zevkle dolup taşıyor.

Nefesimi kesiyor, tüm kontrolümü elimden alıyor, ta ki ben dönüp duran bir karmaşaya dönüşene kadar.

Hıçkırıyorum, nefesim kesiliyor, tüm kaslarım sıkılıyor.

İnliyorum ve saçlarını kavıyorum, doruk noktamın her son damlasını ağzına alırken kalçalarım yüzüne çarpıyor ve başlığa doğru düşüyorum, nefes nefese ve titreyerek.

Bir an yüzünde kıvranıyorum ve sonra kendimi alçaltıyorum, dilinin amımdan dışarı kaydığını hissediyorum.

Sonra güçlü elleri belimi sarıyor ve beni yukarı kaldırıyor ve kendini ayarlıyor, böylece oturuyor, sırtı başlığa dayanıyor ve beni kucağına indiriyor.

Beni yavaşça üzerine bastırırken, sert ve kalın olan sikini içime doğru itiyor.

"Siktir," diye inliyor, parmakları belimi acıtana kadar kazıyor.

Aşağı doğru kayıyorum, çenesinin sıkılaşmasını ve içimde daha derine batarken gözlerinin kamaşmasını izliyorum ve ona tamamen sarılıyorum.

"Siktir," diyor tekrar, elleri kalçalarımda, beni hareketsiz tutuyor. Bakışları yoğun ve yakıcı, beni olduğum yere kilitliyor ve başka tarafa bakamıyorum, burunlarımız birbirine sürtünüyor, nefeslerimiz sert ve sık.

Sonra beni kaldırıp tekrar indiriyor, nefes alamayacağım, konuşamayacağım kadar derine girene kadar kalçalarını benimkilerin içine sokuyor.

Sadece nefes alabiliyorum, ellerim omuzlarının sert kıvrımlarını, pazılarının gergin kaslarını kavırıyor, onun üzerinde ileri geri sallanmaya başladığımda sıkı sıkı tutuyorum, vücutlarımız o kolay ritmi buluyor.

Zahmetsiz.

Böyle olduğumuzda, zahmetsiz oluyor. Sanki böyle birlikte olmak için yaratılmışız gibi, sanki yapmamız gereken tek şey buymuş gibi, sanki hayatımızın geri kalanını böyle yaşamamız gerekiyormuş gibi, keşke hep bu kadar kısa kesilmeselerdi.

Ona baktığımda gözlerini sıkıca kapatmış, çenesini sıkmış ve burun deliklerini açmış olduğunu görüyorum.

Sadece bana tutunmuyor, parmaklarını kalçalarımaya geçiriyor. Bu onun kendine tutunma şekli.

Kontrolünü elinde tutma yöntemi, her ne kadar çoktan elimden kayıp gittiğini kendim görebilsem de.

Gerçeği öğrendikten sonra beni bu şekilde yatağına alması, yüzlerimizin yakın olması, bedenlerimizin çıplak olması... Bana düşündüğümde daha fazlasını veriyor. Dün gece beni sürgün ettiğinde, işimin bittiğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Buna gerçekten inanmıştım.

Ama o benim için geldi.

Beni kurtarmayacağını söyledi, ama yine de beni kurtarmaya geldi ve beni kendisinin olarak kabul etti ve yalanlarıma rağmen, geçmişimize rağmen, hatırlamak istememesine rağmen, buradayım.

Burada onunla bildiğim en samimi şekilde
birlikteyim. Ve ikimiz de uçurumun kenarından
geçiyoruz.

Birlikte.

"Boşalacağım," diye mırıldanıyor, sesi arzuyla kalınlaşıyor, gözleri bana bakarken vahşileşiyor. "Çok sert boşalacağım."

Beni öpüyor, sert ve derin, tadı hala dilinde, ve birkaç son pompayla içime doğru itiyor ve sonra ikimiz de bırakıyoruz.

Geri çekiliyorum, boynum ve sırtım kamburlaşıyor ve daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşalırken adını haykırıyorum, sanki her seviyede parçalanıyormuşum gibi.

Valtu yüksek sesle homurdanıyor ve siki içimde sarsılıyor, kalçaları benimkilere doğru itiliyor ve boğuk bir nefesle boşalıyor.

Sıcaklığı içime akıyor, durmadan.

Beni kendine doğru bastırıyor, göğüslerim onun nemli, sert göğsüne bastırıyor ve beni doldurmaya devam ederken kulağıma doğru hırlıyor ve homurdanıyor, tamamen kaygan ve sıcak.

Vay anasını.

Dönüyorum.

Başımı omzuna koyuyorum ve terden sırlıslık olmuş teni yanağımda iyi hissettiriyor. Kalbi göğsümde çarpıyor ve nefes almamız biraz zaman alıyor. Dünya bulanık, uzak ve soğuk görünüyor ve dışarıda derin bir bağla birbirine sarılmış iki bedenimizden başka bir şey yok.

Beni aniden ayağa kaldırıyor ve üzerinden kayarken şaşkınlıkla nefes alıyorum, ama bir kolunu belime doluyor, sonra yan tarafına dönüyor ve sırtımı kendine çekiyor.

Beni değerli biriymişim gibi tutuyor, güçlü ve sahiplenici bir şekilde kavlıyor ve yavaşlayan nefes alışını dinliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi geçmişteymişiz gibi davranmaya bırakıyorum. Bu o kadar doğru, o kadar iyi hissettiriyor ki, hayal görmeye başlayıp başlamadığımı, başka bir gerçeklikte yaşamamın ne kadar kolay olabileceğini merak ediyorum. Bütün hayatımı neyin gerçek olup neyin olmadığının sınırında yaşayabilirim. En azından burada, birbirimizin yatağında, birbirimizi becerirken, olabildiğince gerçek.

Buna tutunuyorum ve onun kollarında uykuya dalıyorum.

TEKRAR UYANDIĞIMDA, güneş farklı bir konumda ve daha soluk ve Valtu yatakta yanımda değil.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup başımı kaldırıyorum ve Valtu'nun masasında, başını eğmiş, dikkatle kitabın sayfalarını çevirdiğini görüyorum.

Yataktan kalkıyorum, bacaklarım daha önceki aktivitemizden dolayı ağrıyor ve koltuğun arkasından onun gömleklerinden birini alıp giyiyorum ve ona doğru yürümeden önce orta düğmesini ilikliyorum.

Beni duyuyor ama arkasını dönmüyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kısa süreliğine de olsa dokunuşumun içinde eriyor ve bu bir zafer gibi geliyor.

"Şansın var mı?" Omzunun üzerinden sayfalara bakarak soruyorum. Bir demet Latinceye bakıyorum ve Dahlia olduğumdan beri Latince okumamış olsam da bana kolay geliyor. "Duvarların içinden geçme büyüsü," diye yüksek sesle okudum.

Başını hafifçe çevirip bana bakıyor. "Latince okuyabiliyor musun? Bir dakika. Tabii ki okuyabilirsin." Sonra koltuğunda yana kayıyor, sandalye hafifçe hareket ediyor ve sonra kalçasını sıvazlıyor.

Yeni bir eşiği daha aşmış gibi hissederek ona bakıyorum ve dönüp kucağına oturuyorum. Bir kolunu bana doluyor, diğeriyle saçlarımı öne doğru tarıyor ve enseme bir öpücük konduruyor.

"Günaydın, bu arada," diye mırıldanıyor tenime karşı, dudakları sıcak, nefesi sıcak. Dikkatimi kitapta tutmaya çalışsam da titremekten kendimi alamıyorum. "Ya da öğleden sonra demeliyim."

"Ne zamandır uyanıksın?" Büyüyü okumaya çalışırken soruyorum. Ben de duvarların içinden geçmek istiyorum.

"Bir daha asla uyumadım," diyor. "Zihnim dönmeye devam etti ve sen bir ışık gibi söndün. Sanırım o şimşekten faydalanmak seni fark ettiğinden daha fazla yordu."

O haklı. Artık uyanmış olmama rağmen sersemlik hissi devam ediyor. "Bütün gün ne yaptın?"

"Bu," diyor elini uzatıp kitabın sayfalarını çevirerek. "Bekle, geri dön. Daha bitirmedim."

Bir an bana bakıyor, etkilenmiş gibi. Sonra sayfayı geri çeviriyor ve ben de büyüü okumayı bitirip beynimdeki bir bölmeye koyuyor ve ezberliyorum.

"Tamam, şimdi sayfayı çevirebilirsin," diyorum memnun bir şekilde başımı sallayarak. "Hepsini ezberledin mi?" diye soruyor.

"Sanırım öyle."

"Sen bir harikasın Rose Harper," diyor takdirle, saçlarımı kulağımın arkasına tarayarak. "Bakalım burada gerçek bir cadı olması kitabı memnun edecek mi? Sanırım büyüleri bilmeni istemeseydi okumana izin vermezdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. Kitabın yeni koruyucusu olup olmadığımı merak ettiğim kısmı eklemiyorum. İblisin değiştirilmesi mi gerekiyor? Yoksa iblis kitabı hep rehin mi tutuyordu? Onu ben mi serbest bıraktım?

Valtu sayfaları çevirmeye başlıyor, bazıları metinli, bazıları boş. Gördüğümüz her boş sayfayla birlikte omuzları daha da çöküyor. "Hiç anlamıyorum."

"Belki de kitap bitmiştir," diyorum ama bunun doğru olmasını da istemiyorum.

Bellamy'yi başka nasıl bulacağız? Onu başka nasıl yeneceğiz?

"Belki," diyor sessizce, sesi kederli geliyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Ne?"

"Eğer kitabı sadece beni silmek istediğin için aldıysan..."

Dışlerini emiyor, bakışları kararıyor.

Ona bakıyorum. "Kitabı bu yüzden aldın, değil mi?"

"Aslında," diyor dikkatle, "kitabı almamın nedeninin seni ölümden döndürmek olduğunu söylediler."

"Beni ölümden geri mi getirecektin?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Ölü çağırma büyüsü." Dudaklarını yalıyor ve bu itirafın onu zorladığını mı yoksa rahatlattığını mı anlayamıyorum. "Tek istediğim buydu. Ve onu bulamadığımda, silme büyüsü ortaya çıktı. Tabula Rasa. Ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Acımıyormuş gibi davranamam. Beni silmek onun yapmak zorunda olduğu bir şeydi. Öte yandan, anlıyorum. Valtu beni daha önce iki kez kaybetti, bebeğimizi iki kez kaybettik ve kaderimizin üçüncü denemesinde beni öldürdü. Böyle bir suçluluk duygusuyla yaşamaya çalışmayı hayal bile edemiyorum. Neden tüm bunlarla yaşamamayı seçtiğini anlıyorum.

Ama bu beni düşündürüyor: Bu sefer nasıl öleceğim? Bir vampir olduğumu biliyorum ama dün gece yine ölmeye çok yaklaştım. Bunun şans olduğunu söyledim ama şansın beni sonsuza dek hayatta tutmasını bekleyemem.

Kaderim hep onunla olmak mı?

Yoksa kaderim hep ölmek mi?

"Sorun ne?" diye soruyor usulca. Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum ve o da bana gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu konular hakkında bu kadar gerçekçi konuştuğum için beni affetmelisin. Ben sadece..."

"Biliyorum. Hatırlamıyorsun. Sorun değil."

Eğilip boş sayfayı çevirerek konuyu değiştiriyorum ve sayfa dönerken yemin ederim üzerinde mürekkep oluşmaya başladığını görüyorum.

"Bekle!" Valtu haykırır ve hemen sayfayı geri çevirir.

Biz konuşurken mürekkep sayfayı dolduruyor ve okunaklı bir metne dönüşmesini ikimiz de ağızımız açık izliyoruz.

"*Cantatio Pro Veritate*," diye okuyor Valtu derin bir sesle. "Doğruluk için bir büyü. Alıcının yalan söyleyememesine neden olacağı yazıyor." Bana yan gözle bakıyor. "İyi ki dün gece bana doğruyu söyledin." Sözleri keskin ama gözlerinde bir parıltı var, uzun zaman sonra yeni bir büyü bulmanın verdiği baş dönmesi.

"Kitabın geri kalanını kontrol et," diyorum eline vurarak.

Sayfaları çevirir ama boş sayfalar hâlâ oradadır. "Oh," diyor umutsuzca. "En azından bana bir tane daha verdi."

İçimde garip bir çekim hissediyorum, kitaba tekrar dokunma dürtüsü, bu yüzden uzanıp sayfayı çeviriyorum, bu sefer daha yavaş. Tıpkı geçen seferki gibi mürekkep liflerden akmaya başlıyor ve yeni bir büyü oluşurken kitabı tekrar çeviriyorum.

"Kitabı neden yanımda taşıdığımı bilmek ister misin?" Valtu huşu içinde fısıldıyor. "Çünkü bir gün bana bilmem gereken başka bir şey göstereceğine dair bir his vardı içimde. *Bunu.*"

Gözlerimizin önünde şekillenen yeni metni birlikte okuyoruz.

"*Movere Aliquid,*" diyoruz birlikte. Birinin nesneleri çağırmasını sağlayan bir büyü.

"Bu çok kullanışlı," diyor. "Ayağa kalkmama gerek kalmadan diğer kitapları yanıma getirebiliyorum."

"Ya da bir şişe şarap," diyorum sırtarak.

"Sayfayı çeviriyorsun," diyor bana, heyecandan çocuk gibi görünüyor. "Bunu yapan sensin, kitap sana cevap veriyor. Sihir sensin, güvercinim. Ben değil."

Ve böylece kitabı çevirmeye başladım, sayfaların boş sayfalardan Latince metinlere geçişini izledim. Havaya yükselmek ve düşmanı kör etmek için yeni büyüler var. Kapıların kilidini açmak için büyüler ve cansız nesneleri canlandırmak için efsunlar var. Görünmez bir kalkan için bir tane ve birini olduğu yerde dondurmak için bir tane daha var. Işınlanma için bile bir tane var, ancak daha önce o yerde bulunmuş olmanız gerektiği gibi bazı uyarılar var.

Ancak tüm okuduklarımıza rağmen, ihtiyacımız olan bir tane yok. İnsanları izlemek ya da bulmakla ilgili hiçbir şey yok.

Ayrıca bir büyüü tersine çevirebilecek hiçbir şey yok. Valtu'ya bunu söylemeye cesaret edemiyorum ama bu da en az diğeri kadar önemli. Eğer bir tersine çevirme büyüü ya da karşı büyü bulabilseydim, *Tabula Rasa*'yı geri alabilirdim ve sonunda gerçek beni görebilirdi. Kendimi suçlu bile hissetmiyorum.

Onun isteklerine karşı geliyorum çünkü diğer tarafta göreceğim Valtu'nun, beni seven Valtu'nun beni tekrar gördüğüne çok sevineceğini biliyorum.

En azından öyle umuyorum.

Hay sikeyim. Böyle bir büyü olsa bile, sanırım tüm bunlardan sonra, her şeyden sonra, benim için aynı şekilde hissetmeme ihtimali hala var. Bu yirmi bir yıl onu düzeltilemeyecek şekilde değiştirmiş olabilir.

Ama şu anda ne burada ne de orada. Sadece, gerçekten istediğimiz büyüün ortaya çıkmamasından dolayı onun da benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünmesine sevindim.

"Sanırım hepsi bu kadar," diyorum üzüntüyle, kalçasının üzerinde kayarak. "Bütün sayfalar dolu."

Eğilip boynumu öpüyor. "Vazgeçmeyeceğim. Kardeşini geri alacağız ve sana hak ettiğin adaleti sağlayacağız."

Ona sabit bir bakış atıyorum, zengin gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Neden şimdi bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Kaşları havaya kalktı. "İyi davranıyor muyum?"

"Çok nazik davranıyorsun. Bu hiç de Drakula'ya yakışmayan bir davranış."

Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Seks yüzünden olmalı." Boğazını temizliyor ve tekrar kitaba bakıyor. "Bilmiyorum," diyor, sesi bir kademe düşüyor. "Belki de kitabı bu kadar uzun süre elimde tutmamın nedeni sensin diye düşünüyorum. Belki de bana geri kalanını gösteren anahtar sendin. Ve belki de gerçekten ihtiyacım olan büyü, kardeşini bulmana yardım edecek olandı."

"Eğer bir gün onu bir şekilde bulursak, en azından Bellamy'yi sonsuza dek yok etmek için elimizde bir ton büyü olacak."

"Tabii tüm bunları zaten bilmiyorsa. Unutmayın, o ölümsüz."

"Unutmayın ki biz de öyleyiz. Sonuçta o hâlâ bir insan. Bizler vampiriz. Besin zincirinin en tepesindeyiz. O piçin ne bildiğini düşündüğü önemli değil."

Yanağımdan öpüyor. "Besin zincirinin tepesinde olmakla ilgili tüm bu konuşmalar beni tahrik ediyor, biliyorsun." Kendini ayarlıyor ve sikiinin sert baskısını kıcımda hissediyorum.

Kıkırdıyorum. "Evet, neyin yok ki?"

Bana gülümsüyor, gözleri şehvetle buğulanıyor, ama sonra aniden bir sis kalkmış gibi berraklaşıyor. "Başlangıç," diye fısıldıyor sertçe, kaşlarını kaldırarak.

"Ha?"

"Kitabın!" diye haykırıyor. "Başlangıçta bazı boş sayfalar var!"

Aceleyle kitaba uzanıyorum ve kapağını kapatıyorum. Sonra ilk sayfaya kadar açıyorum, boş bir sayfa ve kenarına dokunuyorum. Kelimeler yavaşça kağıda sızıyor.

Exponentia Pro Somno.

Uyumak için bir büyü.

Zaten dolu olan birkaç sayfayı daha çeviriyorum, Valtu'nun zaten bildiği duvarların içinden geçme ve mumları yanık tutma gibi şeylerin yanı sıra başka bir dünyaya, Kızıl Dünya'ya bir portal açmakla ilgili olanlara rastlıyorum ki ikimizin de on metrelik bir sopayla dokunacağını sanmıyorum.

Sonra tek bir boş sayfayla karşılaştım.

Resmen beni çağırıyor.

Lütfen onun büyüünü bozsun, sanırım. Lütfen beni seven adamı geri getir.

Kağıda dokunuyorum, parmaklarımı üzerine bastırıyorum ve diliyorum. Enerjinin parmaklarımdan kitaba sızdığını ve sonra tekrar geri geldiğini hissediyorum. Harfler oluşmaya başlıyor.

Carmina ut Aliquem.

Birini bulmak için bir büyü.

"İşte bu!" Valtu neredeyse bağırıyor. "Aradığınız şey bu."

Kendi kişisel duygularımı bir kenara itip haberlere odaklanmadan önce tam bir saniye üzölmeme izin veriyorum. İyi habere. Büyü

Sadece benim değil, ailemin, Solon ve Lenore'nin de istediği şey nihayet önümüzde duruyor.

"Onu şimdi bulabiliriz," diye fısıldadım. "Kardeşimi geri alacağım." "O zaman Bellamy'nin lanet kafasını koparıp
"diye hırılıyor Valtu. "Bakalım bundan sonra hâlâ ölümsüz olacak mı?"

OceanofPDF.com

Valtu

"B ellamy İstanbul'da mı?" Van Helsing telefonda sorar. "Sen Emin misin?"

"İkisi de orada," diye düzeltiyorum onu. "O ve görünüşe göre Leif. Onları gerçekten görene kadar yüzde yüz emin olamam ama evet, büyüünün şu ana kadar bize gösterdiği şey bu. Hâlâ büyüünün nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyoruz."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Şimdi Solon, Lenore ve aklınıza kim geliyorsa onları buraya getirseniz iyi olur. Tüm büyüye rağmen takviyeye ihtiyacımız olacak. Bunu tek başımıza yapamayız."

"Wolf ve Amethyst bunun bir parçası olmak isteyecektir," diyor. "Peki burada ne demek istiyorsun? Sizinle Mittenwald'da buluşmamızı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, Türkiye'de," diyorum ona. "Ben zaten buradayım." "Valtu!"

"Sadece onlara ulaş. Bir plan yaptığımızda seni tekrar arayacağım."

"Valtu, bekle-"

Ama telefonu yüzüne kapatıyorum ve havlumu alıp belime sarmadan önce aklımı kullanarak telefonumu dolaba kilitliyorum.

Soyunma odasından çıkıp otelin spaya dönüştürdüğü antik Roma sarnıcına giriyorum. Büyük taş kemerler ortada birleşiyor

Jetlerin çalkaladığı soluk mavi suların üzerinde ve ortasında Rose, etrafına merakla bakıyor. Burada sadece biz varız.

Merdivenlerden inip sıcak suya girerken ona "Bizans İmparatorluğu döneminde inşa edilmiş," diyorum. "Bunun hâlâ ayakta olması inanılmaz."

"Benim zamanımdan çok önce. Ve sanırım seninkinden de" diyor Rose ve bakışları vücudumda aşağı yukarı gezinirken gözlerindeki şehveti görmek egomu okşuyor. "Kaçırdığın bu kadar çok tarih olması seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı sallıyorum ve suya dalıp tembelce ona doğru yüzüyorum. "Hiç de değil. Hâlâ çok fazla gizem olması hoşuma gidiyor. Geçmişte ve gelecekte."

Şu anda gelecek hiç bu kadar gizemli görünmemişti.

Rose'un kitabın sayfalarını canlandırma ve geri kalan büyüleri ortaya çıkarma gücüne sahip olduğunu daha dün keşfetmiştik. Bize kendini gösteren her bir büyüyle birlikte, ona olan hislerimin mezarlıkta açan bir çiçek gibi büyüdüğünü hissettim. İlk içgüdüm duygularıma karşı koymak, onları ayaklarımın altında ezmekti. Buraya ait değillerdi, ne bana ne de ona.

Ama kendime engel olamadım. Kafamda silme büyüsüne sahip olduğumu ve tüm bunlar olup bittikten sonra kendimi ondan kurtarabileceğimi tekrarlayıp durdum ve bu bana bir kez olsun tadını çıkarmaya çalışma izni verdi. İnsanları her zaman kendimden uzak tutmuşumdur ama şimdi hissettiklerimin ve yarın hissedebileceklerimin unutulabileceğini bilmek ona izin vermeyi biraz daha kolaylaştırıyor.

Ve sonra büyüyü bulduk. Sonunda. Kardeşini geri almak için bir şans, Bellamy'yi ve onun tarikatındaki diğer herkesi yok etmek için bir şans. Sözde ölümsüz cadılar.

Tüm bunlara olan ilgimin tamamen bencilce olduğunu biliyorum. Solon ve diğerleri adına onlarca yıldır suçluluk duyuyorum. Onlara yardım edebilecekken etmediğim gerçeğiyle yaşamak zorunda kaldım. Ve hayır, o zamanlar onu bulmak için hiçbir büyü yoktu, ama o ilk günlerde daha kolay olabilirdi ve ben denemedim bile.

Bu yüzden büyü sayfaya sıçradığında, Rose'a yardım etmeye çalışacağımı biliyordum, kendi kurtuluşum için olduğu kadar onun için de.

Büyüyü öğrenmek biraz zaman aldı. Birkaç satır öğrenmek ya da bir iksir yaratmak kadar basit değildi. Son derece zihinsel bir şey ve aradığınız kişiye kendi kafanızda çok fazla odaklanmanızı gerektiriyor. Bellamy ya da Leif'i hiç getiremedim.

Ama Rose öyleydi. Bellamy'yi kafasında gün gibi net bir şekilde görebiliyordu ve bu netlikle onun çevresini de anlayabiliyordu. Leif'le hiç tanışmamıştı çünkü o doğmadan önce ölmüştü ama onu gördüğünü söylüyor. Tıpkı kardeşi Dylan'a benziyor.

Rose'un bunu yapabildiğinden eminim çünkü Dahlia iken Bellamy'nin ona bir baba gibi davrandığını söylemişti. Ailesini öldürmüş bir baba ama yine de bir baba figürü. Aradaki bağ güçlüydü. Yine de Rose'un iblisin yerini alıp almadığını merak etmeye başladım. Belli ki kitap onu kayırıyor, sadece onun dokunuşuyla canlanıyor. Tüm bunlar bittiğinde ve ben onu unuttuğumda, Rose'un iblisin yerini alması mümkün mü?

Onunla kitap mı?

İçim daralıyor ve Rose'a doğru yüzerken bunu görmezden gelmekten başka çarem yok. Belki de kitabı unutmak için de büyü kullanmam gerekecek.

"Abe'le konuştun mu?" Rose ona doğru yüzerken ve onu kollarımın arasına alarak havuzun kenarına bastırırken soruyor. Otel lobisindeki hediyelik eşya dükkanından aldığı bikiniden neredeyse dışarı fırlayacak olan göğüslerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Üç yüz dolarlık bir bikini ve üzerine oturmuyor ama içinde nefis görünmüyorsa ne olayım.

"Ben göğüslerine hayran hayran bakarken lütfen doktordan bahsetme," diye mırıldanıyorum, başımı eğip göğüslerinin sert kabarıklıklarını yalıyorum.

"Val," diye uyarıyor, yolumdan çekilmeye çalışıyor ama onu olduğu yerde sabitledim. "Halka açık bir havuzdayız."

Homurdanıyorum ve köprücük kemiğine, sonra boynuna, çenesine, çenesine ve dudaklarına doğru öpüyorum. "Öyleyse öyleyiz," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Hiç de öyle görünmüyorsun.

toplum içinde sevişmekten rahatsız olan bir tip."

Nefes nefese bir nefes veriyor ve geri çektiğimde eğlenerek kıkırdıyor. Bu anıya hiç dokunmak istemiyorum ve sormak da istemiyorum ama içimden bir ses onu daha önce herkesin içinde siktiğimi söylüyor.

Hatırlamak ne kadar güzel olurdu, gördün mü? diyor içimden bir ses. Bu ses sessiz ve nadiren konuşuyor ama bazen meramını anlatıyor. *Ne zararı olabilir ki?*

Ama geçmişimizi hatırlamak istesem bile yapamam. Orada bunu geri alabilecek bir büyü yoktu. Ben neyi seçtiysem ona saplanıp kaldım ve yapmak *zorunda olduğum* bir şey için kendimi kötü hissedecek değilim.

"Abe ne dedi?" diye tekrar soruyor ve kendimi toparlayarak iç çekiyorum. Sanırım elimizde oldukça büyük bir görev var, ikimizin de hiç hazırlıklı olmadığı bir görev, bu yüzden güçlere ihtiyacımız var.

"Ona neler olduğunu ve herkese haber vermesi gerektiğini söyledim." "Sence buraya kadar gelirler mi?"

"Yaptık," diye belirttim.

Yeni büyülerden birini, ışınlanmayı sağlayan büyüü kullanabilirdik ama bu sadece o yere daha önce gitmişseniz işe yarıyordu. Ben İstanbul'a pek çok kez gelmiştim, hatta 1920'lerde kısa bir süre burada yaşamıştım ama Rose ne kendisi olarak ne de geçmiş yaşamlarından birinde hiç gelmemişti.

"Ve biliyorsun ki annenle baban da ilk uçakla gelecekler," diye ekliyorum. "Leif onların kollarından alındı. İntikamlarını muhtemelen senin bildiğinden çok daha fazla istiyorlar."

Sertçe yutkunuyor ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Peki ya Solon ve Lenore?"

"Solon yıllardır benden Leif'i bulmak için kitabı kullanmamı istiyor. Doktor da elinden geldiğince yardım etmeye hazır. Arkadaşım Bitrus bile işe yarayabilir."

"Bitrus," diyor neşeyle. "Bu uzun zamandır duymadığım bir isim. O nasıl?"

Onu nereden tanıdığını merak ederek bir an göz kırpıyorum ve sonra tabii ki Dahlia'nın onunla tanışmış olması gerektiğini hatırlıyorum.

"O iyi biri," diyorum dikkatlice. "Gerçi şimdi düşündüm de, belki de Venedik'te kalsa daha iyi olur. Yürütmesi gereken bir işi var."

"Kırmızı Oda'yı o mu yönetiyor?"

Bir süre ona baktım. "Oraya gittin mi?"

Cilveli bir gülümseme belirir. "Herkesin içinde sevişmekten çekinmediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama yüzümde bocalıyor. Yani Dahlia'yı Kırmızı Oda'da herkesin önünde becermiştim ve bunu hiç hatırlamıyorum. Bunu hatırlamak *istiyorum*. Onun yüzünü, nasıl görüldüğünü, herkesin nasıl izlediğini hatırlamak istiyorum. Bunu istiyorum ama asla sahip olamayacağım.

Bunun farkına varmak içime bir tekme gibi indi.

Kederimi sildim ama *hayatımı* da sildim.

"Val," diyor susarak. Parmaklarını elmacık kemiğime koyuyor. "Sorun yok."

"Hatırlamak istediğimde ne olacak?" Ona soruyorum, çenem geriliyor.

"O zaman sana neler olduğunu anlatacağım" diyor. "Daha da ötesi, hatırlamana yardım edeceğim."

"Yapmayacağım..."

"Ama yine de sana göstereceğim," diyor usulca, bana öyle bir şefkatle bakıyor ki kendimi eskisinden daha da güçsüz hissediyorum.

Bu büyük sarnıcın bir yerlerinden kapı açılma sesi geliyor ve diğer otel misafirlerinin sıcak banyonun tadını çıkarmak için gelip mahremiyetimizi bozduklarını biliyorum.

Rose'un gözleri omzumun üzerinden kapıya kayıyor ve gözlerinin köşesi muzipçe kırışıyor.

"Ne?" diye sordum. Diye soruyorum ve sonra parmakları aramızdaki boşlukta dalgalanıyor ve az önce üzerimizde bir gizleme büyü kullandığını anlıyorum.

"İşe yaradı mı?" diye fısıldıyor. "Bu işte biraz yeniyim."

Omzumun üzerinden az önce içeri giren çifte bakıyorum, ikisi de kırklı yaşlarının sonlarında. Bizi görmeleri gerekirdi ama görmüyorlar ve merdivenlerden küvete inmeden önce bornozlarını bankların üzerine koyuyorlar, üzerlerinde gözlerimi acıtacak kadar parlak Speedo'lar var.

İçlerinden biri suyun ne kadar sıcak olduğunu söylerken, diğeri tüm mekanın kendilerine ait olmasının ne kadar güzel olduğundan bahsediyor.

Rose'a dönüp bakıyorum. "Bizi görebileceklerini sanmıyorum."

Bir an dudağını ısıtıyor, gözleri sıcak bir yeşile dönüyor. "Güzel."

Sonra uzanıp sikimi kavradı ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmadığını itiraf ettiğim yüzme şortumun içinden sıktı. Çok uzun zamandır yüzmemiştim, bu yüzden doğal olarak otelin hediyelik eşya dükkanından da bir çift almam gerekti. Görünüşe göre Türkiye'deki mayolar 1920'lerden bu yana çok daha müstehcen hale gelmiş.

"Rose," diyorum soluk soluğa.

Sadece sırtıyor ve omzumun üzerinden tekrar bakarken, sikimi kavrayışı daha da sıkılaşıyor. "Merak etme, onlar da bizi duymuyor gibi görünüyor."

"Senin canına okuduğumda oluşan girdabı görecekler."

Elini tabandan uca doğru gezdirerek sikimi dışarı çıkarıyor. "Sonra vampirlerin en iyi yaptığı şeyi yapacağız ve onları unutmaya zorlayacağız. Aksi takdirde buranın perili olduğunu söyleyecekler." Duraksıyor, başını sıkıyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülmesine neden oluyor. "Ayrıca, az önce herkesin içinde sevişmek hakkında ne diyordun?"

"Bu işte iyi olduğumu söylüyordum," diye homurdanıyorum, saçlarından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu öyle sert öpüyorum ki nefessiz bıraktığımı biliyorum.

Onu havuzun duvarına doğru bastırđıđımda Rose ağzımın içinde inliyor, pcđđ derinleştirirken vcudlarımız birbirine bastırıyor. Ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, bikini üstünden gđđslerini avuluyor ve sıkıyor, meme ularınnın dokunuşum altında sertleştiğini hissediyorum.

pşmeyi kesip dudaklarımı boynunda ve köprücük kemiğinde gezdirirken bir inilti çıkartıyor. Ellerim vücudundan aşağı kayıyor, onu kaldırırken kcını kavıyor, onu duvara daha sert bastırırken bacakları belime sarılıyor.

Bikini altının ince malzemesinden ne kadar ıslak olduğunu hissederek sikimi ona doğru srtyorum. Nefes nefese kalıyor, ben aramıza girip iki parmağımı içine sokmak için malzemeyi kenara çekerken tırnakları sırtıma batıyor.

Rose yüksek sesle inliyor, ben parmaklarımı onun içine sokup çıkartırken başı duvara yaslanıyor, başparmağım klitorisinin üzerinde daireler çiziyor. Yaklaştığını hissedebiliyorum, duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

"İşte bu, güvercinim," diye mırıldanıyorum, orgazmı yaklaşırken vücudunun gerildiğini hissediyorum. "Elime gel."

Ve bununla birlikte Rose yüksek sesle inliyor, parmaklarıma sertçe boşalırken vücudu titriyor. İçine girip çıkmaya devam ediyorum, zevkini elimden geldiğince uzatıyorum.

Sonunda kendinden geçtiğinde parmaklarımı ondan çekiyorum ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Gözleri hâlâ kapalıydı ve nefesini tutmaya çalışırken dudakları aralanmıştı.

Eğilip onu nazikçe öpüyorum, bana aılana kadar dilim dudaklarında geziniyor. pcđđ derinleştiriyorum, ellerim bir kez daha vücudunda dolaşıyor ve şimdi ağrıyan aletimi kavıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Sana içeride ihtiyacım var."

Ona müstehcen bir sırıtış attım. "Tamam. Ama benim için tekrar geldiğinde, onlar için de geleceksin."

Omzumun üzerinden ifte bakıyor, göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor. "O zaman beni boşaltın lordum."

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirmek için hiç zaman kaybetmiyorum, amcığıyla aynı hizaya getirirken aletim ihtiyaçla titriyor. Hızlı bir hareketle içine girdim, yüksek sesle inlerken onu tamamen doldurdum.

Ben hareket etmeye başladığımda etrafımızdaki su çalkalanıyor, sikim artan bir hızla Rose'un içine girip çıkıyor. Rose'un bacakları hala belime sarılmış, kolları boynumda beni derinden öpüyor.

iftin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum, muhtemelen yarattığım girdabı izliyorlar ama umurumda değil. Rose'un bedeninin etrafımdaki hissinde, inleyişinde ve altımda kıvranışında kayboluyorum.

Hafifçe geri çekiliyorum, kalçalarını tutarak daha sert, daha derine girmeye başlıyorum. Nefes nefese kalıyor ve sırtını dikleştiriyor, satın almak için pençelerini geçirirken tırnakları derime batıyor.

Taşaklarımdaki basınç giderek artıyor, boşalmaya duyduğum ihtiyaç çok büyük. Daha sert, daha hızlı pompalamaya başlıyorum, kendi zevkimi kovalarken nefesim kısa nefeslerle geliyor.

Rose'un vücudu tekrar geriliyor, ikinci kez boşalıırken duvarları etrafımda kenetleniyor. Onun orgazmını görmek ve hissetmek beni uçurumun kenarına itmek için yeterli ve sıcak spermimi ona pompalıyorum, kendi doruk noktamı kükrerken onu dolduruyorum.

Ona doğru yığlıyorum, nefesimizi tutarken bedenlerimiz hala birleşmiş durumda. Etrafımızdaki su hala çalkalanıyor, bir hayaletin kanıtı.

Rose eğilip beni usulca öpüyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Eğlenceliydi," diye fısıldıyor.

Ona sırtııyorum. "Bana söylüyorsun. şimdi tek dileğim bizi görebilmeleri."

İkimiz de bize hafif bir şaşkınlıkla bakan ifte doğru dönüyoruz.

İçlerinden biri suyun hâlâ döndüğü yeri işaret ederek, "şu jet çok güçlü görünüyor," diyor ve ikisi de suyun içinden bize doğru ilerlemeye başlıyor.

Hızla Rose'dan ayrılıyorum ve elini tutup onu da benimle birlikte sudan çıkarıyorum. Çiftin girdabın nereye gittiğini merak ederek havuzun etrafına bakmasını izliyoruz ve birlikte kaçarken gülüyoruz.

Uykumdan açlık hissiyle uyandım. Beslenmeyeli uzun zaman olmamıştı; uçağa binmeden önce hem Rose hem de ben bir şişe kan içmiştik, evdeki son taze erzaktı bu. Ama yine de midem gurulduyor. Vampirlerden beslenmek açlık acısını dindirmek için pek bir şey yapmasa da, kendimi onun kanını arzularken buluyorum. Ya da belki de genel olarak ona açım.

Ayağa kalkıyorum ve açık Fransız kapılarından onu balkonda Boğaz'ın kalabalık sularına bakarken görüyorum. Üzerinde sadece bir bornoz var, saçları rüzgârda geriye doğru savruluyor ve gün batımının son ışıklarını yakalıyor ve sanırım hiç bu kadar güzel bir manzara görmedim.

Bu kadın benimle pek çok şekilde kaynaştı ve her seferinde ona karşı hissettiklerimin derinliğine, kreşendodan korkana kadar an be an artmaya devam etmesine şaşıyorum. Hiç şaşırmamalıyım. Ona sırlıslıkla aşık olan bir yanım olmalı ve bu yanım sürekli olarak yüzeye çıkıyor, kırılmakla tehdit ediyor. Belki onu ve birbirimiz için ne olduğumuzu hatırlamıyorum ama ne olduğumuzu *hissetmeye* başlıyorum. Sadece onun bana olan sevgisini değil, belki de benim ona olan sevgimi de hissetmeye başlıyorum.

Ne zaman bunu düşünsem, o his beni terk ediyor. Belirsiz ve saptaması zor bir duygu ve kafamı daha da karıştırıyor. Tek bildiğim, eğer dikkatli olmazsam ve uzak bir geçmişte yaşadığım gibi kendimi Rose'a verirsem, kalbimin yeniden kırılacağı.

Beni yine terk edecek. Nedense beni terk etmesinden korkuyorum. Ya ölüm onun kaderiyse?

Ve eğer ölmezse, o zaman onunla birlikte olacağım ama onu asla hatırlamayacağım ve bu da kendi başına özel bir cehennem türü.

Kendi isteğinle girdiğin bir cehennem, kendime hatırlatıyorum. Hoş karşıladığın bir cehennem.

Lanet olsun. Berbat durumdayım. Dağınık olmak için de en kötü zaman, çünkü zinde kalmam gerekiyor. Geçmişin ve geçmişin eksikliğinin buraya yapmak için geldiğimiz işi mahvetmesine izin veremem. Bu her şeyden önce gelir, özellikle de ona olan hislerimden.

Bu yüzden bu hisleri bir kenara itiyorum ve onun ne kadar büyüleyici olduğunu fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyorum ve balkonda ona katılıyorum.

"Bana Venedik'i hatırlatıyor," diyor arkasını dönmeden. "Ama daha az turist ve daha çok gerçek insan var. Ve camilerin sesini seviyorum." O bunları söylerken en yakındaki camiden gün batımında havayı dolduran bir ezan sesi yükseliyor.

Gidip onun yanında duruyorum, öne doğru eğilip kollarımı parmaklıklara dayıyorum. Artık Aralık ayındayız ve burada geceler soğumaya başladı, ama bizim için mükemmel bir sıcaklık, ılık ve ısırgan. "Burayı sevmemin nedenlerinden biri de bu," diyorum ona. "Kültür, tarih. Geri dönme şansım olduğu için mutluyum. Şu anki koşullar altında olsa bile."

"Lafı açılmışken," diyor yüzünü bana dönerek. "Sanırım yerleri hakkında bir fikrim var. Emin olamıyorum çünkü sürekli değişiyor."

"Nerede?"

"Bu sabah Kapalıçarşı olduğunu tahmin ettiğim bir yer görüp durdum, gerçi burada bunun gibi milyonlarca pazar olduğundan eminim. Bunu yaparken Bellamy'nin gözlerinden bakıyor gibiyim, bu yüzden onu tam olarak göremiyorum. Ama onun ne gördüğünü görüyorum. Ve nereye giderse gitsin Leifi de onunla birlikte görüyorum. Biraz bulanık, televizyondan bakar gibi, ama yine de bana Dylan gibi görünüyor."

"Pazarda ne yaptıklarına dair bir fikriniz var mı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hâlâ baharat olduğunu düşünüyorum ama belki de büyü yapmak için malzemelerdir? Bu şehir sihirle dolup taşıyor

gibi geliyor."

"Ve şimdi tekrar mı deniyorsun?"

"Evet. Burada olduğumda biraz daha iyi çalışıyor. Doğada olduğum için mi bilmiyorum ama sanki rüzgar ve nehir bana berraklık getiriyor. Bu sefer onları eski bir binanın içinde gördüm. Neredeyse bir cami gibi ama değil. Görünüşü vardı ama saygısı yoktu. Bellamy ve Leif'in yanı sıra hayal meyal tanıdığım iki kişi daha vardı. Biri Atlas Poe'ydu, o zamanlar tanıdığım bir cadı. Diğeri de sanırım aynı okula gittiğim bir cadıydı. Celina gibi bir şeydi. Bir şeyler konuşuyorlardı ama ne konuştuklarını bilmiyorum. İş konuşuyorlardı sanırım, çoğu zaman ne konuştuklarını anlayamadım."

Dikkatini tekrar şehre çeviriyor ve eliyle Boğaz'ın Asya yakasını işaret ediyor. "Ama o bölgeye doğru manyetik bir çekim hissediyorum. Rıhtımların olduğu yer gibi. Sanırım yarın oraya gidip yaklaşırsak, belki daha fazla ayrıntı yakalayabilirim ve belki de nerede olduklarını tam olarak belirleyebilirim."

Dönüp bana bakıyor ve yanakları kızarmış, adeta parlıyor. Gurur duyuyor. Büyüden gurur duyuyor. Büyülerimi ilk öğrendiğimde gururlu değildim, sadece kendimi beğenmiştim. Kendimi daha iyi hissetmek için kullandım. Ama onunla, gözlerimin önünde canlanıyor.

"Ne?" diye soruyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Yok bir şey," diyorum sessizce, boğazımı temizleyerek. "Sadece büyü sana yakışıyor. Vampir olmak da öyle. Çok inanılmazsın ve bunu bildiğinden bile emin değilim."

Kaşları yukarı kalktı. "Reenkarne olmaya devam edecek kadar inanılmaz olduğumu biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Bu çok doğru. Belki de biliyorsunuzdur."

Elini benimkinin üstüne koyuyor. "Neden inanılmaz olduğumu düşündüğünü bilmek istiyorum. Drakula'nın bunu söylemesi hiç de azımsanacak bir başarı değil."

"İnanılmazsın çünkü sen sensin," diyorum ona, göğsüm düğümleniyor. "Ve beni çok güzel bir büyü'nün etkisi altına aldın."

Uyanmanın tek bir yolu olan bir büyü.

Yeşil gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve ben acil durum camını kırmayı düşünüyorum.

Bavulumda bir şişe var. Beni bekliyor.

OceanofPDF.com

Gül

!!

Hâlâ diğerlerini beklememiz gerektiğini düşünüyorum," diyor Valtu elinin

altından.

Taksi bir köşeyi dönerken nefes alıyor, sokağa dökülen insanlara korna çalıyor. Sultanahmet semtindeki otelimizden yeni çıkmışız, taksi şoförü Eski Kent'in karmaşasında ustalıkla yol alıyor ve Avrasya Tüneli'nden İstanbul Boğazı'nın diğer yakasına geçmek üzereyiz.

"Abe'nin aileme ulaşamadığını söylemiştin," diye belirttim. Valtu'nun cep telefonundan onlara ulaşmaya çalıştım ama onlar da bana cevap vermedi. "Kim bilir ne kadar uzun sürecek. Belki de gelmezler bile. Babamın gelip işleri berbat etmek isteyeceğini biliyorum ama annemin bunu yapmasına izin vereceğini sanmıyorum. Ona karşı çok korumacıdır."

"Lenore ve Solon'un Oregon'a doğru yola çıktıklarını da söyledi. Dylan ile iletişim halinde kaldılar" diyor.

"Ama yine de ne zaman geleceklerini bilmiyoruz," diyorum ona. "Her neyse, şu anda bir şey yapmayı planlamıyorum. Sadece yerlerini tespit edip edemeyeceğimi görmek istiyorum. Eğer cadılar hâlâ o binadaysa, belki de her zaman gittikleri yer orasıdır, o zaman onları pusuya düşürebiliriz."

Bana sert bir bakış attı. "Ciddiyim Rose. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden ve yaptırımlarımız olmadan pusu kurmak yok. Kitabın bize verdiği güce sahip olabiliriz ama bunu uzun süredir kullanmıyoruz ve ne kadar zorlu olabilecekleri konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Dikiz aynasından taksiciye bakıyorum. Radyodaki müziği mırıldanıyor ve bize hiç dikkat etmiyor, araba kullanırken hava spreyi ileri geri sallanıyor.

"Peki," dedim. "Ben de bir şey yapmak istemiyorum."

Yine de Bellamy'yi görürsem ona yıldırımla vurmayacağıma söz veremem. Yüz yüze gelirsek ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Sadece bunu düşününce bile göğsümün öfkeyle sıkıştığını hissediyorum ve onu lime lime etmek istiyorum. Valtu geçen gün ne yapmak istediğini söylemişti? Kafasını koparıp üzerine işemek mi? Evet, bu doğru gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Valtu elini bacağıma koyarak dizimi sıkıyor. Tam tünele girerken pencereden dışarı bakıyorum ve camdaki kendi yansımama bakıyorum. Bazen kendimin hangi versiyonuna baktığımı merak ediyorum. Almanya'dan o kadar hızlı ayrıldık ki Türkiye'de olduğumu idrak etmem birkaç günümü aldı.

Sadece bu da değil, kardeşimi Bellamy'nin gözünden gördüm.

Son yaklaşıyor, hissedebiliyorum.

Sorun şu ki, bu bizim sonumuz mu yoksa Bellamy'nin saltanatının sonu mu bilemiyorum.

Ya da benim
sonum. Bir kez
daha.

"Ve işte," diyor Valtu tünelden çıkmaya başladığımızda, şimdi suyun diğer tarafındayız. "Asya kıtasına hoş geldiniz."

Arkamdan az önce geldiğimiz yere, Avrupa yakasına bakıyorum. Sadece vahşi.

Beş dakika sonra taksi bizi su kenarında, endüstriyel binalar, nakliye konteynırları ve ara sıra kapalı görünen kafeler arasında bırakıyor.

Taksiden iniyoruz ve araç hareket ediyor, şoför giderken bize tuhaf tuhaf bakıyor. Belki de kötü bir bölgedeyizdir. Bunu bilmemesi çok kötü.

Bizler diğerk insanların korktuğı kötü şeyleriz.

Valtu depoların etrafına bakarak, "Şey, kötü adamların inlerine göre burası oldukça uygun görünüyor," diyor. "Yine de cadıların estetik açıdan daha hoş bir alan seçeceğini düşünmüştüm. Gotik saçmalıklarını ne kadar sevdiklerini bilirsiniz."

Gölüyorum. "Affedersiniz, Bay *I Live in a Monastery Carved into a Mountainside with a Literal Torture Chamber*. Eksik olan tek şey bir tabut."

Kaşları eğlenerek kalkıyor. "Hiç o şeylerden birinin içinde uyumayı denedin mi? Aslında oldukça rahatlar." Ellerini deri ceketinin ceplerine sokuyor. "Eee? Nereye?"

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi boşaltarak bir okuma yapmaya çalışıyorum, ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Bellamy'ye odaklanıyorum ve ona olan nefretim, ihanet, bir lazer gibi ona odaklanıyor. Şimdi ona daha yakın olduğumuz için bu daha kolay ve onun varlığına bu kadar yakın olduğum için biraz hasta hissediyorum. "Sanki şuradan geliyor," diyorum sol tarafı işaret ederek, gözlerim hala konsantrasyonla kapalı. "Ve sanırım daha önce gördüğüm binanın içinde."

"Leif'i görüyor musun?"

Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama Bellamy'nin gözlerinden görüyorum ve o bir elmaya bakıyor, sanki onu yiyip yememeyi düşünüyormuş gibi elinde evirip çeviriyor. Ne psikopat ama. "Hayır. Onu görmüyorum."

"Tamam, o zaman şuraya gidelim, bakalım bir şey tanıyabilecek misin?" Valtu elini belime koyuyor ve bir binanın yanından geçerken beni cadde boyunca yönlendiriyor. Diğer tarafta iki katlı tuğla işyerleri ve metal depoların arasından geçen dar bir yol var ve bir şey beni aşağıya doğru çekiyor, sanki görünmez bir çekiş gibi.

"Aşağıda," diyorum, Valtu'yu yönlendirerek. Garip bir şekilde ıssız olsa da metal işçiliğı, Türkçe konuşmalar ve depoların içinden gelen diğerk sesleri duyabiliyorum. Gün batımına birkaç saat var ama

Binalar üzerimizde belirdikçe karanlık hissediyoruz ve cadde rıhtıma doğru gittikçe daralıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Valtu elini tutup onu dar bir sokaktan aşağı çekerken soruyor. Bir sonraki sokağa yaklaştığımızda, yolun ilerisindeki binalardan birini tanıyorum. Küçük, eski bir katedrale benziyor. Çok eski, ön cephesi yıkılmış, kalıntıları sokağa yayılmış, sanki yakın zamanda depremde hasar görmüş de kimse tamir etmeye zahmet etmemiş gibi.

"Sanırım bu kadar," diye fısıldadım Valtu'ya. "Hadi gel."

Uzanıp dirseğimden tuttu ve beni sokağın gölgelerine doğru geri çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Tutuşuna ters ters bakıyorum ve omuz silkerek kurtuluyorum. "Orada olup olmadıklarını görmem gerek."

"Sonra ne olacak?"

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyorum. Bellamy'yi öldürmek mi? Bilmiyorum.

Bunu yaparken Dylan'ın o eski katedralin kapısından çıktığını ve caddeden aşağıya, suya doğru yürümeye başladığını görüyorum. Tabii bu Dylan değil, ikizi Leif. Baştan aşağı asker yeşili giyiyor, bir çeşit üniforma gibi ve tıpkı kardeşimin daha iri bir versiyonuna benziyor. Saçları aynı altın sarısı kahverengi, gözleri aynı ela ve Dylan'ın çok kıskanacağı etkileyici bir sakalı var.

Gözlerime inanamayarak, "Bu da nesi," diye söylendim. Ama bu o.

Valtu'ya doğru döndüm. "Burada kal!" Ona tıslıyorum. Ve sonra Leif bana doğru bakmadan yürümeye devam ederken caddeyi geçip ona doğru koşuyorum.

"Rose!" Valtu arkamdan sertçe fısıldıyor ama şimdilik olduğu yerde kalıyor.

Ben kardeşime odaklanıyorum. Çünkü o benim kardeşim. Öyle olmak zorunda. "Leif!" Ona doğru koşarken sesleniyorum.

Leif durup şaşkınlıkla bana bakıyor, tam o sırada aynı binadan başka biri çıkıyor ve hızla bize doğru yürüyor.

"Seni tanıyor muyum?" Leif kaşlarını çatarak sorar. "Uh..."

Bana şaşkın bir bakış attıktan sonra rıhtıma doğru yürümeye devam ediyor, giderken omzunun üzerinden önce bana, sonra Valtu'ya bakıyor.

"Rose," diye tısladı Valtu.

"Hey!" diyor bana yaklaşan adam ve Atlas Poe olduğunu tahmin ettiğim kişiyi görmek için bakıyorum. Cadıyla hiç tanışmamıştım ama onu tanıyordum. Tamamen siyah giyinmiş ama Valtu'nun yarısı kadar bile şık görünmeyen, solgun, sümüklü, karamsar bir orospu çocuğuna benziyordu.

"Ondan ne istiyorsun?"

"Şu adam mı? Tanıdığım birine benziyor," diyorum, Leif yürürken beni bir şekilde hatırlayacağını umarak ona bakıyorum ama tabii ki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Daha önce hiç tanışmamıştık.

"O zaman adını nereden biliyorsun?" Atlas sorar, gözleri kısılr ve sertleşir. Birden burnundan keskin bir nefes alıyor ve gözlerindeki sertlik çakmaktaşına dönüşüyor. "*Vampir*," diye haykırıyor.

Hay sikeyim.

Kaçmak için dönüyorum ama Atlas öyle bir güçle üzerime geliyor ki havada uçuyoruz.

"Rose!" Atlas beni sokağın karşısındaki bir binaya çarpıp sıvaları dökülürken Valtu'nun çılgılığını duyuyorum ve o da paltosunun içinden parlayan gümüş ve mavi *mordernes* bıçağını çıkarıyor.

Ve işte bu sefer de böyle ölüyorum, diye düşünmeden edemiyorum, ironi şu anda bile gözümden kaçmıyor.

Çılgılık atıyorum, mücadele etmeye çalışıyorum ama Atlas hızlı davranıyor ve bıçağı tam göğsüme saplıyor, orada mavi mavi parlıyor, tıslıyor ve yanıyor ve ben yine çılgılık atıyorum, kanlı bir cinayet.

Sonra Valtu orada, ilkel bir kükremeye Atlas'ı yere seriyor ve sonra birdenbire sadece Valtu kalıyor, Atlas onun altında tamamen kayboluyor.

"Ne oluyor lan?" Valtu haykırıyor, Atlas'ı arıyor ve hiçbir şey bulamıyor, sonra ayağa kalkıyor ve sendeleyerek bana doğru geliyor. "Rose," diyor omuzlarımdan tutup beni ayakta tutmaya yardım ederken sıkıca. Elimi çoktan kılıcın kabzasına götürmüştüm. Dahlia olarak bu şeyi kullanmanın ne kadar kolay olduğunu dün gibi hatırlıyorum ve muhtemelen şu anda ölmüş olmam gerektiğinin farkındayım. Vampirler söz konusu olduğunda darbe anlıktır.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Valtu, bıçağa bakarken yüzü dehşetle doluyor. "Rose, Rose."

"Çıkarabilirim," diyorum, göğsümden çekip çıkarmaya çalışırken sertçe yüzümü buruşturuyorum. Kımıldamıyor. Acı dayanılmaz, sıcak gözyaşları dökülüyor ve yüzümden aşağı akıyor. Ama acının altında hala kalbimin attığını hissedebiliyorum. "Sanırım ıskaladı," demeyi başarıyorum.

Valtu'nun gözleri umutla doluyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve keskin bir çekişle bıçağı göğsümden çıkarmayı başarıyoruz.

Deri ceketini çıkarıp kanamayı durdurmak için göğsüme bastırırken, sapı avucuma kaynaşmış gibi görünen elimi sertçe kavıyorum.

Gözlerim avucumdaki bıçağa kilitlendi, mavi renkte parlıyor, sapı gümüş ve karmaşık bir şekilde oyulmuş, her avcının bıçağının farklı olduğunu biliyorum ama eskiden sahip olduğum bıçağa benziyor.

"Benimle kal Rose," diye fısıldıyor Valtu, baskıyı sürdürerek. Etrafına bakınıyor ama bu loş ve endüstriyel alanda etrafta başka kimse yok. Hem Leif hem de Atlas sanki hiç burada olmamışlar gibi tamamen yok olmuşlar.

"Ben iyiyim," diye Valtu'ya sessizce güvence veriyorum. "Sanırım iyi olacağım."

"Emin misin?" Ceketini kaldırıyor ve kan üstüme yayılıyor ama artık akmıyor. "Seni kaybedemem Rose. Kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye onu rahatlatıyorum, bıçağı elimde evirip çeviriyorum, verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Bana inanmış gibi görünmüyor. Etrafına bakınıyor ve sonra kolunu belime doluyor. "Işınlanmayı deneyeceğiz," diyor.

"Ne, şimdi mi?"

"Buradan çıkmamız gerek."

"Ve bir kavgadan kaçmak mı? Şu binadan geldiler. Bellamy tam orada!"

"Rose," diyor sertçe, gözleri hançer gibi, "savaşa devam edeceğiz ama tek başımıza değil ve şu anda bu şekilde savaşılamazsın. Hayatta olabilirsin ama hâlâ yaralısın. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin."

"Ama orada olduğunu biliyorum!" İtiraz ediyorum ama sesim zayıf çıkıyor ve öksürmeye başlıyorum. Belki de bıçak darbesi düşündüğümünden daha fazla zarar vermişti.

"Gözlerini kapat ve otel odasını düşün," diye fısıldıyor Valtu ve ben de beynimi işbirliği yapmaya, öğleden sonra bıraktığımız gibi hayal etmeye zorluyorum. Masanın üzerinde duran kitabı hayal ediyorum. "*Accipe nos ibi nunc*," diye okuyor.

Vücuduma ani bir çarpma hissi geliyor, başımı sallıyor ve dünya hızla etrafımızda dönüyor, ta ki sokaklar kaybolana ve otel odasının ortasında, masanın üzerindeki kitabın önünde birbirimize tutunmuş halde durana kadar.

Vay anasını. İşe yaradı.

Valtu şaşkınlıkla odamıza bakarak, "Bu ilginçti," diyor. "Yine de berbat bir baş ağrısı." Yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Sığ bir nefes veriyorum ve hızla başımı sallıyorum. "Evet, sadece biraz midem bulanıyor.

Muhtemelen ışınlanma ve bıçaklanmanın bir kombinasyonu."

Endişesi yüzünden hiç gitmiyor gibi görünüyor. "Seni temizleyelim ve neyle karşı karşıya olduğumuza bakalım."

Beni deniz mavisi karolardan oluşan bir mozaikle karmaşık bir şekilde dekore edilmiş büyük banyomuza götürüyor ve tezgahın üzerine zıplıyorum. stm çıkartıyor ve bir havlu alıp ılık suyun altında ıslatıyor ve hafifçe göğsüme bastırıyor. "Zaten iyileşiyorsun ama olması gerektiği kadar hızlı değil."

"Sanırım *mordernes* bıçağıyla bıaklanmak yaraların kalıcı olmasına neden oluyor," diyorum ona. "Bunu daha önce de gördüm. ldrmeye ilk başladığımda vampirleri sırtlarından bıaklıyordum, onları durdurmak için her şeyi yapıyordum. Bu onları kesinlikle yavaşlatıyordu."

Siyah kaşları birbirine kenetlendi, gözleri yüzümde geziniyordu. "Bazen daha önce bir vampir avcısı olduğunu unutuyorum."

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Unutman gerekiyor.
Hatırladın mı?"

Dudaklarını birbirine srter ve yutkunur. Gözlerini karanlık bir şey kaplıyor. Rahatsız edici bir şey. Hoşuma gitmiyor. Kafa derimi huzursuzlukla karıncalandırıyor.

"Ben *iyiyim*," diyorum ona tekrar. "Atlas zledi."

"Bir milimetre kadar," diyor Valtu sıkıca, yaraya bakarken çenesi kenetleniyor. Yaradan küçük siyah ve mavi çizgiler yayılıyor ama yarına kadar yok olacaklarını biliyorum.

"Alabildiğimi alacağım," diyorum kuru bir sesle ama yüzüne ciddiyyet kazanmış. Boğazımı temizliyorum. "Sanırım duş alacağım. Mini bardan bana bir şişe votka getirebilir misin?"

Kaşlarını attı. "Ne için?"

Omuz silkiyorum. "Travma sürecine yardımcı olmak için."

O odadan çıkıyor ve ben de tezgahın üzerinden atlayıp aynada kendime bakıyorum. Bok gibi görünüyorum. Ama sanırım tekrar ölmeye bu kadar yaklaştığınızda, bok gibi görünmeye hakkınız var.

Valtu tekrar içeri giriyor ve bana votka şişesini uzatıyor. Gülümsemeye alışıyor ama gözlerine ulaşmıyor ve ondan yayılan karanlık enerji hissedilebilir ve kaotik ve beni anında korkutuyor.

"İyi misin?" Ona usulca soruyorum, elini uzatıyorum.

Bir an tutmama izin veriyor, alnında korku belirliyor. Sonra sertçe başını sallıyor. "Olacağım. Ve sen de öyle olacaksın. Bunu unutma, güvercinim." Elini çekiyor ve ben onsuz garip bir şekilde kendimi yoksun hissediyorum.

Çıkmak üzere ilerliyor ve duraklıyor, bir eli banyo kapısında, kapatmaya hazır. Odanın içine bakıyor ve dikkatinin yoğunlaşmasından kitaba baktığını anlıyorum. "Abe ve Solon'u arayıp neyin ne olduğunu öğreneceğim," diyor sessizce. Sertçe yutkunuyor. "Kardeşini geri alacağız Rose. Sana bunun sözünü verebilirim."

Sonra kapıyı kapatıyor.

O kadar kesin bir şey var ki içimde paniğin yükseldiğini hissediyorum.

Kelimenin tam anlamıyla bıçaklandın, ölümden milimetrelerce uzaktasın, kendime hatırlatıyorum. *Şu anda ikinizin de gergin olması normal.*

Derin bir nefes alıyorum, sonra votkanın kapağını açıp bir yudum alıyorum ve yanmanın tadını çıkarıyorum. Sonra ters çevirip birazını yaramın üzerine döküyorum, umarım dezenfektan acıtmaz. Ama tabii ki acıttı. Cehennem gibi acıtıyor.

"Orospu çocuğu," diye yemin ediyorum ve duşa giriyorum, akıntıyı açarken geri çekiliyorum.

Duşta ne kadar zaman geçirdiğimi, sıcak suda ıslandığımı ve tüm lüks banyo malzemelerini kullandığımı bilmiyorum ama sonunda duşu kapattığımda tamamen budanmıştım ve mavi ve siyah çizgiler çok solmuştu. Kırmızı, çiğ ve çirkin olmasına rağmen yaranın kendisi hemen hemen kapanmış durumda.

Başımı sallayarak iç çektim. Az önce olanlara inanamıyorum. Leifi gerçekten gördüğüme, aradığımız yeri gerçekten bulduğuma inanamıyorum. Ve sonunda bıçaklandığıma da inanamıyorum. Hem de hemen. En kötüsü de Atlas'ın artık bir şeyler olduğunu biliyor olması. Bellamy'ye dönüp olanları anlatacak. Vampirler gördüğünü söyleyecek. Şimdi tek umudum Bellamy'nin benim kim olduğuma dair bir fikri olmaması. Tek umudum bu.

Bu noktada elimdeki sürpriz. Ama eminim Atlas'ın Valtu'yu tarif etmesiyle Drakula'yı hemen tanıyacaktır.

Kurulanıp saçlarıma fön çekiyorum, sonra bornozumu giyip odaya çıkıyorum, kendimi içeri girdiğimden milyonlarca kez daha iyi hissediyorum.

Balkon kapıları açık, soğuk ve nemli hava içeri giriyor ve sanırım Valtu'yu dışarıda görüyorum. Otel masasının üzerindeki kitabın yanından geçerek ona doğru yürüyorum.

Bir şey gözüme çarpıyor. Kitabın yanında bir kalem ve bir bloknote kağıt var, otelin kırtasiye malzemeleri, sıkıca karalanmış yazılarla kaplı.

Valtu'nun ne yazdığını merak ederek durup aldım ve okudum.

Kendime bir mektup,

Kafanız karışacak. Karşınızdaki kadının kim olduğunu, hayatınıza nasıl girdiğini ya da sizin için ne ifade ettiğini bilmiyorsunuz. Bu tasarımı gereği. Kendi tasarımıdır.

Okudukça elim titremeye başlıyor.

Sen Valtu Aminoff'sun. Aralık ayındasınız. İstanbul, Türkiye'desiniz. Bunların çoğunu ya da hiçbirini hatırlamıyor olabilirsiniz, belki de iksir her seferinde sizden daha fazlasını alıyor. Burada bulunma sebebiniz çok önemli ve geri adım atamayacağınız bir şey. Buna izin vermeyeceğim. Buradasınız çünkü sonunda Bellamy'nin ve onun ölümsüz cadılardan oluşan gizli tarikatının ve çalınan vampir bebek Leif'in izini sürdürünüz, kendisi artık yirmi iki yaşında bir adam. Hâlâ bir vampir mi yoksa bir cadı mı olduğunu ya da ona ne yapıldığını söylemek zor ama hata yapmayın, sizin tarafınızda olmasa da onu korumalı ve tarikattan kurtarmalısınız. Bu en önemli hedef.

İkinci en önemli hedef Bellamy'yi yok etmek.

Üçüncü en önemli hedef ise her ikisini de gerçekleştirir gerçekleştirmez oradan çıkmaktır.

Karşınızdaki kadın, silmeye karar verdiğiniz bir kadın. Onun geçmişini ya da detaylarını bilmenize gerek yok. Adı Rose Harper ve

Bu isim artık sizin için hiçbir şey ifade etmese de, onu hafızanızdan silmenizin nedeni o. Tek yolu buydu.

Aman Tanrım.

"Valtu!" Elimdeki kâğıtları masanın üzerine bırakıp balkona açılan kapıya doğru koşarak çılglık atıyorum.

Tanrım, lütfen hayır, lütfen onun yapmasına izin verme!

"Valtu!" Tekrar bağıriyorum ve bana doğru dönüyor, sırtı küpeşteye dönük, şehrin sesleri deniz esintisiyle yükseliyor.

Rahatladım, gözlerinde bir tanıma vardı.

Suçluluk duygusu.

Sonra elindeki siyah şişeyi fark ediyorum, ağzının yarısına kadar gelmiş.

"Hayır, dur!" Ona doğru bir hamle yapıyorum ama diğer elini uzatıyor ve bu beni görünmez bir güçle geri itiyor.

"Özür dilerim," diyor acınası bir şekilde, kelimeleri zar zor duyuluyor. "Seni tekrar kaybetmeyi göze alamam."

"Valtu, lütfen!" Çılgılık atıyorum ve sanki dünyam sona ermek üzereymiş gibi hissediyorum. "Yapma bunu. Beni tekrar silme!"

Başını iki yana sallıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni hatırlamak *istiyorum*. Bizi hatırlamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Bu yüzden unutmak zorundayım."

"Lütfen!" Tekrar yalvarıyorum, sesim kısılıyor, panik göğsümün içinde bir mengene gibi. "Yapma. Yapma, sadece bunu yapma. Yeniden başlayabiliriz, sorun değil, şu anda birbirimize karşı olduğumuz gibi olmamız benim için sorun değil."

Başını sallar. "Ben bir korkağım Rose. Korkak olduğumu biliyorsun. Acıyla baş edemeyeceğim. Keder yüzünden çok fazla yıl kaybettim. Senden çalıyor. Hiç merhamet göstermez. Alır, alır ve asla geri bir şey vermez," diyor dişlerini birbirine geçirerek.

"Keder sadece aşk yüzünden vardır!"

"Ve aşkı silmek, acıyı silmektir. Bana aynı şeyi yapmayacağını söyleme."

"Ben *asla* aynısını yapmazdım!" Görünmez güce karşı mücadele ederek bağıryorum ama faydası yok. Kitaptaki sihri düşünmeye çalışıyorum ama şu anda zihnim bomboş. Hissedebildiğim, odaklanabildiğim tek şey yeniden bir hiç olmanın dehşeti. "Kayıp, birini sevdiğinde aldığın risktir, ama her zaman bu riske değer Valtu." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, hıçkırıklar göğsümü geriyor. "Seni sevdim ve kaybettim ve bunu tekrar tekrar yapacağım çünkü seni sevmek her şeydir. Seni sevmek her şeyim!"

Şişeye bakıyor ve başını hafifçe sallıyor. "İşte en büyük hatanı burada yaptın. Beni sevmek bir hata. Bir canavarı asla sevmemelisin."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, dua ediyorum, umuyorum, onun aklında, kalbinde ve hayatında kalmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesini diliyorum. "Yapma bunu. Seni seviyorum. Seni seviyorum ve... sence de beni sevmeye değmez mi?" Bir hıçkırık kaçıyor benden, gözyaşlarım yanıyor. Kalbim gittikçe daha sıkı bir düğüm haline geliyor, öyle ki nefes bile alamıyorum. "Sen de beni sevemez misin?" Fısıldıyorum. "Beni sevmek kaybetmeye değmez mi?"

Burnunu çekiyor, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Üzgünüm Rose. Sanırım asla bilemeyeceğim."

Sonra ağzını açar ve şişenin içindekileri dilinin üzerine döker.

Ve yutar.

Onun adını

haykırıyorum.

Dizlerimin üstüne

çöküyorum.

Kalbim yere atılmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Valtu

Başım acıyla patlıyor, şarapnel parçaları şakaklarıma saplanıyor ve ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum, sanki kafamdan dışarı akacaklarmış gibi.

Daha önce sadece bir kez hissettiğim bir acı. Oh lanet olsun.

Kıpırdamadan duruyorum, nefesim kesiliyor ve içime adrenalin pompalanıyor, ağzımda acı bir çiçek tadı var, menekşeler ve karahindiba yeşillikleri ve ne yaptığımı anında anlıyorum. Baş dönmesi, boşluk hissi, beyninizin kepçeyle çıkarılmış olması duygusu çok belirgin.

Yine silme büyüsünü kullandım.

Bunu neden tekrar yapayım ki?

Bir koku duyuyorum ve ellerimi yavaşça yüzümden çekiyorum. Önümde diz çökmüş, bornoz giymiş bir kız var.

Acı çeken bir hayvan gibi feryat ediyor, gözyaşları yüzüne akıyor. Hava ud ve tuz gibi kokuyor.

Burada çok yanlış bir şeyler var.

Yanlış olan kız.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve bir cadının gözlerine baktığımı fark ediyorum, gücü ondan taşıyor.

Bir açıklamaya ihtiyacım yok.

Bana bir şey yaptı.

Kendimi ona doğru fırlattım, boğazından yakaladım ve sırt üstü yatmaya zorladım.

Bağırıyor ve çığlık atmaya çalışıyor ve parmaklarımı boynuna doladım, üzerine bastırdıkça daha da sert sıkıyorum.

"Kimsin sen?" Kıkırdağının kavrayışımın altında kırıldığını hissederek homurdanıyorum.

Elleri benimkilerde, parmaklarımı çekmeye çalışıyor ve her şeyden çok korkmuş görünüyor. Sistemime daha fazla adrenalin pompalayan vahşi bir korku. Ne yapacağı belli olmaz.

Ve öyle, çünkü aniden yapmasını beklemediğim bir şey yaptı. Gevşedi.

Tamamen rahatlıyor. Benimle savaşmayı bıraktı.

Ama ne öldü, ne de ölüyor. Henüz ölmedi.

Parlak bir yeşil olan gözleri yanıp sönmeyi bırakıyor ve puslu bir hal alıyor, yüz ifadesi sanki bu kadere boyun eğmiş gibi.

Sanki savaşmak istemiyormuş
gibi. Sanki ölmeyi bekliyormuş
gibi.

Ellerini bıraktı ve bana bakmaya başladı.

Devam et Val, kafamın içine projeksiyon yapıyor. *Yap hadi. Kafamı kopar.*

Ona göz kırpıyorum, parmaklarım hafifçe gevşiyor. Kafasını koparmak mı? Bu biraz aşırı oldu.

İşte o zaman aklıma girmek için salon numaraları yapmadığını anlıyorum. Sadece düşünüyor. Çünkü o bir vampir. İşte bu yüzden ne kadar sıkarsam sıkayım, hala nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor ve aşağı baktığımda kalbinin yanında, dışarıya doğru yayılan soluk çizgilerle çirkin ve taze bir yara görüyorum. Sanki *Mordernes*'in bıçağıyla bıçaklanmış gibi.

Ellerimi hızla çekip doğruluyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

"Sen bir vampirsin," diye fısıldadım.

Ona göz kırpıyorum ve her şey bir araya geliyor, en azından biraz. Kim olduğunu bilmiyorum ama ağızımda silinmenin tadını aldığımı biliyorum ve

Burada adımı bilen ve hem cadı *hem* de vampir gibi görünen bir kadın var. Derin nefes alıyorum ve her iki kokuyu da alıyorum, biri güç ve sihir, diğeri ise kadim kan kokusu. Bana Lenore'u hatırlatıyor.

"Özür dilerim," diyorum hemen, ayağa kalkarak. "I..."

Etrafıma bakıyorum. Kalabalık bir şehre doğru uzanan devasa bir balkonda duruyorum, yakınlarda bir nehir akıyor. Sonra bunun bir nehir olmadığını ve buraya daha önce de geldiğimi fark ediyorum. İstanbul'dayız.

Neden buradayım ben? Düşünüyorum, yaptığım şeyin kanıtını bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum. Yerde boş bir şişe görüyorum ve gidip onu alıyorum. Bu kadar küçük bir şeyde çok fazla güç var.

Bunu neden yaptım? Yine mi? Bir şey hatırlamak neden bu kadar zor? "Kimsin sen?" Kısık sesle soruyorum, tekrar kızla yüzleşmek için dönüyorum.

Kız boğazını ovuşturarak yavaşça doğruluyor. Kızıl saçları omuzlarına dökülüyor, sonbahar yaprakları ve gün batımı rengine güzel kızıl saçlar. Şimdi ona daha iyi, daha sakın bakabildiğime göre, onun şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadın olduğunu fark ediyorum.

Gözlerini bana diyor ve ben hemen gözlerinin derinliklerine çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor ve onu neden tanımadığımı hemen anlıyorum. Neden onu silmeyi seçtiğimi biliyorum.

Çünkü ona nasıl aşık olmayabilirdim ki?

Ve bana bakışından, sanki sevdiği birinin ölümünü izlemiş gibi tamamen kırılmış bir şekilde, bana aşık olduğunu anlıyorum.

"Ben ne yaptım?" diye sordum.

"En iyi yaptığın şey," diyor sessizce, ayağa kalkarak. "Ama eğer gerçek bir açıklama istiyorsan..."

Fransız kapılarından geçip bir otel odasına girerken biraz dengesiz yürüyor.

Takip ediyorum, kendi yaptığım bir gizemin içinde mest olmuş bir şekilde.

Bir masanın yanında durup bornozunu sıkıyor, sonra bana bir otel kâğıdı uzatıyor ve sonra hızla geri çekiliyor, sanki güvenli bir yerde durması gerekiyormuş gibi

benden uzakta. Onu suçlamıyorum.

Masanın üzerindeki kitaba kısa bir süre bakıyorum, onu görünce rahatlıyorum, sonra not defterini okumaya devam ediyorum.

Benim el yazımla, bana hitaben, belki de sadece birkaç dakika önce yazılmış bir mektup.

Çoğu şeyi açıklıyor. Nerede olduğumu ve neden burada olduğumu. Ve biraz da iksiri alma sebebimi. Büyünün sebebi.

"Rose Harper?" Gazeteden başımı kaldırıp ona sordum. "Adın bu mu?"

Yüzü buruşuyor, çenesi titriyor ama başını sallıyor. "Evet."

"Ama sen ölü değilsin," diyorum. "Geçmişte, başka birini sildiğimde... bunun nedeni onun ölmüş olmasıydı. Sen yaşıyorsun."

Yere bakarak hüzünlü bir kahkaha attı. "Evet, sanırım bu sefer o kadar ilerlemeden yapmak istedin." Burnunu çekiyor ve parmaklarıyla bir damla gözyaşını siliyor. "Ve bir kez daha sahip olabileceğimiz şeylerin parçalarını elemek için buradayım."

Baş ağrımın geçmesini dileyerek kaşlarımı çatıyorum. "Bir kez

daha mı?" Kız, Rose, sadece başını sallıyor. "Boş ver."

Bana arkasını dönüyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

Oraya gidip onu teselli etmem gerektiğini hissediyorum ama dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bilerek unuttuğunuz birini nasıl teselli edersiniz?

"Sanırım bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim," diyorum. "Bu oda sende kalabilir, ben resepsiyona gidip kendime başka bir oda alacağım."

"Bu kadar mı?" diye bağıyor ve bana doğru dönüyor. Gözleri alev alev yanıyor. "Bu kadar mı!? Gidip başka bir otel odası tutuyorsun ve hepsi bu mu?! Sanki senin için her şey normale döndü? Oh, Valtu Aminoff olmak güzel olmalı, yılın korkağı, henüz var olmayan sorunlardan kaçmaya devam ediyor, sadece başka bir temiz sayfa ve başka bir temiz

Biri varlığını sildiğinde asla geride kalan kişi olmak zorunda kalmayın!"

Ellerimi kaldırdım, öfkesi karşısında şaşırılmışım. "Hey. Dinle Rose, ne diyeceğimi bilmiyorum, bunu ben seçmedim-"

"Evet yaptın!" Yüzü öfkeyle alev alev yanarken bir hışımla yanıma geldi ve tam önüme geçti. "Bunu sen seçtin! Kendinin milyonlarca farklı versiyonu varmış gibi davranma çünkü sadece bir tane var ve o da Drakula unvanını utandıran lanet bir korkak. Acınacak haldesin, bunu biliyor musun? Kesinlikle zavallı, bencil ve korkak küçük bir çocuksun. Bunların hepsi sende var ama yine de seni seviyorum ve bunun için senden NEFRET ediyorum! Ben de kendimden nefret ediyorum! Ve tüm bunlardan, tüm bunlardan nefret ediyorum, tüm bunlardan!"

Neredeyse kulak zarımı patlatacak son bir çığlık atarak kitabı masadan aldı ve ellerinin arasında sıkıca kavradı. "Hayatımıza girdiği, aşkımızı ve sahip olduklarımızı mahvettiği ve seni aşksız yaşamının tek yol olduğuna inandırdığı için bu kitaptan nefret ediyorum. Çok yanılıyorsun Val, çok yanılıyorsun ve bir gün bunu anlayacaksın. Bir gün, bundan yüzyıllar sonra, o kadar yalnız olacaksın ki kanın donacak, kemiklerin çürüyecek ve sevebileceğin birinin olmasını dileyeceksin. Ve orada kimse olmayacak! Sonsuza kadar sadece kendi boşluğuyla yaşayacaksın ve hak ettiğin de bu olacak!"

Bir çığlık daha atarak kitabı başının üzerine kaldırıyor ve öylesine güçlü bir öfkeyle kitaba bakıyor ki tüm vücudu şiddetle titremeye başlıyor ve yerden havalanıyor.

"Keşke bu kitap hiç var olmasaydı!" diye haykırıyor, sesi duvarlarda yankılanıyor. "Yok edilmesini istiyorum!"

"Bekle, ne yapıyorsun?" Korkudan göğsümü tutarak soruyorum. "Ona ihtiyacım var-"

Şimşek balkonun açık kapılarından içeri girerek odaya, Rose'a doğru ateşli bir ÇARPMAYLA savrulur.

Her şey beyaza dönüşüyor.

Geriye doğru uçuyorum, yayılan bir nükleer ışık topuyla vuruluyorum, sırtım duvara çarpıyor, nefesim kesiliyor ve yere düşüyorum. Başımı fayanslara çarpıyorum, yüzümü kapatıyorum, odayı duman dolduruyor, yanık sayfaların kokusu.

Kahretsin.

Öksürüyorum ve dumanın arasından bakmak için doğrulmaya çalışıyorum. Yukarıdan yanan kağıt parçaları yağıyor, etrafımızda elektrik çatırdıyor.

Kitap.

Bunu en derinlerimde hissediyorum, sanki biri uykumda organlarımdan birini çıkarmış gibi.

Gitti.

Kitap *gitmiş*.

Onu yok etti, o... o... o... Birden dumanın içinden bir figür çıktı. Bir kadın. Çıplak bir kadın.

Ağzım açık ona bakıyorum. Çıplak olduğu için değil, o vücudu tanıdığım için. Kalçalarını, karnını ve bacaklarının arasındaki o sıcak noktayı biliyorum. Göğüslerinin kıvrımını ve omuzlarının eğimini biliyorum. O boynu biliyorum, içtiğim boynu, beni bu dünyadaki her şeyden daha canlı kılan kanı.

O yüzü tanıyorum. Güçlü çene ve burun, yumuşak dudaklar, o elmacık kemikleri ve o gözler.

Mart yapraklarının ve yaz sonu yosunlarının rengindeki gözlere bakıyorum ve onlar da bana bakıyor.

Nefes

alamıyorum.

Bu olamaz.

"Dahlia?" Söylemeyi başarıyorum ve sanki başka bir şimşek çarpmış gibi irkiliyor.

Ve sonra hepsi bana geri dönüyor.

Hepsi bana geri dönüyor.

Mina. Lucy. Dahlia. Rose.

Rose.

"Rose?" Adını dudaklarımda bal gibi hissederek soruyorum. Nefes alamıyorum. Bu olamaz.

Şimdi ağzı açık, gözleri kocaman, elini göğsüne bastırıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Val?" Yüzüne yayılan umut bir havai fişek gibi.

Bir şey söylemeye çalışıyorum, herhangi bir şey, ama yapamıyorum çünkü bencilce sildiğim her bir anı bir anda gelgit dalgası gibi üzerime geri geliyor. Beni boğuyor, eziyor, hatırlamaktan başka seçeneğim kalmayana kadar beni her açıdan bombalıyor.

Zihnim zamanda geriye gidiyor, onu öldürdüğüm zamana, sonra denizde gömülüşüne, sonra kitabın alınışına. Sonra Solon'la Venedik'te iksiri içtiğim ve onu sildiğim geceye.

Sonra yıllarımı ondan habersiz, ruhumda biriken kaynayan acı ve kederden habersiz yaşadım. O kadar bencil, soğuk ve izole bir hayat yaşadım ki, insanlığımın tüm parçalarını, beni bir bez bebek gibi birbirine bağlayan tüm o küçük iyi parçaları kaybettim, kendi yaptığım korkunç bir yaratım.

Sonra Mittenwald meydanındayım, Van Helsing'in bana bir fahişe getirmesini bekliyorum ve sonra onu görüyorum, Dahlia'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum ve ne yaptığımı, onu nasıl sildiğimi anladığında yüzündeki acıyı görüyorum ve sonra ona ne kadar kötü davrandığımı görüyorum, çok zalim, çok duygusuz ve...

Tüm planlarıma rağmen ona aşık olduğumu görüyorum. Kendimi Rose'a aşık olurken görüyorum, çünkü adı ne olursa olsun, zamanın neresinde olursak olalım onu sevmek benim kaderim.

Ve sonra bugün yaptığım şeyi görüyorum. Kendimi tekrar acı hissetmekten, onu kaybetmekten ve keder duymaktan o kadar korkarken görüyorum ki onu bir kez daha siliyorum.

Başımdan ağır bir pelerin kalkıyor ve ilk kez net bir şekilde görebiliyorum.

Ve gördüğüm şey bana geri bakan yansımam. Ben gerçekten lanet bir canavarım.

"Val?" Rose tekrar, içi dışı yara bere içinde ileriye doğru bir adım atıyor. "Lütfen benimle taşak geçme, lütfen."

Dizlerimin üzerine çöküp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Suçluluk, öfke ve hayal kırıklığının ağırlığı beni olduğum yerde tutuyor.

Ona, güvercinime, aşkıma, onun iyiliğine, sadakatine ve yeniden hayatımda olduğu, yaşadığı ve burada olduğu gerçeğine bakıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

"Özür dilerim," diyorum hıçkırıklar içinde, keder içime işliyor, içimi boşaltıyor. "Çok özür dilerim."

"Hayır," diyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları saçlarımda geziniyor. "Val, lütfen, üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, suçluluk duygusu beni parçalıyor. "Özür dileyecek bir şey yok mu? Rose, üzülecek çok şeyim var. Sana çok kötü davrandım, ben... tüm bunların nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Acı çekiyordun," diyor, şimdi o da ağlıyor. "Acı çekiyordun ve buna dayanamıyordun. Yaptığın şey için seni suçlamıyorum, sadece hayatta kalmaya çalışıyordun. Çok uzun hayatlarımız var ve bu dünyada çok fazla acı var."

"Bunu bana asla yapmazdın," diyorum ona, acıdan kaçamazken aynı zamanda, lanet olsun, *lanet olsun*, hayatta olduğu ve burada olduğu için o kadar mutluyum ki.

O burada!

"Yaşıyorsun," diye ekliyorum, başımı sallıyorum, gözyaşlarım yere dökülüyor. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

"Sana kalbimin her zaman seninkini bulacağını söylemiştim," diyor, elleri şimdi yanaklarımda, gözyaşlarımı siliyor. "Ve buldu da. Buldu."

"Seni seviyorum." Derin, titrek bir nefes alıyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum.

Mina, Lucy, Dahlia ve Rose olarak hepinizi seviyorum."

"Seni seviyorum," diyor Rose, kalbimi kıracak kadar tatlı bir şekilde gülümseyerek. "Sevdiğimi biliyorsun."

Eğildi ve beni öptü.

Bu öpücük aynı zamanda bir silme büyüsidür.

Bu öpücükle günahlarımı siliyormuş gibi hissediyorum.

Kurtarılmışım gibi hissediyorum ve kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum.

"Aşkım," diye fısıldıyorum ağzına karşı, kendimi tutmaya çalışıyorum ve başaramıyorum, onun yerine ona tutunuyorum. Boynunun arkasını kavriyorum ve onu sıkıca tutuyorum, bana kaynaşmış gibi hissedene kadar belini kavriyorum. "Seni seviyorum ve sevginin zerresini bile hak etmiyorum."

"Sen bunların hepsini ve daha fazlasını hak ediyorsun," diyor dudaklarımın kenarına, çeneme, burnuma öpücükler kondurarak. "Senden asla vazgeçmeyecektim." Ve haklı olduğunu biliyorum. Vazgeçmezdi.

Vazgeçmedi. Onu öldürdükten sonra bile bana aşık olarak geri döndü, her şeyi riske atmaya hazırdı.

Kalbini hala biliyor olabilirim diye.

"Dahlia... Büyü bozulana kadar kim olduğunu bilmiyordum," diye açıklamaya çalışıyorum. "Artık çok geçti. Seni kurtarmaya çalıştım, sana kan vermeye çalıştım..."

Başını yana çeviriyor. "Bana kan vermeye mi çalıştın?"

"Bir vampir yaratmaya çalıştım. Lenore'un yapmasını istedim ama o çok geç olduğunu söyledi. Sana kendi kanımı verdim ama hiçbir işe yaramadı. Sen ölmüştün."

"Bana kan verdin..." diye düşünüyor. "Belki de bu sefer bir vampir olarak geri dönmemin nedeni budur."

"Bu sefer mi?" Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Bu tek sefer. Sen artık bir vampirsin ve seni hayatta tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Seni tekrar silmeyeceğime söz veriyorum ama seni tekrar kaybetmeyi de göze alamam. Sonunda birbirimizi bulsak bile."

Sırıttıyor. Dışarıya doğru yayılan saf, güzel bir neşe. O bir güneş.

"Tanrım, seni çok özledim" diyorum, onu tekrar öpüyorum, dilim ağzını derinlemesine arıyor, sanki onunla kalıcı olarak birleşmeye çalışıyormuşum gibi. Açlık içimi yakmaya başlıyor, kaldığımız yerden devam etme dürtüsü, ya da yeterince yakın, ama şimdilik yutuyorum.

Zor nefes alarak geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım. "Seni hatırlamamış olabilirim ama o kadar derin acı çekiyordum ki, gerçekten kaçış yoktu. Keder öyle ya da böyle seni ele geçirir. Benim için odadaki bir gölge gibiydi. Nereye gidersem gideyim beni takip ediyordu, her zaman göz ucuyla görülebiliyordu." Birden gururlandım ve başparmağımı elmacık kemiklerine sürttüm. "Gerçek bir gölge de vardı. Ama sen iblisi yok ettin."

"Ve kitabı yok ettim," diye ciddiyetle belirtiyor.

"Ve bunun için sonsuza dek minnettarım," diyorum ona, gözlerim onunkilerin derinliklerinde yanarken. "Her şeyi olması gerektiği gibi ayarlamamanın tek yolu buydu."

"Evet, ama tüm o sihir ne olacak? Son yirmi yıldır biriktirdiğiniz tüm güç bir anda yok oldu."

Elimi yüzünden çekip aramızda tutuyorum, düşüncelerim parmak uçlarımda alevler yaratıyor. Alevleri ileri geri sallıyorum. "Solon'un bana öğrettiği birkaç parti numarasını hâlâ biliyorum. Ve sen hala bir cadısın. O kitaptan bazı büyüler öğrenmiş olabilirsin ama sende zaten birkaç tane vardı."

"Pek emin değilim. Evet, yıldırım var, itiraf etmeliyim ki son zamanlarda kullanışlı olma konusunda üçte üç yaptı, ama bunun dışında Dahlia olarak bana öğretilen şeylerin hiçbirini gerçekten hatırlamıyorum. Açıkçası akademide öğrendiğim şeylerin çoğu vampirleri nasıl öldüreceğimden ibaretti."

Hafifçe eğiliyor ve parmaklarımdaki alevleri üflüyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bazı açılardan gülümsemeyi asla bırakamayacağımı düşünüyorum. "Hatırlamıyor olman bilmediğin anlamına gelmez. Sana geri gelecektir. Ona yaslan. Bir cadı gibi düşün. Ve nasıl öldürüleceğini bilmek

vampirler hiçbir şey değildir. Cadılar şu anda düşmanımız olabilir ama genellikle bir vampiri öldürmek için ne yaparsanız yapın bir insanı da öldürürsünüz."

"Ölümsüz bir insana ne dersiniz? Bellamy ve diğerlerinin kendilerini ölümsüz kılmak için ne yaptıklarına dair hiçbir fikrimiz yok. Leif'i yıllardır üzerinde deney yapılan hastalıklı bir hasta olarak görmeyi bekliyordum ama hiç de öyle görünmüyordu. Normal görünüyordu." Burnu kırışıyor. "Ve lanet olsun. Artık onları takip edemeyiz."

Elimi uzatıp yüzünü avucumun içine alıyorum ve o da otomatik olarak gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslanıyor. "Şu anda, tüm bunlar başka bir gün endişelenecek başka bir şey. Benim için gerçekten önemli olan tek şey senin burada olman. Belki de gerçekten bencil bir piç olduğum içindir ama gerçek bu. Buradasın, sevgilim. Ve seni bir daha asla kaybetmemek için dünyanın sonuna ve zamanın sonuna kadar yürüyeceğim."

Başımı eğiyorum ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle yakalıyorum, zaman içinde geriye ve tekrar ileriye doğru kayan, bizi bir yay gibi saran bir öpücük. "Bana senin olduğumu söyle güvercinim," diye yalvarıyorum usulca, dudaklarım onunkilere sürtünerek.

"Ben sizinim lordum," diye fısıldıyor.

"Ve sen hala bir canavarla yatıyor musun?" Girişimde bulundum.

Gülüyor. "Sen bir canavar değilsin Val." Gözleri dans ediyor. "Sen sadece bir pisliksin."

"Soru hâlâ geçerli."

Nefes nefese bir kahkaha daha. "Evet, lordum."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Gül

H İşte burada.
O burada.

Valtu. Mina olarak tanıştığım Valtu.

Sadece isimlerimi bilmekle kalmıyor, beni de tanıyor. Bunu gözlerinde görüyorum, sevdiğim adamı ve sonunda *beni* seven adamı görüyorum. Sevgisi güçlü, iyi ve kuvvetli; beni öpüşünden, bana dokunuşundan, sözlerinin derinliğinden, acısının ağırlığından bunu hissediyorum ve o burada, benim ve *gerçek*.

"Beni affedecek misin?" Valtu bana usulca soruyor, eli köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor, göğsümdeki iyileşmekte olan yaranın etrafından dolaşıyor. "Sana yaptığım her şeyi affedecek misin?"

Parmakları aşağıya, göğüslerimin arasına indiğinde nefesim kesiliyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Affedilecek bir şey yok," diyorum, ruhunu yatıştırmaya çalışırken sesim kısılıyor.

Ve ben doğruyu söylüyorum.

O şekilde davranan adam, beni seven adamdan farklı bir adamdı. Hepimiz parçalarımızın, deneyimlerimizin, hayatın önümüze çıkardığı her şeyin toplamından oluşuruz. Buna iyiler ve kötüler, sevinçler ve üzüntüler de dahildir. Eğer hayatımızdan üzüntüyü silersek.

sürecin bir kısmını, bizi insan yapan kısmını silmek. Vampirler için bile, insan olmak hala değerli bir hedeftir.

Ve eğer üzüntüyü silersek, sevgiyi de silebiliriz, çünkü sevgi ve keder el ele gider. Bu sizi daha iyi hissettirmez, acınızı azaltmaz ama gerçek şu ki, sadece o kişiyi çok sevdiğiniz için acı çekersiniz. Valtu beni sildi çünkü bu acıyı sildi ama aynı zamanda bana olan sevgisini de sildi. Bu sevgi onu o yapan şeydi.

Bu onu şu anda önümde diz çökmüş, parmakları göğüslerimi nazıkçe okşayan kişi yaptı.

Serin havanın tenimin üzerinde dolaştığını hissedince nefesim kesiliyor, meme uçlarım şimdiden çakıl taşları gibi sertleşmiş durumda. Valtu'nun gözlerindeki bakış sadece sevgi değil, çünkü çok fazla sevgi var, ama istek, ihtiyaç ve çiğ açlık. Sıcak bakışları bedenimi kavururken, içimdeki her hücrenin canlandığını hissediyorum. Onunla birlikte olmak için yanıyorum.

"Becer beni," diye fısıldıyorum ona.

Gözbebekleri büyür, nefesi kesilir.

Sonra üzerime çıktı, elleri saçlarımda, sert fayanslar sırtıma bastırana kadar beni geriye doğru hareket ettirdi.

Valtu üzerimde pozisyon alıyor, ağzı ciğerlerimdeki havayı çalacak kadar şiddetli bir açlıkla ağzıma iniyor. Ağzının içinde inliyorum, ellerim göğsünün üzerinde geziniyor, dokunuşumun altında kasların gerildiğini ve esnediğini hissediyorum. Gömleğinin düğmelerini elimden geldiğince hızlı bir şekilde çözüyorum ve o da ben çıplak teninin sıcaklığına dokunana kadar gömleğini çıkarıyor.

Geri çekiliyor, gözleri arzuyla parlıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanıyor, parmakları çoktan bornozumun kravatında çalışıyor. "Tanrı yardımcım olsun, sana hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı."

Sırtımı kamburlaştırarak, altında tamamen çıplak kalana kadar giysiyi üzerimden çıkarmasına yardım ediyorum. Bakışları vücudumda geziniyor, bakışlarının sıcaklığı içimde bir alev tutuşturuyor. Ona uzanıyorum, parmaklarım

Vücudunun hatlarını inceliyor, göğsünün sert düzlemlerini ve kollarının gergin kaslarını hissediyordu.

Sen, sen, sen.

Ben sana aidim. Sen bana aitsin.

Valtu'nun ağzı tekrar benimkini buluyor, vücudunu benimkine bastırırken öpücüğü derinleşiyor. Kalın, sert boyunu kalçamda hissediyorum, bana olan sert ihtiyacı her dokunuşta ve her okşamada belli oluyor.

"Lütfen," dedim, "içimde sana ihtiyacım var."

Sıkı bir istek sesi çıkarıyor ve sonra vücudumda geriye doğru ilerlemeye başlıyor, ilerlerken yalıyor, öpüyor ve emiyor. Ağız sıcak, ıslak ve dayanılmaz derecede yumuşak, göğüslerimin arasından aşağıya, karnımın üzerinden aşağıya, daha aşağıya, daha aşağıya iniyor. Diliyle kalçamın kıvrımını izliyor, sonra uyluklarımın birleştiği yere doğru ilerliyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde bana dokunmasını beklerken nefeslerim kısa soluklarla geliyor.

Hiç vakit kaybetmiyor. Başını kalçalarımın arasına gömüyor, dili ustaca bir dokunuşla klitorisimin üzerinde geziniyor.

Tanrım, *evet*.

Yüksek sesle inliyorum, o beni coşkunun eşiğine getirirken ellerim arkamdaki fayanslara bastırıyor. Bana nasıl dokunacağını, beni zevkten nasıl çözeceğini çok iyi biliyor. Şimdi fark bu. Hatırlıyor. Evet, daha önce beni boşaltmakta hiç sorun yaşamamıştı ama şimdi bedenimi ve ona nasıl tepki verdiğini biliyor, kendi bedenini tanıdığı kadar iyi tanıyor.

Beni tamamen ele geçirdi.

"Valtu," diye inliyorum, bedenim ihtiyaçtan titriyor. "Lütfen, şimdi içimde sana ihtiyacım var."

Amıma karşı sırtıttığını hissediyorum. Boşalana kadar gitmeme izin vermeyecek.

Sihirli kelimeleri söyle, diyor kafamın içinde.

Lütfen içime girin lordum, diye cevap veriyorum.

Bu sıcak pembe amcığın dilime dolandığını hissedene kadar olmaz, diyor. Bu çok hoş bir tehdit.

Dilini içimin derinliklerine daldırıyor ve ben inliyorum, o beni ağzıyla becermeye devam ederken kalçalarım yüzüne doğru kalkıyor. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyor ve çok yakın olduğumu biliyorum. Çok yakın.

"Valtu," diye soluyorum, sesim titriyor. "Boşalacağım."

Yanıt olarak hırlıyor, çabalarını tekrarlarlarken parmakları kalçalarım gömülüyor. Ve sonra her şey oluyor. Orgazmım içime çarpıyor, daha önce beni vuran yıldırım gibi vücudumu parçalıyor. Adını haykırıyorum, ağzının etrafında sertçe boşalırken vücudum sarsılıyor, uzuvlarım kasılıyor.

Vücudumdaki son sarsıntı geçene, artçı şoklar geçene ve ben nefes nefese kalana, vücudum kemiksiz kalana kadar durmuyor. Ve sonra, sonunda, yüzünde memnun bir sırıtışla, ağzı arzumla kayganlaşarak çekiliyor.

"Becer beni," diye inliyorum, zihnim hala serbest bırakılmamın yoğunluğundan sersemlemiş durumda.

"Bu geliyor," diye uyarıyor, pantolonunun fermuarını açıp ucu şişmiş ve pre-cum ile parlayan sikini çıkarırken gözleri şehvetle kararıyor. Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Hâlâ hassas ve zonklayan girişimi yoklayan sikinin başını hissediyorum, sonra yumuşak bir vuruşla içime kayıyor ve beni tamamen dolduruyor.

İkimizin de nefesi kesiliyor, sanki beni ilk kez beceriyormuş gibi ağzı bir huşu ifadesiyle açılıyor.

Sonra ağzı benimkine çarpıyor, öpücük eski Valtu'nun bir karışımı - sert ve talepkâr - ve daha yumuşak bir dokunuşu olan yeni Valtu, hala burada olduğuma, bir hayalet olmadığımı inanamıyormuş gibi hala kararsız. Dudaklarıyla bana vücudunun zaten yapmakta olduğu şeyi gösteriyor, dili ve dudakları kalçalarının itişiyle eşleşiyor.

Ağına doğru inliyorum, tırnaklarım sırtına batıyor, bacaklarım etrafına dolanıyor, onu içimde daha da derine çekiyorum, ta ki onu içimde hissedene kadar.

Çok iyi hissettiriyor, çok büyük, ikiye ayrılacağımdan emin olana kadar beni geriyor. Daha derine itiyor, içimde hareket ederken vücudum ona boyun eğiyor, vücutlarımızın sürtünmesi beni inletiyor, fayanslar omurgama sertçe çarpıyor.

Ellerim sırtına uzanıyor, parmaklarımın altındaki serin teni, beni iyice çalıştırırken kaslarının nasıl dalgalandığını ve gerildiğini hissediyorum. Beni sanki bu onun işiymiş, tek amacıymış gibi, kalçalarının her bir hareketiyle çok bilinçli ve yoğun bir şekilde beceriyor. Beni o kadar sert sikiyor ki, yerde hareket etmeye başlıyoruz, ta ki etrafımız kitabın hala için için yanan külleriyle çevrilinceye kadar, havada hafif bir toz yükseliyor.

Bunda çok şiirsel bir şey var, onu benden alan şeyin üstünde sevişmek.

"Val," diye inliyorum sessizce, anı bozmak istemiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, aniden duygusallaşıyorum, göğsümden bir dalga geçiyor ve kalbimi kaplıyor.

O burada. O burada. O benim.

Beni tanıyor.

Beni
görüyor.

O beni
seviyor.

Öpüşmeyi kesiyor, ağzı boynuma doğru ilerliyor ve ben kendimi eğerek boğazımı ona sunuyorum.

"Tadıma bak," diye fısıldıyorum. "İç beni."

Bir an tereddüt ediyor ve sonra ısırmadan önce dişlerini tenime sürüyor. Isırığı yavaş ve şehvetli, dişleri en yumuşak acı dokunuşuyla etimi parçalıyor.

"Tanrım, evet," diyorum soluk
soluğa. Homurdanıyor ve
içmeye başlıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık vücudumda alev alev yanıyor, tüm sinirlerim hissiyatla canlanıyor. Ağzı boynuma karşı çok sıcak ve ıslak, beni içine çekiyor ve siki içimde sert ve hızlı bir şekilde ilerliyor. Dudaklarının ritmiyle yankılanan sert ve hızlı hamleleri, her hamlede nefes nefese kalmama neden oluyor.

Bu çok fazla. Bunu kaldıramam. Lordum.

Sanki canlı bir telle temas etmişim gibi hissediyorum, her zevk hissi acıyla renkleniyor. Orgazmım bana çarpıyor, sert ve hızlı, uzuvlarımı, kalbimi, ruhumu yakıyor. Boşalırken adını haykırıyorum, tırnaklarım sırtını tırmalıyor, adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor, dilim onu bir dua haline getiriyor.

Ve sonra içime giriyor, tekrar, tekrar ve tekrar, sikiğinin daha da sertleştiğini hissedene ve yaklaştığını anlayana kadar.

"İçime gel," diye fısıldıyorum, sesim orgazm yüzünden titriyor.

Valtu homurdanıyor, saf zevkin alçak, gırtlaktan gelen sesi. Sanki yere çivilenmişim gibi derin ve sert bir şekilde itiyor ve sonra bir yük treni gibi boşalıyor, vücudundaki her kas çabayla geriliyor, başı geriye atılırken boynu geriliyor.

"Siktir!" diye bağıyor, sesi odayı çınlatıyor. Lanet olsun.

Onun çözülüşünü izliyorum ve o kadar derine gömülüyor ki, vücudum onun etrafında sıkı bir yumruk gibi, amım onu sıkıyor, inletiyor, hiç ayrılabilir miyiz bilmiyorum. İçimde ateşlendiğini hissediyorum, beyaz sıcak ve ağır ve kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, böylece gelmeye devam ediyor ve geliyor.

Sonra nefesi kesiliyor, göğsü kabarıyor, hamleleri yavaşlıyor ve birlikte bu baş döndürücü, lüks sıcaklığa doğru gevşiyoruz.

Ama bu yeterli değil, daha fazlasına ihtiyacım var.

Benim de onun kanına ihtiyacım var. İlk kez ondan beslenmek, onu tatmak istiyorum. Sadece nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

Aleti hâlâ içimde sertleşmiş olsa da, çekip ayağa kalkıyor ve pantolonu yere düşüyor.

"Buraya gel," diyor onlardan çıkıp çömelerek beni kollarının arasına almak için. "Benim olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum."

Beni kucağına alıyor ve balkona taşıyor, ikimiz de çıplağız ve beni korkuluklara götürüyor. Kıçımı kenarına yerleştiriyor ve ben Mittenwald'a geri dönüyorum. Farklı bir *zamanmış* gibi geliyor çünkü farklı bir zamandı. O farklı bir Valtu'ydu ve ben de farklıydım. Sahip olduğum güçler hakkında hiçbir fikrim yoktu, bırakın kitabı, iblisi bile yok etmek üzere olduğumu bilmiyordum.

Ve Valtu'nun bana geri döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama o yaptı. O burada ve bir eliyle bacaklarımı kabaca açıyor, diğeriyle beni sabit tutuyor.

Etrafıma, diğer otel odalarının pencerelerine, altımdaki şehir sokaklarına, kıtalar arasındaki suya yansıyan ışıklara bakıyorum ve gece çökmüş olsa da, fazlasıyla halkın içindeyiz.

"Sen bana aitsin, güvercinim," diyor Valtu hoyratça ve kalçalarımı sıkıca kavrayarak tekrar içime doğru itiyor. "Sen her zaman bana aitsin. En başından sonsuzluğa kadar."

İçime girerken nefesim kesiliyor, aşağıdaki dünyanın yüksekliğini hissediyorum. Ama izleniyor olmanın heyecanı, düşme tehlikesi, yaptığımız şeyin yoğunluğunu daha da artırıyor. Valtu beni sahipleniyor, dünyaya onun olduğumu gösteriyor ve ben de bundan zevk alıyorum.

"Seninim," diye nefes alıyorum, ellerim arkamdaki korkuluğu kavıyor. "Ben sizinim."

Kalçalarını bana karşı gıcırdatıyor, siki içimi tamamen dolduruyor ve içimde sertleştiğini hissedebiliyorum. Parmakları derimi kazıyor, kalçalarımnda hilal şeklinde izler bırakıyor, beni daha sert ve daha sert becerirken, nefesi sıcak, nefes nefese geliyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Çok iyi bir kızsın, değil mi?"

Kabul ederek inliyorum, içime girerken vücudum onunkine karşı kıvranıyor, her itişinde daha derin ve daha sert. İçimdeki sıcaklığın yeniden arttığını hissedebiliyorum, o tanıdık kıvrılma hissi ve bundan, ondan asla bıkacağımı sanmıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sesi gürlüyor. "Dünyanın önünde böyle becerilmek hoşuna gidiyor mu? Şu haline bak, herkesin sana sahip çıkanın benim koca sikim olduğunu bilmesine izin veriyorsun. Ne kadar da iyi bir kızsın."

Tanrım. Tüm vücudum sıcak ve gergin bir şekilde kızarıyor. Onun pis ağzını sonsuza dek duyabilirdim.

"Val," diye fısıldıyorum ona, kalçalarının temposu hızlanıyor. "Bir şey isteyebilir miyim?"

"Her şeyi yaparım aşkım," diyor ve boynumu öpüyor.

"Senden beslenmek istiyorum," demeyi başarıyorum, birden utangaç hissediyorum, bu da kalabalık bir şehrin üzerinde iyice becerilirken garip bir duygu.

Koyu renk gözlerinin benimkileri araması için yeterince geri çekiliyor, şaşkınlıkla titriyor. "Onur duyarım."

Başını yana eğiyor, şahdamarı ortaya çıkıyor ve otomatik olarak köpek dişlerimin keskinleştiğini hissediyorum, kanına duyduğum açlık içimde dolaşıyor. Etrafımızda pek çok koku var, seksimizin kokusu, terimiz, şehrin mazotu, baharatları ve tütsüsü, ama aniden en çok onun kanının kokusunu alıyorum.

Ev gibi kokuyor.

Ağzım sulanıyor ve boynunu tutup sertçe ısıyorum. Dişlerimi boynunun derinliklerine batırdığımda tıslıyor. Kanının tadı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Sıcak ve yoğun, biraz da tatlılıkla birlikte ağzıma doluyor ve varlığının her köşesini özülle dolduruyor. Birlikte geçirdiğimiz onca hayat ve yıldan sonra bile, yeni bir ilk bulduk.

Açgözlülükle emiyorum, vücudum şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir açlıkla zonkluyor. Valtu inliyor, içime girmeye devam ederken parmakları belimin etrafında sıkılaşıyor, kendi zevki bir ateş perdesine yükseliyor.

Onun kanı ve içimdeki sikiğin birleşimi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Başka bir orgazmın eşiğindeyim, vücudum her geçen an daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diyor gırtlaktan gelen bir nefesle. "Aynı anda hem sikilmek hem de beslenmek?"

"Tanrım, evet," diye inliyorum, çenemden aşağı birkaç damla sıcak kan dökülürken bedenim ona doğru eğiliyor.

"O zaman benim için gel, güvercinim," diye fısıldar. "Benim için gel ve beni içine çek."

Ve bu sözlerle binlerce parçaya bölünüyorum, vücudum ondan, onun sikinden, boynundaki dişlerimin hissinden, boğazımdaki kanından ayrılıyor. Doruk noktam kontrolden çıkıyor ve bunu parmaklarımdan ayak parmaklarıma kadar her uzvumda hissedebiliyorum, ta ki vücudumun her santimini ele geçirene ve her şey coşkuyla aydınlanana kadar ve boşalırken onun adını haykırıyorum. Sırtım korkulukların üzerinde yükseliyor, ta ki serbest düşüşe geçtiğimi düşünene kadar ve ona teslim oluyorum.

Ama tutuşu güçlü, kolları güvende ve ben onunum.

Her şey aynı anda hem sıcak hem de soğuk oluyor, kanım damarlarımda hızla akıyor ve çarpıyor, ikimizin karışımı.

"Geliyorum," diye inliyor, vücudu geriliyor, kasları gergin ve sıkı.

Alçak bir homurtu çıkarıyor ve siki içimde zonkluyor ve sarsılıyor, Kanı ağzımda kıpkırmızı oluyor ve orgazmımın artçı şoklarıyla hâlâ uçuyor olsam da aramızdaki bağın büyüdüğünü hissedebiliyorum. Koptuğunu sandığım bağın yeniden örülmeye, aramızda yeniden oluşmaya başladığını hissedebiliyorum.

Sonra zaman yavaşlıyor. Etrafımızı sarıyor, bizi yerimizde tutuyor, o içimde, ben onun başını göğsümde tutarken, nefesimizi bırakıyoruz

Geri dön.

Şu anda otel odalarından dışarı bakan herkes bizi görebilir ve açıkçası yıldırım düşmesi nedeniyle itfaiyenin ya da bağırıp çağırmalarımız nedeniyle polisin çağrılmamış olmasına şaşıyorum, ama sanırım insanlar İstanbul gibi hareketli ve eski bir şehrin getirdiği kaosu kabulleniyorlar.

Valtu başını geri çekiyor ve bana çok memnun bir sırıtış atıyor. "Peki tadım nasıldı?"

"İnanılmaz," diyorum ona, kanlı bir ağızla sırıtarak. "Bunu söyleyebilirim. Sen açgözlü küçük bir kızsın, bunu biliyorsun."

"Beni başka türlü ister miydin?"

Gülüyor ve beni öpüyor.

Kalbim dolu.

Beni parmaklıklardan kaldırıp yere bırakıyor, sonra ani bir kucaklamayla kendine çekiyor, eliyle başımın arkasını kavırıyor ve beni kendine bağlıyor. Kollarımı beline doluyor ve onu sıkıca kavırıyorum. Kalbi göğsünde sabit bir şekilde atıyor ve benim kalbim de onun ritmine uyuyor ve artık içimde olmasa da, hala bir bütün olduğumuzu hissediyorum.

Rüzgâr sudan esiyor ama bu sefer ılık ve ben gözlerimi kapatıp onu, bizi ve şehrin kokularını içime çekiyorum, kendimi sonsuz derecede canlı hissediyorum.

Canlı ve güçlü.

"Oradalar," diyorum sessizce, kararlılık sesimi sertleştiriyor. Başımı göğsüne doğru çeviriyorum, böylece suyun karşısına bakıyorum. "Bu şehirde bir yerlerde, kardeşim dışarıda. Ve onları tekrar bulacağız."

"Aynı yerde kalma ihtimalleri düşük," diyor başımın üstünü öperek. "Ve seni tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum."

"O zaman diğerlerini bekleyeceğiz."

"Ya ortaya ıkmazlarsa? O kitap olmadan bunu tek başımıza yapabileceğimizi sanmıyorum Rose."

Haklı olduğunu biliyorum. Yine de hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. "Bir yolunu bulacağız," diyorum ona.

Buna inanmak zorundayım.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Valtu

Telefonum çaldığında LED saat kadranı sabah 5:00'te parlıyor.

İnliyorum, uykunun en karanlık derinliklerinden çekiliyorum. En son ne zaman bu kadar deliksiz, bu kadar sağlam uyuduğumu hatırlamıyorum.

Onlarca yıl oldu.

Gözlerimi açıyorum ve sebebini görüyorum. Birçok isme sahip aşkım bana sırtını dönmüş, kızıl saçları aramızdaki çarşafın üzerinde birikiyor. Biraz kıpırdıyor ve ben ikimizin de uykuya geri dönmesinden başka bir şey istemiyorum.

Ama telefon durmadan çalışıyor ve ben dışarıda bizim karmaşık aşk ilişkimizden daha önemli bir mesele olduğunu hatırlıyorum.

Yuvarlanıyorum ve gece masasından telefonumu alıp cevap veriyorum. "Alo?"

"Valtu," Wolf'un derin ve kararlı sesi hattan geliyor. "Uyandırdım mı seni?"

Gözlerimi kırıştırıp doğruldum ve avucumun içini gözlerimin arasına sürttüm. Van Helsing'den, hatta belki Solon'dan haber almayı bekliyordum ama Wolf'tan değil.

"Wolf," diyorum ve Rose birden irkilerek uyanıyor, şaşkınlıkla bana bakıyor. "Nasılsın?"

Benim havadan sudan konuşma girişimime kuru bir kahkaha attı. "Kızımla yattığını düşünürsek, olabileceğim kadar iyiyim."

Oh. Lanet olsun. Doğru.

İşte bu.

Boğazımı temizliyorum. "Dünya tuhaf bir yer, Wolf. Karşına ne çıkacağını asla bilemezsin."

Homurdanıyor. "En son dövüştüğümüzde kim kazandı? Ben olduğuma eminim."

"Karar vermek için çok yakındı," diye ona dikkatle hatırlatıyorum.

"Rose'un bize anlattıklarını, Dahlia olduğunu, tüm geçmiş yaşamlarını ve hepsinin senin etrafında nasıl döndüğünü düşünmek için biraz zamanım oldu ve itiraf etmeliyim ki, hala bir gram bile anlamıyorum." Duraksıyor. "Ama sanırım sen de anlamıyorsun."

"Onunla ilgili anılarımı geri aldım," diyorum ona. "Dün gece. Büyü tersine döndü."

"Oh. Aferin sana. Sanırım kafa karışıklığımda yalnızım."

"Belki de hayatta anlaşılmaması en iyisi olan bazı şeyler vardır," diye öneriyorum.

"Valtu, saçmalamayı kes," diyor. "Neden aradığımı biliyorsun." "Biliyor muyum?"

"Kızımı telefona ver."

"Elbette." Rose'a vahşi bir bakış attım ve telefonu ona uzattım. "Tahmin et ne oldu, baban arıyor."

Alnında endişeli bir ifadeyle telefonu usulca elimden alıyor ve kulağına götürüyor. "Baba?"

Dostum, buna alışabilecek miyim bilmiyorum. Doğabileceği o n c a aile varken.

"Baba," diyor Rose telefonda burnunu çekerek ve sonra ağlamaya başlıyor. "Çok özür dilerim."

Pekala. Bu kesinlikle garip. Ve kişisel.

Kalkmaya karar verdim. Bundan sonra tekrar uyumayacağım. Süitte kahve yapmakla uğraşıyorum, kulak misafiri olmamaya çalışıyorum ama bu son derece

Kulakların benimki kadar iyi işitiyorsa çok zor.

Konuşmaları Rose'un ağlaması, özür dilemesi, Dylan ve annesi hakkında sorular sorması ve Wolfu bir şeye ikna etmeye çalışmasıyla geçiyor ve bunun benimle ilgili olduğundan hiç şüphem yok. Wolf'un onun babası olmasına alışabileceğimi *hiç* sanmıyorum ama o da *kesinlikle* benimle olmasına alışamayacak.

Sonunda, kahve fincanını komodinin üzerine koyarken, ona Leif ve Atlas'ı, sonra da nasıl bıçaklandığını anlatmaya başladı. Yara artık neredeyse tamamen iyileşmiş durumda, sadece bıçağın girdiği yerde silik bir kırmızı iz var ama bu o anki korkunçluğu silmiyor.

Wolf neredeyse kükreyerek karşılık veriyor. Kükreyeceğini biliyordum. Her ne kadar garip olsa da, iyi ve koruyucu bir baba gibi görünüyor.

"Oradaydı baba," diyor Rose beni savunmak için, çatık kaşlarıyla bana bakarak. "Atlas'ı yere serdi. Sonra da ortadan kayboldu."

Bunun nasıl olduğunu merak ettiği için Wolfu suçlamıyorum. Tabii ki Rose'un başına bunların gelmesine *izin vermedim*. Saniyeler içinde Atlas'ın üzerindeydim. Leif ortaya çıktığında, onu orada görünce ben de en az onun kadar şaşırdım. Beni hazırlıksız yakaladı ve Atlas'ın yaklaşmasına tepki vermekte yavaş davrandım. Onun bir cadı olduğunun kokusunu bile almamıştım; üzerinde her zaman bir çeşit büyü olmalı.

Rose'un bıçakla yaralandığını görmek içime Tanrı korkusu saldı. Bu korkuyu nasıl kullandığım konusunda hiçbir mazeret ileri süremem. Onu ikinci kez silen adam şu anda olduğumdan farklı bir adamdı, farklı deneyimlerle (ya da daha doğrusu deneyimsizlikle) şekillenmişti ve başka bir kayıp olacağını varsaydığı şeye dayanamayacak kadar zayıftı. Rose bıçaklandığında öldüğünü düşündü ve bu ona dünyanın sonu gibi geldi, bu yüzden kolay yolu seçti.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir derler. Bence bu bir yalan. Sizi güçlü kılan, olaylarla nasıl başa çıkmayı seçtiğinizdir. Dünyadaki tüm trajedileri yaşadım ve bu beni daha da güçlendirdi... ta ki

yapmadım. Ta ki bu beni zayıflatana kadar. Onu ilk seferinde silerek kolay yolu seçene kadar.

Utanç duyduğumu söylemek hafif kalır. En başta onu unutmayı ben seçtim ve hayatımın geri kalanında bununla yüzleşmeye çalışacağım. Sonunda, o sırada kim olursam olayım, yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmek zorundayım. Bahanelerin bir önemi yok.

Önemli olan, her şeyi yeniden yoluna koymak için bir şansımın olması. Kader izin verirse, aşkımla sonsuza kadar birlikte olma şansım var.

Doğal olarak bu Bellamy olayına biraz temkinli yaklaşıyorum. İntikam almak istediğini biliyorum ve ben de onun için intikam almak istiyorum. Dahlia'nın ailesini öldüren adama işkence etmekten daha çok istediğim bir şey olmadığını söyleyebilirim. Ama bundan daha çok istediğim şey onun güvende kalması. Geçen gün çok yakın bir görüşmeydi. Atlas ve Leifi gördüğümüzde ikimizin de elinde kitabın büyüğü vardı ama yine de tamamen gafil avlandık. Diğerleri yardım etmek için bize katılsa bile, işlerin istediğimiz gibi gitmeyeceğine dair içimde kötü bir his var.

Ve bencilce Rose'a bir şey olmasını istemiyorum. Onu Mittenwald'a geri götürmeyi tercih ederim ya da... hayır, oraya bile değil. Birlikte yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Bu dünyada nereye gitmek isterse oraya giderim. Yepyeni bir hayatta birlikte olabileceğimiz bir yere. Bellamy'yi tekrar bulmaya çalışmasına izin vermek, uğruna çok çalıştığımız her şeyi riske atıyormuşuz gibi hissettiriyor.

Duş almaya gidiyorum ve dışarı çıktığımda Rose bir kahve daha yapıyor. "Ee?" Masaya yaslanarak söylüyorum. "Bütün bunlar neyle ilgiliydi? O mu

Buraya mı geliyorsun?"

"O zaten burada," diyor.

"Ne?!"

"Evet. Havaalanından arıyordu. O, annem, Lenore ve Solon Portland'dan uçtular. Dylan geride kaldı. Abe'in gelmesini bekliyorlar ve sonra doğruca buraya gelecekler."

Yatağın üzerindeki telefonumu işaret ediyorum. "Bütün bunları sana yüz yüze de anlatabilirdi."

Omuz silkiyor ve kahve fincanını dudaklarına götürüyor. "Yine de yapmazdı. Babamın çoğu konuda açılmasını sağlamak zordur. Sadece tüm bu kaos başlamadan önce benimle konuşabilmek istediğini söylüyor."

"Ve Leifi geri almak için senin de bu işin bir parçası olmanı sorun etmiyor mu?"

"İyi olduğunu söyleyemem," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Ama sanırım beni durduramayacağını biliyor ve bunun onlar için olduğu kadar benim için de önemli olduğunu biliyor. Sana ne söyledi? Seni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

Gülüyorum ve yanına gidip alnından öpüyorum. "Göreceğiz bakalım. Bir zamanlar kız arkadaşını çaldığımı ve şimdi de kızını çaldığımı düşünürsek..."

Gülüyor. "Birçoğunuz için alışma süreci olacak."

"Sorun değil. Her zaman *kızımдан uzak kalma fırsatını* kaçırdığımı düşünmüşümdür.

aşaması. Bir filmde oynuyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz ve babanız da bu rolü çok iyi oynuyor."

Dudakları ekşi bir şekilde bükülür. "Bilmiyorum, sanırım Mina'nın babasından *kızımдан uzak durman* için çok şey aldın."

O anı hatırlamamaya çalışıyorum. Zaman genellikle acıyı hafifletir, ama Mina'yı kaybettiğim gün, yerinden oynatamadığınız bir kıymık gibi asla dinmeyecek bir acı. Belki de vampir olmadan önce olduğu içindir. Belki de onu ilk kez sevdiğim içindir. O anı on yıllar boyunca silmiş olmak acımı daha da arttırdı.

"Sana karşı dürüst olacağım güvercinim," diyorum, başının arkasını kavrayıp ona bakarak. "İkimizin aileni savaşa bırakmamızı tercih ederim. Seni uzaklara, güvenli ve sağlam bir yere götürmeyi tercih ederim. Bence çekilirsek herkes sadece anlamakla kalmaz, rahatlar da."

Sertleşiyor. "Geri çekilemeyiz. Bu benim savaşım Val. Bu onların da savaşı ama aynı zamanda benim de. Bunu yapmak zorundayım."

"Nasıl?"

"O kadar insan varken *sen* nasıl kavgadan kaçırıyorsun?" "Değil mi? Genelde kavgalara ben sebep olurum."

"Val," diye uyarıyor ve çenesindeki çıkıntıdan geri adım atmayacağını anlıyorum.

"Onun kafasını koparmak istiyorum ve senin de intikamını almanı istiyorum," diyorum ona. "Ama seni tekrar kaybetmekten çok korkuyorum. Sonunda seni, hepinizi avucumun içine aldım ve seni tehlikeye atmayı düşünmek bile benim için aptallık olur."

Bana kupkuru bir bakış atıyor. "Buraya ilk geldiğimizde böyle hissetmiyor gibiydin."

"Çünkü o farklı bir bendi," diyorum ona. "Ve korkuyordu. Sadece bu korkuyla ne yapacağını bilmiyordu..." Aslında o yaptı.

Beni dikkatle inceliyor, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüş. "Biliyor musun, bunca zaman beni silmenin tüm insanlığını yok ettiğini düşündüm. Ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Sonunda o iksiri aldın çünkü sevmekten ve kaybetmekten çok korkuyordun. Bundan daha insani bir şey olamaz."

Niyeti bu muydu bilmiyorum ama itiraf etmeliyim ki bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Yine de bir pislik," diye ekliyor dudağını ısırarak.

"Evet. Ama ben senin pisliğinim." Onu yakaladım ve kıkırdayarak kaçmaya çalıştı. Onu yatağı atıyorum, sonra üstüne atlıyorum ve ona tüm insanlığımı veriyorum.

Kapımız çalındığında ikimiz hala birbirimizin kollarına sarılmış, birbirimizin bedenlerinden iyice doymuş ve bitkin bir haldeydik.

"Lanet olsun, bu onlar olamaz," diye homurdanıyorum, yorganı geriye atıp yataktan kalkıyorum. "Buna hazırlıklı değilim."

Kapıya doğru yöneliyorum ve Rose sesleniyor, "Val, istersen uh," yarı sertleşmiş aletimin sallanmasını işaret ederek sözünü kesiyor.

Tekrar homurdanıyorum ve daha önce aldığım havluyu belime sarıyorum. Hizmetçi olabilir ve yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.

Ama gözetleme deliğinden baktığımda diğer tarafta Wolf'un koca kafasını görüyorum ve işlerin çığırından çıkmak üzere olduğunu anlıyorum.

Derin bir iç çekiyorum ve Wolf diğer taraftan "Seni duyabiliyorum Valtu," diyor. Kokluyor. "Kokunu da alıyorum."

Burada bir şey yok.

Kapıyı açıyorum ve Wolfu görüyorum, uzun boylu, İskandinav iriliğine sahip.

Arkasından Ametist başını uzatır.

"Nerede o?" Ametist diyor, menekşe rengi gözleri keskin ve talepkâr. Sonra çıplak göğsüme ve havluma bakıyor ve gözleri daha da keskinleşiyor.

"Sana da merhaba," diyorum, beni kenara itip fiçılara Beni geçip odaya girdi, siyah saçları arkasından dökülüyordu.

Wolf'a bakıyorum, sırtıyor.

Sadece yumruğunu
görüyorum.

Suratımın tam ortasına yumruk attı. Kemiklerim elinin altında çatırdarken acı patlıyor.

"Siktir!" Burnumu tutarak tökezleyip duvara yaslandım. "Bu ne içindi?"

"Her şey için."

"Her şey mi?" Burnumu oynatmaya çalışarak tekrarlıyorum. "Ah. Doğru."

"Evet. Her şeyi" diyor. Sadece Rose'la birlikte olduğum gerçeğini değil, kitabı ilk aldığımda onlara hiç yardım etmediğim gerçeğini de.

Burnumun köprüsünü ovuşturuyorum, kemiklerin tekrar yerine oturduğunu hissediyorum. "Sanırım bunu hak ettim."

Bana ters ters bakıyor ama gözlerinde bir parça sempati var. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Bu arada, süit'in yatak odasında, Ametist ve Rose yeniden bir araya geldiklerinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaktadırlar.

"Kahve?" Wolf'a makineye doğru yürümesini söyledim.

"*Lütfen*," diyor ısrarla. "Jetlag oldum amına koyayım."

"Diğerleri nerede?"

"Solon ve Lenore bölgeyi keşfediyorlar. Rose'la biraz yalnız kalmamızı istediler."

Van Helsing kapının diğer tarafından yüksek sesle, "Ve ben buradayım," diyor.

Tekrar yanına gidip açıyorum, burnumu ileri geri oynatmaya devam ediyorum.

Van Helsing kaşlarını kaldırarak havluma bakıyor. "Hepimiz seni kötü bir zamanda mı yakaladık?"

Gözlerimi deviriyorum ve onu içeri sokuyorum. "Gel buraya."

Wolf şimdi yatak odasında Ametist ve Rose ile birlikte, yeniden bir araya gelmeleri devam ediyor. Suratıma bir yumruk daha yememek için araya girmiyorum.

Doktora, Wolf'un fincanını hazırlamakta olan makineyi işaret ederek, "Buyurun kahve için," diyorum.

"Kahveme dokunma!" Wolf yatak odasından kükrüyor.

Omuz silkiyorum. "Dikkatli ol, bunun için seninle kavga eder," diye yorum yapıyorum ve sonra havlumu bırakıyorum.

Van Helsing yüzünü buruşturur ve dikkatini espresso makinesine çevirir. "Birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımız umurumda değil Val, bunu görmeme asla gerek yok." "Phhff," diye homurdanıyorum. "Sen doktorsun, insan anatomisine alışkın olmalısın. Ayrıca..." Boxer külotumu giyerken sesimi alçaltıyorum. "Hiç var mı haplar?"

Doktor arkasını döndü ve sahte bir şaşkınlıkla bana baktı. "Buna inanamıyorum. Sen, Drakula, Karanlıklar Prensi, Ölümsüzler Kralı, hap almaktansa açlıktan ölmeyi tercih eden sen, şimdi *benden* tam da bu şeyi istiyorsun."

Ona yorgun bir bakış attım. "Evet, yerinde olsam ağzından çıkana

dikkat ederdim. Ne de olsa Rose'u bana sahte bahanelerle getirdin, seni yalancı

Orospu çocuğu. *Senin* suratını yumruklamalıydım."

Van Helsing üzgün görünüyor. "Bunun için özür dilerim. Ama içinde bulunduğun durumda Rose'un seni hatırlamasını sağlayabilirsem denemeye değer diye düşündüm. En azından ona karşı bir tür sevgi beslersen, bu seni yumuşatabilir diye düşündüm."

"Korkarım işe yaradı, iyi ya da kötü."

"Daha iyisi için olduğunu söylemeliyim. Geri dönmen çok güzel," diyor ciddiyetle. "Yani, *gerçekten* geri dönmen. Sen değişmiş bir adamdın Val. Bu iyi bir değişim değildi." Duraksıyor. "Sana sarılırdım ama pantolon giyene kadar bekleyeceğim."

İpucunu aldım ve pantolonumu kapıp giydim. Gömleğimin düğmelerini ilikliyordum ki Doktor yanıma gelip Rose'a verdiği siyah keseyi uzattı. "Al," diyor ve keseyi açıp içinden kırmızı bir hap çıkarıyor. "Bu yardımcı olacak."

"Aynısından Rose'a da vermiştin," diyorum bir tanesini ondan alarak. "Beğendi mi?"

"Bilmiyorum. Onları tuvalete atıp sifonu çektim," diye itiraf ediyorum.

Oooh, bundan hoşlanmadı. Gözleri kısıldı. "Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Çok farkındayım. Hadi gel." Hapı ağzıma atıyorum ve sonra en eski arkadaşımı büyük bir ayı gibi kucaklayıp sıkıca sarılıyorum.

"En azından pantolon giyiyorsun," diye mırıldanıyor bana karşı.

Gülüyorum ve onu serbest bırakıyorum, tam Rose, Wolf ve Amethyst yatak odasından çıkarken sırtına sert bir tokat atıyorum. Kızların gözleri kızarmış ve şişmiş, hatta Wolf'un ki bile biraz kan çanağına dönmüştü.

Rose'un yüzü beni görünce aydınlanıyor ve hemen yanıma gelip kollarıma giriyor, Van Helsing'in bulunduğu yeri işgal ediyor, o da hemen kenara çekiliyor.

"Hey, sevgilim," diyorum ona, kollarımı ona dolayarak ve başının üstünü öperek, Wolf ve Amethyst'in

bariz bir hayal kırıklığıyla bize bakıyorlardı. Onları suçlamıyorum. Kağıt üzerinde, Rose'un birlikte olabileceği en kötü vampir benim. Ama olan oldu.

Ve çok güzel.

Rose, Doktor'u selamlamak için geri çekilerek, "Merhaba Abe," dedi.

"Bayan Harper," diyor hayali bir şapka işaretiyle. "Oh," diyor ve sonra keseden bir kan hapi daha alıyor. "Görünüşe göre erkek arkadaşın artık bunları onaylıyor."

Ondan hapi alıp ağzına atıp yutarken, *erkek arkadaş* terimine gözlerimi deviriyorum. Bunu Van Helsing'e itiraf etmek istemiyorum ama onun kan hapının sistemimde çalıştığını şimdiden hissedebiliyorum. Tadı yok, doğrudan bir insandan içmenin verdiği o fiziksel bağımlılık hissi yok, ama hücrelerimin yenilenmesini sağlıyor, zihnime ve bedenime güç veriyor. Bunu vitaminlere benzetiyorum - sağlıklı beslenmeniz daha iyi ama beslenemediğinizde takviyeler size yardımcı olacaktır.

Şimdiden açlığımı bastırdığını söyleyebilirim ama sanırım hâlâ Rose'a açım. Dün geceki kanı enfesti. Tadı Dahlia'nın kanı gibiydi ama şimdi farklıydı. Hem yaşı nedeniyle daha taze hem de artık bir vampir olduğu için daha baş döndürücü. Hayatımın geri kalanında sadece Rose'dan beslenebilseydim, çok mutlu bir adam olurum.

"Peki plan nedir?" Wolf'un sesi odanın içinde gürliyor, geniş bir duruş sergiliyor ve kollarını kavuşturuyor. Eğer beni korkutmaya çalıştığını düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Lenore ve Solon'un bunu çözmesini beklememiz gerekmez mi?"

"Başlamaktan zarar gelmez," diyor Van Helsing ve parmaklarıyla işaret ediyor. "Bakalım, cadı olan iki vampirimiz var, bazı parti numaralarını bilen iki vampirimiz var ve sonra-"

Ametist kuru bir sesle, "O zaman geri kalanımız normal insanlar," diyerek kara kaşlarını kaldırıyor.

"Ve ikiniz de Bellamy'nin nerede olduğunu hatırlıyorsunuz?" Van Helsing bize soruyor.

Rose başını sallıyor, dalgın bir şekilde göğsündeki yara izini ovuşturuyor. "Evet. Ama şu anda tüm bildiğimiz bu. Kitap olmadan yerlerini tespit edemeyiz. Artık bildiğimize göre hâlâ orada olduklarından şüpheliyim."

"Ama biz onların ne bildiğini bilmiyoruz," diye belirtiyorum. "Sen artık bir vampirsin. Bu Bellamy'nin senin Dahlia olduğunu bilmesini engelleyebilir. Ama benim kim olduğumu kesinlikle biliyorlar."

"Sanki gerçekten çok ayırt ediciymişsin gibi," diye mırıldanıyor Wolf nefesinin altında.

Van Helsing, "Ve kitabın sizde olduğunu düşünüyorlar," diye belirtiyor. "Bunu bir şekilde avantajımıza kullanabiliriz."

"Hâlâ orada olacaklarını sanmıyorum," diyor Rose. "Ve eğer oradalarsa, bizi bekliyor olacaklardır. Hem zaten beni vampir cadı olarak sayabileceğinizi sanmıyorum. Bir şeyleri yıldırımlarla öldürmek dışında büyü yapmayı ya da büyü kullanmayı bilmiyorum."

"Şimdi ne yapabilirsin?" Ametist gözleri dönerek sorar.

Rose ona köpek gibi bakıyor. "Kavga ederken güverteye yıldırım düştüğünü hatırlıyor musun? O bendim."

Wolf yüksek sesle iç çekiyor. "Tahtaları değiştirmek için günlerce uğraştım," diyor inleyerek ama gözlerinde bir parça gurur var.

"Bu hiçbir şey değil," diyor Van Helsing. "Seni bir cadı olarak sayıyorum." "Cadılardan bahsetmişken," Lenore'un sesi süitte çınlıyor. Tamam,

Bu otel odasının kapasitesi resmen dolmuştur.

Hepimizin kafası az önce içeri giren Lenore ve Solon'a doğru dönüyor, kapının sesi arkalarından kapanıyor.

"Buraya nasıl girdin?" Kaşlarımı çattım.

"Sihir," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, parmaklarını hem merhaba der gibi hem de yeteneklerini sergiler gibi oynatarak.

Solon'u uzun zamandır, Lenore'yi ise daha da uzun zamandır görmemiş olsam da, sanki hiç görüşmemişiz gibi hissediyorum. Söylenecek bir şey var.

ölümsüz olmak ve herkesin hep aynı görünmesi hakkında.

Solon ve ben birbirimize başımızı salladık.

Valtu. Uzun zaman oldu, Solon düşüncelerini yansıtıyor.

Biraz fazla uzun, ona söyledim. *O benim suçum.*

Başını sallıyor. *Geri döndüğünü görebiliyorum.*

Rose'un elini tuttum ve sıktım. *Sıkıyorum.*

Geç olması hiç olmamasından iyidir, diyor. *Wolf'la uğraşmak biraz zor, değil mi?*

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. *Bunu tekrar söyleyebilirsin.*

Lenore sabırsız bir tavırla bize, "Tamam çocuklar, bu kadar özel sohbet yeter," diyor. Diğer herkese bakıyor. "Az önce sokağın aşağısındaki Mısır Çarşısı'ndaydık ve lanet olsun, bir varlık hissettim."

"Ne demek istiyorsun?" Rose sorar.

"İkimiz de hissettik," diyor Lenore, Solon'a eliyle işaret ederek ve o da başını sallıyor. "Cadılar. En az iki tane. Ve yemin ederim ben de bir vampir hissettim. Her şey biraz karışık, orada çok fazla zengin koku var ama belli belirsiz bir kan emici kokusu vardı."

"Solon olmadığına emin misin? Uzun bir uçuştan çıktı," diye belirtiyorum. Solon bana ters ters bakıyor.

Lenore gözlerini deviriyor ve beni görmezden geliyor. "Belki de önemli bir şey değildir. Eminim İstanbul gibi tarih açısından zengin bir şehir vampirler, cadılar ve kim bilir daha nelerle dolup taşıyordur. Her zaman biraz egoistizdir, değil mi, önemli olanın sadece kendimiz olduğunu düşünürüz."

"Eh, tek Drakula benim," diyorum yarı şaka, bu da herkesten ortak bir inilti ve göz devirmeye yol açıyor.

"Bir dakika, bu baharat pazarı," diyor Rose ona, "pazar gibi bir şey mi?"

Lenore başını sallar. "Evet. Bilirsiniz, safran, kimyon ve diğer şeylerden oluşan yığınlar."

"Bakın, onları daha önce takip edebildiğimde bu pazarda görmüştüm," diyor Rose heyecanlanarak. "Belki de buradadırlar. Başlamalıyız

Orada."

"Tabii İstanbul'daki tüm pazarları tarif ediyordun," diyordum ona.

"Yine de denemeye değer, sence de öyle değil mi?"

"Ne olursa olsun," diye söze girdi Solon, "baharat pazarına hep birlikte gitmemizin akıllıca olacağını sanmıyorum. Beşimizin birlikte havaalanından ayrılması insanlar için biraz fazla oldu. Nasıl olduklarını bilirsiniz. Yedimizin bir arada olması sorun yaratabilir."

Doğru. Kural olarak, vampirler küçük gruplar halinde seyahat etme eğilimindedir. Genel olarak, bir kümede ne kadar çok vampir bir araya gelirse, etraflarındaki dünyayı o kadar çok etkilemeye başlar. Çoğu insan vampirlere inanmaz, ama onları vampirlerle dolu bir odaya koyduğunuzda işler gerçekten tuhaflaşmaya başlar. Çok fazla dikkat çekersiniz, ama iyi türden değil. Başınızı belaya sokacak ve tüm planlarınızı mahvedecek türden. İhtiyacımız olan son şey polis tarafından yakalanmak.

"O zaman ayrılıyoruz," diyor Wolf. "Yarımız onları daha önce gördüğün yeri kontrol etmeye gidecek. Sadece binaya göz atmak, incelemek için. Diğer yarımız da markete gidecek ve Rose'un gördükleriyle örtüşüp örtüşmediğine bakacak." Duraksıyor. "Tabii şimdi soru şu: Kim kiminle gidiyor?"

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Gül

Valtu, "R ose ve ben sanayi bölgesine gideceğiz," diyor.

Elimin tersiyle göğsüne bir tokat atıyorum. "Ben baharat pazarına gidiyorum. Benim kararlarımı sen veremezsin."

"İşte benim kızım," dediğini duyuyorum annemin nefes nefese.

Valtu gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim ve onlar yerin nerede olduğunu bilmiyorlar."

"Bellamy'nin gözlerinden gördüğümün aynısı olup olmadığını anlamak için çarşıya göz atmam gerekiyor," diye karşı çıkıyorum.

"Sanayi bölgesine daha sonra gitmeye ne dersiniz?" Van Helsing uzlaşmaya çalışarak şöyle der. "Böylece hep birlikte gidebiliriz."

"Hayır," diyor Wolf. "Burada zamanımız tükeniyor gibi hissediyorum. Ametist ve ben sanayi bölgesine gideceğiz. Eminim ikiniz de bize tam olarak nereye gideceğimizi ve oraya nasıl ulaşacağımızı söyleyebilirsiniz. Leif'i en son gördüğünüz yer orası, o yüzden ben de oraya gidiyorum."

Lenore, "Bir cadı olmadan gitmemelisin," diyor. "Ben de seninle geleceğim." Bana baktı. "Senin için sorun olur mu?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım etrafta sadece bir cadı varken bu çok zor."

"Sen bir cadısın, güvercinim," diyor Valtu, elimi sıkarak. "Dahlia'nın damarlarında ne kadar sihir varsa artık seninkilerde de var. Sadece buna inan."

Yorgunca iç çekiyorum. Keşke yapabilseydim. Şimşek dışında kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum. Keşke kitaptan ezberlediğim büyüler hâlâ işe yarasaydı ama sanırım o büyüler sadece ve sadece o kitaba bağlıydı.

"Ayrılmadan önce sana birkaç ipucu vereceğim, tamam mı?" Lenore güvence veriyor

Ben.

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Önce kıyafetlerini ödünç alıyorum, sonra da sihrin?"

"Benim olan senindir" diyor ve Dahlia'nın ölümünde parmağı olduğu için hâlâ suçluluk duyduğunu biliyorum.

Bunca zamandır onun kıyafetlerini mi giyyordun? Valtu kafamın içinde soruyor. Bu çok şeyi açıklıyor.

Aşağı bakıyorum. Şu anda bile, Lenore'un giydiğim gömleği göğsümde gergin ve karnımda biraz dar. *Lanet olası göğüsler*, diye homurdanıyorum.

Sakin göğüslerin hakkında böyle konuşmaya cüret etme, diye azarlıyor beni. "Ben Valtu ve Rose'la kalacağım," d i y o r Solon. "Benim bir ama benim sihrim işe yarayabilir."

Rahat bir nefes alıyorum. Valtu ve Solon'la birlikte bir yere gitmek her vampirin kendini güvende hissetmesini sağlar. Aynı şeyi babam için de söyleyebilirim ama o ve annemin benimle olmayacağına seviniyorum. Onlar yanımdayken zaten işler çok karışıyor ve benim de bu işin bir parçası olduğum fikrinden nefret ediyorlar.

"O zaman ben de diğerleriyle gideceğim," diyor Van Helsing. "Ve böylece karar verildi." Telefonunu çıkarır ve Valtu'dan haritada tam olarak nereye gideceğini göstermesini ister.

Kahretsin. Gerginim. Gerçekten gerginim. Aslında ailemin tehlikede olacağını düşünmüyorum çünkü Bellamy'nin etrafta dolaştığını hayal bile edemiyorum ama eğer o bina gerçekten onların karargâhı gibi bir şeyse, o kadar aceleyle gitmeyebilirler. Lenore'un onlarla gitmesi beni çok daha iyi hissettiriyor, özellikle de Solon bizimle olursa. Ama yine de baharat pazarında sadece üçümüz olacağız. Hem Bellamy'yi görmek istiyorum hem de bunun aptalca bir iş olmasını umuyorum.

Çabucak vedalaşıyoruz.

"Eğer yaralanırsan, cezalısan," diyor babam ve bana sıkıca sarılıyor. En iyi sarılmaları o yapar. Valtu'ya bakar. "Ve sen de ölü bir adamsın."

Valtu ciddiyetle başını sallıyor ve durumu kabulleniyor. "Beni öldürmek için tam izniniz var."

Annem yine ağlayarak bana sarılıyor ve ben de onu rahatlatmak için başını okşamak zorunda kalıyorum. Nasıl dövülecek ki? Bırakın ölümsüz cadıları, annem herhangi biriyle nasıl dövüleceğini biliyor mu ki?

"İyi olacak mısın?" Uzaklaşırken ona soruyorum. "Kavga edecek tipte biri değilsin."

Bunu burnunu çekerek, omuzlarını dikleştirerek ve bakışlarını çelikleştirerek reddediyor. "Elbette öyleyim. Bir *insan* olarak Karanlık Gözler'de bar işletiyordum. Pisliklere hadlerini nasıl bildireceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Babam, "Annen kendi başının çaresine bakabilir," diyor ama başının üstünden bana, "*Merak etme, o benim elimde,*" der gibi bakıyor.

Ben ona rahatlamış bir bakış atarken, o da Valtu'nun yanına gidip tırnağını göğsüne saplıyor. "Sakın bunu mahvetme."

Valtu kollarını iki yana açar. "Ne oluyor be?" der huysuzca. "Solon'un da bizimle olacağını biliyorsun, git ve onu tehdit et."

Annem Solon'a gülümsüyor. "Solon'a güveniyoruz. Sadece sana güvenmiyoruz." Solon Valtu'ya kanarya yutmuş kedi gibi bakıyor.

"Anne," diye uyarıyorum onu. "Haydi. Sen gitmeye ne dersin?"

O ipucunu alıyor ve Abe ile birlikte kapıya doğru yöneliyorlar, bu sırada Lenore yanıma geliyor, beni kolumdan tutup kenara çekiyor.

"Biraz sihir ister misin?" diye soruyor, ela gözleri parlayarak. "Sadece kendin istemelisin. Sen bir cadısan Rose. Kokusunu alabiliyorum."

"Diğerleri fark etmemiş gibi görünüyor," diyorum asık suratla.

"Çünkü değişmiş. Senin vampir olmanla karışmış. Ben de neredeyse aynıyım ama cadı olduğumu söyleyebilirsin çünkü ben cadı olarak doğdum. Senin

Cadı güçleri reenkarnasyondan gelir. Bu farklı bir oyun ama sonuçta yine de güçler Rose."

Gitmek için hamle yaptı ama şimdi ben onun elini tutuyorum. "Bu kadar mı? Bana duvarlardan nasıl geçeceğimi ya da ateş topu falan atacağımı söylemeyecek misin?"

Başını iki yana sallar. "Buna ihtiyacım yok. Dahlia'nın içinde her ne varsa hâlâ senin içinde. Hatırlanması gereken en önemli şey bu. Onun tüm büyü, tüm bilgisi senin içinde. Sadece ihtiyacın olduğunda iste ve söz veriyorum ortaya çıkacaktır."

Sonra Lenore Solon'un yanına gidip ona veda öpücüğü veriyor ve ailem ve Van Helsing ile birlikte oradan ayrılıyor.

"Yani..." Solon ve Valtu'ya dönerek söylüyorum. "Sırada ne var?"

Her ikisi de uzun boylu, siyah saçlı ve nefes kesici derecede yakışıklı olan ikisini bir arada görmek bana adrenalin veriyor. Şu anda yeteneklerimden şüphe ediyor olabilirim ama ikisinin gezegendeki en tehlikeli yaratıklar olduğunu biliyorum.

Ya da öyleydiler. Hay sikeyim. Atlas ortadan kaybolmayı başardı. Bellamy'nin şimdi neler yapabileceğini kim bilebilir? Eskiden onun çok güçlü olduğunu düşünürdüm ama bunca yıl geçtikten sonra durdurulamaz olabilir. Ölümsüz oldukları gerçeğini de eklersek, ne kadar büyüye ya da vahşete sahip olursak olalım, hepimiz boyumuzdan büyük işlere kalkışabiliriz.

Valtu düşüncelerimi anlamış olacak ki Solon'a bakarak, "Skarde'nin ordusu tarafından yakalandığımız ve Finlandiya'daki o kulübeye zincirlenip sonsuza kadar orada bırakıldığımız zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Solon ona ürkek bir bakış atar. "Evet."

"Hâlâ o canavara dönüşebiliyor musun?"

İç çekiyor. "Ne yazık ki hayır. Ama bence bu iyi bir şey."

"Bilmiyorum, sanırım bir canavar şu anda gerçekten işe yarayabilir."

"Baharat pazarının ortasında mı?"

"Buranın imgelemde gördüğüm yer olmama ihtimali çok yüksek," diyorum onlara. "Sonunda ucuz tarhun yığınlarından başka bir şey bulamayabiliriz."

Bunu söylediğimde Valtu'nun gözlerindeki rahatlamaı görebiliyorum. Zavallı adam. Bunu yapmamı gerçekten istemediğini biliyorum ama fikrini kendine sakladığı için minnettarım. Gerçekten kontrolcü olabileceğini biliyorum ama tüm bunlardan sonra onu dinlememin imkanı yok.

"Yola çıkmadan önce bir kahve daha?" Valtu makineye doğru ilerliyor. Sanki kafein kavgaya daha fazla yakıt katacaktı gibi.

O bunu yaparken ben de banyoya gidip kot pantolon yerine savaşı daha uygun olan tozluklarımı giyiyorum. Savaş botlarımı giyiyorum ve sonra *mordernes* bıçağını hatırlıyorum. Onu banyoya, saç kurutma makinesinin genellikle içinde saklandığı bez çantaya koymuştum. Bıçağı alıp botumun içine sokuyorum ve bunu yaptığım anda sanki zamanda geri dönmüş gibi oluyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Dahlia'nın hayatı gözümün önünden geçiyor. Daha önce her şeyi hatırlamıştım ama şimdi sanki yeniden yaşıyormuşum gibi geliyor, yıllar bir kitabın sayfaları gibi içimde akıp gidiyor. Ve bu kasırga içimde gerçekleşirken, çekirdeğimde elektriksel bir ateş gibi ham bir güç oluştuğunu hissediyorum. Kendimi yeniden bir vampir avcısı gibi hissediyorum, cadılarla savaşıırken bu bana pek iyi gelmiyor ama avcıyken hissettiğim güç, o yanıltıcı olmayan güven ve beceri duygusu, tam olarak ne yapacağımı bilmek, tutunduğum bir şey.

Dahlia olarak pek çok hata yaptığımı biliyorum ama bu hatalar duygularımın beni yenmesinden kaynaklanıyordu. Bellamy söz konusu olduğunda, hata olmayacak, ikinci bir tahmin olmayacak, duygular yoluma çıkmayacak. Sadece bana, Leif'e ve hayatlarının içine ettiği diğer herkese yaptıklarının bedelini ödemesini isteme hissi olacak.

"Rose?" Valtu'nun banyo kapısının diğer tarafından seslendiğini duyuyorum ve bir an için neredeyse kafam karışıyor, çünkü adım Dahlia, sonra hatırlıyorum - hem öyle hem değil. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, geliyorum," diyorum ona ve aynada kendime son bir kez bakıyorum. Kendimin tüm versiyonlarının bana baktığını görüyorum ama en çok Dahlia görünüyor. Her şey onun gözlerinde. Asla ait olmadığım, asla uyum sağlayamadığım, doğuştan farklı olduğumu ve insanların bana böyle davranacağını bildiğim o bakış. Bellamy benim bu yönümü aldı ve beni manipüle etmek için kullandı, bana bir odak noktası verdi ve beni anlayan başkalarının arasında olduğumu hissettirdi. Beni farklı kılan şeyi kullandı, yalnızlık duygularımı avladı ve beni bir katile dönüştürdü.

Ve şimdi, o parçamı alıp onu öldürmek için kullanacaktım.

"Hazırım," diyorum, kapıyı açıyorum ve Valtu'yu diğer tarafta görüyorum. "Bunu yapmamıza gerek yok," diyor bana temkinli bir şekilde bakarak. Belki de yapmalıyım

Şu anda biraz vahşi ve dengesiz görünüyor.

"Evet, var," diyorum ona. "Ve ben hazırım."

Solon küçük fincanındaki kahvesini yudumlayarak yanımıza gelir. Duraksıyor ve havayı kokluyor, sonra sertçe kaşlarını çatıyor. "Cadı gibi kokuyorsun."

Elimi kalçama koydum ve gösterişli bir hareketle yana doğru ittim.

"Ta-da." Başını sallayıp beni değerlendiriyor. "Pekâlâ. İşte buradasın. Hadi gidelim."

Kahvesinin kalanını bitiriyor ve üçümüz odadan çıkıp otelin içinden lobiye doğru ilerliyoruz. Otelin kendisi Sultanahmet mahallesinde ve içerisi çok açık, sakın ve havadar olsa da, çok sayıda renkli çini, su özellikleri ve bitkilerle, dışarıda şehir enerjisiyle kükrüyor. Eğer Valtu beni zamanında geri çekmeseydi, kirli egzozu yüzüme üfleyen bir motosikletin savrulmasına maruz kalabilirdim.

"Sakin ol," diye uyarıyor beni. "Oyunun bu kadar başındayken bana kalp krizi geçirtiyorsun."

Baharat pazarına yürüyüş düşündüğümünden çok daha uzun sürüyor ve kalabalık bir meydanı geçip kubbeleri ve üç kemerli girişiyle büyük binaya geldiğimizde sinirlerim biraz yıpranmış oluyor.

Valtu, "Hemen şurada Yeni Cami var," diyerek arka planda devasa kubbeleri ve birçok kulesiyle genişleyen camiyi işaret ediyor. "Eğer burada cadı avcısı değil de turist olarak bulunsaydık, bir tur önerirdim."

"Asla bilemezsin," diyor Solon, "eğer bu işi çabucak halledersek, kendimize küçük bir tatil kazanabiliriz."

"Bu iyi olurdu," diye mırıldandım.

Çarşıya girdiğimizde bizi bir ses kakofonisi ve çeşitli kokular karşılıyor. Uyaranlar bizi her açıdan bombardımana tutuyor ve bu kadar keskin duylara sahip olmanın bir dezavantajı olarak, bunların çoğunu dışarıda bırakmakta ve odaklanmakta zorlanan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Sağa sola koşuşturan, biz koridorlarda yürümeye çalışırken yanımızdan geçip giden o kadar çok insan var ki, havayı nane, sumak, köri ve kahve kokularının yanı sıra Türkçe ve tutkulu pazarlık sesleri dolduruyor. Üstümüzde siyah-beyaz çiniler ve mozaikler kemerli tavanı doldururken, tezgahlar kırmızı, sarı, yeşil, turuncu, aklınıza gelebilecek her renk baharat veya çayın yanı sıra kurutulmuş mantar, biber ve yığınla kuru meyve ve her yerde bulunan Türk Lokumu ile dolu.

Pudra şekeri serpilmiş pastel renkli karelere bakarken, "*Aslan, Cadı ve Dolap*'ta dünyanın en harika şekeri gibi anlatıldığı için hep bunlardan bir tane yemek istediğimi hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum.

Valtu, "Tam anlamıyla hayal kırıklığına uğrayacaksınız," diyor. Ardından Solon'a, "Lenore ile cadıları nerede hissettiniz?" diye sorar.

"Buradan ileride, arkaya doğru," diyor, kaotik koridora bakarak. Tekrar bana bakıyor. "Bunlardan herhangi biri sana tanıdık geliyor mu?"

Etrafa göz gezdiriyorum. Ölçmek çok zor, her şey çok yoğun ve neredeyse her tezgâh aynı görünüyor. "Evet ve hayır."

"Devam edeceğiz," diyor Valtu. "Eğer burada bir şey yoksa, o zaman ikram olarak bir Türk Lokumu alabilirsiniz."

"Teşekkürler," diyorum gülerek ama kulağıma zayıf geliyor. Gerçek şu ki, Bellamy'nin gözlerinden gördüğüm yerin burası olup olmadığını anlayamasam da, burada bir şeyler var. Ona odaklanamıyorum ya da parmağımı üzerine koyamıyorum, ama doğaüstü bir şey hissediyorum, bir tür sihir süzülüyor.

Ayrıca bir kıyamet hissi. Gerçi bunun benim yıpranmış sinirlerimden mi kaynaklandığından emin değilim.

Solon uzun koridor boyunca bana yol gösteriyor ve ben de Bellamy'yi bulmaya çalışmak için elimden geleni yapıyorum. Onu bulmak için kitabın büyüüne sahip olmasam da, yine de karşılaştığımda varlığını bileceğimi hissediyorum.

Ve sonra yaparım.

Koridorun sonuna yaklaşmıştık ki Hazer Baba adlı bir tezgâhın önünde aniden duruyorum. Tam üzerinde, kemerli tavanın aşağıya doğru kıvrılıp tezgahın çatısıyla birleştiği yerde, yarım daire şeklinde büyük bir pencere ve arkasında bir ofis ya da depo gibi görünen bir yer var.

Pencerenin önünde uzun siyah paltolu bir adamın karanlık figürü durmaktadır.

Atlas Poe.

Bize bakıyor.

Nefes nefese kaldım ve işaret ettim. "İşte orada!"

Solon ve Valtu bakıyor ama Atlas kelimenin tam anlamıyla buhar olup uçuyor. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra hiçliğe karıştı.

"Siktir," diye yemin ettim. "Oradaydı. Şimdi her yerde olabilir." "Aslında tam arkadayım," diyor Atlas.

Üçümüz etrafımızda dönüyoruz, Valtu bir kalkan gibi hafifçe önümde dururken Solon saldırmaya hazır görünüyor.

Atlas birkaç adım ötede duruyor, patronlar etrafında dolaşıyor, bazıları yoldan çekilmediği için ona ters ters bakıyor. Ellerini iki yana açmış, başını eğmiş, yüzünde aptalca bir gülümseme var.

"O lanet gülümsemeyi suratından sileceğim, seni emo pisliği," diye alay ediyor Valtu, şakağındaki damarlar zonkluyor. Kendini kaybetmesine saniyeler kala onu sakinleştirmek için elimi uzattım.

"Bana burada mı saldıracaksın?" Atlas kibirli bir kahkaha atıyor. "Tüm bu insanların önünde, tüm bu *insanların* önünde mi?"

Yanından geçen bir kadın bunu duyuyor ve Atlas'a temkinli bir bakış atarak çantasını daha sıkı kavlıyor ve adımlarını hızlandırıyor. Ben de bundan korkuyordum. Burada savaşmak sadece istenmeyen bir sürü dikkati üzerimize çeker. Cazibe ve çekici insanlar bir dereceye kadar yardımcı olabilir ama bu kadar çok canlı yayının bir tık ötede olduğu bir yerde değil.

"Gerçekten umurumda değil," diyor Valtu ve ben onu durduramadan havaya sıçrayıp Atlas'a doğru patlıyor. Atlas'ı on adım geriye savuran güç, onun pazar tezgâhlarının, çay ve baharat yığınlarının arasından uçarak geçmesine neden oluyor; havada bir patlamanın kalıntıları gibi rengârenk tozlar yükseliyor.

Valtu ölümcül bir darbe indirecek kadar sert yumruklar atmaya başlayana ve insanlar çığlık atıp sağa sola kaçışmaya başlayana kadar herkes gibi ben de sersemlemiş durumdayım.

İnsanlar da telefonlarını çıkarıp kaydetmeye başlar. Hay aksi.

Birden arkamdan bir darbe alıyorum, kürek kemiklerimin arasına inen bir darbe ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve dönüp baktığımda koyu renk saçlı bir kadının yüzüme vurmak üzere olduğunu görüyorum. Sanırım burada eski usul dövüşüyoruz.

Tam zamanında eğilip ellerimi ona doğru fırlatıyorum, gücün göğsümden akıp parmak uçlarımdan çıktığını hissediyorum ve güç onu yere seriyor. Bu kaltağın kim olduğunu bilmiyorum, sadece pazarı savunan bir insan da olabilir, bilmiyorum ama tepki vermemek ölümcül olabilirdi ve Dahlia'nın gücü bu şekilde ortaya çıktığı için minnettarım.

Kadın ayağa kalkarken, destek için Solon'a bakıyorum, ancak iki adamın farklı taraflardan ona yaklaştığını görüyorum. "Solon!" Onu uyarmak için bağıyorum.

Tam üzerlerine atlarken arkasını dönüyor ve hareketlerinden büyü kullandıkları anlaşılıyor. Solon'un üzerine çullanıyorlar ve Solon bir tanesini yüzüne attığı bir dirsekle savuşturmayı başarıyor, tüm o kaos ve çılgınlıkların arasında bile kemik çıtırtıları duyulabiliyor ama diğeri bir *mordernes* bıçağı çıkarıyor, Solon'un yüzü bıçağın ışığında mavi mavi parlıyor.

"Solon!" Tekrar bağıyorum ve yardım etmek için ona doğru koşuyorum ama arkadan gelen kadın Latince bağıyor ve sonra havada uçuyorum, özenle istiflenmiş lokum ve kuru meyve sıralarının arasından geçiyorum ve size söyleyeyim, yüzüme hurma ve ceviz yemek çok acıtıyor.

Sırt üstü düştüm, nefes nefese kalmıştım ve telefonuyla beni çeken dükkân sahibine bakıyordum.

"İyi misin?" diye soruyor kırık bir İngilizceyle.

Başımı sallıyorum ve kalkmama yardım etmek için eğiliyor ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum, tam o sırada kadın yaklaşıyor, ellerini sanki beni ve dükkân sahibini paramparça edecekmiş gibi uzatıyor.

"Dur!" Ona bağıyorum, sağ avucum dışarıda.

Ve o da durdu.

Her şey öyle.

Her bir insan, cadı ve vampir olduğu yerde donup kalıyor. Sanki zaman tamamen durmuş gibi ve sessizlik sağır edici. Ellerini Atlas'ın boğazına dolamış, onu duvara yaslamış ve yerden birkaç metre yukarıda asılı duran Valtu'ya bakıyorum; kırmızı sumak, sarı zerdeçal ve yeşil fesleğen tüyleri etraflarındaki havada asılı duruyor. Kılıcın yönünü değiştirmeyi başaran ve kılıcı tutan cadının boynunu ısırarak Solon'a dönüyorum, kan izleri hareket halinde donmuş, diğer saldırganı ise yerde yatıyor, kafasını kaybetmiş.

Dükkân sahibinin şok olmuş yüzüne ve az önce tezgâhında yarattığım dağınıklığa bakıyorum; fıstıklı meyveler ve şuruba batırılmış tatlılar her yere dökülüyor.

Ve sonra ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Ayak sesleri duyuyorum. Diğer yönden bana doğru yaklaşan birinin, dünyadaki tüm zamana sahip birinin rahat, durgun ayak sesleri.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve *biliyorum*.

"Vay, vay, v a y ," diye cınlıyor Bellamy'nin sesi, çarşıdaki tek ses. "Bu Dahlia Abernathy değil mi?"

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Gül

Bu ses.

Benim adım.

Etrafımdaki pazardaki insanlar kadar donmuş hissediyorum ve bir an için ben de askıya alınmış bir animasyonda olabilirmişim gibi hissediyorum.

Ama hareket edebiliyorum, yavaşça dönebiliyorum.

Ve kendimi bir zamanlar babam gibi olan adamla yüz yüze buldum.

Ben.

Bellamy.

Birkaç adım ötede durdu ve ben ona saldırmak için hamle bile yapamadan

avucunu uzatıyor ve beni görünmez bir ön kalkanla yerime sabitliyor.

"N a s ı l s ı n hayatım?" diye devam ediyor, beni inceleyerek.

"Yapmalıyım

Kabul et, öldüğünü duyduğumda seni bir daha göremeyeceğimden emindim."

"Dünyanın işleyişi ne tuhaf," diyorum ona, içimdeki öfke alevlenerek.

Bana orantısız bir sırtış atıyor. Tanrım, gerçekten de ölümsüz, değil mi? Onu son gördüğüm günle tamamen aynı görünüyor, hatta belki biraz daha genç, sanki ellili yaşlarının sonundaymış gibi. Görebildiğim tek gerçek değişiklik gözlerinde. Bir zamanlar bana yaptığı onca kötülüğe rağmen bilge, sakın ve zaman zaman naziktiler. Ayrıca parlak bir maviydiler. Şimdi ise günah kadar siyahlar ve bana karşı olmayan bir kötülük barındırıyorlar.

Orada daha önce. Açıkçası o bir aziz değildi, katil, yalancı bir piçti. Ama şimdi kaygan ve şeytani bir şeyle dolup taşıyor. Resmen içinden sızıyor.

"Kafan karışmış görünüyor," diye düşündü. "Acaba gençlik pınarını mı keşfettim?"

"Yapmadığını biliyorum," diye alay ediyorum onunla. "Nasıl bu hale geldiğini biliyorum. Küçük kardeşimi ailemden çaldın."

Kaşları çatılır. "Ailen mi?"

Doğru ya. Hiçbir fikri yok. Bu iyi bir şey, çünkü annem ve babam ne kadar uğraşmışlarsa işe yaramış. Beni ve Dylan'ı güvende tuttular.

"Ametist ve Kurt," diyorum çenemi kaldırarak. "Görünüşe göre benden haberin yokmuş."

Bu durumdan rahatsız olmuş görünüyor ve içimde küçük bir gurur kırıntısı hissediyorum. Alabildiğimi alacağım.

"Onlar nasıl senin ailen olabilir?"

"Dediğim gibi. Evren gizemli bir şekilde işliyor."

Gözleri kısılıyor ve sanki beni kokluyormuş gibi uzun burnundan derin derin nefes alıyor. "O zaman Leif ile aynı genlere sahipsin demektir."

"Leif ile aynı genler, Dahlia ile aynı güçler. Ben her şeyim."

"Güç mü?" diyor, burnundan soluyarak. Bana peruk takmış iki ayaklı bir domuzu hatırlatıyor. "Dahlia olarak sahip olduğun güç sadece ve sadece tek bir şeye yarıyordu, o da vampirleri öldürmekti. O gücü kendi üzerinde kullanma dürtüsüne kapılmamış olman çok kötü."

Onu konuşturmaya ihtiyacım var ama neden olduğundan emin değilim. Solon ve Valtu zamanda donmuş durumdalar ve bana yardım edemezler. Sanırım eninde sonunda bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım.

Etrafımızdaki pazara başımla selam veriyorum. "Bunu yapmak için son derece halka açık bir yer seçmişsin."

"Kimliğini açığa çıkaracağımdan mı endişeleniyorsun?" Sırtışı genişliyor. "Bunun öncesinde ya da sonrasında hiçbir şey hatırlamayacaklar ve tüm elektronik ve teknolojiyi devre dışı bırakmak için bir elektromanyetik darbe gönderdim. Hayır Dahlia, bu artık sadece seninle benim aramda. Olması gerektiği gibi."

Elini hareket ettiriyor ve ben acıyla haykırıyorum, tüm vücudum yerden birkaç santim havalanıyor, görünmez mengeneler kollarımın ve bacaklarımın üzerine kenetlenerek beni ters yönlerle çekiyor.

"Toprağın altında çürümeyi hak ediyorsun," diye bağıyorum acıya karşı savaşıarak.

"Ne için? Sana gerçek potansiyelini gösterdiğim için mi?" "Beynimi yıkadın."

"Ben sadece bir öğretmendim," diyor, siyah gözleri tam anlamıyla insanlık dışı bakıyor.

"Sen bir katilsin!"

"Sen de öylesin."

"Beni bu hale sen getirdin!"

"Hepimiz birçok şapka takmak zorundayız Dahlia. Bu da benimkilerden biri. İnsanlar bunu hak ettiğinde bunu cinayet olarak mı görüyorsunuz? Başkalarını öldürdüklerinde? Bunu siz yaptığınızda da cinayet olarak görüyor musunuz?"

"Ailemi öldürdünüz!" Çığlık atıyorum. "Onları seviyordum ve sen onları benden aldın. Onları öldürdün ve suçu vampirlere attın ama başından beri suçlusu sendin."

"Daha büyük bir iyilik için fedakârlıklar yapılmalıdır. Dünya böyle işliyor."

"Ama bunu *benim* dünyama sen yaptın! Sonra da beni önemseyen biri gibi davranarak hayatıma girdin. Benimle ilgilenen biri gibi. Sadece beni sevecek birine ihtiyacım varken beni kullandın ve manipüle ettin!"

Dahlia'nın güvensizliğinin ortaya çıkmasından, sesimin bu kadar zavallı çıkmasından nefret ediyorum. "Umursadım," diyor ve ben asitli bir kahkaha atıyorum.

Bunu görmezden geliyor ve devam ediyor: "Sana kendi kızıma baktığım gibi baktım. Kendi iyiliğin benim için çok önemliydi, tıpkı sana gerçek potansiyelini göstermek gibi. Sen önemliydin Dahlia, inanmak istesen de istemesen de."

"Bana öyle demeyi kes. Adım *Rose*."

"Eğer Rose olarak anılmakta bu kadar kararlıysan, Dahlia'nın ailesine ne olduğunu neden umursuyorsun? Artık yeni ebeveynlerin var. Ametist ve Kurt tam bir çift."

"Etrafta dolaşmayı da başardığın yeni aileler," diye haykırıyorum. "Annemi almaya çalıştın, kardeşimi kaçırdın! Ve şimdi Rose olarak benim ailem olmaları, Dahlia olarak ailemin sayılmadığı anlamına gelmez. Onlar sayılırdı! Ben onları seviyordum, onlar da beni seviyordu ve mutluyduk. Ve sen geldin ve her şeyi mahvettin. Ailemi yok ettin!"

Sözlerim sessiz pazarda çığlık çığlığa yankılanıyor, öfke ve adaletsizlik bedenimden taşıp düşüncelerimi bulandırdıkça kalbim daha da sıkışıyor.

"Dediğim gibi, her şey fedakârlıklarla ilgili," diyor avuçlarını açarak.

"Fedakarlıklar sizin değilse sayılmaz!"

Bakışları üzerimde keskinleşiyor ve Valtu'nun evindeki hayalet ve iblislerden aldığım hissin aynısını onun gözlerinden de alıyorum.

"Gerçekten neden buradasın Dahlia?" Yavaşça göz kırpmıyor. "Özür dilerim. *Rose* demek istedim. Hmm? Geçmiş bir hayatın silik hatıraları olan ebeveynlerin olamaz. Ve gerçekten Leif de olamaz. Onunla daha önce hiç tanışmadın. Hiç tanımadığın, belli ki sıkıntıda olmayan birini neden umursuyorsun? Yapmaya çalıştığın şeyin onun hayatını mahvetmek olduğunun farkında mısın? Leif beni sadece babası, Atlas'ı kardeşi, Celina'yı da kız kardeşi olarak tanıdı. Yaptığı fedakarlıkları bilmiyor ve bunun için daha iyi durumda. O güçlü, akıllı genç bir vampir, tahammül edebildiğim tek vampir. Bunu ondan almak mı istiyorsun? O sana izin vermez."

"Hayır," diyorum ona. "Gerçeği öğrenecek. Görecek. Ona ne yaptığını hatırlamasını sağlayacağız."

"Biz sadece kendimizi geliştirmek için ondan ödünç aldık. Biz onun ailesiyiz. Testler ve onun katkıları olmasaydı, onu yetiştiremezdik. Vampir olmak yalnızlıktır, değil mi? Ölüp de onu terk edemezdik. Bizim de sonsuza dek yaşayacağımızdan emin olmalıydık."

Ne saçmalık ama.

"Duymak istediğin her şeyi kendine söylüyorsun," diye hırlıyorum ona. "Ama ben gerçeği biliyorum. Sen lanet olası bir şeytansın."

Tuts. "Hadi ama Rose. Kötülük çok tartışmalı bir kelime, sence de öyle değil mi? Çok dar görüşlü. Ben kararlı demek istediğini düşünmeyi tercih ediyorum. Bu çok daha uygun."

"Kötülüğü sevmiyorsan, başka kelimelerim var. Korkak, zalim, aşağılık," diye tükürdüm ona. "En çok da *acınası*. Sen gençliğine tutunmaya çalışan çaresiz yaşlı bir beyaz adamsın, orta yaş krizindeki sıradan bir bok çuvalından farkın yok."

Dudakları dişlek bir hırıltıyla kıvrılıyor ve ellerini sarsarak vücudumun parçalanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

Çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum ve acının ve öfkenin dalgalar gibi içimde çalkalanmasına, damarlarımda kaos yaratmasına izin veriyorum. Tavana bakıyorum ve dua ediyorum, diliyorum, yıldırımın ona çarpmasını *istiyorum*.

Kulakları sağır eden bir vızıltıyla, içimdeki elektrik enerjisi toplanıyor ve başımın tepesinden dışarı fırlıyor, marketin kemerli tavanından yukarı fırlıyor ve sonra pencerelerden birinden aşağı doğru patlıyor.

Bellamy'nin üzerine yıldırım düşerken paramparça camlar üzerimize yağıyor ve her şey bir anlığına beyaza dönüyor, gözlerim ışıktan sersemliyor. Yanık kokusu ve duman var ve onun gücünün beni her an serbest bırakmasını bekliyorum.

Ama öyle değil.

Hâlâ sıkışmış durumdayım, farklı yönlere çekiliyorum.

Ve sonra kahkahayı
duyuyorum. Alçak,
zengin, şeytani.

Sonra duman dağılır ve Bellamy orada durmaktadır, saçının bir teline bile zarar gelmemiştir.

"Aptal kız," diyor Bellamy, yaşlı ağzı kötü niyetli bir sırıtışla kıvrılıyor.

Sonra beni yere düşürene kadar havada uçuyor. Ellerini göğsüme ve boğazıma bastırıyor ve yeşil elektrik derime saplanırken çatırdıyor, beni içten dışa yakıyor. Bu onun büyüğü ve yaşam gücümü emiyor, kendi büyümünü tüketiyor, ta ki ben eskiden olduğum şeyin sadece bir kabuğuna dönüşene kadar.

Geri kalan organlarımdan önce organlarım mı yanacak? Acı kabarıyor ve artık düşünemiyorum bile.

Bu olamaz.

Daha
bitirmedim.

Lenore bana *Dahlia'nın tüm bilgisinin senin içinde olduğunu* söylemişti.

O haklıydı. Ben hâlâ Dahlia'yım ve Dahlia'nın en iyi bildiği bir şey vardı. Bilincimi kaybediyorum, içimde başlayan sıcaklığı hissederken büyüğünün gücüne yenik düşüyorum, ama son bir şey denemek için yeterli gücüm var.

Bellamy ölümsüzdür. Yıldırım ona zarar veremez, benim güçlerim de.

Ama o sadece bir vampirin kanını taşıdığı için ölümsüzdür ve bu da onu bizimle aynı şekilde ölümsüz yapmalıdır.

Yani bir ya da iki ölümcül kusur var.

Yıldırım onu ateşe vermemiş gibi görünüyordu ve kafasını kesmeye çalışacak kadar gücüm ya da sihrim kaldığından emin değilim. Ama bir şeyim var.

Ve bana onu iyi kullanmayı öğretmişti.

Son gücümle dizlerimi göğsümün yarısına kadar getiriyorum, sadece botuma uzanacak kadar, bıçağın sapı avucuma sığıyor gibi görünüyor. Parmaklarımı kılıcın etrafına doluyor ve bir çığlık atarak kılıcı çekip çıkarıyorum; her hareket sanki katranın içinde hareket ediyormuşum gibi daha da zorlaşırken kaslarım geriliyor.

Bellamy bıçağı ona doğru kaldırdığımı görmek için tam zamanında yere bakıyor. Mavi renkte parlıyor, tüm yüzünü aydınlatıyor, onun varlığından değil, benimkinden.

Bakışları üzerinde daralıyor ve gücünün yoğunlaştığını hissediyorum. Güç dalgası o kadar güçlü ki beni olduğum yerde tutuyor ve çığlık atarak hareket etmeye çalışıyorum.

Çünkü biliyor. Ya biliyor ya da korkuyor, bunun onu mahvedecek bir şey olabileceğinden korkuyor.

"Bütün zamanımı senin için harcadığımı düşünmek," diyor çirkin bir alaycılıkla. "Belki de dünyaya bir iyilik yapmalı ve seni ailenle birlikte öldürmeliydim."

"Fark etmez," demeyi başarıyorum, her kelime kırık dökük. "Ben olsam geri dönerdim."

Kalbinin hemen üzerinde duran bıçak, gerginlikten elimde titremeye başlıyor. İçgüdülerim bana bıçağı tam olarak nereye saplamam gerektiğini söylüyor ve ben homurdanıyorum, tek bir güç darbesi için nefes nefese kalıyorum.

"Sadece Valtu için dönmediğimi düşünmeye başlıyorum," diye hırlayarak devam ettim. "Seni öldürmek için de döndüm."

Sonra kalbimde öldürdüğü ve çaldığı ailemin anıları ile çığlık atıyorum ve *mordernes* bıçağını tam kalbine saplıyorum.

Bıçak bir kıkırdak kırılmasıyla batıyor ve Bellamy'nin yüzünün acıdan buruşmasını, gücünün hafifçe sallanmasını izliyorum. Ne yapacağını bilmiyorum, eğer bir şey yapacaksa, ve yüzündeki yoğun meraklı ifadeden onun da bilmediğini söyleyebilirim. Ama bıçak sonuna kadar girdi ve mavi

Şimşek, elektrik damarları gibi dışarıya doğru yayılıyor, vücudunda ve uzuvlarında dolaşıyor.

"Seni aptal," dedi bana. "Ne yaptığının farkında mısın?" "Tam olarak bana öğrettiğin şeyi yaptım," diye cevap veriyorum.

Sonra bıçağı bırakıyorum, tüm enerjim tükeniyor ve boşalıyor ve tam dünyanın karardığını ve soğuduğunu hissetmeye başladığımda, her şey bir WHOOSH ile hayata geri dönüyor.

Birdenbire yeniden ses ve hareket bombardımanına tutuluyorum, herkes sanki hiç donmamış gibi yeniden harekete geçiyor. Valtu Atlas'ın boğazını sıkıyor, ancak Atlas bir anda ortadan kayboluyor, Solon bir cadının boynundan bir parça ısırıyor. Bana yardım eden dükkân sahibi çılgınca etrafta beni arıyor ve insanlar hâlâ çığlık atıyor, bağırıyor ve koşuyor, havada sarı ve turuncu baharat bulutları yükseliyor.

Ve ayaklarımın dibinde Bellamy yatıyor.

Sırt üstü yatmış, bıçak göğsüne saplanmış, ağzı açık, yüzü dehşet içinde eğilmiş, pazardaki tek şey olduğu yerde donup kalmış.

O öldü.

Emin olmak için üzerine eğildim ama gözleri bomboştu ve sanki kolonya sürmüş gibi ölüm kokusunu alabiliyordum.

"Siktir git," diyorum ve sonra alnına tükürüyorum. "Bu Leif için."

Kardeşimin adını düşününce nerede olduğunu merak ediyorum. Burada diğerleriyle birlikte pazarda değil, belki de sanayi bölgesine geri dönmüştür. Tanrım, umarım öyledir, umarım ailem onu bulabilmiştir - sadece bulmakla kalmamış, kurtarmıştır da. Ya Bellamy haklıysa ve Leif onlarla kendi isteğiyle gitmezse?

Ancak Leif hakkındaki düşüncelerim yanımdaki bir çocuğun çığlık atmaya başlaması ve Bellamy'yi işaret etmesiyle kısa kesiliyor ve eski moda bir katil gibi görüldüğümü fark ediyorum.

Polisler gelmeden buradan siktir olup gitmemizi önermek için diğerlerine bağırarak üzüldüm ki aniden sırtımda birini hissettim ve

Boynum yanıyor ve uzandığımda etrafıma ilmik gibi geçirilmiş dikenli telleri görüyorum.

"Yardım edin!" Çığlık atmaya çalışıyorum ama ilmik sıkılaşıyor, çiviler derimi deliyor, sıcak kan boynumdan aşağı damlıyor ve Atlas'ın kulağıma geldiğini duyuyorum.

"Kılıcımı çalacağını bilmeliydim," diye haykırıyor, sesi düzensiz ve vahşi. "Yaptığın şeyin cezasını çekeceksin, kan emici."

Atlas teli çekiyor ve ben çığlık atıyorum, çiviler birkaç santim daha içeri girerken boynumdan aşağı kan akıyor, kas ve kemiği delip geçiyor ve eğer tekrar çekerse ben-

Sağır edici bir kükremeyeyle Valtu, Atlas'ın şaşkınlıkla teli bırakması için tam zamanında ortaya çıkar. Valtu ona çarparak Atlas'ı geriye savuruyor ve ikisi de yere düşüyor. Geriye doğru sendeliyorum, parmaklarım boynumda, bu çivileri derimden çekip çıkarma hissinden nefret ediyorum, yarattığı hasarı bilmekten korkuyorum.

Valtu şu anda tam bir öfke modunda. Atlas'ın tepesinde bir hayvan gibi böğürüyor, her ikisi de sumak tozuyla kaplanmış, sanki kan tozu gibi. Onu sıkıştırmaya ya da ısırmaya başlamasını bekliyorum ama Valtu sadece ilkel bir çığlık atıyor ve ellerini Atlas'ın başına koyuyor.

Atlas'ın kafasını ileri geri çeviriyor ve ardından Valtu inanılmaz bir güçle Atlas'ın kafasını gövdesinden ayırıyor.

Nefesim kesiliyor, boynumu bir anlığına unutuyorum. İnsanlar çığlık atıyor.

Valtu sendeleyerek ayağa kalkıyor, bir canavar gibi görünüyor ve cadının kafasını bir avuç saçından tutuyor. Kan ve irin yere dökülüyor, parçalanmış omurlar uçlarından dışarı fırlıyordu. Neredeyse tüm omurgasını parçalayacaktı.

"Onu nasıl öldüreceğini nereden biliyordun?" Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve nefesim kesilmiş bir halde soruyorum. Gördüğüm şiddete rağmen, hiçbir şey sizi sevgilinizin birinin kafasını fiziksel olarak bir çiçeğin sapından koparması kadar kolay kopardığını görmeye hazırlayamaz.

Valtu aptalca bir soruymuş gibi kaşlarını çatıyor ve elleriyle başını işaret ediyor. "Bu kimi öldürmez ki?"

Haklı. Yine de, *lanet olsun*.

Solon "Biraz yardım," demeyi başarıyor ve biz de ona bakınca hâlâ saldırıya uğradığını görüyoruz.

"İzin verin," diyorum, kendi bıçağımı Bellamy'nin kalbinden çıkarıyorum, sonra bir bakış bile atmadan, neyse ki yolumdan çekilen Solon'a doğru savuruyorum. Bıçağım doğruca diğer cadının kalbine saplanıyor ve cadı çığlık atıp ölene kadar sendeliyor.

"İkiye iki," diyor Valtu hırslayarak. "Seni daha önce hiç bu kadar çok becermek istediğimi sanmıyorum."

Adrenalinin etkisiyle ona sırtıyorum. "Şimdilik pantolonunun içinde kalsın."

"Evet, lütfen pantolonunun içinde tut," diyor Solon, yanına gidip ensesini ovuşturarak. "Diğer adamın kafasını ısırıp koparmayı başardım. Yine de senin kadar etkileyici değil Valtu," diye gülümseyerek kabul ediyor.

Bu arada etrafımızdaki kaosa, çığlık atan ve bizden uzaklaşmaya çalışan insanlara bakıyorum.

"Tamam, *şimdi* gitmemiz gerekiyor," diyorum.

Çıkışa doğru koşmaya başladığımızda Solon etrafına bakarak, "Elimden geleni yapmaya çalışacağım," diyor. "Valtu, sen de aynısını yapmaya çalış."

"Bellamy bunun öncesini ve sonrasını hatırlamayacaklarını söyledi," diyorum yanlarında koşarken. "Ve teknolojiyi devre dışı bırakmak için EMP gibi bir şey yaptığını söyledi."

Çarşıdan çıkarken, telefonlarına öfkeyle vuran ya da kameralarını sallayan insanların yanından geçerken gördüğüm kadarıyla Bellamy en azından bu konuda doğruyu söylüyormuş gibi görünüyor. Şansımız yaver giderse, baharat çarşısında olanlarla ilgili sadece birkaç tuhaf hikâye olacak, ama bunun gerçekleştiğine dair bir kanıt olmayacak.

Birkaç ceset dışında. Ama bu bizim sorunumuz değil.

"Sence gerçekten öldüler mi?" Gün ışığına çıktığımızda, güvercinler uçuşmaya başladığında soruyorum.

Dar bir sokaktan otele doğru ilerlerken Valtu, "Eğer o gotik amcığın kafası tekrar yerine oturabiliyorsa, bence yaşamayı hak ediyordur," diyor. "Bellamy'ye gelince, bence sen yaptın Rose. Bence onu sen öldürdün."

"Evet, ama ikimiz de Saara'yı ateşe verdiğinde onu öldürdüğünü düşündük," diye hatırlatıyor Solon. "Ama öldürmediniz."

Valtu ona sinirli bir bakış atıyor. "En azından intikam peşinde değil ve bizi yalnız bırakıyor."

"Şimdilik," diyor Solon.

Valtu, "O zaman geri gelirse, onun da kafasını koparmakta gecikmem," diyor.

"Bakın, Bellamy öldü," diye ısrar ediyorum. "Başka bir yanıt kabul etmeyeceğim."

Onların zayıf noktalarını bulduk. Herkesin bir zayıf noktası vardır."

"Gerçek bir savaşçı gibi konuştun," diyor Valtu. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur çünkü ben gurur duyuyorum."

Dürüst olmak gerekirse, sanırım gurur duyuyorum ama her şey o kadar hızlı oldu ki gerçeği yakalamakta zorlanıyorum. Başardım. Gerçekten başardım. Bellamy ve onun küçük cadı kölelerini öldürdüm. İstedğim intikamı aldım.

O zaman neden bu kadar boş geliyor? Sanki yeterli değilmiş gibi? Bunun beni doldurmasını, bütün hissettirmesini, yapbozun son eksik parçası gibi hissettirmesini bekliyordum. Ama sadece belli belirsiz bir başarı hissi ve onun gitmesiyle gelen bir rahatlama var ve hepsi bu.

"Leif'i gördüğümde kendimi daha iyi hissedeceğim," diyorum onlara, kollarımı sallayarak kalan adrenalini dağıtmaya çalışıyorum. Artık o kadar hızlı koşmuyoruz ve şu ana kadar kimse bizi haber kameraları ve benzerleriyle takip etmiyor gibi görünüyor.

Valtu bana, "Onu geri getireceğiz Rose," dedi. "Bu sadece ilk adımdı." "Herhangi biriniz onlardan haber aldı mı?" diye sordum.

İkisi de telefonlarını kontrol eder ve başlarını sallarlar. "Hayır ama iyi olduklarına eminim," diyor Solon ama bunu düşünmek için hiçbir nedeni yok. Ya ailem de az önce bizim yaşadığımız türden bir durumla mücadele ediyorsa? Hepimiz birçok kez neredeyse ölüyorduk.

Otele girdik ve doğruca odamıza gittik. Sırayla vücudumuzdaki baharatları ve kanı yıkıyoruz, birkaç şişe kırmızı şarap açıyoruz, içiyoruz ve bekliyoruz. Abe telefonuna cevap vermiyor, Lenore ya da ailem de cevap vermiyor ve ben gerçekten midemin bulandığını hissetmeye başlıyorum. Şimdiye kadar şampanya patlatırız diye düşünmüştüm ama-

Birden kapı çalındı.

Hepimizin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Valtu ayağa fırlayarak kapıya doğru koşmaya başladı, Solon ve ben de peşinden geldik.

Valtu gözetleme deliğinden bakar ve kapıyı açar.

Diğerk tarafta Lenore, benim daha önce görüdüğüme kadar hırpalanmış görünüyor, saçları dağınık, rimeli gözlerinin altına bulaşmış ve yakasında biraz kan var.

"Diğerk herkes nerede?" O içeri girip kapıyı arkasından kapatırken ben haykırıyorum. "Annemle babam nerede?"

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" Solon beni geçip doğruca ona gidiyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Moonshine, ne oldu?"

Lenore ona titrek ama güven verici bir gülümseme veriyor ve sonra bana bakıyor. "Kardeşini bulduk."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Gül

Duyduklarıma inanamıyorum.

Birkaç kez göz kırpmam gerekti. "Sen ciddi misin?"

"Onu buldunuz mu?" Valtu

sorar. O da başını sallar.

"Evet."

Kaşlarım sabırsızlıkla kalkıyor. "Ve? Nerede o? Herkes nerede başka?"

"Wolf'talar... Van Helsing ile birlikte ailenin odasındalar. Leif'e şöyle bir bakıyor, akli dengesinin yerinde olup olmadığına karar veriyor. Yakında burada olacak ve bize daha fazlasını anlatabilir." Valtu'ya bakar. "Duş almak için banyonuzu kullanabilir miyim? Kendimi sıcak çöp gibi hissediyorum."

"Elbette," diyor ve içeri giriyor.

Solon onu takip ediyor, bize detayları ondan öğrenecekmiş gibi bir bakış atıyor ve kapıyı kapatıyorlar.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Valtu bana soruyor.

"Sanırım öyle," diyorum. "Ve hey, sen de endişeliydin."

"Haklısın, kesinlikle öyleydim. Babanın kıcı çok kolay tekmeleniyor."

Ona kararlı bir bakış atıyorum ama yine de gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum. "Böyle mi olacak?"

"Kayınvalidesiyle geçinemeyen bir vampir mi?" diyor, yanıma gelip ellerini belime koyarak. "Ne kadar da insani."

"Dünürler," diye mırıldanıyorum, ona gülerek. "Evlendiğimizi bilmiyordum."

"Düğünümüzü hatırlamıyor musun?" Beni alnımdan usulca öpüyor. "Aşağılandım."

"Ama yeminimiz 'ölüm bizi ayırana dek' idi."

"Ve ölüm bizi ayırmadı," diyor kara gözleri parlayarak. "Ölüm sadece evliliğimize ara verdi, hepsi bu. Biz hâlâ evliyiz. Belki şu anda Lucy değilsin ama evlenen senin ruhun, ismin değil. Ve sen bana aitsin."

Elimde olmadan sırtıyorum ve beni sıcak bir sarılmanın içine çekiyor, ben de kollarımı ona doluyorum. "Yani hala benim kocam mısın?"

"Ve sen hâlâ benim karımsın," diye fısıldıyor, dudaklarını başımın tepesine dikerek. "Ve sana hiç bu kadar hayran olmamıştım, güvercinim. Yapmak için yola çıktığın şeyi yaptın. Dahlia için adaleti sağladın. Ailen için. Leif için."

Onun adını duyunca kalbim biraz burkuldu. "Ama yaptım mı? Ya iyi değilse?"

"Muhtemelen iyi değildir," diyor. "Ama şu anda ailenle birlikte ve bu bir başlangıç. Bellamy gitti. Bu daha ilk gün. Önümüzde uzun bir yol olacak. Ama yolun her adımında yanınızda olacağım. Aileniz de öyle. Hiçbiriniz bunu yalnız yapmayacaksınız."

"Ne zaman bu kadar iyi biri oldun?" Gözlerimi geri çekip ona bakıyorum.

Siyah dalgalı saçlarından bir tutam alnına düşerken çarpık bir sırıtışla, "Merak etme, önemli olduğunda bir pislik olacağım," diyor. Geri itmek için uzanıyorum ve eğilip ağzımı yakalıyor, beni öpüyor, yumuşak, uzun ve tatlı.

"Öhöm," diyor Solon, banyodan çıkarken boğazını temizleyerek. Biz ayrılırken Valtu nefesinin altında "Cockblocker," diye mırıldanıyor.

"Peki, Lenore ne dedi?" Solon'a sordum. "Orada ne oldu?"

"Temel olarak senin daha önce gittiğin yere gittiler. Lenore geldiklerini anlamamaları için hepsini gizlemeyi başardı ve Leif'in binaya döndüğünü görene kadar öylece oturup beklediler."

"Gerçekten mi?"

Lenore onun arkasında, kapının girişinde beliriyor, üzerine bir havlu sarmış, dünyanın en hızlı düşunu almış, ki bu bir vampir olduğunuzda kesinlikle yapılabilir.

"Söylememe izin verin, her şeyi yanlış anlıyorsunuz," diyor ama gülümsüyor. "Oturup beklemedik. Aktif olarak mekânı araştırdık. Sonra Leif ortaya çıktı. Kim olduğunu bilemezdim ama sakallı haliyle Dylan'a çok benziyordu. Belli ki ailen onun kim olduğunu biliyordu. İçeri girmesini izledik ve sonra yaklaşıp bakabildim. Sadece o ve bir cadıydı, Celina adını verdiği bir kız. Yani gerisi oldukça kolaydı."

Valtu, "Sadece savaş sahnesini atladınız," diye belirtiyor.

Parmaklarını ıslak saçlarında gezdirip karıştırarak, "Aslında pek de bir şey değildi," diyor. "Oraya girdim ve Celina'yı, bıçağını çalıp ona saplayacak kadar etkisiz hale getirebildim."

"Onları öldürmenin tek yolunun bu olduğunu anladın," diyorum. "Ben de öyle."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Denemeye değer diye düşündüm. Ama sonra kardeşinle uğraşmak zorunda kaldım." Yüzünü ekşitti. "Ailenin bunu yapmasını istemedim çünkü bu doğru görünmüyordu ve onu gördükleri anda her şeyden çok koruma moduna geçtiler. Her neyse, kardeşin Wolf 2.0 gibi sert bir kurabiye."

Valtu buna homurdanıyor ve ben de ona pis bir bakış atıyorum.

Lenore devam ediyor. "Sonunda Van Helsing'in ona bir şey enjekte etmesine yetecek kadar üstünlük sağlayabildim. Sinirsel analizörlerin vampirler üzerinde işe yaradığını bilmiyordum ama Abe'in parmaklarının ucunda özel ilaçlardan oluşan bir cephanelik olduğunu düşünmeye başladım."

"Bilim varken büyüye ne gerek var," diyor Valtu. Sonra tiksintiyle dudağını kıvrıyor. "Lanet olsun, tıpkı onun gibi konuşuyorum."

"Her neyse," diye devam ediyor Lenore, "Leif'in hareket edememesi yeterliydi ve onu oturtup her şeyi açıklayabildik. Bizimle buraya gelmesi için epey ikna etmek gerekti ama artık burada."

"Hâlâ felçli mi?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. O iyi, sadece normalde olduğundan biraz daha yavaş, ki bu iyi bir şey çünkü o hâlâ bir vampir. Henüz dönüşmemiş olabilir ama cadıların ona ve vücuduna ne yaptığını, ne tür bir eğitim aldığını ya da ne tür güçlere sahip olabileceğini bilmiyoruz. Tüm bunları kabullenmesi biraz zaman alacak, hala hiçbirimize inandığını sanmıyorum ve ailenizle ilgili herhangi bir içgüdüğü varmış gibi görünmüyor, ama Abe hipnozun yardımcı olabileceğini umduğunu söyledi. Şu anda yaptığı da bu."

"Onu görmek istiyorum," diyorum. "Şimdi."

Lenore ve Solon birbirlerine bakarlar. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor Lenore.

Valtu, "Hadi ama, o onun kardeşi," diyor.

"Ve Solon'a göre, Bellamy'yi, baba olarak bildiği tek kişiyi öldüren de o. Bu pek de iyi gitmeyecek."

"O zaman bunu ona söylemeyeceğim, en azından şimdilik," diyorum. Lenore başını sallıyor. "Peki. Hadi gel."

Kapıya doğru gidiyorum ve Valtu uzanıp dirseğimi tutuyor. "Seninle gelmemi ister misin yoksa yalnız gitmenin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Aslında yalnız gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum. Onu bunaltmak istemiyorum."

Bana hızlı bir öpücük veriyor ve başını sallıyor. "İyi şanslar. Seni seviyorum."

Çok uzun zamandır ilk kez beni sevdiğini herkesin içinde söylüyor. Yanaklarım ısınıyor, göğsümde bir baş dönmesi. "Ben de seni seviyorum."

Sonra Lenore ile odadan çıkıyorum ve kapı kapanırken Solon'un Valtu'ya "Drakula'nın bu kadar yumuşak olduğunu kim bilebilirdi?" dediğini duyuyorum.

Lenore bana da aynı şeyi söylemek ister gibi bakıyor ama ben sadece havlusuna başımı sallıyorum. "Bana sadece oda numaralarını söyleyebilirsin.

benimle gelmek zorundasın."

Havlusuna bakıyor ve el sallıyor. "Lütfen, burası Türk hamamları diyarı. Herkes havlu giyer. Ayrıca, sadece nasıl geçtiğini sormak istedim. Dahlia'nın gücü nasıl hissettirdi?"

"Harika," diyorum, sonra kendimi durduruyorum. "Hayır. Harika hissettirdi."

Ona olan biten her küçük şeyi anlatıyorum, savaşı zihnimde yeniden canlandırıyorum ve tam üst katımızdaki bir odaya geldiğimizde her şeyi toparlıyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Dönüp gidiyor ve ben de kapıyı çalıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, aniden gerginleşiyorum.

Kapıyı Abe açıyor, mavi gözleri kapı çerçevesinden parlıyor. "Ah, uğrayıp uğramadığını merak ediyordum," diyor usulca, beni içeri almak için kapıyı yeterince açmadan.

Bizi duyabiliyor, bu yüzden seninle böyle konuşmayı tercih ederim, eğer rahatsız edici olmuyorsam, diyor Abe kafamın içinde.

Hiç de değil. O nasıl? Lenore olanları anlattı, ben de ona anlattım.

Onun üzerinde hipnozu denedim, öyle diyor. Ve bu biraz yardımcı oldu, çünkü artık ailenizin onun gerçek ebeveynleri olduğunu ve ona zarar vermek istemediklerini biliyor. Ama daha derin, travmatik bölümlere girmek istemedim. Kaçırılmayı ya da deneyleri hatırlamıyor. Şimdilik bu onun için çok fazla.

Ama Bellamy'nin öldüğünü biliyor? Ben soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. *Düşündüğümde iyi idare ediyor. Ama kardeşin her şeyi derinlere iten ve ya daha sonra başa çıkan ya da hiç başa çıkmayan bir tip.*

Tanrım, *tanıdık* geliyor, diyorum Valtu'yu düşünerek.

Bazı benzerlikler olduğunu söylüyor. Ama bence Leif kırılması daha zor bir ceviz. Her neyse, içeri gel ve merhaba de. Sana saldırmayacaktır. Sadece pazarda olanlardan bahsetme.

Başımı sallıyorum ve o kapıyı açınca içeri giriyorum.

Oda loş ışıklı, bizimki gibi büyük bir süit ve annemle babam kanepede oturmuş, bir koltukta oturan Leif'le konuşuyorlar. Çok sakın görünmesine ve bana bakmak için başını yavaşça çevirmesine rağmen, yine de vahşi bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi yaklaşıyorum.

Annemle babama hızlıca başımı sallayıp gülümsüyorum ve onlar da Leif'e bakıyorlar. "Leif," diyor annem, "bu kız kardeşin Rose."

Elimi selamlamak için hafifçe kaldırıyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Merhaba Leif."

Vay anasını, bu lanet bir yolculuk.

Onu daha önce gördüğümü biliyorum ama onu tekrar ve bu kadar yakından görmek gerçeküstü bir his. Tamam Dylan, ama aynı zamanda o yaşı çoktan geçmiş bir adam. Gözlerindeki perili bakış, hayatında bir gün bile zorluk nedir bilmemiş olan kardeşiyle kıyaslanamaz. Leif sadece sıkı sıkıya sarılmış bir karmaşa yumağı, boyun eğmez ve aşılmaz ve kafamın arkasında onu kurtarmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

"Sen geçen gün gördüğüm kızsın," diyor yavaşça, kelimeleri kalın. "Atlas'ın saldırdığı kız. Öldüğünü sanmıştım."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, beni öldürmek için çok şey gerekir ve öldüğümde bile her zaman geri dönerim," diye gülümseyerek sözümü bitiriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Hep geri mi geliyorsun?"

"Şimdiye kadar, her neyse. Bu uzun bir hikaye. Aslında, nasıl baktığınıza bağlı olarak birçok uzun ya da kısa hikâye. Ama burada olduğun için çok memnun olduğumu söylemek istiyorum."

Yüzündeki sert ifadeden aynı şekilde hissetmediğini anlayabiliyorum.

Devam ediyorum, "Ve ne olursa olsun, senin için buradayım. Gençken hiç tanışmadığımızı ve beni tanımadığını biliyorum ama seni tanıdığımı hissediyorum. Bunu duymak şu anda sana yardımcı olmayabilir ama zamanla gerçekten arkanda olduğumu anlayacağını umuyorum."

Onu geri getirmek ve Bellamy'nin pençelerinden kurtarmak için tüm bu olayları başlatanın aslında ben olduğumu eklemek istemiyorum. Bunu daha sonraya saklayacağım.

başka bir zaman.

Ve başka bir zaman olacağı için çok rahatladım.

Bana karşı temkinli olabilir, beni tanımıyor olabilir, derin bir kayıp, kafa karışıklığı ve gerçekte kim olduğunu bilmeme duygusu yaşıyor olabilir, ama sonunda yakın olacağımızı umuyorum. Dylan'la olan ilişkimin aynısını beklemiyorum ama yine de dürüst ve gerçek bir ilişki olmasını umuyorum.

Leif gülümsemiyor ama gözlerindeki bir şey beni kabul ettiğini söylüyor ve bu şimdilik yeterli.

Portland'dan Newport'a yolculuk I-5'ten aşağıya doğru sadece birkaç saat sürüyor ve ardından Corvallis'ten sahile hızlı bir atlayışla geçiliyor, ancak hem inanılmaz derecede uzun hem de inanılmaz derecede kısa gibi hissettiriyor.

Babam havaalanında bıraktıkları cipimizin direksiyonunda, Valtu yolcu koltuğunda yanında, ben, annem ve Leif de arkada oturuyoruz. Leif hayatımıza geri döneli beş gün oldu ve Portland havaalanına yeni indik. Abe İngiltere'ye geri döndü, Solon ve Lenore ise doğrudan San Francisco'ya uçtular.

Kardeşimle zor birkaç gün geçirdiğimiz kesin. Abe onunla ilaçlarla, hipnozla ve kim bilir başka nelerle sürekli çalışıyor ve bu biraz yardımcı oluyor. En azından Leif'in bize karşı savaşıp savaşıp, kaçmaması ya da tamamen siktir olup gitmemizi söylememesi yardımcı oluyor. Bize sadece biraz siktir olup gitmemizi söylüyor. Yaşadığı onca şeyi düşününce onu suçlayamam.

Yine de bir şekilde onu bizimle Oregon'a dönmeye ikna etmeyi başardık. Annemler ona bir şeyleri çözene kadar kalabileceği bir yer vermek istiyorlar ve biz de ikiziyle tanışmasını istiyoruz. Dylan'la tanışmasının gerçeği pekiştireceğini düşünüyoruz. Leif her şeyi kabullenmiş gibi görünse de

korkarım ki bizimle dalga geçiyor ve ona söylediklerimize gerçekten inanmıyor.

Şu anda bile sürekli ona bakıyorum ve tüm yolculuk boyunca dikkati pencereden dışarıda olsa da çenesinde beni tedirgin eden gergin bir duruş var. Her şeyin olabildiğince iyi gitmesini umuyor ve dua ediyorum.

Sonunda Newport'tan geçip bizi evimize götürecek sahil boyunca uzanan caddeye giriyoruz ve birkaç hafta olmasına rağmen sanki yıllardır burada değilmişim gibi hissediyorum. Buradan ayrıldığımda tanıdığım dünya şimdikiyle aynı değil. Valtu'yla birlikteyim, Leif geri döndü ve Bellamy öldü.

Ve sonunda tüm farklı versiyonlarımla bir bütün olduğumu hissediyorum, sanki tüm farklı hayatlarım sonunda bir bütün haline gelmiş gibi. Tüm parçalarımın toplamı.

Bunun için çok daha güçlüyüm.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve Valtu arabadan inerken eve bakıp şöyle diyor: "Sana banliyö hayatı yaşadığın için bok atacaktım Wolf, ama bunun oldukça etkileyici olduğunu söylemeliyim."

Babam cevap olarak homurdanıyor. "Evet, hanımefendi okyanus kıyısında yaşamak istedi. Bana kalsa ormanın ortasında yaşardım."

"Geçen sefer ormanın ortasında yaşıyorduk," diyor annem bıkkın bir iç çekişle ve sonra yolun diğer tarafındaki ağaçlı tepeleri işaret ediyor. "Şurada bir orman var ama senin ormanda gezindiğini, çilek topladığını ya da ne yapmak istiyorsan onu yaptığını hiç görmüyorum."

Leif'e bir gülümseme veriyorum. "Onlara alışman gerekecek. Çok hızlı bir şekilde anne ve baba moduna geri döndüler. Bundan sonrası yokuş aşağı."

Leif gülümsemiyor ama başını sallıyor, bakışları gri dalgaların kıyıya vurduğu okyanusa kayıyor. "Çok güzel," diye yorumluyor.

"Çok karamsar ve kasvetli," diyorum ona. "Ama katılıyorum."

Hepimiz eve doğru yürüyoruz, annem Leif'in yanına gidiyor, ben de kolumu Valtu'nun koluna doluyorum.

"Benim burada olmam garip mi?" Valtu bana soruyor.

"Garip mi? Biraz," diye itiraf ediyorum. "Ama burada olmana sevindim."

"Ailenle kalmak zorunda değiliz, değil mi? Her ne kadar kızını yatağında becererek babanı kızdırmak istesem de, sanırım bu gece seninle mümkün olduğunca yalnız kalmak istiyorum."

Bunu duyunca midem bulanıyor, ancak söylediklerinin geri kalanı için ona pis bir bakış atmak zorunda kalıyorum. "Hayır, burada kalmayacağız. Caddenin hemen yukarısında bir sürü güzel, çok romantik otel var."

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyor.

Mutfağa doğru gidiyoruz ve babam bağılıyor, "Dylan biz geldik. Buraya gel ve kardeşinle tanış."

Ev dağınık. Kardeşimin evi düzenli tutmak için biraz uğraştığını biliyorum ama ev darmadağın. Lavabo, mükemmel bir bulaşık makinesine rağmen bulaşıklarla dolu ve her yere kıyafetler ve vinyl plaklar saçılmış durumda.

Etrafına iri gözlerle bakarken annemin alnında oluşan damarı görebiliyorum, ama Dylan yaklaşırken kendini tutmayı başarıyor, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor, gözleri kan çanağı ve lekeli bir tişörtle.

"Selam aile çetesi," diyor bize tembel bir sırtışla.

Hemen yanına koştum ve ona kocaman sarıldım. "Dylan, seni kardeşinle tanıştırmak istiyoruz. Leif."

Geri çekiliyorum ve orada şok olmuş bir halde duran Leif'e elimle işaret ediyorum.

Dylan'ın ağzı açık kalıyor. "Aman Tanrım," diye soluyor, bir eli kafasına bastırıyor. "Bu benim. Ama daha seksi bir versiyonum."

"Esrar içmeseydin böyle olurdun," diyor babam alttan alta ve annem ona dirsek atıyor.

Leif o kadar şaşırmış görünüyor ki hareket bile etmiyor, Dylan yavaşça ona doğru yürüyor, ona bakıyor ve gözlerini kırptırıyor. "Dostum," diyor Dylan, bir adım ötede durup ona yukarıdan aşağıya bakarak. "Sen benim ikizimsin. Sen benim kardeşimsin."

Ve Leif sonunda başını sallar. "Bunu beklemiyordum," diyor sesi kısık bir şekilde. "Bu kadar etkileyici bir sakal bırakabileceğini beklemiyordum," diyor Dylan.

der ve herkes güler, gerginliğin azalmasına minnettar olur.

Sonunda, ilk kez, ikizine bakarken Leif'in dudaklarında küçücük bir gülümseme beliriyor ve ben düşünüyorum, hayır, *biliyorum*, hepimiz iyi olacağız.

Sonra Dylan şaşkınlıkla Valtu'ya bakıyor, onu ilk kez fark ediyor. "Bekle. Bu da kim?"

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Valtu

Dalga sesleriyle uyanıyorum, gözlerim karanlığa alışıyor.

odanın. Saat sabahın ikisini gösteriyor ve ben inliyorum. Jetlag tam bir baş belası.

Rose'a bakmak için dönüyorum ama o yok, yataktaki yeri boş. Panik ağzımı dolduruyor.

"Rose?" Doğrulup yataktan kalkmak üzereyken banyodan gelen lavabo sesini duyuyorum. Rahat bir nefes alıp tekrar yatağa gömülüyorum ve sanki sakinleştirecekmiş gibi elimi göğsümün üzerine bastırıyorum.

İstanbul'dan ayrıldığımızdan beri, ama hala gerginim. Her küçük şey bana Bellamy'nin dirildiğini ya da Atlas Poe'nun onun kellesi için geri geldiğini düşündürüyor. Ya da Leif aniden programlamasına geri dönüyor ya da Bellamy ve ekibi ona ne yaptıysa çılgına dönüyor ve herkesi öldürüyor.

Rahatlamayı öğren, diyorum kendime. Rose zaten kendi başının çaresine bakabilir.

Ve bu doğru. Bunu defalarca kanıtladı. Bellamy ile olan savaşı sırasında, Bellamy herkesi durdurduğu için çoğunu kaçırmış olsam da, hem vampir hem de cadı olarak güçlerini kullanarak onu yok etmeyi başardı ve bunun mümkün olmadığını düşünmeme rağmen ona daha da derin bir şekilde aşık oldum. Nasıl aşık olmayayım ki? Mina, Lucy ve hatta Dahlia'nın böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim ama Rose bunu yapabildi ve yaptı da

çok iyi. Kıçımı tekmeleyebilir ve bu beni her şeyden daha çok tahrik ediyor.

Yine de her ihtimale karşı yataktan kalkıp onu kontrol etmeye gidiyorum. Banyo kapısını çaldım ve o da açtı.

Tamamen çıplak.

Gözlerim vücudunda geziniyor, sikim hemen sertleşiyor. "Ne yapıyorsun?" Tişörtüyle uyuduğunu biliyorum, oysa ben her zaman çıplak uyurum.

"Affedersin, seni uyandırdım mı? Duş almaya gidiyordum.

Uyuyamadım." "Ben de uyuyamadım. Jet lag."

Başını sallıyor, yorgun görünüyor. "Jet lag ve diğer her şey."

"Çok kötü bir gün geçirdim," diye yorum yapıyorum odaya girerken.

"Bence kafanı dağıtmama izin vermelisin."

Bakışları sikime düşüyor, sertleşmiş, zonkluyor ve dikkatini çekmek için yalvarıyor.

"Buna hayır diyemem," diyor sinsî bir sırıtışla. "Gerçi daha önce beni çok yordun."

"Gecenin bir yarısı uyanıyorsanız tabii ki yeterli değil.

Seni öyle bir sikeceğim ki günlerce uyuyacaksın."

Gırtlaktan gelen, nefes nefese bir sesle gülüyor ve sonra duşa doğru yürüyor. "Jetlag'i silebilen bir sikiş mi? Gördüğümde inanacağım," diye alay ediyor ve suyu açıyor.

Kahretsin, meydan okumayı severim.

Duşa doğru ilerliyorum, sıcak su spreyinin içine giriyorum, sonra onu yakalıyorum ve fayanslara yapışması için döndürüyorum. Su sırtından aşağı akıyor ve ben eğilip kıçının dibinden boynuna kadar omurgasını yalıyorum.

"Seni almadan önce saçlarını yıkamamı ister misin?" Bir elimi kıç yanaklarının kıvrımının altına kaydırarak mırıldanıyorum. "Seni bu kadar kirletmeden önce gerçekten temizleyebilirim."

Başını sallıyor, zaten nefesi kesilmiş ve elime şampuanı döküyorum, bir elimle saçlarına masaj yaparken diğer elimle göğüslerine uzanıp onlarla oynuyorum. Meme uçlarının parmaklarımın altında sertleştiğini hissettiğimde sikim şehvetle dalgalanıyor ve nefesi kesiliyor.

Islak saçlarını geriye doğru çekerek kulak memesini ısıırıyorum, köpüklerin tadına bakıyorum. Boynunu ısıırıyorum, sonra boynunun etiyile omzunun birleştiği yere, vücudunun en hassas bölgelerinden birine, onu her zaman etkisiz hale getirebileceğim bir yere doğru bir yol emiyorum. Dudaklarımın altında hemen eriyor ve inliyor, başını düşün akıntısına daldırırken kıcını tekrar sikime bastırıyor. "Saç kremi kullandığından emin ol."

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Başka türlü pek de zor olmuyor," diye dalga geçiyor ve ben de şampuanın geri kalanını saçından çıkarmayı bitiriyorum.

Sonra saç kremi alıp elime sıkıyorum ve saç derisinde gezdiriyorum.

"Sadece saç uçları," diyor hızlıca.

"Burada yetkili kim, ben mi sen mi?" Kabaca söyledim. Sonra saç kremiyle ıslattığım elimi omurgasından aşağıya, kıcına doğru kaydırıyorum. Parmağımın nazikçe göt deliğinin büzüşmesini izliyorum, ilerlerken onu kızdırıyorum.

"Siktir," diyor, nefesi kesiliyor ve kıcını bana doğru itiyor. "Yetki sizde lordum. İstedığınızı alın."

Bisikletli İsa.

Sırtı hafifçe eğiliyor ve parmağım kolaylıkla dar deliğinin içine giriyor.

"Tanrım," diye haykırıyor.

Parmağımı onun içinde daha derine sokup kıcına girip çıkarken aptal gibi sırtıyorum ve vücudu tekrar sertleşiyor, sonra rahatlıyor. "Hâlâ bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" Parmağım içeri girerken kulağına mırıldanıyorum. "Çünkü eskiden bunu sevdiğini hatırlıyorum."

Başını sallıyor, istek dolu bir ses çıkarıyor.

Diğer elimi alıp biraz daha saç kremi sıkıyorum ve bu sefer omzunun üzerinden döküyorum, böylece göğüslerinin arasından karnına ve bacaklarının arasına doğru kayıyor. Öne doğru uzanıyorum ve keskin bir çığlık atana kadar klitorisinin üzerine sürüyorum.

Ellerimi tekrar vücudunda gezdiriyorum, sonra bir elimi kıcının kıvrımına sokuyorum, yanaklarını ayırıyorum ve sikimi kaygan açıklığına bastırıyorum. İnliyor ve kıcını bana doğru itiyor, sessizce onu almam için yalvarıyor.

"Hala istiyor musun?"

Başını sallıyor ve hızla kıcına sert bir tokat atıyorum, su püskürüyor, avucum acıyor. "Kelimelerini kullan," diye bağıyorum ona, pembe el izimin teninde çiçek açmasını izliyorum.

"Evet, lordum," diyor. "Onu istiyorum."

"İste ve alacaksın," diyorum ona. Kendimi içeri itiyorum, sıkı bir ipek gibi içeri kayıyorum ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor, göğsümden ilkel bir inilti yükseliyor.

Sikeyim.

Rose yüksek sesle soluyor, geriliyor ve kalçalarım kıcıyla aynı hizaya gelene kadar içeri, daha derine itiyorum. Sonra elimi kaydırıp parmağımı kaygan ve şişmiş klitorisine bastırarak rahatlamasını sağlamaya çalışıyorum.

"İşte bu," diyorum ona, sesim boğuk ve kısık. "Al beni. Hepsini al."

"Siktir," diye haykırıyor. "Aman Tanrım."

"Hoşuna gitti mi? Benim koca sikimin senin küçük dar kıcını sikmesi hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diyor, sesi hafifçe titreyerek.

"Yumruğumdan daha sıkı sıkıyorsun," diye inliyorum boynuna doğru. "Sanırım beni boğuyorsun."

Kalçalarımı yavaşça pompalıyorum, içeri ve dışarı itiyorum, vücudu yavaşça etrafımda gevşiyor, beni kabul ediyor. Ben pompalarken parmağım klitorisinde daha hızlı hareket ediyor ve

Vücudu bana karşı yuvarlanıyor, adımını haykırana kadar her itişte benimle buluşuyor.

"Siktir, Val!"

"Bırak, güvercinim," diyorum ona, sesim kesilerek. "Sadece bırak. Seni tutuyorum."

"Boşalacağım," diye beni uyarıyor, kelimeleri karmakarışık ve ben daha sert ve daha hızlı itiyorum, tüm vücudu titreyene, kontrolden çıkana kadar klitorisine baskıyı sürdürüyorum ve sonra boşalıyor. Sert bir şekilde.

Hay sikeyim.

Vücudu kasılıyor, kıcı etrafımda kasılıyor, sıkı, o kadar sıkı ki nefes alamıyorum ve kendimi onun içine gömüyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki başım dönüyor. Elimi ağzına götürüp duşta yankılanan çığlığını bastırıyorum.

Düşüncelerim karmakarışık, aletim onun içine fişkırıyor, orgazm hiç bitmeyecek gibi görünüyor ve aniden görmezden gelmeye, gömmeye çalıştığım duygularla vuruluyorum. Eskiden olduğum adam değilim, bazı şeyleri öylece silemem, bir haftadır beni rahatsız eden duyguları, düşünceleri ve arzuları görmezden gelemem. Şimdi bir dalga gibi üzerime geliyorlar, onlarla yüzleşene kadar beni dibe çekmek ve boğmakla tehdit ediyorlar.

"Rose," demeyi başarıyorum, nefesim nihayet bana geri geliyor, sikim tamamlanmak üzere sarsılıyor. Çenemi omzuna yaslıyorum ve kendi nefes alışının yavaşlamasını dinliyorum, sikim hâlâ içinde.

"Bir bebek istiyorum," diye fısıldıyorum ona, kelimeleri daha fazla tutamıyorum.

Bir an sertleşiyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Val, ama bebek böyle yapılmaz."

Çekiyor, onu çeviriyorum ve duvara yaslıyorum, suyun akışının hemen dışında, onu kollarımın arasına alıyorum. "Ciddiyim, güvercinim," diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Baba olmak istiyorum. Sana bebeklerimi vermek istiyorum. Seninle bir aile olmak istiyorum."

Rose'un yanağından bir damla yaş süzölmeye başlıyor ve ben eğilip onu öpüyorum, tadını alıyorum. Karanlık hala orada ama çok fazla ışık var. İkimiz için de çok fazla ışık. "Bir şans daha istiyorum. Bu sefer doğru olanı yapabiliriz, sana söz veriyorum."

"Evet," diye fısıldıyor, şimdi ağlıyor. "Evet, bunu ben de istiyorum."

İçimi bir rahatlama seli kapladı, neredeyse dizlerimin üzerine ökecektim. Onun aynı şekilde hissetmeyeceğinden, Rose'un Mina ya da Lucy gibi hissetmeyeceğinden ya da geçen sefer olanlardan dolayı birini istemeye ya da tekrar denemeye korkacağından çok korkuyordum.

Ama o bunu istiyor. Çocuklarımin annesi olmak istiyor ve ben o kadar mutluyum ki sayıklıyorum.

"Emin misin?" Yüzünü ellerimle kavrayıp başparmağımı dudaklarında gezdirerek soruyorum.

"Her şeyden çok," diyor usulca, gözlerimin içine o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor.

Sonra o bakışlar ılıktan sıcağa dönüşüyor ve lanet olsun, şimdi onu hamile bırakmak için elimden geleni yapacağım.

"Hadi başlayalım o zaman," diyorum ona.

Eğilip onu kollarıma alıyorum ve onu banyodan çıkarırken gülüyor, neredeyse ıslak zeminde kayıyordu. Onu yatağa getirip üzerine bırakıyorum ve evet ikimiz de sırılsıklamız ama onunla işim bittikten sonra terden ıslanacağız.

Yanına yaklaşp onu derin ve tutkulu bir şekilde öpmeye başlıyorum. Onu mümkün olan en basit şekilde benim yapacağım, onu sadece bedenimle değil, tohumumla da sahipleneceğim, sonsuzluk bizden sıkılana kadar onu benim yapacağım.

Tenlerimiz birbirine sürtünüyor, onun iç çekişleri ve nefes alışları benim inlemelerime karışıyor ve birbirimizi tırmalıyoruz, yaklaşmak, bir olmak için çaresizce. Bacaklarının arasına uzanıyorum ve elimi içine sokuyorum, hala çok ıslak, benim için çok hazır. Bir parmağımı içeri kaydırıyorum, sonra iki, üç, ve ona yumruk atıyorum ve o kadar sıkı ki neredeyse acıtıyor.

"Lordum," diyor, nefesi kesiliyor, gözleri irileşiyor.

Sırıttıyorum ve yumruğumu içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, onu çalıştırıyorum, onu horozum için hazırlıyorum ve elleri kaygan göğsümden aşağı kayıyor, karın kaslarımın üzerinden ve o kadar sert ki patlayacakmış gibi hissettiren uzunluğuma iniyor.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldıyor Rose, gözleri arzuyla parlıyor, yumruğumun etrafında kıvranıyor.

Çekip klitorisine birkaç kez fiske vuruyorum ve tüm vücudu kıpırdıyor. "Bacaklarını aç," diye homurdanıyorum ve o da itaat ediyor. Amını yalamak üzereydim ama saçımı yumrukla yakaladı.

"Dalga geçme," diyor. "İçime boşalmana ihtiyacım var."

Kıkırdıyorum. "Evet, hanımefendi."

Sikimin tabanını kavriyorum ve amının girişine yönlendiriyorum ve içeri kaymaya başlıyorum, ıslaklığı ve sıkılığı bunu kolaylaştırıyor ve bacaklarını kıcımın etrafına sararak beni daha ileri gitmeye teşvik ediyor.

Geri çekiliyorum, yavaş ve sabit, sonra tekrar dalıyorum ve keskin bir şekilde çığlık atıyor.

"Çok iyi," diye inliyor. "Kahretsin Val, çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle," diye homurdanıyorum, çekip tekrar sokuyorum. "Sana hayal ettiğin her şeyi vereceğim."

Uzun, derin vuruşlardan oluşan bir ritim tutturuyoruz, ikimiz de inliyor ve nefes nefese kalıyoruz ve ikinci orgazmına yaklaştıkça etrafımda daha da sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Ayak parmakları kıcımı kazıyor, beni teşvik ediyor ve yavaşça bir ritim oluşturuyoruz, elleri sırtımdan omuzlarıma doğru kayıyor ve tekrar aşağı iniyor, kıcımın üzerinde kayıyor, beni daha sert ve daha hızlı gitmeye teşvik ediyor.

Tekrar içine giriyorum, ıslak tenlerimiz birbirine çarpıyor ve Rose kendinden geçerek inliyor. Kendimi bırakıyorum ve ona söz verdiğim her şeyi veriyorum, bu yatağı duvardan yan odaya geçirebileceğimi düşünene kadar ona çok sert ve hızlı bir şekilde sokuyorum.

Sonunda, onunla birlikte boşalıyorum, orgazmım o kadar yoğun ki beynimi karıştırıyor ve göğsümden boğuk bir çığlık koparıyor, aletim onun içinde sarsılıyor ve hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar tohumumu tekrar tekrar içine pompalıyor.

Sahip olduğum her şeyi ona verdim.

Üstüne yığılıyorum, kollarını bana doluyor, yüzümü boynuna gömüyorum ve tüm tanrılara yemin ediyorum ki onu asla bırakmayacağım.

Asla.

"Sence işe yaradı mı?" Rose bir dakika sonra, kalp atışlarımız nihayet yavaşladığında bana soruyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum, aşık bir aptal gibi gülümsüyorum.

"Olmadıysa, bana bir saniye ver ve tekrar deneyelim."

Gülüyor ve beni öpüyor.

Hayatımda ilk kez kader bize gülümsüyor gibi

hissediyorum. Hayatın tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

OceanofPDF.com

Sonsöz

VALTU

Birkaç Yıl Sonra

"**S** *ignor Aminoff*," diyor Maria ellerini birbirine vurarak.
"Rose é entrata in travaglio!"
Bir mide bulantısı dalgası üzerime geliyor. "Şimdiden mi?"
"Ne dedi o?" Amethyst kalçamı tutup tırnaklarını geçirerek haykırıyor ve bir bana bir de vampir doulaya bakıyor.
"Doğuma girdi," diyorum ona. "Lütfen pençelerini bacağımdan çek."
Ametist beni bırakıp ayağa fırlıyor ve Maria'ya yalvarıyor. "Onu görebilir miyim?"
Rose'un hamile olduğunu öğrendiğimizden beri ona yardım eden ve aynı zamanda çok az İngilizce bilen Maria'ya tercüme ediyorum. Görünüşe göre, Maria o kadar uzun süredir vampir değil, bu yüzden dil eksikliği affedilebilir.
Maria bana İtalyanca olarak birini görmek isteyip istememesinin Rose'a bağlı olduğunu söylüyor ve üst katta kayboluyor.

Amethyst'e "Bu kızına bağı," diyorum. "Eminim seni orada isteyecektir."

"Beni asla orada istemeyecek! Onu doğurduğum için bana lanet okuyacak," diyor Ametist, tam da Wolf odaya geri dönerken.

"Ne kaçırdım?" diye soruyor hevesle. Sonra bana bakar. "İyi misin Valtu? Biraz solgun görünüyorsun."

Sadece elimi kaldırıp başımı sallıyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

Gerçek şu ki, iyi değilim. O kadar gerginim ki bu beni hasta ediyor. Günün erken saatlerinde, Rose bana kasılmaları olduğunu söylediğinde ve doula ile doktoru çağırdığımda daha iyiydim, ama şimdi kasılmalar doğuma dönüştüğüne göre, tam bir panik atak geçirmek üzereyim.

Benim de gergin olmak için bir nedenim var. Son birkaç yıldır, Rose ile yeniden bir araya geldiğimizden beri, bir bebek için uğraşıyoruz. Vazektomimi hemen tersine çevirttim ve sanırım ikimiz de onun hemen hamile kalacağını varsaydık. Ne de olsa vampirler, özellikle de dönüştükten hemen sonra genç kadınlar inanılmaz derecede doğurgan olurlar ve geçmişte bizim için de böyle olmuştu.

Ama ne olursa olsun, hiç hamile kalamadı. Denemediği için değildi tabii ki. Her gün, çoğu zaman günde birkaç kez, onun beynini beceriyordum ama yine de olmuyordu. Vücudu statükoda kaldı.

Yine de Rose'un inancı vardı. Sarsılmaz bir inanç. Zamanında olacağını söyledi.

Ama aklımın bir köşesinde, belki de bunun bir nedeni olduğunu düşünmeye başladım. Belki de çocuğumu taşıyamaması iyi bir şeydi. Daha önceki iki hamileliğinin de hem kendisinin hem de çocuğun ölümüyle sonuçlandığının farkındaydık. Ya bu sefer hayatını kurtarmak içinse?

Bununla barıştım. Aramızdaki aşkı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktım. Onu mutlu etmek ve güvende tutmak için dünyanın sonuna kadar gittim ve bir çocuk sahibi olmak gerçekten istediğim bir şey olsa bile bunların hiçbirini bir kenara atmayacaktım.

En azından bununla barıştığımı sanıyordum. Ama dokuz ay önce Rose yüzünü neredeyse yaracak kadar büyük bir gülümsemeyle yanıma geldi, gözleri sevinçle dans ediyordu ve ne söyleyeceğini biliyordum.

"Hamileyim," demişti ve sesindeki neşe ve gurur, bunu ne kadar çok istediğini anlamamı sağladı. Ve bu haberle kalbimin göğsüm için fazla büyükmüş gibi kabarması, gerçekten barışmadığımı fark etmemi sağladı. Çocuksuz da iyi olacağımızı biliyordum ama onun hamile olduğunu bilmek, çocuklarımın olmasını ne kadar çok istediğimi pekiştirdi.

Bir şansımız daha vardı.

Bu yüzden işimi şansa bırakmak istemedim.

O sırada dünya turuna çıkmıştık. Rose seyahat etmek istiyordu ve ben de onu şımartmaktan mutluluk duyuyordum. Akdeniz'de bir yatta sadece ikimiz, tekne de yakaladığımız balıkları yiyerek, Girit'teki beyaz badanalı küçük barlarda retsina içerek aylar geçirdik. Kilimanjaro Dağı'na tırmandık ve Madagaskar sahillerinde haftalar geçirdik. Arjantin'de sanat eğitimi aldık ve New York'ta bir çatı katında yaşadık. Rose ne isterse, onu mutlu edecek ne varsa yaptık. Ben sadece onunla olmak istedim, nerede olduğu önemli değildi.

Haberi aldığı anda Tenerife'deydik ve temelli yerleşmemiz, en azından önümüzdeki on yıl boyunca bir aile kurmak için bir yer bulmamız gerektiğini biliyordum.

İtalya'da karar kıldık.

Venedik'te karar kıldık.

Seçim yapmak kolaydı. Yeniden kök salmayı tercih edeceğimiz başka bir yer yoktu. Şehirde dikkat çekmemenin kolay olacağı kadar uzun bir süre geçmişti. Konservatuardaki işime geri dönemezdim.

şüphe uyandırdı, ben de Valtu Aminoff olan adımı Vlad Harper olarak değiştirdim. Yeterince uygun göründü. Saçımı biraz kestim, sakal bıraktım, sonra özel müzik dersleri vermeye başladım. Öğrencilerimin çoğu vampir, ama aralarında bilmeyen birkaç insan da var.

Ayrıca Rose iş ortağım olarak yanımdayken Kırmızı Oda'yı tekrar devraldım. Bitrus sorumluluğu devretmekten çok mutlu oldu ve hemen Rocky Dağları'na, Venedik'teki bir vampir seks zindanından olabildiğince uzakta bir çiftlikte yaşamak için kaçtı. Neyse ki Rose odayı yönetmeyi gerçekten benimsedi ve vampirlerin çoğu ona Madam diyor, bunu eğlenceli buluyorum.

Van Helsing hâlâ Oxford'da bilim adamı hayatı yaşıyor, sık sık ziyaret etmesine ve Barselona'da başka bir laboratuvar açmasına rağmen hayatını çalışarak geçiriyor, yani en azından Doktor'un hayatında biraz eğlence var. Şu anda yukarıda Rose ve Maria'yla birlikte sağlıklı bir doğum için uğraşıyor.

Lenore ve Solon San Francisco'ya geri döndüler ve Wolf ile Amethyst'in de köşede bir evleri var ama tabii ki Rose'un teslimatı için şu anda Venedik'teler. Dylan Portland'da yaşıyor ve muhtemelen gelecekti, ancak çocuk çoğu gün kafayı buluyor, bu yüzden ailesi muhtemelen onunla daha sonra görüntülü görüşme yapacak.

Ve bir de Leif var. Joker Leif. Acı çeken ruh Leif.

Leif'in hâlâ atlatması gereken çok şey var. Çocukluğunda yaşadığı travmanın çözülmesi biraz zaman alacak, tabii çözülrse. Bellamy, Atlas ve Celina'nın gitmesiyle onu o dünyaya bağlayacak kimse kalmadı ama yine de bir vampirden çok bir insan gibi davranıyor. Bazen de bir cadı gibi.

Yakın zamana kadar Wolf ve Amethyst ile birlikte yaşıyordu, ta ki artık yettiğine ve biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğuna karar verip Avrupa'ya geri dönene kadar. Van Helsing, Leif'e daha fazla yardım etmek istediğini söyledi, bu yüzden herkesin duyduğu son şey, Leif'in Barselona'da yaşadığı ve Van Helsing şehre her geldiğinde onunla seanslar yaptığı. Sanırım herkes Leif'in Van Helsing'in

tamamen kendi başına, Doktor'un ona iyi göz kulak olduğunu. Geleceğinin ne getireceğini bilmiyoruz. Dylan'la sahip olduğu ilişkiye Leif'le sahip olamamanın Rose'a çok ağır geldiğini biliyorum ama ona bunun zamanla olacağını söylüyorum.

Her şey her zaman yapar.

"Sadece nefes al," diyor Wolf, elini sırtıma koyup beni rahatlatmaya çalışarak. "Rose dayanıklıdır. O iyi olacak."

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum ve göğsümdeki mengeneyi gevşetmeye çalışıyorum. "Şu anda iyi olup olmayacağımı bilmiyorum."

Gülüyor. "Belki de aldığım puroları şimdi içmeliyiz. Yoksa beklemek zorunda mıyız? Bence bu seni sakinleştirir."

"Sadece bir içkiye ihtiyacı var," diyor Amethyst. "Benim de öyle."

Piyanomun yanındaki bara gidiyor ve bir şişe viskiyi açıp doğrudan şişeden içiyor.

İnledim. "Bu iki yüz yıllık bir şey," diye itiraz ediyorum. "Onu saklıyordum."

Omuz silkiyor. "Çocuğunuzun doğumundan daha özel bir gün olabilir mi? Bu arada, cinsiyetini henüz bilmememizin delilik olduğunu düşünüyorum."

Şimdi omuz silkme sırası bende ama şişeyi almak için elimi uzatıyorum. "Ne anlamı var ki? Bebek işte. Erkek, kız, ikisi de bizim için fark etmez."

"Bazen hâlâ biraz fazla insansın," diyor Wolf ona. "Her zaman her şeyi düzgün bir bölmeye koymayı seviyorsun."

Bir yudum daha alıyor ve sonra şişeyi bana uzatıyor. "Temiz mi? Beni bilirsin. Ben düzenli değilim. Erkek, kız, umurumda değil, sadece bebeğin adını bilmek istiyorum."

"Size daha önce de söylemiştik," diye hatırlatıyorum.

"Constantine." Ametist inliyor. "Torunuma Constantine adını veremezsin."

Viski'den bir yudum alıyorum. "Oh evet yapabilirim. Constantine Aminoff. Bunun nesi yanlış? Bence her çocuk için çok güzel."

"Bu Constantine *Harper*," diyor Wolf, şişeyi benden alırken. Bu hızla gidersek viskiyi kısa sürede bitireceğiz.

"Harper sadece Venedik'teyken geçerli," diye hatırlatıyorum ona. "Pasaportum aksini söylüyor."

Wolf, "Pasaportunuzda otuz beş yıl önce doğduğunuz da yazıyor," diye belirtiyor.

"*Sinyor Aminoff!*" Maria'nın şarkı söyleyen sesi üst kattan geliyor.

Wolf'a bakıyorum *ve gördün mü, bu Aminoff* diyorum.

"*Vuole vederti*," diyor Maria. "*Sta succedendo!*"

İçim içimi yiyor.

"Ne?" Ametist haykırır. "Ne dedi o?"

"Beni görmek istediğini söyledi," diyorum, doğrulmaya ve mide bulantısıyla savaşmaya çalışarak. Korku çok büyük ama Rose için bunun üstesinden gelmem gerekiyor. Aklımı kaçırıyor olamam, o bir vampir bebek dünyaya getirmeye çalışırken benim sakın ve destekleyici olmam gerekiyor.

Sertçe yutkunuyorum ve ikisine bakıyorum. "Gerçekleşiyor."

"Oh," diyor Ametist, ellerini hızla birbirine vururken, Wolf kolunu ona dolayarak şefkatle sıkıyor. "Oh, oluyor, oluyor."

"İşte bebek Constantine geliyor," diye anons ediyorum ve sinirlerim bozulmadan hızla merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Venedik'te bu kez satın aldığım ev Castello bölgesinde, halka açık bahçelere bakan bir konumda yer alıyor. Büyük ve güzel bir ev, çok fazla tarihi var ve ağaçların gölgelerinden ve gotik mimarisinden dolayı biraz karanlık. Doğumu hastanede yapamayacağımız için -doğacak bebeğin tamamen insan olmadığı oldukça açık olurdu- evde yapmak zorundayız. Van Helsing bana bir gün

Vampirler için bir hastane açmayı çok isterdim ama vampirler yüzyıllardır gayet iyi durumda olduğu için bu biraz tartışmalı bir konu.

İkinci katta Maria bana gülümseyerek el sallıyor ve ben de onu Rose'un acı içinde inlediğini duyabildiğim banyoya kadar takip ediyorum. Vampir doğumlarının insan doğumları kadar acı verici olmadığını söylüyorlar ama yine de rahatsızlık hissettiği belli.

Geniş banyomuzun kapı çerçevesinden bakıyorum ve Rose'u pençe ayaklı küvette, çıplak ve yüzünü buruştururken, Van Helsing'in ayaklarının dibinde ona koçluk yaptığını görüyorum.

"Sadece biraz daha," diyor, gözleri kararlılıkla dolu. "Sadece biraz daha Rose.

Lanet olsun, bu çok hızlı oluyor. "Yapamam," diye inliyor.

"Yapabilirsin," diyorum ona, hemen yanına gelerek. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve elini tutuyorum. "Ben buradayım."

"Valtu," diyor usulca, şaşkın gözlerle bana bakıyor, alnında ince bir ter tabakası var. "Buradasın."

"Başımdan beri buradaydım, güvercinim," diyerek elini öperek onu rahatlatıyorum. "Sadece aşağıda ailenle birlikteydin, ayak bağı olmak istemedim."

Gülümsemeye çalışıyor, sonra burnunu kıvrıp beni kokluyor. "Şimdiden içmeye başladın mı?"

"Hey, bu benim için de zor."

"Valtu," diye uyarıyor doktor beni. "Dikkatini dağıtmayı bırak. Son bir kez ıkmaması gerekiyor."

Elini sıkıyorum. "Son bir kez daha ıkmabilir misin Rose? Son bir büyük ıkmama ve sonra bebek Constantine burada." Doktora bakıyorum. "O zaman bebek burada, değil mi? Bu kadar mı?"

"Evet," diyor, sesi kısık. "İşte bu kadar. Şimdi gel Rose."

Rose inliyor ve sonra yüzü buruşuyor ve ıknırken bir uluma çıkarıyor.

Kesinlikle büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Bu doğmakta olan hayat, sonsuz hayat ve bizim, Valtu, Rose, Dahlia, Lucy ve Mina'nın bir ürünü. Aşkımız birbirine karışıyor, kaderimiz gerçekleşiyor. Birbirimizi bulmak için yaşadığımız onca cehennem ve birbirimizi bir daha asla bulamayacağımızı düşündüğümüz onca zaman.

Bu bebek sonsuz bir aşk.

Ve bu aşk bizim.

"İşte orada," diyor Van Helsing, bebek Rose'un içinden çıkıp yüzeye çıkarken hızla küvete uzanıyor. "Bu bir oğlan."

"Bir oğlan!" Haykırıyorum. "Bir oğlan, Rose!"

Gülüyor, ağlıyor ve ileri doğru uzanarak Doktor'un onu düzgün bir şekilde temizlemesini ve kurulamasını bekliyor. "Constantine. Benim küçük oğlum."

Bu saf bir eğlence. Kesinlikle. Kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum, nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum. O kadar mutluyum ki ve o kadar gururluyum ki. Sadece Rose'la değil, Constantine adında bir erkek çocuk dünyaya getirdiğimiz için de.

Ve o çok güzel. Tombul, buruşuk, kırmızı ve çok güzel.

"Başardın," diye fısıldıyorum Rose'a, alnından, yanağından ve çenesinden öpüyorum. "Başardın, güvercinim."

"Başardık," diyor ve içini aydınlatan neşeli bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sen yaptın," diyorum ona. "Ben sadece son derece eğlenceli bir şekilde katkıda bulundum."

Van Helsing de çok gururlu görünüyor. Olmalı da. Lucy'yi ve bebeği kaybetmenin ona çok ağır geldiğini biliyorum. Bize sırtıyor, kendi kurtuluşunu buluyor.

Sonra bebeği Rose'a veriyor ve Rose onu kucağına alıp hafifçe sallıyor. Bebek hiç ağlamıyor, sadece birkaç yumuşak inilti ve Rose'un bu işte ne kadar doğal olduğunu fark ediyorum. Bunu yapmak için doğmuş.

Ve o benimle olmak için doğmuş.

Constantine'e cıvıldıyor ve sonra en yumuşak gözlerle bana bakıyor. "Gerçekten bunun olacağını hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyor. "Hayatın bu kadar nazik olacağını düşünmemiştim."

"Ama oldu işte. Ve çok nazik. Ve o mükemmel, Rose. O bizi buldu."
"Kalbim seninkini buldu, Val," diye fısıldıyor bana, sonra aşağıya doğru gülümsüyor.

Constantine'de. "Ve şimdi ikimizin de kalbi onu buldu."

Gözümdeki yaşı siliyorum ve eğilip başının üstünü öpüyorum.

Sonra daha da eğilip Constantine'in başını öpüyorum ve göz kapaklarım titreyene kadar bebeğimin kokusunu içime çekiyorum. Sevgi damarlarıma doluyor, öyle mükemmel bir şekilde tamamlanmış olma hissi beni tamamen sarıyor ki sanki havalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Neredeyse beş yüz yıl sürmüş olabilir ama sonunda aileme kavuştum.

Nihayet
birlikteyiz.

Nihayet bir
bütün.

SON

Valtu ve Rose'un çoktan hak ettikleri HEA'lerine giden bu yolculukta bana katıldığınız için çok TEŞEKKÜRLER! Bu dünyada daha fazla doğru yapıp yapmayacağımdan emin değilim, ama eğer yaparsam, Leif ve Van Helsing sıradaki ilk vampirler olacak.

Lenore ve Solon'un ya da Kurt ve Ametist'in hikayesini henüz okumadıysanız, lütfen Kara Güneş ve Kan Aşktır ile başlayın, sonra Gece Kurdu'na geçin.

Bu arada Kan Portakalı ve Siyah Gül için bana bir yorum bırakabilerseniz çok memnun olurum! Yorumlar bir yazara gerçekten yardımcı oluyor :) AYRICA iletişimde kalmak istiyorsanız, lütfen beni [Instagram](#) veya [Amazon](#)'da takip edin.

Teşekkür

Beni sosyal medyada takip ediyorsanız bu kitabı çıkarırken çok zorlandığımı biliyorsunuzdur. Hâlâ babamın ve kardeşimin ölümüyle uğraşıyordum, ayrıca depresyon ve bazı sağlık sorunlarım vardı. Tek çıkış yolu, bu kitap için ön siparişimi iptal etmek ve 2023'e son teslim tarihlerine bağlı kalmadan temiz bir sayfa açarak başlamakti.

Bu bir riskti. Hâlâ da öyle. Okuyucularımın Siyah Gül'ü yayımlandığında bulamayacaklarından ya da bana karşı güvensizlik duyacaklarından endişelendim. Herkes için doğru olanı yapmak istedim ama aynı zamanda akıl sağlığıma ve kitap için en iyi olana saygı duymak zorundaydım.

Sonra Ocak ayının sadece birkaç haftasında, bu kitaba başlayacağımı düşündüğümde, sevgili köpeğim Bruce öldü. O hayatımın en büyük parçasıydı ve diğer ağır kayıpların hemen ardından bu ağır kaybı yaşamak... benden çok şey aldı. Valtu'yu pek çok yönden anlıyorum, kederin sizden çaldığı zamanı. Kayıplar yüzünden o kadar çok kitap ve yazma zamanı kaybettim ki, geziler ve etkinliklerden bahsetmiyorum bile. Sanki hayatımın son birkaç yılı benden koparılmış ve o zamanı asla geri alamayacakmışım gibi hissediyorum. Çok fazla planım vardı, büyük yayıncılık ve kariyer planlarım vardı ve sonra halı altımdan çekildi ve tüm hayatım sonsuza dek değişti.

Berbat bir durum. Bunu şekerle kaplamak yok. "Üstesinden gelmek" diye bir şey yok. Evet, kolaylaşıyor ama hiçbir şey doğrusal değil. Oldukça duygusal biriyim ve otizm/DEHB kombinasyonum beni genel olarak bir karmaşa haline getiriyor. Bruce öldükten sonra, özellikle yazmak söz konusu olduğunda, bir daha ayağa kalkıp kalkamayacağımı merak ettim.

Siyah Gül, benim bu işe ilk adımındı. Bu kitabı bitirebileceğimi hiç düşünmemiştim. Her şeyden önce, bu kitabı yazmak son derece zordu,

Beynim %100 alışıyor olsa bile. Kan Portakalı'nın yarısına geldiğimde bunun bir düet olacağını ve yıldız aşıklarımın geleceğinin ne olacağını biliyordum ama bunu sayfaya nasıl dökeceğim ve nasıl uygulayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu sefer farklı karakterler, farklı zaman çizelgeleri ve farklı ortamlarla uğraşıyordum. Konu tamamen değıştiğı için insanların Kan Portakalı'nda sevdiği şeylerin ortaya çıkmayabileceğini biliyordum. Bu çok benzersiz bir durumdu ve 12 yıllık yayıncılık hayatım ve 70'in üzerinde kitabım boyunca bunun kadar zorlayıcı bir devam kitabı yazdığımı sanmıyorum.

Ancak bu kitabı yazmanın tek yolu buydu ve kendime ve onlar için sahip olduğum vizyona sadık kalmak zorundaydım. Nihayetinde bu Valtu ve Rose/Dahlia/Lucy/Mina'nın aşk hikayesi ve umarım onlara hak ettikleri HEA'yı vermişimdir.

Hepsinden önemlisi, bu kitabı istediğim şekilde yazıp bitirebildiğim için çok gururluyum. Tüm bu keder bana ağır geldi ama bunun beni aşağı çekmek yerine yukarı çekmesine izin verecek kadar güçlü olduğum için minnettarım.

Ve hayır, Valtu'nun yaptığı gibi babamı, kardeşimi ya da köpeğimi hayatımdan silme şansım olsaydı, bunu yapmazdım. Acı zor olabilir ama bu kadar çok sevilmiş olmak buna değer.

Bu kitapla Michelle Ackley, Laura Helseth, Betul E, Chanpreet Singh, KA Tucker, Hang Le ve Pervasız Okurlar Topluluğı'ndaki herkese özel teşekkürler! Ve tabii ki kocam Scott ve Bruce'a.

RIP Bruce "Boo Boo, Doofus, Mr. Poo" Mackenzie.
#adoptdontshop

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Senarist, eski seyahat yazarı ve m zik gazetecisi olan Karina Halle, *The Royals Next Door*, *A Nordic King* ve *River of Shadows* kitaplarının yanı sıra yetmişten fazla vahşi ve romantik kitabın *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* oksatan yazarıdır. Kendisi ve kocası yaz aylarında British Columbia kıyılarındaki bir adada yağmur ormanında, kış aylarında ise g neşli Los Angeles'ta yaşamaktadır.

www.authorkarinahalle.com

Onu Facebook, [Instagram](#), Pinterest, BookBub, Amazon ve [Tik Tok](#)'ta bulabilirsiniz

OceanofPDF.com

Ayrıca Karina Halle tarafından

Çağdaş Aşk Romanları

Aşk, İngilizce Aşk,

İspanyolca

Where Sea Meets Sky (Atria Books'tan)

Racing the Sun (Atria Books'tan)

Anlaşma

Teklif

Oyun

Kış Yalan

Diliyor

Borç

Müstehce

n Sıcak

Dalgası

Seninle Tanışmadan

Önce

Wild Card (North Ridge #1)

Maverick (North Ridge #2)

Hot Shot (North Ridge #3)

Bad at Love

İsveç Prensi Vahşi

Varis

Bir İskandinav Kralı

Kişisel Bir Şey Değil

Hayatım

Karmakarışık

Sağduyu

Silahsız
andır
Disavow
Kraliyet Haydutu
Yasak Adam Aşk
Kazası
Sıcak Bir İtalyan Yazı
Kaçıp Giden
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji)

Karina Halle'den Romantik Gerilim Romanları

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Bold Tricks (The Artists Trilogy #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels #1)
Kirli İşler (Dirty Angels #2) Kirli
Vaatler (Dirty Angels #3) Kara
Kalpler (Sins Duet #1)
Kirli Ruhlar (Günahlar Düeti #2)

Korku ve Paranormal Romantik

Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT #2)
Benson (EIT #2.5) Ölü
Gökyüzü Sabahı (EIT #3)
Yalan Mevsimi (EIT #4)
İblis Kanatlarında (EIT #5)
Eski Kan (EIT #5.5)
Dex Dosyaları (EIT #5.7)
Boşluğa Doğru (EIT #6)
Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5)

Come Alive (EIT #7)
Ashes to Ashes (EIT #8)
Dust to Dust (EIT #9)
Hayaletli (EIT #9.5)
Perili Geri Geldi (EIT #10)
Solukta (EIT #11)
Şeytan'ın Duolojisi
Peçeli Ölülerin Donnerları
(Ada Palomino #1)
Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) Kara
Güneş (Karanlık Gözler Düet #1)
Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düet #2)
Gece Kurdu
Gölgeler Nehri (Yeraltı Dünyası Tanrıları
#1) Kızıl Taç (Yeraltı Dünyası Tanrıları
#2) Kan Portakalı (Drakula Düeti #1)
Siyah Gül (Drakula Düeti #2)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.